

Giới thiệu Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diêu

Truyện Khi Đầu Bếp Xuyên Vào "Xạ Diêu" là một trong những truyện hay được đánh giá cao về mặt nội dung. Chồng phản bội, nơi làm việc không được như ý, bếp trưởng bị kịch xuyên không qua thế giới "Xạ diêu".

Mà đường như vận xui của nàng vẫn chưa hết.

Làm mỹ thực một trận, bỗng nhiên bị trộm.

Đem rắn vào món ăn, đã gây họa..

An phận sinh sống, bị bắt làm đồ đệ...

Nghĩ rằng đã rời xa nội dung vở kịch, được một nồi lẩu ngôn tình cực sắc...

Nhất là những người kia phản ứng như đó là đương nhiên

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Diệp Hường Văn lại mơ về kiếp trước của nàng.

Kiếp trước của Diệp Hường Văn là đầu bếp khá nổi danh ở hiện đại, trù nghệ thành thạo, chinh phục vô số mỹ thực trong nước từ sớm, rất nhiều khách sạn năm sao tranh nhau mời nàng về làm với lương cao.

Sau vài lần suy nghĩ, Diệp Hường Văn chọn khách sạn nổi danh nhất trong nước, khách sạn Phú Hào. Đầu bếp trong khách sạn Phú Hào nổi danh rất nhiều, nhưng dựa vào trù nghệ cao siêu, lại chăm chỉ, hơn nữa thông minh khéo léo, ở trong đó bộc lộ tài năng rất nhanh.

Đúng lúc này người quản lý trực tiếp của nàng nghỉ việc, sau khi chọn lọc kỹ càng, cô cùng một nữ đầu bếp nổi danh khác ngồi trên chiếc ghế của người quản lý này.

Bởi vì hai người biểu hiện đều ưu tú, cuối cùng Hội đồng cao cấp của khách sạn quyết định tổ chức thi đầu một lần nữa.

Lần thi đấu này Diệp Hường Văn chuẩn bị vô cùng đầy đủ, mỗi một bước đều hoàn thành cực kỳ thỏa đáng, luyện tập vô số lần. Để không mắc phải những sai lầm nhỏ nhất, đến nỗi cô chưa bao giờ hỏi công việc khi nhậm chức là gì, ở nhà lão công đều chủ động đảm nhiệm chức vị trợ thủ cùng cô luyện tập, hai người hợp tác vô số lần.

Đối thủ của cô cũng không có biểu hiện ưu tú nào, chỉ có thể coi là tốt, nhưng cực kỳ kỳ lạ là lần chuẩn bị này Diệp Hường Văn có chỗ thiếu sót, mà đối thủ của cô lại vừa vận bùa đắp hoàn mỹ lên đó, quả thật giống như nhằm vào sự chuẩn bị của cô mà làm. Bởi vì vậy, cô hiển nhiên thua cuộc.

Tuy chịu đả kích nặng nề bởi việc này, nhưng Diệp Hường Văn cũng không nhụt chí, cô tin tưởng rằng mình vẫn đủ năng lực để làm việc, chỉ cần nỗ lực, sẽ có cơ hội. Nhưng mới bắt đầu từ ngày kia cô ấy mới đi nhậm chức cấp trên, trong bóng tối liền bắt đầu loại trừ cô. Sau một thời gian dài, Diệp Hường Văn từ từ mất đi nhiệt huyết, sau khi liên tiếp mấy lần bị cấp trên tính kế, vốn đã không thích tranh đấu, cô càng chán ghét nơi làm việc tranh giành cấu xé lẫn nhau này.

Diệp Hường Văn là một người vợ hiền, cô chưa bao giờ mang cảm xúc trong công việc về nhà, coi như nếu công tác bận rộn đem lại mệt mỏi, tâm tình kém, cô sẽ tự mình phát tiết ở bên ngoài, sau đó mới về nhà gặp chồng mình.

Buổi tối ngày hôm ấy, Diệp Hường Văn bị cấp trên quở trách một trận, đồng thời nói với cô một cách không khách khí: "Nếu như không đảm nhiệm được công việc trong khách sạn Phú Hào, liền nhanh rời khỏi đây đi, không nên chiếm vị trí rồi chặn đường người khác..."

Bị cấp trên nói như vậy trước mặt đồng nghiệp khác, lòng Diệp Hường Văn cảm xúc ngổn ngang. Sau khi tan việc, Diệp Hường Văn đến quán bar với tâm trạng trần đầy thất vọng. Kết quả cô thấy lão công cùng một nữ nhân khác dựa vào nhau, khuôn mặt mặt lão công tràn đầy yêu thương, ngọt ngào không kể xiết.

Diệp Hường Văn tránh đi chỗ khác, lại tò mò muốn nhìn tướng mạo cô gái kia một chút. Nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt cô gái kia, Diệp Hường Văn tựa như cảm thấy sấm sét giữa trời quang.

Người phụ nữ đó chính là đối thủ ngày xưa đã đánh bại mình, là cấp trên trong khoảng thời gian này vẫn luôn muốn loại trừ cô.

Cuối cùng Diệp Hường Vẫn hiểu vì sao mình lại thua cuộc; hiểu rõ vì sao đối phương thể hiện đúng chỗ mình bị thiếu hụt, vừa vịn vọt lên trên mình; tại sao lão công xưa nay đối với công việc của cô luôn thờ ơ này lại mỗi bước đều chăm chú phối hợp cùng với nàng.

Thì ra, hai người kia đã sớm cấu kết với nhau, lão công của cô trở thành tình nhân kiêm gián điệp của người kia. Diệp Hường Vẫn cô dù có bản lĩnh ngập trời, người bên gối từ lâu đã thay lòng, cô sao có thể không thua?

Đây chính là nơi làm việc?

Đây là tình cảm vợ chồng?

Diệp Hường Vẫn hồn phách thất lạc đi ra khỏi quán bar, vừa mới đi ra vài bước, một ánh sáng lóe lên, cơ thể của cô bỗng nhiên bay lên cao...

Đột nhiên Diệp Hường Vẫn mở mắt to ra, suy nghĩ còn chìm trong giấc mộng chưa hoàn toàn tỉnh táo, trái tim vẫn còn "phang phang" trong giấc mơ như chiếc xa đạp ở chạy băng băng.

"Tỷ tỷ..." Âm thanh nhỏ nhẹ, yếu ớt vang lên.

Đứng bên giường của nàng là một tiểu cô nương tám tuổi.

Diệp Hường Vẫn vội vàng ngồi dậy, ôn nhu nói: "Tiểu Nha, buổi sáng tỷ tỷ có chút mệt, nên ngủ một chút. Muội đói bụng sao?"

Cạnh giường muội muội đời này của nàng, Diệp Tiểu Nha.

Bị chồng mình cùng đối thủ liên hợp lại phản bội và hãm hại, đi ra phía sau cửa quán bar lại bị xe của một con ma men đụng trúng. Chờ đến khi Diệp Hường Vẫn mở mắt ra, đã rời xa quá khứ đã lâu.

Lúc nàng tỉnh lại, phát hiện mình đang ở thời nhà Tống.

Nàng trở thành một cô thôn nữ mười một tuổi bình thường sống ở bờ sông thôn Ngưu Gia thành Giang Nam.

Cha mẹ của cơ thể này đã chết sớm, nhưng có tổng cộng bốn đệ đệ và muội muội, muội muội nhỏ nhất mới năm tuổi.

Khi mới vừa xuyên qua, nhìn thấy bốn đệ đệ và muội muội ngồi bên cạnh "hàng: khóc suốt mướt, Diệp Hường Vẫn không khỏi thở dài. Kiếp trước cha mẹ nàng trước kia cũng mất sớm, cũng không có con với chồng. Nhìn thấy đệ đệ muội muội còn nhỏ, nàng biết, nếu nàng bỏ rơi bọn họ, nhất định họ sẽ chết đói, giống như cơ thể nàng đang "sử dụng" này.

Dù sao, nàng cũng không có chỗ để đi, chỉ bằng ở đây ngốc một thời gian đi.

Cứ như vậy, Diệp Hường Vẫn hoàn toàn vĩnh biệt kiếp trước, sống lại trong cái thôn nhỏ này, vậy mà đã hơn ba năm.

Nhoáng một cái, Tiểu Nha đã tám tuổi. Trẻ em nhà nghèo sớm quản lý nhà cửa, tuy rằng trong nhà bản cùng, các nàng lại không có sức mà trồng trọt, nhưng đệ đệ và muội muội thường giúp nàng làm việc nhà, hái rau dại, thậm chí đan giỏ cùng các vị lão nhân trong thôn để đổi chút thức ăn, ngày ngày trôi qua một cách miễn cưỡng.

Diệp Hường Vẫn ngừng suy nghĩ, lắc lắc đầu. Đã nhiều năm trôi qua, tâm tư đã sớm phai nhạt, không biết tại sai đột nhiên nhớ lại kiếp trước? Duỗi cái thất lung, nàng xuống giường rửa mặt chải đầu sạch sẽ.

Đệ đệ và muội muội đều hiểu chuyện, đang ở trong sân cố gắng làm những việc có khả năng làm.

Nhìn thấy Diệp Hường Vẫn đi ra, bọn nhỏ vây lại xung quanh, hỏi: "Tỷ, hôm nay ăn cái gì?"

Diệp Hường Vẫn cười nói: "Phải xem hôm nay có thứ gì đã?"

Dù sao kiếp trước nàng cũng là đầu bếp, tuy rằng đồ ăn trong nhà có hạn, đồ gia vị cũng không toàn bộ, nhưng bằng tài nghệ của nàng vẫn có thể làm thức ăn thơm nức mũi, làm cho mọi người ngon miệng.

Diệp Hường Vẫn bụng một cái bồn đi ra, bên trong là một con cá sống đang bơi.

"Cái này ở đâu?" Diệp Hường Vẫn hỏi. Tuy rằng ở gần sát bờ sông, nhưng trong nhà nàng biết bắt cá cả.

"Hôm nay đệ đan sọt giúp Vương gia gia (ông Vương), gia gia khen ta hiểu chuyện, Vương đại thúc đã cho đệ một con cá đánh được."

Diệp Hường Vẫn sờ đầu Đại Ngưu, cười nói: "Ngoan, hôm nay tỷ tỷ hấp cá cho các đệ muội ăn."

Bọn trẻ đều cao hứng đến nỗi nhảy cẫng lên

Hai mắt Diệp Nhị Ngu chuyển động: "Tỷ, đồ ăn làm ra không được để cô ngốc ăn."

Đầu thôn có một cô ngốc họ Khúc, người trong thôn đều kêu nàng là cô ngốc. Diệp Hường Văn không biết lai lịch gì về nàng, chỉ biết rằng nàng ấy cũng có cha, nhưng sau đó lại mất tích, để lại duy nhất một mình nàng ấy. Người trong thôn thường đưa một ít đồ ăn cho nàng, chiều cổ nàng ấy.

Diệp gia không nhận sự giúp đỡ từ người khác, cuộc sống nghèo khó, cô ngốc ăn một ngày hai bữa ở Diệp gia, một lần ăn luôn hơn phân nửa, tỷ đệ Diệp gia người nào cũng đói bụng. Sau này cứ đến giờ ăn cơm bọn đệ đệ muội muội liền đóng cửa sân, sợ cô ngốc xông vào cướp cơm ăn.

Diệp Hường Văn thở dài, sờ đầu bọn nhỏ, đem cá đi làm cơm trưa.

Nếu lương thực trong nhà dư, nàng sẽ không để ý trong nhà có thêm một cô ngốc. Bọn đệ đệ muội muội này cũng không phải thân nhân của nàng, lúc trước chỉ xem bọn hắn quá nhỏ tuổi rất đáng thương, và chính mình cũng cần một nơi để ở, cộng thêm lúc đó đau lòng muốn chết, không muốn nhìn thấy người ngoài, cuộc sống cứ như vậy trôi qua.

Giờ thêm một cô ngốc cũng không sao.

Nhưng bụng của mình còn chưa ăn no sao có thể quan tâm người khác?

Diệp Hường Văn nhìn con cá trong bồn, đầu dẹp thân dài, sau lưng có màu xanh lá mạ lẫn than chì, là cá trắm cỏ.

Nàng giết chết cá một cách lưu loát, làm sạch bụng cá, thuận tiện đem xương trong bụng cá chặt đứt. Suy nghĩ một lần nữa, Diệp Hường Văn nhớ trong nhà còn một ít nấm khô, liền rửa sạch sau đó ướp gia vị hỗn hợp, nhồi vào trong bụng con cá. Đây là thói quen trước kia của nàng khi hấp cá, ở trong bụng con cá nhét một ít nguyên liệu làm nhân, để cho cá hòa lẫn với một ít nấm thơm, hương vị sẽ ngon hơn. Hơn nữa, khi hấp cá, bụng cá vẫn còn trống, làm như thế sẽ duy trì hình dáng ban đầu trước khi hấp, tránh biến dạng.

Khi nàng bận rộn làm cá, thì Diệp Đại Ngu đã thông thạo thấp sáng phòng bếp, thêm vào trong nồi mấy gáo nước. Chờ Diệp Hường Văn làm xong cá trước khi hấp, nước mà Diệp Đại Ngu nấu cũng sôi.

Diệp Hường Văn rắc gia vị trên thân con cá, sau đó đem khay để vào nồi nhỏ bắt đầu hấp.

Chờ một lúc sau, mùi hương cá thơm ngon truyền ra ngoài, bọn nhỏ đang vui vẻ trong sân cao hứng kêu lên.

Diệp Hường Văn nở nụ cười. Mỗi ngày trôi qua, đây là thời điểm nàng vui vẻ nhất.

Kiếp trước sở dĩ nàng trở thành đầu bếp là bởi vì chồng. Chồng nàng vốn là hàng xóm, hai người được xem như thanh mai trúc mã, từ nhỏ nàng đã bắt đầu thích hắn, một lòng muốn đem mỹ vị thiên hạ cho hắn ăn.

Nào biết rằng, nàng chỉ là một chiếc ly để trưng bày, tuy rằng chồng đã cưới nàng, nàng cũng đã học xong mỹ thực, nhưng cuối cùng vẫn không giữ lại được người mình yêu, lại còn liên hiệp cùng người khác tính kế nàng.

Đội trong chốc lát, Diệp Hường Văn nói với Diệp Đại Ngu: "Đهن tắt lửa đi, không được mở vung nồi." Trong thời gian hấp cá, phải nắm giữ tốt độ lửa, nắm thời cơ tắt lửa, sau đó chờ lượng nhiệt trong nồi hấp cá bay hơi, làm như vậy thịt cá mới mềm như đậu phộng, hương vị thơm ngon.

Đại Ngu vội vàng đem lửa dập đi, bọn nhỏ cầm bát sẵn hoan hô, mỗi người một bát cơm, đứng ở trước sân nhìn tha thiết mong chờ.

Diệp Hường Văn đi đến, thấy ánh mắt bọn nhỏ, không khỏi buồn cười.

Vừa mới xuyên qua xuất phát từ lòng từ bi, hơn nữa không có chỗ để đi lại mất hết ý chí mới thừa nhận thân phận "tỷ tỷ" này.

Những sau vài năm chung sống, nàng thật sự xem bọn nhỏ như những người thân duy nhất ở nơi này.

"Tỷ tỷ, chờ bao lâu nữa mới có thể ăn?" Diệp Tiểu Nha háo hức mong chờ hỏi.

"Hiện tại đã ăn được, các người nói cho tỷ biết sáng nay đã làm được những việc gì?" Diệp Hường Văn nói.

Diệp Đại Ngu nói: "Đệ đan sọt giúp Vương gia gia nên được cho cá."

Diệp Tiểu Nha: "Muội quét sân giùm tỷ tỷ."

"Đệ đi hái rau dại." Diệp Nhị Ngu trả lời.

"Muội giúp Nhị ca hái rau dại." Diệp Tam Nha nhút nhát nói, cô bé là một người nhát gan, ngay cả khi đối mặt với tỷ tỷ của mình, thanh âm của nàng cũng rất thấp.

Diệp Hường Văn cười nói: "Rất ngoan, bây giờ chúng ta đi ăn cá."

Bọn nhỏ reo lên.

Diệp Hường Văn đoán thời gian đã đến, xoay người tiến vào nhà mở vung nôi.

Nàng giật mình đứng lại.

Nồi thực là nóng.

Nhiệt từ nước tỏa ra.

Nhưng mà, khay cá hấp không thấy.

Ngay cả cái khay đựng, cũng đều biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

"Cá đâu?" Mối Diệp Hường Văn nhẹ nhàng chuyển động.

Huynh muội Diệp gia không thấy tí tí, thì đều cùng nhau tiến vào, Diệp Đại Ngu kêu lên: "Tỷ, bọn đệ đói lắm rồi!"

Diệp Hường Văn quay đầu ngơ ngác nhìn bọn nhỏ nửa ngày, nặn một nụ cười gượng nói: "Tỷ sẽ làm một phần nữa cho các đệ!"

Lúc này huynh muội Diệp gia đều nhìn thấy trong nôi không có gì, mọi người không nói được nên lời.

Chính trong lúc đang im lặng nghi hoặc, bỗng Diệp Hường Văn nghe được một âm thanh phát ra: "Tiểu cô nương làm cá ăn rất ngon."

Diệp Hường Văn lắp bắp kinh hãi, quay đầu nhìn lại, không biết từ khi nào phía sau bọn trẻ xuất hiện một khất cái trung niên, quần áo của khất cái rách rưới chắp đây mảnh vớ, mặt hình chữ điền, sắc mặt không vàng vọt như tên khất cái bình thường mà tràn đầy hồng hào, lúc này khuôn mặt tràn đầy vẻ no nê.

Trong tay ông ta bung một cái khay trống không, Diệp Đại Ngu liếc mắt nhìn, buột thốt to lên: "A! Ông ăn vụng cá của chúng ta!"

Trên mặt tên khất cái kia xuất hiện một chút không tự nhiên, cười ha hả nói: "Tiểu oa nhi, đồ vật không thể ăn bậy, nói càng không được nói lung tung, Sao có thể nói lão già ta ăn trộm? Rõ ràng chỉ là mượn thôi. Tiểu oa nhi làm cá quá ngon, lão già ta chỉ nghĩ nếm thử một chút, nào ngờ cá quá nhỏ, nếm một miếng liền hết cả con rồi!"

Diệp Hường Văn im lặng.

Cá trăm cô lớn như vậy cũng kêu nhỏ, cũng không có mà lừa gạt hài tử được? Hơn nữa, này..... mượn? Rõ ràng đều chính là ăn trộm?

Huynh muội Diệp gia nhìn thấy mỹ thực của mình vào bụng người khác, chính mình lại bị bỏ đói, tất cả đều trợn mắt nhìn tên khất cái.

Tên khất cái này tự biết mình đuối lý, gãi đầu nói: "Được rồi được rồi, ăn cũng đã ăn, lão già ta cũng không thể không nuốt. Hay là như thế này, ta đền bù cái khác cho cái ngươi. Cái ngươi cứ chờ đó, ta đi lấy món ăn giùm các ngươi." Mới nói xong thì thân hình đã lóe lên không kịp nhìn thấy,

Huynh muội Diệp gia há miệng to.

Diệp Hường Văn sợ run, nhoáng một cái mà tên khất cái này đã biến mất, thực ra trong người tuyệt kĩ đi.

Khó trách ông ta có thể thần không biết quỷ không hay trộm cá đi.

Nàng cảm thấy thật thur thái.

Ăn cũng đã ăn, nổi giận sẽ có thể làm được gì? Hơn nữa tên khất cái này hoàn toàn có thể bỏ chạy sau khi ăn vụng xong, nhưng ngay lúc đó ông ta lại hiện thân, còn chủ động đưa về món ăn làm bồi thường, chứng tỏ rằng tên khất cái này tuy tham ăn, nhưng nhân phẩm ít nhất không tệ.

Kiếp trước nàng cũng trải qua tình người ấm lạnh, trải qua tranh quyền đấu đá, nhiều việc đã sớm nhìn thấu, lúc này nghĩ đã thông suốt, liền trấn an bọn đệ đệ muội muội đang hoảng hốt: "Đừng âm ỉ, đừng âm ỉ nữa. Các đệ các muội xem, ông ta ăn mặc còn rách nát hơn chúng ta, nhất định bị nhin đói nhiều ngày. Hơn nữa ông ấy còn đáp ứng trả lời chúng ta vài món ăn, chắc chắn không phải người xấu. Các đệ muội cứ đợi một chút, tỷ sẽ làm cơm tối cho, dù sao chỉ một con cá ăn cũng không no?"

Từ trước đến nay huynh muội Diệp gia biết tỷ tỷ nói một là một, nếu không đồng ý cũng không làm được chuyện gì. Nếu tỷ tỷ đã đáp ứng sẽ làm ra món

ăn còn ngon hơn, chắc chắn sẽ có, hơn nữa cần thận nghĩ lại. lời nói của tỷ tỷ quả thật có đạo lý, một con cá mà nhiều người ăn, mỗi người chỉ được một miếng nhỏ, ăn không vừa miệng. Chỉ có Diệp Tiểu Nha đã rất đói bụng, còn bấu môi.

Trong chốc lát, tên khất cái kia liền quay lại, trên vai khiêng một con vật. Diệp Hường Văn nhìn kỹ, hình dạng con vật kia giống như lợn, nhưng bên môi răng nanh nhô ra, rõ ràng là lợn rừng.

Nàng kinh ngạc.

Trong thôn Ngưu gia cũng có mấy hộ săn bắn, thỉnh thoảng sẽ đi săn vài con mồi ở rừng phía tây của thôn trở về. Nhưng loại lợn rừng như thế này, bởi vì tính tình quá mức hung mãnh, mấy người liên thủ cũng không thể bắt được nó, mà mấy người liên thủ đó cũng bị thương trên người, nên người trong thôn tránh còn không kịp. Nào biết rằng tên khất cái này thoát cái đi, thoát cái trở về, trong một khoảng thời gian ngắn lại có thể săn được một con lợn rừng?

Công lực của ông ta, thật khiến người khác phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa.

Diệp Hường Văn sống lại ở nơi này, tuy biết là ở thời nhà Tống, trong thôn cũng có mấy hộ săn bắn, nhưng thực sự không có võ công trên người, nghĩ lại dù sao cái kia chỉ có trong mấy tiểu thuyết võ hiệp khoa trương thôi. Hiện tại nàng mới biết được, sự thật mà mình suy đoán là sai hoàn toàn.

Tên khất cái cho lợn rừng nằm trên mặt đất, nói: "Tiểu cô nương, người sẽ làm thịt lợn rừng này? Thủ nghệ của người thực sự không tồi, làm nhiều một chút để cho ta một phần."

Diệp Hường Văn nghe tên khất cái này còn muốn ăn, trợn mắt nhìn ông ta.

Diệp Hường Văn thấy tên khất cái này võ công cao cường. Lần đầu tiên nàng nhìn thấy công phu trong truyền thuyết, lòng không kiềm chế được tò mò, nào có để ý nói chi trả lời? Trong nháy mắt nhìn thấy biểu tình của bọn đệ muội, nàng không biết tính tình cao thủ này ra làm sao, sự Đại Ngưu đắc tội với ông ta, vội kêu bọn đệ đệ muội muội hỗ trợ làm lợn rừng, còn mình thì tự cân nhắc như thế nào mới bộc lộ tài năng thật tốt?

Trong lúc tâm tư nàng còn chuyển động, tên khất cái kia đã đem gỡ hồ lô đất phía sau lưng, mở nút lên uống.

Trong lúc vô ý Diệp Hường Văn nhìn thấy tay phải của hắn chỉ còn bốn ngón, bàn tay tái xanh mà ngón trỏ bị đứt, không khỏi "ồ" một tiếng, một suy nghĩ lóe lên.

Công phu? Khất cái? Tham ăn? Đứt một ngón tay?

Nàng.... nghĩ đây không phải là thật đi?

Bọn đệ đệ muội muội đem con lợn rừng đã chết kéo tới sân sau, lại nấu nước sôi một lần nữa để vật lông lợn. Diệp Hường Văn cẩn thận hỏi: "Lão già họ gì?"

"Ta họ Hồng, đứng hàng thứ bảy, tiểu oa nhi cứ gọi ta là Thất Công là được rồi." Tên khất cái vỗ vỗ vai Diệp Hường Văn, đi về phía bọn huynh muội. Diệp gia đang bận rộn vây quanh con lợn.

Diệp Hường Văn như bị sét đánh cháy, đứng tại chỗ một hồi lâu không lên tiếng.

Hồng..... Thất Công?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Hồng..... Thất Công?

Chẳng lẽ, nàng không chỉ trở về triều Đại Tống, mà.... còn có quan hệ cùng tiểu thuyết?

Hồng Thất Công? Đây là "Xạ diệu" hay là "Thần diệu"?

Kiếp trước Diệp Hường Văn đã từng đọc tiểu thuyết của Kim tiên sinh, cốt truyện tiểu thuyết nổi tiếng của hai bộ này vẫn còn nhớ mơ hồ. Ở trong "Thần diệu", tuổi của Hồng Thất Công đã rất lớn, hiện tại bất quá chỉ là trên dưới năm mươi tuổi, chẳng lẽ là "Xạ diệu"?

Đầu Diệp Hường Văn đầy hắc tuyến.

Kiếp trước tranh đấu chức quyền gay gắt đã làm cho thể xác và tinh thần nàng mệt mỏi. Nàng vì chồng là thanh mai trúc mã, từ nhỏ liền học nấu ăn, sau khi lớn lên trở thành đầu bếp, cuối cùng lại bị hãm hại. Đời này, nàng nghĩ vì chính mình sống một cuộc sống gia đình tạm ổn, vô câu vô thúc, chỉ vì

chính mình mà sống, không vì cái khác bất luận người đó là ai.

Diệp Hường Văn mạnh mẽ vực tinh thần dậy, đề Đại Ngu đi nấu nước một lần nữa, đem cắt một khối thịt lợn bỏ vào trong nồi, một lát sau lại vớt ra, dùng nước trong nồi tẩy sạch.

Hồng Thất Công ngồi một bên trên mặt đất, mắt nhìn nàng làm việc, đem hồ lô luôn đeo trên lưng lấy xuống uống một ngụm rượu.

"Tiểu oa nhi, ngươi định làm cái gì?" Hồng Thất Công hỏi.

"Hâm chín thịt lợn rừng." Diệp Hường Văn nói "Nhưng mà nguyên liệu không đủ toàn bộ, cho nên hương vị có thể hơi kém, lão nhân cái chó đẻ bụng."

Hồng Thất Công: "Ít cái gì, ta đi lấy giúp ngươi."

Lòng Diệp Hường Văn khẽ động: Đúng vậy, làm thế nào quên được Hồng Thất Công thân mang tuyệt kỹ? Nếu nguyên liệu không đủ làm cho hương vị không được ngon, trù nghệ của nàng nhất định suy giảm lớn.

Diệp Hường Văn bắt tay vào làm, đếm từng cái gia vị cần dùng. Hồng Thất Công chỉ nghe một lần liền nhớ kỹ, thân hình chợt lóe lại biến mất.

Tuy rằng đây là lần thứ hai Thất Công biến mất nhưng huynh muội Diệp gia vẫn há hốc trợn mắt nhìn, chỉ có Diệp Hường Văn kinh ngạc khi lần đầu nhìn thấy còn lần sau thì bình thường, làm như không có việc gì tiếp tục làm thịt lợn hấp tấp.

Chỉ một lát sau, Hồng Thất Công trở về đem theo cả theo đồ gia vị, Diệp Đại Ngu rửa sạch gừng và hành lá, sau đó Diệp Hường Văn đem cắt đi, kỹ thuật dùng dao của Diệp Hường Văn rất thành thạo và điêu luyện, Hồng Thất Công chỉ nhìn thôi cũng phải khen ngợi.

Thời gian đợi không dài, các công đoạn sơ bộ đã thực hiện xong, Diệp Hường Văn liền đuổi tất cả mọi người ra ngoài, bao gồm cả Hồng Thất Công, chỉ cho Đại Ngu ở lại đốt củi.

Hồng Thất Công đứng ở trong viện, chờ không bao lâu liền ngửi thấy mùi thịt đậm đà, hơn nữa trong đó còn lộ ra một mùi hương độc đáo, giống như một bàn tay nhỏ chui vào trong lòng ông khiến lòng ông ngứa ngáy không chịu nổi, chỉ hận không thể đi vào ăn ngay lập tức.

Diệp Hường Văn thông dong đi ra, nói rõ với Hồng Thất Công: "Đáng tiếc là không có nấm. Mùi sẽ càng thơm thêm nếu trộn thịt với nấm. Nhưng mà thịt lợn rừng rất có lợi cho sức khỏe, làm cường thân kiện thể, Thất Công ăn vào sẽ rất tốt."

Hồng Thất Công thấy Diệp Hường Văn không quen biết nhưng lại quan tâm mình, bèn cười tủm tỉm nói: "Không ngờ tiểu oa nhi còn có lương tâm."

Diệp Hường Văn mỉm cười. Thân thể này mặc dù mới mười lăm tuổi nhưng thực tế suy nghĩ đã vượt xa tuổi này rồi. Kiếp trước cố chấp tranh đoạt, nhưng sau khi đến nơi này thì đã nản lòng, chỉ nghĩ rằng sẽ nhiệt tình giúp đỡ mọi người, cả đời không tranh đoạt. Hơn nữa khi nàng đọc "Truyện Anh hùng Xạ điêu" của Kim tiên sinh, thật sự khâm phục với Hồng Thất Công trong sách, thấy ông làm việc nghĩa hiệp, tinh thần bất khuất, thật không hổ là đại hiệp chân chính. Hiếm tại người mình khâm phục chính là tên khất cái trước mắt. Bên trong lời nói của nàng tự nhiên sẽ toát lên vẻ quan tâm.

Chờ một hồi nữa, Diệp Hường Văn vào gian bếp mở vung ra, Hồng Thất Công cảm thấy mùi thịt tỏa ra bốn phía, đậm đà nức mũi, khác với thịt hầm trước kia mình nếm qua, không nhận được giờ ngon trở.

Diệp Hường Văn chọn mấy miếng thịt ngon nhất đứng lên đưa cho Thất Công. Thất Công nhìn thấy miếng thịt đỏ sậm, nước sốt thơm, hình dáng đẹp đẽ, không khỏi trầm trồ khen ngợi, há miệng gặm lấy gặm để.

Diệp Hường Văn gọi bọn đệ đệ muội muội lại đây, đem phần thịt còn lại phân đều trong chén bọn nhỏ. Đợi lâu như vậy huynh muội Diệp gia mới được ăn thịt, đã đói từ lâu, một đám ăn như hổ đói. Tuy rằng trong chén Thất Công còn có thịt, nhưng vẫn thờ dài nhiều lần vì mấy huynh muội Diệp gia không thiếu thế nào là ăn đồ ăn ngon, quả thật là trâu nhai hoa mẫu đơn mà.

Diệp Hường Văn nhìn lại trong khay chỉ còn 2 miếng, liệp kẹp một miếng vào chén ăn cùng cơm.

Huynh muội Diệp gia ăn thật no, mỗi người ôm cái bụng no tròn như hình cầu. Diệp Hường Văn kêu Đại Ngu đến nói: "Đệ đem miếng thịt này cho cô ngốc đi."

Bụng Diệp Đại Ngu vốn đã ăn no, nhìn thịt lợn rừng hầm còn thừa lại trong nhà rất nhiều, trong bát chỉ có một miếng nhỏ, liền tự nhìn mà nhận lấy chiếc bát đi ra khỏi sân.

Hồng Thất Công cười tủm tỉm nhìn một nhà Diệp Hường Văn, tuy huynh muội Diệp gia còn nhỏ nhưng người nào cũng hiểu chuyện.

"Tiểu oa nhi, ăn cá ngư của ngươi, dù sao cũng phải tặng chút gì đó cho người. Vốn thịt lợn rừng là đáp lễ, nhưng lão già này lại không nhận được ăn một lần nữa, lễ này coi như không được." Hồng Thất Công thực sự thích mấy tỷ muội nhà này, nghĩ nghĩ nói. "Thất Công chỉ là một tên khất cái, không có tiền tài gì, hay là ngươi nói ước nguyện trong lòng của ngươi ra cho lão, Thất Công ta sẽ giúp đỡ người."

Diệp Hường Văn lắc đầu, cảm thấy có chút chán nản: "Khi tôi đến đến, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về chồng mình, nhưng ở đây mấy năm, tôi đã sớm thông suốt. Nếu có thể bình an sống qua ngày, ta còn có thể tâm nguyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Điêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 3

Hồng Thất Công thấy Diệp Hường Văn không có ước nguyện nào, cực kỳ khó xử, nói : "Tiểu oa nhi, hay là như vậy, ta xem tuổi ngươi cũng không lớn lại có xương cốt thanh kỳ, lương tâm cũng tốt, là người có khiếu học võ. Trời sinh Thất Công ta không nợ người khác, gần đây lại không có chuyện gì làm, ở lại đây vài ngày dạy người võ công vậy."

Diệp Hường Văn nghe vậy giật mình. Nàng bội phục Hồng Thất Công, nhưng chưa bao giờ lại nghĩ tới chính mình lại học võ. Một khi con người học võ, chung quy rồi cũng sẽ bị cuốn vào thị phi, đây là điều nàng không muốn.

Tuy nghĩ như thế, nàng lại biết tính tình Hồng Thất Công, không cho hắn đáp trả, cuối cùng hắn sẽ canh cánh trong lòng cả đời. Diệp Hường Văn nghĩ, tâm trạng hơi động, cười nói: "Thất Công đã nói như vậy, ta nếu không nhận không khỏi phụ lòng tốt của ông. Nhưng mà ta luôn luôn không thích múa thương cầm vậy, nếu Thất Công thật sự có tâm, truyền một ít công phu kinh thân là được rồi."

Hồng Thất Công nghe Diệp Hường Văn nói như vậy, cảm thấy như thế cũng được, liền sờ sờ bụng nói : "Vậy cứ như đã nói. Nhưng mà trong khoảng thời gian này, ta ăn ở tại nhà ngươi. Tiểu oa nhi yên tâm, ta không ăn miễn phí đâu, mỗi ngày ăn đồ ăn của các ngươi, ta tìm thịt rừng giúp các ngươi, tiểu oa nhi ngươi cũng phải làm thật dụng tâm."

Diệp Hường Văn đáp ứng Hồng Thất Công, mừng rỡ nói : "Đó là tất nhiên."

Từ đó Hồng Thất Công ở tại Diệp gia. Chỉ là hắn là một nam nhân trung niên, ở tại Diệp gia một thời gian dài, không khỏi khiến cho người khác cười chê, hơn nữa ở chung lâu với Diệp Hường Văn, Hồng Thất Công hiểu biết về nàng càng nhiều, thực thích tính tình lạnh nhạt rộng rãi của nàng, cuối cùng dứt khoát thu nàng làm nghĩa nữ, dốc lòng truyền thụ kinh công cho nàng.

Thời gian thấm thoát qua đi hơn nửa năm, nửa năm này, kinh công của Diệp Hường Văn được Hồng Thất Công chỉ điểm, tiến bộ rất nhanh. Tuy rằng phương diện quyền cước nàng không biết gì cả, nhưng nếu gặp phải chuyện gì, thì triển kinh công chạy trốn là đủ rồi.

Nửa năm này cuộc sống áo cơm tẻ đạm Diệp gia không cần lo. Trước kia bọn họ chỉ có thể bằng tự mình lao động đổi được một chút đồ ăn, miễn cưỡng no bụng. Từ sau khi Hồng Thất Công đến, lợn lòi trong rừng, cá trắm đen cá trắm đốm trong sông thường xuất hiện ở bữa ăn, tiêu chuẩn cuộc sống so với trước kia nhảy vài cấp, bởi vậy Diệp Đại Ngưu và huynh muội Diệp gia rất thích vị "Thất gia gia" từ trên trời rơi xuống này, mỗi ngày người trước người sau kêu không ngừng (ý là kêu Thất gia gia đó!!!).

Vào sáng sớm một ngày, Diệp Hường Văn dậy thật sớm, rửa mặt chải đầu xong sau đó đẩy cửa phòng ra, trong lòng còn đang suy nghĩ hôm nay làm đồ ăn gì cho nghĩa phụ.

Vừa mở cửa, nào ngờ ngoài cửa là vô số thịt rừng được sắp xếp. Diệp Hường Văn giật mình một cái, bỗng nhiên phản ứng, xoay người vọt vào phòng ngủ Hồng Thất Công. Trong phòng giường chiếu thật chỉnh tề, phía trên đặt tờ giấy, chỉ viết ba chữ "Nghĩa phụ đi", phía dưới vẽ ra cái hồ lô rượu.

Diệp Hường Văn đứng ngây đó một lúc lâu, mới chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Nghĩa phụ Hồng Thất Công đã rời đi.

Không lâu, toàn bộ huynh muội Diệp gia đều biết chuyện Thất gia gia rời đi, cả đám đều giữ im lặng. Bọn họ mất cha mẹ từ rất sớm, toàn bộ dựa vào đại tỷ nỗ lực duy trì cuộc sống, nhất là Diệp Tiểu Nha, sớm không nhớ rõ hình dáng cha mẹ. Hơn nửa năm ở chung sống, bọn họ đã quan hệ rất tốt với Thất gia gia, trong lòng sớm đưa ông trở thành một thành viên trong nhà, hiện tại thấy hắn không nói gì mà thẳng bước đi, đều rất buồn.

Chỉ là ngày tháng rồi cũng qua đi. Diệp Hường sửa sang lại hảo tâm tình, tiếp tục duy trì trong nhà cuộc sống. May mắn Thất Công trước khi rời đi để lại không ít thịt thú rừng, Diệp Hường Văn giữ lại mấy cái làm nguyên liệu nấu ăn cho vài ngày này, còn lại liền sai bọn đệ muội đem lấy sạch lông chúng nó, treo lên phơi gió làm thịt khô. Huynh muội Diệp gia sớm chiều ở chung với đại đi, đều có chút hiểu biết ở phương diện nấu ăn, tuy rằng chưa nói tới mỹ vị, nhưng ít nhất tự mình nấu ăn thì không thành vấn đề.

Cứ như vậy trôi qua, Diệp Hường Văn cũng bắt đầu tính toán ngày mình rời đi trong lòng.

Vừa mới tới nơi này nàng tưởng xuyên tới thời Tống, sau một thời gian kinh ngạc thì cũng bắt đầu đành phải tiếp nhận sự thật, cũng đã nghĩ tới bình an cả đời ở trong này. Nhưng hiện nay khi biết nàng đang ở trong "Xa điều", cẩn thận nhớ lại nội dung cuốn truyện, sông Tiền Đường gần Ngưu Gia thôn, đầu thôn có Cô Ngốc họ Khúc, nàng có ngu cũng đoán được nơi này là quê nhà Quách Tĩnh. Tuy rằng không biết hiện tại ở trong sách là khi nào, nhưng nói không chừng khi ở trong này nàng sẽ đụng tới Quách Hoàng (Quách Tĩnh - Hoàng Dung) hai người ở một thất Khúc gia chứa thương cùng với tình tiết cảnh mấy đại cao thủ tranh đấu.

Nàng không muốn cuốn vào nội dung cuốn truyện, thăm nghĩ cách những người này càng xa càng tốt

Đệ đệ muội muội cũng đã có thể tự chiếu cố chính mình, lại không biết võ công, xem như trong sách viết, sẽ không có cái gì ngoài ý muốn. Nhưng chính

nàng lại là ngoài ý muốn, không gì có thể đảm bảo an toàn của bản thân.

Rời xa nơi này, cũng có thể đảm bảo bọn huynh muội Diệp gia an toàn cũng có thể cam đoan an toàn của bản thân, xem như nhất cử lưỡng tiện* đi.
(*một công đôi việc)

"Chờ Đại Nguru có thể duy trì cái nhà này, ta liền có thể rời đi." Diệp Hường Văn nghĩ.

Lại qua một năm.

Vào một ngày, Diệp Hường Văn rời giường, rửa mặt, đeo cái sọt trên lưng dận dò đệ đệ bọn muội muội sau đó đi ra ngoài.

Tuy rằng không học công phu phòng thân của nghĩa phụ, nhưng chỉ khinh công hạng nhất, nàng cũng đã vô cùng sung sướng. Sau khi Hồng Thất Công rời đi không lâu, Diệp Hường Văn liền phát hiện, sau khi học khinh công, trước kia chỉ một vài thỏ hoang gả rừng chờ cũng có thể khiến nàng không đuổi kịp, hiện tại nàng đuổi theo một phen đa số đều bắt được.

Cho nên, trong một năm này, những món ăn thịt rừng trong nhà vẫn được duy trì, nhưng chủ lực bắt giữ đã trở thành Diệp Hường Văn.

Ra phía Tây thôn, nhìn thấy xung quanh không có người, Diệp Hường Văn liền dùng khinh công chạy đến khu rừng cách đó vài dặm.

Trong rừng luôn luôn đủ thịt thú rừng, nhưng không ngờ lần này nàng lại không thấy chim bay cá nhảy đâu.

Diệp Hường Trễ đi sâu vào trong rừng với tâm trạng buồn bực.

Đột nhiên, nàng ngừng chân.

Trên đường trước mặt, một con Thanh Xà chắn trước mặt nàng.

Quái lạ! Khu rừng này nàng đều đến mỗi ngày, trước kia chưa từng gặp được rắn.

Hình dạng Thanh Xà cũng không lớn, kiếp trước nàng có tiếp xúc qua với rắn, vừa nhìn liền biết rõ loại rắn này chắc chắn có kịch độc.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 3.2

Tâm trạng Diệp Hường Văn chùng xuống.

Nếu đi nhầm vào nơi ở của rắn, bình thường dùng gậy gộc đập vào những bụi cỏ xung quanh, xà sẽ chạy khỏi, thừa dịp này có thể đi ra khỏi nơi ở của rắn. Ở kiếp trước một vị lão già bộ tộc Xà Nhân nói như vậy cho nàng biết.

Nhưng nếu, rắn ở trên đường thì làm sao?

Dựa kinh nghiệm của nàng, đụng tới rắn thì người lập tức đứng lại, một số con rắn cũng sẽ chạy trốn, nhưng nếu rắn không trốn, người cũng chỉ có thể ra tay xử lý nó trước. Bằng không, sẽ bị cắn.

Diệp Hường Văn hé mắt, dù thế nào mà nói, nàng có khinh công, phản ứng có lẽ mau hơn như trong lời nói..., hẳn là rắn cắn không đến nàng.

Đột nhiên nàng vận khinh công đến bên cạnh.

Con rắn kia "tê" một tiếng, quả nhiên lao đến, nhanh như tia chớp, cư nhiên có thể không chậm bao nhiêu so với tốc độ của Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn cảm thấy giật mình, dồn lực ở chân dừng lại nhặt hòn đó, con rắn kia lao lại đây cắn nàng, nàng chột lóe thân, tảng đá nện lên đầu con rắn cách đó bảy tấc.

Rắn chết ngã xuống dưới đất.

Diệp Hường Văn khẽ kêu lên, xác định rắn thật sự đã chết rồi, mới thả lỏng lo lắng trong lòng, cẩn thận nhặt lên con rắn đã chết.

Không tìm thấy thịt chim thịt cá, vậy làm thịt rắn canh để bọn đệ muội ăn đi.

Nàng không dám ở lại thêm trong rừng, sợ dừng lại nữa thì đụng phải con rắn khác, nên đem theo con rắn đã chết trở về thôn.

Huỳnh muội Diệp gia thấy tỷ tỷ đưa con rắn chết trở về, đều rất là kinh ngạc.

Diệp Hường Văn cười híp mắt nói: "Hôm nay tỷ tỷ làm canh rắn cho các người ăn."

Mấy năm này huỳnh muội Diệp gia thường ăn thịt rừng, nhưng lại chưa bao giờ ăn qua thịt rắn, bọn họ nhìn thấy thân con rắn trắng mịn, đầu rắn khủng bố, không khỏi ngẩn người nhìn nhau.

Diệp Hường Văn cũng không nhiều lời, cho Đại đệ đi xuống bếp nấu nước. Tay nàng chặt đầu rắn xuống, làm sạch máu rắn, cẩn thận chôn đầu rắn trong viện, để tránh độc của rắn tồn thương đến người, sau đó mổ bụng ra, lấy mật rắn ra.

Diệp Hường Văn biết xà đấm có lợi cho thân thể, muốn bọn đệ muội nuốt sống chúng. Nhưng huỳnh muội Diệp gia nhìn thấy nó lấy ra từ thân rắn, nào dám nếm thử? Cả đám đều xua tay lui về phía sau, về mặt sợ hãi.

Diệp Hường Văn thấy tình trạng bọn nhỏ như vậy, thở dài đem vào miệng mình mạnh mẽ nuốt xuống.

Sau đó nàng đem lột sạch da rắn từ đầu tới đuôi, rửa sạch rồi ném vào trong nồi, đập vung, nấu lên.

Dù sao lá gan Diệp Tiểu Nha lớn hơn chút, tiến tới hỏi: "Tỷ, thịt rắn ăn ngon không?"

Diệp Hường Văn sờ sờ đầu nàng, cười nói: "Ăn ngon, trước kia tỷ tỷ đã ăn qua."

Diệp Tiểu Nha thấy nàng nói như vậy, mới buông lo lắng trong lòng xuống, cũng không nghĩ lại làm sao tỷ tỷ có thể ăn qua thịt rắn, ngược lại nhìn chăm chăm nồi thịt rắn.

Diệp Hường Văn mở nồi thịt rắn ra, lấy thịt rắn xa, nhẹ nhàng lấy xương rắn ra, lại đem thịt rắn xé nhỏ lại, bỏ vào trong bát.

Huỳnh muội Diệp gia nhìn thấy hình dáng con rắn không còn đáng sợ nữa, lá gan đều lớn lên, thậm chí Diệp Đại Ngư nhặt xương rắn lên, chơi ở trong tay. Bọn đệ muội khác nhìn thích thú, toàn bộ đi lên chơi, không có ý thức chạy khỏi bếp.

Chỉ có Diệp Tiểu Nha bỏ củi vào khi lửa nhỏ đi.

Diệp Hường Văn bận rộn suốt thời gian, sắp xếp xong xuôi, sau đó dẫn Tiểu Nha coi lửa trong chốc lát, trước khi nàng trở về không thể ngừng cháy, rồi xoay người ra sân.

Đáng tiếc nghĩa phụ không ở đây, nếu không, làm canh rắn cho ông nếm thử, chắc ông sẽ vui vẻ không ngừng?

Diệp Hường Văn nhớ tới ở trong《Thần Điều》nghĩ đến hoàn cảnh Thất Công ăn con rắn, không khỏi cười ra tiếng.

"Tiểu cô nương bắt rắn của ta đi làm canh rắn, thoát nhìn rất vui vẻ sao." Bỗng nhiên bên tai Diệp Hường Văn vang lên câu nói.

Nàng giật mình, nhìn lại bốn phía, chỉ thấy tốp ba tốp năm người trong thôn đi tới, không ở người nào ở đây?

"Tiểu cô nương, đến rừng cây ở ngoài thôn tìm ta, bằng không, ta cũng không dám cam đoan đệ đệ của người muội muội an toàn đâu." Vẫn là câu nói mỉm cười kia..., uy hiếp bên trong cũng không nói mà ra.

Diệp Hường Văn ngẩn ra, ngây ngốc một chút, chạy đến bên trong nhà.

Diệp Tiểu Nha còn nhóm lửa dưới bếp, Đại Ngư Nhị Ngư còn đang tranh giành xương rắn, hết thấy như thường.

Diệp Tam Nha nhìn đến tỷ tỷ chạy về, cao hứng hỏi: "Tỷ, giờ có phải có thể ăn được không?"

Diệp Hường Văn lắc đầu, không kịp nói thêm cái gì, xoay người chạy ra ngoài thôn.

Tuy rằng huỳnh muội Diệp gia không phải là đệ muội ruột thịt của mình, nhưng sống cùng nhau vài năm, sớm đã có cảm tình, huống chi việc này lại là do nàng trộm rắn của người khác, làm sao có thể bỏ mặc?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xà Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4

Diệp Hường Văn dùng kinh công chạy đến rừng cây phía tây thôn, trong lòng không yên đứng ở địa phương đã đánh chết con rắn, khối đá nhọn kia vẫn còn ở trên đó.

Nàng nhìn bốn phía, trong rừng vẫn giống như trước lúc nàng rời đi, yên tĩnh như cũ.

Diệp Hường Văn đứng trong chốc lát, lại không nhìn thấy bất kỳ kẻ nào xuất hiện.

Bỗng nhiên trong bụi cỏ truyền ra tiếng sột soạt sột soạt, lúc đầu chỉ có ở mấy chỗ thôi, càng về sau lại càng lúc càng nhiều, bốn phương tám hướng đều có, lúc này Diệp Hường Văn đột nhiên có một loại cảm giác bị vây quanh.

"Không phải. Là rắn đi." Diệp Hường Văn căng thẳng nhìn bụi cỏ, nghĩ.

Trong bụi cỏ vang lên tiếng sột soạt một lúc lâu, lại không có cái gì chui ra, nhưng khi Diệp Hường Văn đã có cái suy nghĩ này thì đã đứng thẳng, bất động ngay tại chỗ, không dám cử động nữa.

"Lá gan tiểu cô nương ghê gớm thật." Ở chỗ cao truyền tới một giọng nói.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu. Trên cây không biết khi nào thì có một thiếu gia áo trắng đang ngồi, thoát nhìn chỉ hơn ba mươi tuổi, một đôi mắt hoa đào mỉm cười, khoe mắt hơi hơi xếch lên một chút, thoát nhìn rất anh khí (khí khái anh hùng) lại lộ ra vẻ tao nhã trẻ đẹp, trong tay đang cầm một cái quạt xếp, vừa nhìn thấy người nam nhân này, trong lòng Diệp Hường Văn hiện lên một từ: yêu nghiệt.

Không biết hẳn tới lúc nào, nói không chừng là ngay từ đầu đã an vị ở chỗ này chờ nàng, nhưng mà nàng lại không phát hiện.

Không nghĩ tới người hẹn nàng đến lại là một mỹ nam yêu nghiệt như thế này, Diệp Hường Văn giật mình một cái.

Người áo trắng một chân dài buông xuống, một chân khác gác lên trên cành cây, quay đầu cười với nàng nói: "Tiểu cô nương, khinh công không tồi, học ở đâu vậy?"

Diệp Hường Văn trong khoảng thời gian ngắn không đoán ra được lai lịch của hắn, trong sách hình như không có người như vậy. Nàng không biết người này có quan hệ với Hồng Thất Công hay không, ngộ nhỡ có thù oán, mình lại nói ra danh hào của Thất Công, chắc chắn sẽ hại đến tính mạng của mình và huynh muội Diệp gia, liền úp úp mở mở nói: "Học từ nghĩa phụ (cha nuôi) của ta."

Người áo trắng nói: "Nghĩa phụ của ngươi hẳn là có chút tiếng tăm trong giang hồ đi? Gọi là gì?" Ngừ khí rất là tùy ý.

Diệp Hường Văn nhìn thấy bộ dáng muốn thăm vấn của hắn, cảm thấy có chút không kiên nhẫn, nói: "Có liên quan đến ngươi sao?"

Người áo trắng nhẹ nhàng cười một tiếng, cây quạt trong tay vung lên.

Diệp Hường Văn nghe được tiếng động trong các bụi cỏ xung quanh, tiếp theo vô số con rắn độc nhô đầu ra, nàng sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, "A" một tiếng kêu lên sợ hãi, về mặt trở nên tái nhợt.

Người áo trắng lại vung cây quạt xuống dưới, những con rắn độc kia lại một lần nữa ẩn vào trong bụi cỏ.

Tim Diệp Hường Văn "bùm bùm" nhảy dựng, sau một lúc lâu vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

"Bọn rắn đó là do ta nuôi, vì huấn luyện chúng nó mà ta đã phải tốn vô số tâm huyết đấy. Ngươi vô duyên vô cớ bắt để nấu com, bồi thường ta một chút cũng coi như là hợp tình hợp lý đi?" Người áo trắng nói xong liền từ trên cây đáp xuống, dáng điệu tiêu sái.

Diệp Hường Văn lui về phía sau, từng bước kéo dài khoảng cách, lắp bắp nói: "Ta, ta không nuôi được rắn. Ta rất nghèo, không có tiền."

"Như vậy à." Người áo trắng cảm thấy buồn cười, kỳ thật chỉ là một con rắn mà thôi, hắn cũng không thèm để ý. Nhưng khinh công của tiểu cô nương này cao hiếm thấy, hơn nữa dung nhan kiều diễm, da thịt còn trắng hơn tuyết, thật sự là một tiểu mỹ nhân hiếm có. Hắn luôn luôn hành tẩu nơi thảo nguyên (đất người Hồ), bởi vậy thanh danh ở Trung Nguyên cũng không cao. Dân phong ở thảo nguyên cũng không bảo thủ giống như ở Trung Nguyên, hắn làm việc lại tùy tâm tùy hứng, nhìn thấy nữ tử xinh đẹp liền đi lên bắt chuyện, chiếm chút tiện nghi ngoài miệng.

Lúc mới gặp Diệp Hường Văn, hắn kinh ngạc, Trung Nguyên vẫn còn một tiểu mỹ nhân như vậy; đến lúc nhìn thấy khinh công của nàng thì lại rơi vào khiếp sợ; cuối cùng mắt thấy vị nữ tử mười ngón tay thon dài này tự mình rửa tay nấu canh, hắn nghĩ chính mình tuy rằng có mỹ tỷ (tỷ nữ xinh đẹp) thành đàn, lại vẫn luôn thiếu một nữ đầu bếp vừa xinh đẹp lại vừa có tay nghề khiến hắn hài lòng, nếu có thể mang theo tiểu cô nương này bên người, quả thực không tồi.

Đẹp mắt lại dùng được, quả thật nếu so sánh với những tỷ nữ chỉ biết làm sao để lấy lòng hắn bên cạnh này thì tốt hơn nhiều.

"Nếu không bồi thường được rắn, vậy lấy thân mình bồi thường đi." Tính tình xấu xa của hắn phát tác, cố ý nói một câu khiến người ta hiểu lầm.

Diệp Hường Văn quả nhiên sắc mặt đại biến, người áo trắng cười khanh khách nhìn nàng.

Tuy rằng Diệp Hường Văn là người hiện đại, nhưng vẫn rất coi trọng cảm tình, làm người cũng vô cùng ôn trọng, nếu không phải e ngại đám rắn độc xung quanh, nàng nhất định sẽ phát tác ngay tại chỗ.

Người áo trắng thường thức sắc mặt của nàng xong, mới tiếp tục nói: "Trù nghệ (tay nghề nấu ăn) của ngươi không tệ, ta hành tẩu giang hồ, bên người chỉ

thiếu một người nấu cơm, người làm nữ đầu bếp cho ta vài năm, tính là bồi thường răn của ta, như thế nào?"

Diệp Hường Văn nghe vậy, cảm thấy hơi dao động.

Nàng quả thật không có cách nào để bồi thường một con rắn độc cho hắn. Nhìn đám rắn này nghe lời hắn như vậy, hiển nhiên là đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, cho dù nàng có thể bắt rắn một lần nữa, cũng không thể huấn luyện được.

Hơn nữa nàng nhìn ra ra, nam nhân này nói là muốn nàng bồi thường rắn, nhưng lại rõ ràng là có mưu đồ khác.

Nhìn ra được từ trong lời nói cuối cùng của hắn, ý đồ chân chính của hắn hẳn là tài nấu nướng của mình.

Diệp Hường Văn đã sớm muốn rời khỏi Ngưu gia thôn, lúc trước ngại huynh muội Diệp gia tuổi chưa lớn, sợ bọn họ chống đỡ không nổi một cái nhà. Bây giờ nhìn thái độ của người áo trắng này, sợ rằng chính mình không cùng hắn đi là không được, song nói không chừng. Nàng vừa lúc có thể thuận tiện giúp huynh muội Diệp gia lừa gạt một bảo mẫu về.

Nhìn ánh mắt tràn đầy vẻ tính kế của hắn, đến cùng còn chưa chắc là ai tính kế ai đâu. Diệp Hường Văn trong lòng thầm nghĩ.

Nàng gục đầu xuống nói, "Nhiều rắn như vậy vậy khôn ta, ta không muốn cùng người đi cũng không được nhỉ?"

Người áo trắng vỗ nhẹ lưng quạt xuống vai Diệp Hường Văn, nói: "Tiểu cô nương tuổi không lớn, nhìn sự việc rất rõ ràng, ta thích."

Diệp Hường Văn ra vẻ do dự: "Nhưng mà. Ta còn có đệ đệ muội muội cần chiếu cố."

"Không sao cả, hạ nhân (người hầu) bên cạnh ta cũng không ít, để lại một người giúp người chiếu cố đệ đệ muội muội của người là được." Người áo trắng tự động đi vào trong dãy cửa nàng.

Trong lòng Diệp Hường Văn mừng thầm, trên mặt vẫn không lộ thanh sắc: "Lúc này người gọi người đi chiếu cố chúng, nhưng cũng sẽ không chiếu cố cả đời."

Người áo trắng nói: "Chuyện này có đáng gì? Ta liền bảo người chiếu cố bọn họ cả đời là được. Người yên tâm, chỉ cần người ngoan ngoãn làm nữ đầu bếp vài năm, sau này cho dù rời đi, ta cũng nhất định sẽ tuân thủ lời hứa chiếu cố tốt người nhà của người."

Diệp Hường Văn cảm thấy vui mừng, nói, "Ta có thể gặp bọn đệ muội của ta trước khi đi hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xà Điêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 4.2

Người áo trắng gật đầu: "Có thể, ta dẫn người đi." Nói xong duỗi tay lên bế nàng lên.

Diệp Hường Văn lập tức bị hù dọa. Tuy rằng tuổi thân thể của nàng không lớn, nhưng dù sao kiếp trước cũng đã là người trưởng thành, làm sao có thể có loại hành vi thân mật này cùng với một nam nhân xa lạ, không khỏi hết lớn: "Thả ta xuống, bằng không ta đổi ý."

Người áo trắng ghé vào bên gáy nàng khẽ ngửi, nhẹ giọng nói: "Thơm quá." Sau mới buông nàng xuống, "Chúng ta cùng đi. Người có thể ăn cùng bọn họ bữa cơm, ta chờ người là được."

Diệp Hường Văn bất đắc dĩ, chỉ đành đi vào trong thôn.

Người áo trắng kia không nhanh không chậm đi theo sau lưng nàng.

Huynh muội Diệp gia thấy Diệp Hường Văn trở về, đều hoan hô một tiếng, chạy tới.

Trước kia mỗi lần muốn rời đi thì Diệp Hường Văn cũng không cảm thấy gì. Hiện tại sắp tới lúc ly biệt, nhìn thấy Diệp Đại Ngưu bọn họ, trong lòng nàng không khỏi có chút không nỡ. Nhưng chính mình lúc này rời đi cũng là vì tốt cho bọn họ. Huống chi, phía sau còn có cái tên luôn nhìn chằm chằm nàng, nàng muốn không đi cũng không được.

Diệp Tiểu Nha nhìn thấy người áo trắng, kỳ quái nói: "Tỷ tỷ, hắn là ai vậy? Bộ dạng của hắn thật là đẹp mắt."

Người áo trắng nghe được lời của Diệp Tiểu Nha, cười nói: "Bộ dạng đẹp mắt, làm tỷ phụ của người được không?" Lúc này Diệp Hường Văn mới chú ý tới, thanh âm của người áo trắng giống như tơ lụa, ngọt ngào, rất có hương vị mê hoặc lòng người.

Diệp Tiểu Nha "A" một tiếng, còn chưa hiểu rõ bộ dạng đẹp mắt có quan hệ tất yếu gì đến việc làm tỷ phụ thì mặt Diệp Hường Văn đã đỏ ửng, hung

hăng trừng mắt nhìn người áo trắng một cái.

Chưa từng thấy người nào không biết xấu hổ như vậy, đã mạnh mẽ bắt người khác làm nữ đầu bếp thì thôi, lại còn nói lời đùa giỡn. Mà lúc này, chính mình rõ ràng vẫn còn chưa biết tên của hắn.

Người áo trắng cười nhẹ một tiếng, không để tâm.

Diệp Hường Văn mở nồi ra, người áo trắng mắt thấy nước canh trong chén hiện lên chút màu vàng, bên trên có thịt rắn cùng với một ít thứ gì đó không đoán được tên. Cả bát canh thịt tỏa ra mùi ngon, khiến người ta thèm nhỏ dãi ba thước.

Hắn luôn luôn ý vào thân phận mình, luôn cảm thấy trong nhà mình nỷ tỳ thành đàn, đồ ăn cũng rất tinh tế, cho dù là hoàng cung đại nội chỉ sợ cũng kém hơn. Nhưng hiện tại lại có thể bị một chén canh thịt rắn gọi lên sự thèm ăn mãnh liệt, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Diệp Tiểu Nha lớn như thế, lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân có diện mạo xuất chúng như vậy, không biết người nọ đến là để đoạt tỳ tỳ của mình, rất có hảo cảm với hắn, nói, "Ca ca có muốn cùng ăn cái gì không?"

Diệp Hường Văn còn chưa kịp nói cái gì, người áo trắng đã cười nói: "Được."

Diệp Hường Văn cảm thấy oán hận, lại trừng mắt nhìn người áo trắng một cái. Người áo trắng tuy rằng nhìn thấy, lại cố tình không thèm nhìn nàng.

Chỉ có Diệp Đại Ngưu Diệp Nhị Ngưu hai huynh đệ này, biết hắn lại cùng được chia đồ ăn với mình, rất là không vui.

Huynh muội Diệp gia dùng cơm, sau khi Diệp Hường Văn rót vào bát của mỗi người một muôi canh thịt xong, bọn họ liền đắc ý vui vẻ chạy đến một góc sân mà ăn.

Người áo trắng thấy bọn họ còn tuổi nhỏ lại có lễ có nghĩa, rất sợ hãi than, lại nghĩ tới mình lẻ loi một mình từ nhỏ, ngoại trừ thúc thúc cũng không có thân nhân nào khác trên đời, cũng không biết huynh yêu đệ kính là như thế nào, không khỏi thở dài nói: "Cảm tình của bọn họ thật là tốt."

Trong lòng Diệp Hường Văn đang đánh bàn tính của mình, thuận tay xới một bát cơm cho hắn, cũng rót một muôi canh thịt. Nghe hắn nói như vậy, nàng sinh chút lòng hiếu kỳ, hỏi: "Xin hỏi công tử họ gì?"

Người áo trắng cười nói: "Cho dù ta nói, ngươi cũng không nhận ra ta."

Diệp Hường Văn hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: "Nếu ngươi là người được đề cập qua trong sách, làm sao mà biết ta không nhận ra ngươi?" Nhưng nghĩ lại, có thể nhắc tay một cái khiến cho rắn độc nghe lời, dường như dưới tay Kim tiên sinh cũng chỉ có Lam Phụng Hoàng của Ngũ Độc giáo gì đó mới có loại năng lực này thì phải? Bên trong "Xạ điều", ngoại trừ con doi họ Kha [1] ra, cũng chỉ có Âu Dương Phong và đứa cháu xú danh lan xa kia của hắn. Nhưng bọn hắn mặc dù cũng sử dụng rắn độc, nhưng theo trong sách viết, Âu Dương Khắc mỗi lần ra sân gần như đều không thể thiếu mỹ cơ làm bạn, hơn nữa rắn của bọn họ hình như cũng không nghe lời giống như vừa rồi ở trong rừng cây.

[1] Phi thiên biến bức Kha Trấn Ác:

Kha Trấn Ác ngoại hiệu là Phi thiên biến bức (con doi) là nhân vật hư cấu trong bộ tiểu thuyết anh hùng xạ điều và Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung. Ông là em của Phi thiên thần long Kha Tịch Tà, cũng là một nhân vật khá nổi danh trên giang hồ. Hai anh em của ông từng đối đầu với hai kẻ tử của Hoàng Dược Sư là Trần Huyền Phong và Mai Siêu Phong. Kha Tịch Tà bị giết còn Kha Trấn Ác bị đánh mù mắt. Do vậy, tính tình của Kha Trấn Ác sau này trở nên gần đờ, ương bướng, cố chấp và nóng vội. Ông luôn coi vợ chồng Hắc Phong song sát và Hoàng Dược Sư là kẻ thù không đội trời chung.

Kim Dung xây dựng Kha Trấn Ác là nhân vật có võ công và công lực mạnh nhất trong nhóm Giang Nam thất quái. Do bị mù nên khả năng nghe tiếng đoán hình của Kha Trấn Ác là xuất thần nhập hóa. Ông sử dụng một cây gậy sắt nặng làm binh khí, võ công thâm độc và mạnh mẽ. Ngoài ra ông cũng khá giỏi dùng độc và ném thiết lạng.

Nguồn: Wikipedia

Quan trọng là, người nam nhân trước mặt này tuy rằng thoạt nhìn vô cùng yêu nghiệt, nhưng cũng không có tác phong đề tiện không đứng đắn, thấy thế nào cũng không giống tên Âu Dương Khắc kia.

Chẳng lẽ là nhân vật qua đường nào đó không được nhắc tới trong sách?

Mình cũng không phải là nhân vật vốn không tồn tại trong sách sao.....

Diệp Hường Văn yên tâm, chỉ cần hắn có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, lúc mình rời đi Ngưu gia thôn cũng có thể buông một tâm sự lớn trong lòng xuống.

Nàng đang nghĩ ngợi, người áo trắng kia nhìn bát của mình một hồi lâu, đột nhiên chậm rãi nói một câu: "Tiểu cô nương, canh rắn này..... Nhìn rất quen mắt đó....."

Ngậm canh Diệp Hường Văn đang uống lập tức phun ra, ho một lúc lâu vẫn không dừng được.

Người áo trắng kia nhìn nàng, không tiếng động cười, mặt mày sinh động.

Bạn đang đọc truyện *Khi Dầu Bếp Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 5

"Ai, người rót cuộc tên là gì?" Diệp Hường Văn hỏi lần thứ một nghìn lẻ một.

"Có nói người cũng không biết." Yêu nghiệt áo trắng trả lời nhất thành bất biến (đã hình thành thì không thay đổi).

Diệp Hường Văn lại trầm mặc.

Nhoáng lên một cái mà đã rời nhà được hơn nửa tháng. Ngày đó sau khi ăn xong bữa cơm chiều cùng với nhóm huynh muội Diệp gia, khi nàng nói với bọn họ mình phải rời khỏi một lát thì nhóm đệ đệ muội muội khóc như núi đổ. Diệp Hường Văn cũng rất khó chịu, nếu không phải thân bất do kỷ (có bất đắc dĩ riêng), nàng suýt chút nữa đã nhất thời xúc động nói ra câu ở lại. Nhưng ngẩng đầu nhìn người áo trắng, hắn cũng không bởi vì tình cảnh trước mắt mà thay đổi, chỉ hé miệng nói với Diệp Hường Văn vài chữ không tiếng động: "Canh thịt rắn."

Diệp Hường Văn lập tức biết mình nói cũng là vô ích, chỉ đành phải nuốt xuống lời thỉnh cầu đã đến bên miệng.

May mắn người áo trắng cũng giữ lời, thật sự để lại một nam bộc (nam người hầu) chiếu cố đám đệ đệ muội muội của nàng, khiến cho nàng bớt buồn phiền ở nhà. Yêu nghiệt này dường như thật sự chỉ muốn chiếm hữu trù nghệ (tài nấu nướng) của nàng, ăn đều phải là món nàng tự tay nấu.

Đương nhiên, phải xem nhẹ ngữ điệu đùa đùa mà hắn lơ đãng nói ra. Cũng may mắn hắn chỉ giới hạn trong ngôn ngữ, trên cử chỉ cũng thật sự không có điều gì chân chính khác người.

Song, hắn rõ ràng không hoàn toàn tín nhiệm Diệp Hường Văn.

Người áo trắng rộng lượng cho Diệp Hường Văn quyền lợi ngồi cùng bàn ăn cơm với mình, đây là đãi ngộ mà bọn hạ nhân không có. Diệp Hường Văn trong lòng cân nhắc, hắn đại khái là sợ nàng hạ độc trong cơm sau đào tẩu (chạy trốn). Nếu nàng cùng ăn với hắn..., đương nhiên không có khả năng mạo hiểm độc chết cả chính mình.

Nhưng Diệp Hường Văn dọc theo chuyến đi, cũng chưa nhìn thấy bên cạnh người áo trắng còn có những người khác.

Nàng cũng không tin vị chủ nhân yêu nghiệt này là ra đi một mình.

Bằng không nam bộc đột nhiên xuất hiện kia là chuyện gì xảy ra?

Nhưng nếu thực sự có người âm thầm chú ý..., kế hoạch chạy trốn lâu dài của Diệp Hường Văn sẽ có rất nhiều điều phiền toái.

Nàng tin tưởng coi như mình chạy thoát, người áo trắng này cũng sẽ không gây khó dễ cho đám đệ đệ muội muội của nàng, cho nên nàng mới có thể dễ dàng đáp ứng đi cùng hắn.

Nhưng nếu thực sự có người âm thầm chiếu ứng (chăm sóc) hắn, nàng sẽ phải đối phó không chỉ là một người.

"Người hắn là còn có hạ nhân khác đi?" Diệp Hường Văn hỏi.

"Làm sao vậy?" Người áo trắng cười nói, tránh né mà không đáp vấn đề của nàng.

"Bởi vì cảm thấy kỳ quái, nhìn người cũng chưa từng giặt y phục, làm sao còn có thể trắng như vậy?" Diệp Hường Văn không chút nào quanh co lòng vòng, cái nghi vấn này quả thật vẫn tồn tại ở trong đầu của nàng.

Người áo trắng cười ngặt nghẽo, cuối cùng nói: "Trong đầu nhỏ của người rót cuộc là luôn nghĩ cái gì vậy?..... Ừ, quả thật còn có một hạ nhân khác nữa." Nói xong vung tay xuống, một cái nam bộc xuất hiện.

"Vì sao bình thường lại không thấy đâu?" Diệp Hường Văn kỳ quái.

Người áo trắng lơ đãng nói: "Bình thường đi ra làm cái gì? Xuất hiện lúc cần làm việc là được."

Diệp Hường Văn không nói.

Xem cái bộ dáng "vẩy lập tức đến xua lập tức đi" của hạ nhân này, hắn là cũng có công phu.

Xem ra, nếu nàng muốn vụng trộm trốn, đúng là phải chuẩn bị một phương pháp xử lý chu đáo vẹn toàn.

Hôm nay, hai người đến một cái thị trấn trên.

Người áo trắng mang theo Diệp Hướng Văn đi khách điểm (quán trọ) đặt phòng, sau đó Diệp Hướng Văn cầm bạc đi mua nguyên liệu nấu ăn. Trước kia khi nàng đi mua thức ăn, người áo trắng từng bảo để cho hạ nhân đi mua thay, hiển nhiên hắn cũng không hoàn toàn yên tâm với nàng, nhưng Diệp Hướng Văn chỉ khinh thường đáp lại hắn một câu, “Đồ người khác mua về làm sao có thể làm ra mỹ vị được? Đương nhiên là phải để chính mình mua mới hợp ý.”

Nàng thốt ra lời này, người áo trắng không một lời phản bác, từ nay về sau liền mặc cho nàng tự đi mua. Song trong lòng Diệp Hướng Văn lại tin tưởng rằng, vị chủ nhân yêu nghiệt kia cho dù không tự mình đi theo, cũng nhất định sẽ để cho hạ nhân kia đi theo mình.

Cho nên mỗi lần mua thức ăn thì nàng đều biểu hiện rất quy củ, mua xong là sẽ quay về, cũng không làm cho người ta đa nghi mà đẩy lên tính cảnh giác.

Hơn nửa canh giờ sau, Diệp Hướng Văn đi mua rau xanh trở về, trực tiếp xuống bếp làm đồ ăn. Người áo trắng ngồi ở trên ghế, cực kỳ nhàn nhã.

Qua gần nửa canh giờ tiếp theo, trong phòng bếp dần dần có hương thơm bay ra. Người áo trắng hít nhẹ một cái nói: “Hương vị này thực sự kỳ quái, thực sự rất kỳ quái.” Nhịn không được đứng dậy đi vào phòng bếp, hỏi: “Tiểu cô nương, người đang làm đồ ăn gì vậy?”

Diệp Hướng Văn xoay người lại, Người áo trắng nhìn thấy trên thớt chỉ có vài con vật nhỏ đo đo, cũng không có những thứ khác. Con vật kia còn rất tròn và trơn bóng, toàn thân bao phủ một màu đỏ trong suốt, thoạt nhìn tương đối làm cho người ta thêm ăn.

Cái hương vị kỳ lạ này cũng là bay ra từ trong nôi.

Diệp Hướng Văn tùy tay đưa cho hai con vật đó cho hắn, nói: “Còn phải đợi trong chốc lát, nếu đói bụng, ăn vài con vật nhỏ này lót bụng trước đi, đây là mua thêm vào đó.”

Nàng mặc dù là đầu bếp nữ của hắn, nhưng cũng không tự cho mình là hạ nhân, trong miệng cũng chưa từng xưng là “Nô tỳ”, người áo trắng cũng là chưa bao giờ bảo nàng sửa miệng.

Hắn tự tay nhận, mở miệng liền ăn.

Không bao lâu, vài con vật nhỏ kia đã vào bụng, nhưng trong bụng hắn chẳng những không có cảm giác ăn no, ngược lại bị hương vị kia hấp dẫn, càng thêm đói khát hơn.

Diệp Hướng Văn đẩy người áo trắng đi ra, nói: “Muốn được ăn nhanh hơn thì công tử phải đi ra bên ngoài chờ thôi.”

Người áo trắng bắt đắc dĩ, chỉ đành phải ngồi ở bên ngoài.

Không bao lâu, liền thấy Diệp Hướng Văn quả thực bưng một cái khay lớn đi ra, trên bàn bày hai bát cơm trắng, còn có cả một bàn thức ăn lớn.

Vừa mới bưng vào, người áo trắng đã ngửi được hương vị xông vào mũi, không khỏi lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, đến bên cạnh bàn nhìn kỹ.

Chỉ thấy đồ ăn trong mâm kia là thịt viên lớn cỡ nửa nắm tay, thịt viên không biết là làm từ cái gì, mùi thơm lạ lùng xông vào mũi. Trên thịt viên rưới nước sốt sền sệt màu sắc đậm đà, mang theo chút vàng óng ánh, lại hơi ửng đỏ, bên cạnh lót thêm mấy cọng rau thơm, làm nổi bật lẫn nhau, lại phối hợp thêm cái hương vị kia, thực sự làm cho người ta kiềm nén không được. Mà ngay cả người áo trắng loại người đã thường thức qua đủ các loại mỹ vị trong thiên hạ này, cũng vẫn không nhịn được trực tiếp cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng cho vào trong miệng.

Diệp Hướng Văn ngồi vào bên kia, cầm một chén cơm, cũng gấp một viên thịt đặt vào trong chén, từ từ ăn.

Người áo trắng thường thức một chút, lại chỉ thấy được vị thịt đậm đà, lớp mỡ trơn mềm, lại không thể cảm giác ra được là thịt gì, không khỏi cảm thấy vừa mừng vừa sợ, nhịn không được vội vàng nuốt xuống, liền nuốt đũa gấp thêm một miếng khác.

“Đây rốt cuộc là món gì?” Người áo trắng chỉ một lát đã tiêu diệt hơn phân nửa đồ ăn, chỉ cảm thấy bụng mình đã phình ra đến mức không thể ăn thêm gì nữa, lúc này mới không cam lòng để đũa xuống, hỏi.

Diệp Hướng Văn hé miệng cười, nói: “Đầu sư tử chứ sao. Công tử thoạt nhìn cũng là người gia thế giàu sang, làm sao có thể không nhận ra đây?”

Người áo trắng lắc đầu nói: “Bên ngoài nhìn thì đúng thật là đầu sư tử, nhưng hương vị lại khác rất lớn so với cái mà ta đã nếm, hơn nữa vị thịt này..... rất đa dạng, trong chốc lát cảm thấy là loại này, nhưng lại ăn thêm vài miếng, tình tế bình phẩm trong chốc lát, lại cảm thấy hắn là một loại khác. Một loại đồ ăn còn có thể ăn ra nhiều loại hương vị, thực sự khiến cho người ta kinh ngạc.”

Diệp Hướng Văn hí mắt cười nói: “Đây là chỗ cực tốt của phối hợp nguyên liệu. Nếu chỉ dùng độc một loại nhân thịt, thì làm đầu sư tử đương nhiên chỉ có một loại hương vị. Nhưng nếu trước đó chế biến thêm vài loại thịt khác, để chúng đều có hương vị riêng của mình, cuối cùng lại trộn đều lại làm thành thịt viên, lúc này từng viên thịt sẽ đều có vị thịt riêng lại có hương thơm được quyện đều rất đậm đà, nếu không phải là người chân chính chú ý thức ăn sẽ rất khó phân biệt ra được.”

Người áo trắng thấy Diệp Hướng Văn nói như vậy, liền không hề hao tâm tốn sức suy nghĩ, nói: “Có đầu bếp nữ như ngươi ở đây, ta chỉ biết sau này sẽ

luôn có mỹ thực không ngừng rồi. Cho dù công tử ta không tinh thông đạo này (phương diện, lĩnh vực), nhưng cũng biết là có lộc ăn đây."

Diệp Hường Văn cười cười, không nói chuyện, thu hết bát đĩa trên bàn. Đến phòng bếp thì nàng để ý nhìn thoáng qua, thấy hai con vật nhỏ cùng hai đầu sư tử mình cố ý để lại trong bếp kia tất cả đều biến mất, không khỏi cười thầm: thành công rồi!

Người áo trắng đặt hai gian phòng ở khách điểm, phòng của Diệp Hường Văn ở ngay tại cách vách phòng hấn.

Đêm, Diệp Hường Văn lắng nghe âm thanh ở bên cách vách, từ lúc nửa đêm trở đi liền nghe thấy bên kia thỉnh thoảng truyền đến âm thanh bước chân nhẹ nhàng không tiếng động và tiếng cửa mở, biết là mưu kế đã thành, trong lòng rất vui mừng.

Cứ như vậy miễn cưỡng trôi qua một đêm, Diệp Hường Văn thấy sắc trời dần trắng, chính mình liền lặng lẽ đứng lên rửa mặt, rồi trở về phòng cầm lấy bao nhỏ đã thu thập xong từ trước, tính rời khỏi khách điểm.

Không nghĩ tới vừa mở cửa, người áo trắng lại đứng ngay bên ngoài.

Cả đêm nay rõ ràng là hấn không ngủ được tý nào, tinh thần uể oải, sắc mặt hơi vàng vọt, cái loại lịch sự tuấn tú lúc mới gặp kia tột dốc không phanh.

Vừa nhìn thấy cái bao nhỏ trên tay Diệp Hường Văn, người áo trắng đã rõ ràng tại sao lại thế này, mở miệng nói: "Ta vốn chỉ là hoài nghi, hiện tại xem ra, quả nhiên là ngươi động tay động chân." Nói xong đưa tay chộp nàng.

Diệp Hường Văn vừa thấy người áo trắng, lòng đã trầm xuống, âm thầm phòng bị trước, hiện tại thấy hấn ra tay, nàng lập tức né ra phía sau, lùi về bên cửa sổ, xoay người nhảy vọt ra ngoài.

Nếu là dưới tình huống bình thường, cho dù Diệp Hường Văn có khinh công, hấn cũng có thể đuổi được nàng. Nhưng hấn cả đêm chạy đi nhà vệ sinh, đã sớm mềm nhũn xương sống thất lưng chân tay, bây giờ làm còn có hơi sức mà đuổi người?

"Tiểu nha đầu, ngươi không lo lắng cho đám đệ đệ muội muội của mình sao?" Người áo trắng nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Diệp Hường Văn kéo dài khoảng cách với người áo trắng, lúc này mới quay đầu lại cười, xinh đẹp rực rỡ như đóa hoa xuân mới nở hùng dũng, "Trong khoảng thời gian ở chung với công tử này, tuy rằng công tử vẫn không chịu nói ra danh tính (tên tuổi), nhưng Hường Văn cũng cảm giác được công tử là một quân tử đã nói là làm, làm sao sẽ làm ra chuyện tình bí ố như kiểu lấy người nhà người ta ra uy hiếp như thế này?" Nàng ngẩng đầu rồi đi một cách chỏi lợi, người áo trắng tuy rằng cảm thấy khó chịu, nhưng cũng có chút bội phục phản ứng tùy cơ ứng biến của tiểu nha đầu mắt ngọc mày ngài lại có một tay nghề nấu nướng cực giỏi này.

Xem ra, lúc trước hấn vẫn còn bởi vì tuổi nàng còn nhỏ mà coi thường nàng.

"Ngươi không sợ A Phúc bắt ngươi về?" Người áo trắng lại nói. A Phúc đó là hạ nhân kia.

Diệp Hường Văn cười, "Công tử, chỉ sợ là A Phúc đêm qua cũng không được tốt lắm đâu. Ngươi sẽ không cố ép hấn đi? Ngay cả cao thủ như ngươi cũng không chịu nổi, hấn làm sao có thể không bị vắt khô được?"

Trong lòng người áo trắng biết lần này Diệp Hường Văn chắc chắn sẽ chạy trốn được, cũng không nề hà nữa, chỉ đơn giản vung cây quạt lên ra vẻ phong nhã nói, "Ngươi đã nhất định phải rời đi, vậy liền bỏ qua cho ngươi. Song ngươi phải nói cho ta, vì sao ngươi không có việc gì? Đồ ăn ngày hôm qua chúng ta đều ăn, nếu đồ ăn không ổn, lúc đó ta đã có thể cảm thấy."

Diệp Hường Văn cười hi hi, "Công tử, hôm qua ngươi không phải đã hỏi nguyên liệu của đầu sư tử sao? Hường Văn nói cho công tử cách chế biến đầu sư tử đó, lại không nói tí mĩ tên nhiều loại thịt. Trong đó có một loại đó là thịt cua. Công tử ngàn vạn lần phải nhớ rằng, thịt cua ăn cùng với thịt của vật nhỏ kia, bụng nhất định sẽ khó chịu." Nói xong lại cười dùng khinh công rời khỏi.

Người áo trắng về mặt hứng thú nhìn bóng dáng Diệp Hường Văn rời đi. Ban đầu hấn chỉ thầm nghĩ để nàng ở bên cạnh làm một đầu bếp nữ, cộng thêm nhìn mỹ nhân dưỡng mắt, hưởng thụ một chút vẻ đẹp của nàng, nhưng mà hiện tại nhìn lại, dường như Diệp Hường Văn còn thú vị hơn rất nhiều so với trong tưởng tượng của hấn.

Bỗng nhiên, hấn như mộng, sắc mặt đại biến, xoay người lại chạy tới hướng nhà vệ sinh.

"Xú nha đầu (nha đầu thú) kia, lần sau chớ để mình lọt vào trong tay ta!" Người áo trắng cắn răng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xà Điêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chương 6

Diệp Hường Văn bỏ rơi Bạch y nhân, trong lòng thật sự thoải mái, nàng đi dọc theo đường, vừa đi vừa suy nghĩ bước tính theo mình nên làm gì.

Cho dù là thật sự xuyên vào trong "Anh Hùng Xạ Điều Truyện", nàng cũng nghĩ an ổn cả đời như cũ, có thể rời xa nội dung cuốn truyện thì tận lực rời xa.

Bạch y nhân kia không biết là lai lịch ra sao, có lẽ thật sự không phải là nhân vật xuất hiện trong truyện, nhưng ít ra công phu của hắn thoát nhìn quả thật không kém, nhất là có thể ở giang hồ thị phi mà chỉ huy ngàn vạn độc xà (rắn độc), riêng một điểm này cũng đã thuyết minh hắn không thể là người vô danh trong giang hồ.

Dễ dàng gặp phải người thị phi, vẫn nên cách càng xa càng tốt.

Có lẽ, đi đến nơi non xanh nước biếc ẩn cư?

Trong lòng Diệp Hướng Văn nghĩ như vậy.

Nhưng là, đi đâu đây?

Lúc này tuy rằng bây giờ còn không loạn, nhưng trôi qua vài năm, chỉ sợ gót sắt Mông Cổ đã bước vào Trung Nguyên, đến lúc đó chắc chắn thiên hạ đại loạn.

Diệp Hướng Văn đột nhiên nhớ tới miêu tả Hoàng Dược Sư Đào Hoa Đảo [*] trong sách.

[*] Hoàng Dược Sư, hiệu Đông Tà, biệt hiệu Hoàng Lão Tà là nhân vật trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung. Ông cũng xuất hiện trong bộ truyện tiếp theo Thần điêu hiệp lữ.

Hoàng Dược Sư là đảo chủ đảo Đào Hoa, tính tình quái dị, cô độc, làm mọi việc theo ý mình, thường chê bai cổ nhân. Võ công của ông cũng rất cao siêu, nhanh, chuẩn, lạ và đẹp. Các môn tuyệt kỹ của ông là Lạc Anh thần kiếm chưởng, Ngọc Tiêu kiếm pháp, Đàn chỉ thần công, Lan Hoa Phát Huyết Thủ, Hoàng Phong Tảo Diệp Thoái Pháp và Bích Hải Triều Sinh Khúc. Hoàng Dược Sư từng làm một đôi câu đối về võ công của mình: "Đào hoa ảnh lạc phi thần kiếm - Bích hải triều sinh án ngọc tiêu".

Nếu quả thật có một cái đảo dung thân như vậy, thật cũng tốt.

Nhưng là, bây giờ Đào Hoa Đảo có Hoàng Dược Sư, ngày sau còn có Quách Tĩnh Hoàng Dung, nếu không muốn mình dính dấp đến nguyên tác, cho dù nghĩ rằng ẩn cư ở trên hải đảo, cũng chắc chắn không có khả năng đi vào trong đó. Huống chi, lấy tính tình Hoàng Dược Sư, Chính mình vẫn là không nên chọc cho thỏa đáng.

Diệp Hướng Văn nghĩ, chợt thấy tựa hồ có chút khác thường, nàng nhanh chóng quay đầu.

Phía sau trống rỗng, không có cái gì.

Diệp Hướng Văn đứng nhìn một lúc, rồi xoay người đi tiếp.

Một ngày này, nàng đến Nghi Hưng.

Trên đoạn đường này, rất nhiều lần Diệp Hướng Văn cảm thấy phía sau không đứng, nhưng mỗi lần quay đầu, đều không nhìn thấy người nào cả.

Cuối cùng nàng dồn sức ở dưới chân, vận khinh công chạy như điên ở giữa đồng hoang vắng.

Nghi Hưng ở Tống Triều đã là nổi tiếng khắp thiên hạ, nổi danh chế tạo đồ gốm tốt, bởi vậy cảnh tượng nơi này phồn hoa, bất đồng với nơi khác.

Diệp Hướng Văn đi đến một nơi, đến từ lâu ven đường tính ăn vài thứ lấp bụng bụng.

Đoạn đường này phi nước đại (*ý nói chạy nhanh), hiện tại nàng rất mệt mỏi.

Ban đầu nàng còn tưởng rằng là Bạch y nhân đang theo nàng.

Sau lại nghĩ lại, không có khả năng. Dù sao, nàng ở dưới lòng trước chừng mực, Bạch y nhân tuy rằng khôn khéo, cũng không biết tri thức dinh dưỡng học âm thực hiện đại tương sinh tương khắc, cho dù vẫn đề phòng nàng, cũng khó tránh khỏi thủ đoạn của nàng. Theo nàng thấy, cho dù Bạch y nhân công phu cao cường, thân thể dù cường thịnh đến đâu, cho một chút cũng đủ hấn bụng tiết một hai ngày rồi, đến lúc đó hắn đã nguyên khí đại thương, phục nguyên khí còn muốn đuổi theo chính mình, khó càng thêm khó.

Huống chi, hắn căn bản không biết mình đi phương hướng nào.

Vì không muốn người khác theo dõi, Diệp Hướng Văn còn hóa trang người, tận lực điệu thấp làm việc. Nàng bám vào thân thể này, tuổi còn nhỏ khi chỉ cảm thấy làn da trắng nõn, mặt mày xinh đẹp, không biết khác biệt thế nào. Nhưng mấy năm này trôi qua, bộ dạng thân thể đã lớn, lại ôm kính nhìn kỹ, làn da trắng như tuyết, mi mục như vẽ. Nàng dứt khoát điều mực nước lần tẩy, đem làn da bôi đen, lại đem tóc buông một ít, che khuất dung mạo, nhiều như vậy sẽ không khiến cho quá nhiều người chú ý.

Vào từ lâu, Diệp Hướng Văn đi lên lầu hai, nhìn lướt qua, gặp lầu hai có hai cái cửa sổ, bên cửa sổ cái bàn đều không có ai, còn có một cái bàn ở góc sáng sủa hơn, ngồi ở đó là vài con cháu nhà giàu. Mấy người kia đang ở nâng ly cạn chén, người người tai to mặt lớn, vừa nhìn hiểu rõ đều là vật hợp theo

loài.

Diệp Hường Văn vừa chọn lấy một chỗ bên cửa sổ ngồi xuống, một tiểu nhị trong tửu lâu đi tới. Diệp Hường Văn một đường bốn ba, thăm nghĩ ăn bữa ngon, nhân tiện nói: "Ngươi nơi này có Lộc Đỗ Dao Trữ không? Một đĩa thôi."

Tiểu nhị giật mình một cái, cười nói: "Vị cô nương này, nơi này của chúng ta không có món ăn này."

Diệp Hường Văn kinh ngạc nói: "Là không có dạ dày hươu nai hay không có ngao (sò) sông phơi khô?"

Phục vụ nói: "Dạ dày hươu nai có, ngao sông cũng có. Nhưng là, không thể nấu hai loại nguyên liệu này cùng nhau."

Không thể nào? Diệp Hường Văn ừ rừ nói: "Vậy còn có đồ ăn gì không? Kể tên một chút đồ ăn thôi."

Tiểu nhị kể một chuỗi dài, Diệp Hường Văn nghe xong tên chỉ cảm thấy cũng không còn muốn ăn, nghĩ tới nghĩ lui liền nói với tiểu nhị: "Không bằng như vậy, ta nói cho sư phó ngươi biết cách làm, cho hắn làm theo một lần, như thế nào?"

Tiểu nhị hơi có chút khó xử: "Ta đây đi hỏi. Khách quan chờ." Nói xong xoay người đi phòng bếp, không bao lâu mang theo một Bàn Tử về mặt hồng quang đi ra, nói, "Tiểu nhân là đầu bếp tửu lâu này, mong rằng khách quan có thể nói cho biết cách làm."

Diệp Hường Văn nói: "Món ăn này chủ yếu là phương pháp chưng. Đem mỡ bụng hươu nai, cắt thành từng miếng, hai miếng ghép lại với nhau, ở giữa đặt ngao sông phơi khô cùng măng nhưng khô vào, trước tiên đem chưng chín, lại thêm ít nước pha chế rượu ngon, sau cùng chỉ cần nắm giữ lửa để chưng cho tốt là được."

Đầu bếp kia cẩn thận nhớ kỹ, cúi đầu khom lưng đi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 6.2

Diệp Hường Văn nhắm chán ngồi chờ, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy trên đường người đi nhiều như dật, cửa hàng thương nhân Phụ Lâm Lập, quả thật phồn hoa nhiều hơn so với nơi khác.

Nhìn thấy những người đó đều đi thành nhóm, Diệp Hường Văn không khỏi than nhẹ một tiếng.

Có lẽ số mệnh đã an bài, nàng chỉ có thể cô đơn một mình đi?

Đang có chút sầu não thì chợt nghe tiếng bước chân lép xep truyền đến từ thang lầu. Một người mang trang phục thư sinh đi tới, tuy rằng hắn đang mặc áo dài, nhưng chỉ ít áo dài này đã mấy tháng không được giặt, tràn đầy dầu mỡ, mũ đội xiêu vẹo trên đầu, có nhiều nếp nhăn và đầy dơ bẩn, làm cho người ta nhìn không khỏi nhũn mảy. Nhìn dáng vẻ của hắn sớm quá trung niên, đại khái lại là một cái dáng vẻ thư sinh nghèo tính thần sa sút chán nản.

Hắn đi tới, một tiểu nhị cũng đuổi theo, nhìn thấy bộ dáng người này bại hoại, y quan không ngay ngắn, tiểu nhị cho chút sinh ghét trong lòng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vị gia này, lầu hai phòng riêng trang nhã, ngài vẫn là ngồi yên trong phòng khách đi, chỗ ấy thuận tiện."

Thư sinh ha ha cười, vỗ vỗ tiểu nhị kiên trì nói: "Ngươi dám xem thường ta? Đại gia ta tuy rằng ăn mặc rách nát, nhưng từ trước đến nay sẽ không thiếu bạc." Nói xong ném thoi bạc vào trong lòng phục vụ nói, "Nhớ đến bàn trên, ăn xong sẽ tính tiếp, ta còn có mấy cái bằng hữu sẽ đến." Tiểu nhị kia cân nhắc bạc, thấy phân lượng không nhẹ, khinh thường thu vào trong túi, chờ thư sinh chọn đồ ăn liền đi.

Thư sinh đưa mắt nhìn, thấy chỗ bên trái cửa sổ đã có một cô nương ngồi, liền ngồi ở chỗ trước bàn phải bên cửa sổ, sau đó đánh vài cái ngáp, một bộ dạng buồn ngủ.

Một hồi lâu, phục vụ bưng đồ ăn lại cho Diệp Hường Văn. Ban đầu thư sinh kia nằm ở trên bàn ngủ, lúc này liền kéo ra cái mũi, nói câu: "Thơm quá, món gì?" Nói xong ngẩng đầu nhìn lại đây.

Phục vụ đặt Lộc Đỗ Dao Trữ trên bàn Diệp Hường Văn, Diệp Hường Văn cầm lên đưa ăn vài miếng, chỉ cảm thấy nguyên liệu thu thập cũng không đủ mới mẻ, thế cho nên làm ra hương vị đồ ăn không khỏi kém đi. Mặt nàng nhăn lại, cắn bản khẩu vị đã kém, hiện tại cũng có chút ăn không ngon.

Thư sinh kia đứng lên duỗi lưng một cái, đi lại ngồi đối diện Diệp Hường Văn, nói: "Tiểu cô nương, ngươi nói đây là đồ ăn gì? Ngươi thấy rất thơm."

Diệp Hường Văn nhìn hắn, nói: "Lộc Đỗ Dao Trữ."

Thang lầu lại một vang lên, đi lên tiếp nữa là một nữ tử, nhưng mà bộ dạng mười bảy mười tám tuổi, dung nhan xinh đẹp, trong lòng ôm một cây cầm.

Thì ra là hát rong .

Từ sau khi Diệp Hường Vãn đến nơi này, còn không có được chứng kiến nữ hát rong, cảm thấy mới mẻ, liền ngoắc nói: "Lại đây hát khúc nghe một chút."

Nữ hát rong khom người nhìn Diệp Hường Vãn, vội làm lễ, lúc này mới nghiêng nửa người ngồi ở chiếc ghế bên cạnh, đánh đàn tam huyền* hát lên.
(*đàn ba dây)

Diệp Hường Vãn nghe nàng y y a a, nghe không hiểu nàng ở hát cái gì lắm, nhưng mà thanh âm nàng thanh du*, cũng là dễ nghe, không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi. (*trong veo, thông dong)

Nữ hát rong hát xong một khúc, Diệp Hường Vãn lấy một ít đồng tán bạc vụn từ trên người cho cô nương kia.

Nữ hát rong vội vàng đứng dậy cảm tạ, lúc này mới nghe trong góc sáng màn bên kia âm thanh vang lên có người trên bàn kêu lên: "Hát hay, lại đây hát cho gia nghe. Nếu hát tốt, gia sẽ thưởng."

Nữ hát rong kia thấy có người gọi, vội vàng đi tới.

Nào biết rằng lần này nàng gây phiền toái cho chính mình.

Thì ra mấy người kia đều là con cháu nhà giàu trong thành Nghi Hưng, bình thường trâu gà đất chó, chơi bời lêu lổng, uống hoa tửu trong thanh lâu, nhìn thấy có cô nương nào xinh đẹp thì chiếm tiện nghi, thanh danh rất xấu, có danh xưng "Tứ ác Nghi Hưng". Nay diện mạo nữ hát rong này tốt, một thiếu niên hư trong đó liền đưa tay ôm lấy, trêu đùa: "Uống một ly rượu này, gia cho nàng xài bạc lớn."

Nữ hát rong kia mắt thấy tình hình không đúng, đứng dậy muốn đi, lại bị hai thiếu hư giữ chặt lại, trong tay người kia cầm ly rượu cười hi hi bước đến gần, nhìn tư thế chính là muốn kiên quyết rút.

Nữ hát rong cuống lên, đá ra một cước, bụng thiếu niên hư kia bị đau, cúi người xuống lùi ra sau, nhân cơ hội nàng vùng thoát khỏi cái nắm chắc của hai người kia, xoay người bỏ chạy, cảm cũng không cần .

Những người kia theo sau đuổi theo, Diệp Hường Vãn chờ bọn họ chạy đến gần bên người thì nàng đột nhiên đuổi chân, thiếu niên hư chạy đầu tiên vấp ngã nhào một cái. Ban đầu mấy người kia đều đã uống đến hơi nhiều rồi, dưới chân vốn đã lao đảo, lần này đều ngã chổng lên nhau xuống đất.

Nữ hát rong bỏ chạy bỏ chạy.

Mấy thiếu niên hư bò dậy, nổi trận lôi đình đánh về phía Diệp Hường Vãn.

Diệp Hường Vãn hi hi cười, nhảy ra từ cửa sổ ra ngoài, tư thái nhanh nhẹn, thư sinh nghèo ngồi ở đối diện nàng ngăn ra.

Ban đầu hẳn xem mấy người kia đùa giỡn hát rong nữ, đã nghĩ ra tay trừng phạt cảnh cấp bọn họ. Nào biết Diệp Hường Vãn vợ chuyện vào trên người, hẳn thông dong ngồi bất động như vậy, sau phát hiện thì ra khinh công tiểu cô nương này không tồi, nhảy nhẹ nhàng là bên ngoài từ cửa sổ.

Mấy thiếu niên kia sẽ không có công phu, phải dọc theo dưới thang lầu đuổi theo.

Diệp Hường Vãn cố tình kéo dài thời gian, cũng không vội chạy trốn, mà là đứng ở bên ngoài chờ mấy người say kia nghiêng ngã lao đảo chạy đến, lúc này nàng mới cười chạy đi, những người kia đuổi theo sau.

Thư sinh nhìn theo cửa sổ cực kỳ hứng thú nhìn mấy người biến mất ở trong tầm mắt, nâng đĩa của Diệp Hường Vãn nếm thức ăn trong đĩa, tán thưởng một tiếng: "Ăn ngon."

Ăn qua vài ngụm lại nhìn ra phía ngoài, thư sinh nhìn đến tiểu cô nương đen sẫm kia lại chạy trở về, nhưng phía sau nàng chỉ có một thiếu niên say rượu, mấy tên còn lại cũng không biết đâu rồi. Này áo khoác thiếu niên say kia đã rách tung toé , hiển nhiên là do nàng thiết kế.

Thư sinh nghèo không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xà Điêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chương 7

Diệp Hường Vãn dẫn mấy thiếu niên say rượu kia vòng vo vài vòng ở trong thành, nhìn thấy có một vũng bùn nhão ở con đường phía trước, liền có chủ ý. Nàng chạy tới theo con đường, mấy thiếu niên say đi xiêu xiêu vẹo vẹo ở sau lưng nàng. Đột nhiên nàng sử dụng khinh công đi về phía sau lưng mấy thiếu niên say, đưa tay đẩy một cái, thiếu niên say kia trực tiếp ngã vào trong vũng bùn nhão, quần áo mũ cực bẩn. Vũng bùn kia cũng không sâu, chờ

thiếu niên say nhếch nhác đứng lên, vũng bùn nhão đó chỉ cao đến nơi bắp chân của cậu ta.

Diệp Hường Văn cười lớn, hòn sỏi tích tụ trong bụng từ trước đến nay đều bay đi. Nàng đi về phía ngoài trấn ngoại, dân cư thưa dần, mãi đến tận trước mới xuất hiện một người.

Đối diện nàng chính là thư sinh bản thủy ở trong tú lâu.

Ngay cae Diệp Hường Muốn thi triển khinh công đôi nhiều hướng đều không thoát ra khỏi được ngăn cản của hắn, bây giờ biết gặp cao thủ, người thư sinh này lại có tuyệt kỹ.

Thân thể Diệp Hường Văn quay đi, muốn trốn về từ đường đã đi lúc này..., lúc này lại nhìn thấy mấy người cao cấp đứng cách đó không xa. Cảm đầu trượng nam tử cả hai mắt đều mù, xấu xí, bên cạnh là một tên mập lùn, trên mặt mũi một cái hèm rượu rất dễ thấy, còn có đồ tể tiểu thương (nhân), còn có một nữ tử trung niên, tuy rằng quần áo bình thường, nhưng vẫn rất thướt tha thủy mị, nhìn ra được lúc tuổi còn trẻ là mỹ nhân.

Diệp Hường Văn sợ run lên.

Ban đầu nàng thấy một thư sinh chặn đường thì nghĩ đến thư sinh cùng thiếu niên say cùng một phe, tìm đến mình tính sổ.

Nhưng là, mấy người này. Có điểm nhìn quen mắt a.

Trong bụng nàng nhất cân nhắc, hơi động một chút.

Một người mù một thư sinh một tiểu phu một đồ tể một người mập lại thêm nữ tử.

Giống như. Nàng sẽ không đụng phải sáu quái Giang Nam* chứ?

*Giang Nam thất quái là nhóm bảy nhân vật hư cấu trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung. Người đứng đầu nhóm này Kha Trấn Ác còn tiếp tục xuất hiện trong tác phẩm tiếp theo Thần điêu hiệp lữ.

Giang Nam thất quái là tên giang hồ sử dụng để gọi sau lưng họ còn khi gặp gỡ, người ta gọi họ một cách lịch sự là Giang Nam thất hiệp.

Giang Nam thất quái bao gồm bảy người, đều sinh trưởng tại vùng Giang Nam. Họ sống với nhau từ nhỏ nên tình thân như ruột thịt, kết làm anh em và nổi danh trên giang hồ nhờ vào những công phu khác nhau và tôn chỉ hiệp nghĩa của mình. Tôn chỉ của Giang Nam thất quái là chuyên can lên hội đồng và ăn hôi, chuyên đánh lén phụ nữ yếu đuối và người mù khuyết tật, câu cửa miệng luôn là "đánh một cũng bảy người mà đánh trăm cũng bảy người", nhưng thiên hạ chưa bao giờ thấy họ đánh trăm cả. Chính vì thế họ cũng còn được gọi là Giang Nam Thất Cẩu hay Giang Nam Cẩu Tạt Chủng.

Chẳng qua là, mấy quái Giang Nam tuy rằng tính tình cổ quái, trong sách viết cũng không mất hiệp nghĩa. Hiện tại, vì sao vì sao phải ngăn lại mình?

"Giang Nam thất hiệp?" Diệp Hường Văn thử nói. Tuy rằng ở giữa《 Xạ điêu 》 có một Hàn Tiểu Oánh vụng trộm với Trương A Sinh (tiểu phu) rồi mất sớm, nhưng sáu người còn lại vẫn tự xưng "Giang Nam thất quái" như cũ, Diệp Hường Văn biết tính tình của bọn họ, đương nhiên sẽ không đụng điều kiêng kỵ của bọn họ.

Nàng vừa nói như vậy, tuy rằng sáu người kinh ngạc về tri thức bất phàm của tiểu cô nương này, liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của bọn họ, nhưng đối với xưng hô của nàng cũng tương đương vừa lòng.

Thư sinh quơ quơ phiến (quạt) giấy dầu rách nát, cười nói: "Tuy rằng tuổi tiểu cô nương không lớn, kiến thức ngược lại nhiều, có thể đoán được thân phận chúng ta. Ta họ Chu."

Diệp Hường Văn miễn cưỡng cười cười: "Không biết mấy vị trên đường ngăn tiểu nữ tử đi, muốn như thế nào?"

Thư sinh nói: "Tên tiểu cô nương gọi là gì? Sư thừa nơi nào? Vừa rồi khinh công rất được."

Diệp Hường Văn nói: "Tiểu nữ họ Diệp, không có sư phụ." Thật sự nàng không nói dối, Hồng Thất Công là nghĩa phụ của nàng, cũng không phải sư phụ.

Thư sinh nói: "Nếu như vậy, người có nghĩ bái chúng ta làm vi sư?"

Diệp Hường Văn sừng sốt.

Không phải đệ tự duy nhất của Giang Nam thất quái là Quách Tĩnh sao?

Hiện tại lại muốn thu mình làm đồ đệ?

Chẳng lẽ vì nguyên nhân là mình xuyên vào "Xạ điêu", làm thay đổi nội dung tiểu thuyết?

Thư sinh thấy Diệp Hường Văn không nói lời nào, lại nói: "Tiểu cô nương, ta thấy người cốt cách thanh kỳ, tâm địa không tồi, lại là người tùy cơ ứng biến, là một mầm tốt học võ. Nhưng mà hình như công phu quyền cước của người không được tốt lắm, có nghĩ là học một ít từ Giang Nam thất quái chúng ta?"

Hàn Tiểu Oánh cười khanh khách nói: "Kỳ thật chỉ là Chu nhị ca của ta muốn nhận người làm đệ tử, truyền cho người Diệu thủ không không kia của hân, ngược lại mấy người chúng ta đều là nhân tiện."

Đầu Diệp Hường Văn đầy hắc tuyến: Chu Thông muốn thu mình làm đồ đệ? Đây là tình huống gì? Ban đầu nàng cố ý không học quyền cước hảo đi? Chẳng lẽ chỉ có nấu cơm cũng có thể chọc phiền toái lớn cho mình?

Chu Thông thấy Diệp Hường Văn không nói lời nào, lại nói: "Tiểu cô nương, ta hỏi qua đầu bếp kia, hân nói đồ ăn nọ là do người dạy, có phải thế không?"

Diệp Hường Văn gật đầu, trong lòng khóc thét: Quả nhiên là trù nghệ gây họa!

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 7.2

Chu Thông gấp cây quạt lại, tận tình khuyên bảo: "Tiểu cô nương, tay nghề nấu cơm của người nấu cơm tốt như vậy, nhất định là đến nơi nào đều có người thích. Nếu nhân tiện người học xong Diệu thủ không không ta nói kia. đi khắp thiên hạ cũng không buồn a." Vừa nói vừa rung đùi đắc ý.

Diệp Hường Văn vẫn không nói lời nào.

Chu Thông thấy không thể đánh động nàng, lại nghĩ tiếp tục khuyên nàng: "Đồ nhi ngoan, người xem nói không chừng có khi người nấu cơm còn thiếu nguyên liệu nấu ăn, phải không? Nấu cơm khi thiếu đông thiếu tây là chuyện thường ngày, nhưng nếu thi triển diệu thủ không không này rồi. nguyên liệu nấu ăn sẽ đủ."

Diệp Hường trở càng thêm hắc tuyến.

Đây là lời mà Giang Nam thất quái nói sao?

Không phải Giang Nam thất quái lấy hiệp nghĩa làm gốc sao?

May mà Kha Trần Ác cảm cây thiết trượng dẫn đầu nghe lời nói vô lý của Nhị đệ mình, ho một tiếng.

Chu Thông nghe thấy thanh âm của Kha Trần Ác, thu hồi vẻ mặt cột nhà trong nháy mắt phụng phịu nói: "Tóm lại thế này, tiểu cô nương, nhìn tư chất người thật sự không tồi, lần này ta quyết định thu người làm đồ đệ. Trong lòng người không cần mưu toan việc gì, nghĩ đến làm chút gì đó này nọ cho chúng ta tiêu chảy có thể mượn cơ hội chạy trốn. Chúng ta có bảy người, sẽ không để cho người thừa cơ."

Diệp Hường Văn ngẩn ra.

Nghe ý tứ của Chu Thông, chẳng lẽ bọn họ thấy được mình đào tẩu từ trong tay Bạch y nhân kia ?

Dọc đường bọn họ đi theo mình đến Nghi Hưng?

Diệp Hường Văn hỏi ra miệng (hỏi bằng lời ỉ!!!)

Lập tức Chu Thông khép chặt miệng, vẫn là Hàn Tiểu Oánh giải thích nghĩ hoặc giùm nàng.

Thì ra Bạch y nhân kia đưa rấn qua Ngưu gia thôn thì bị Giang Nam thất quái bắt gặp. Bọn họ thấy công phu Bạch y nhân rất cao, lại nhìn không ra nội tình công phu của hân. Hơn nữa lại có hàng loạt bày rấn, bọn họ lo lắng Bạch y nhân có mưu đồ gì, liền lặng lẽ đi theo, nào biết rằng thấy hân buộc Diệp Hường Văn cùng rồi đi.

Theo tình tính Kha Trần Ác, lúc ấy sẽ lao ra, nhưng bọn hân còn nhiều thấy trong có có rất nhiều rấn độc, nếu bọn hân cứ như vậy tùy tiện lao ra, không chỉ không có cứu được Diệp Hường Văn, còn có thể liên lụy tới mạng của mình, liền khuyên Kha Trần Ác dừng lại, tạm thời kiềm chế.

Phản ứng của Diệp Hường Văn ngoài dự đoán của Giang Nam thất quái, không sợ hãi không hoảng hốt không kiêu ngạo không siểm nịnh, tuy rằng cuối cùng vẫn đi cùng Bạch y nhân, nhưng tựa hồ đã có dự tính trước. Giang Nam thất quái nhìn thấy một thôn cô bình thường nhỏ tuổi lại sáng suốt gan dạ như vậy, không khỏi đều nhìn nàng bằng cặp mắt khác xưa

Nghe đến đó Diệp Hường Văn không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Ban đầu nàng tưởng rằng chính mình giấu giếm tâm tư bỏ trốn rất khéo, nào biết rằng ngay cả Giang Nam thất quái đứng ngoài quan sát đều nhìn ra, làm sao Bạch y nhân có thể không phát hiện? Khó trách dọc theo đường đi hân đều đề phòng mình. May mà hân cho rằng nàng là tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, bởi vậy tuy rằng đề phòng, nhưng vẫn còn có chút coi thường, mới nhất thời trúng thủ đoạn của nàng.

Giang Nam thất quái thấy Bạch y nhân cũng không có mạo phạm tiểu cô nương kia, thần sắc Diệp Hướng Văn lại không sợ hãi, cũng không vội vã ra tay, chỉ theo sát dọc đường không xa. Bọn hắn cẩn thận che dấu vết tích không để Bạch y nhân phát giác, nào ngờ đi theo một thời gian lại thấy được Diệp Hướng Văn trù tính Bạch y nhân tạo ra một màn đào tẩu.

Dựa theo ý tứ của mấy người khác, nếu Diệp Hướng Văn đã an toàn thoát thân, thanh danh không tổn hao gì, những người này sẽ trực tiếp đi Bắc hội họp với Quách Tĩnh, nào ngờ sau khi Chu Thông thấy tác phong làm việc Diệp Hướng Văn cảm thấy tiểu cô nương này cực kỳ hợp khẩu vị của mình, hơn nữa lại nhìn thấy căn cốt của nàng thượng giai (cực tốt), liền động tâm tư thu nàng làm đồ đệ. Mấy quái Giang Nam thấy Chu Thông kiên trì việc này, cũng đều cảm thấy quả thật các phương diện của Diệp Hướng Văn không tệ, liền đồng ý ý muốn của Chu Thông, theo dõi một đường tới đây.

Nghe xong lời của bọn hắn, Diệp Hướng Văn mới hiểu ra vì sao dọc theo đường đi đều cảm thấy hình như có người đi theo mình. Ban đầu nàng còn tưởng rằng là Bạch y nhân đuổi theo, hiện tại mới biết được thì ra là Giang Nam thất quái theo ở phía sau.

"Tiểu cô nương, người xem nhị ca ta dành cho người nhiều tâm tư như vậy, lại bỏ lỡ nhiều thời gian như vậy, một lòng hẳn đều yêu tài, người liền thành toàn cho hắn như thế nào?" Hàn Tiểu Oánh cười nói. Tuy rằng Diệp Hướng Văn cố ý dùng mực bôi đen mặt trở nên xấu, nhưng nàng gặp qua bộ dạng Diệp Hướng Văn khi ở Ngưu gia thôn, lúm đồng tiền như hoa, da thịt hơn tuyết, hiện tại cực kỳ xinh đẹp. Khi đó Hàn Tiểu Oánh cũng đã rất yêu thích nàng, cho đến sau khi Chu Thông đưa ra ý muốn thu Diệp Hướng Văn làm đồ đệ thì tuy rằng trên miệng nàng không nói gì, trong lòng lại rất vui mừng.

Diệp Hướng Văn nghĩ trước mặt mấy người này là Giang Nam thất quái có gắn bó chặt chẽ cùng nội dung tiểu thuyết 《Xạ điêu》，sư phụ nhân vật chính Quách Tĩnh, trong lòng càng không muốn ở một chỗ cùng bọn họ. Nhưng xem tư thế của bọn hắn, một người ngăn chặn đường đi mấy người ngăn chặn đường về, dù nàng có không đồng ý cũng nhất định phải làm đệ tử. Diệp Hướng Văn không phải người chịu ủy khuất, lập tức quyết định đáp ứng trước, dù sao cũng là học võ công, đối với chính mình cũng không có điều gì có hại, về phần liên quan tới nguyên tác nội dung tiểu thuyết trước tiên nàng sẽ chậm rãi nghĩ biện pháp rồi đi.

Hàn Tiểu Oánh thấy nàng đáp ứng, vui mừng quá đỗi.

Chu Thông ở bên cạnh đột nhiên xen vào một câu: "Tiểu cô nương cũng không nên nghĩ đến có thể thoát khỏi chúng ta như vậy giống với người kia. Phải biết rằng làm đồ đệ cả đời của vi sư, chứ để ý xấu trong lòng."

Diệp Hướng Văn đồng ý, lúc trước nàng đọc sách thì rất bội phục Giang Nam thất quái trọng tình nghĩa nặng lời hứa hẹn, lập tức liền đồng ý rồi lễ bái sư, miệng nói "Sư phụ".

Giang Nam thất quái thu Diệp Hướng Văn làm đệ tử, trong lòng đều rất cao hứng, mấy người tìm cái chỗ ở ở vùng phụ cận, cùng ở mấy ngày, truyền thụ công phu cho nữ đệ tử. Trong đoạn thời gian này bỗng nhiên Diệp Hướng Văn tự thân vận động làm cơm, đại triển trù nghệ, nào là lá sen gà heo sữa quay vân vân, Giang Nam thất quái ăn được luôn miệng trầm trồ khen ngợi. Bộ dạng nàng rất xinh đẹp, miệng cũng cực ngọt, hơn nữa hiểu được tính cách của mọi người trong sách tiểu thuyết, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói. Bởi vậy Giang Nam thất quái đều càng ngày càng yêu thích đệ tử mới thu, đến cuối cùng quả thực coi nàng giống như thân sinh nữ nhi.

Qua vài ngày, Giang Nam thất quái vội vã đi về phía Bắc hội họp cùng Quách Tĩnh, hỏi Diệp Hướng Văn sau khi biết đường nàng không biết đi nơi nào, liền muốn nàng đồng hành cùng các vị sư phụ, thuận tiện chỉ điểm võ công của nàng.

Tuy rằng Diệp Hướng Văn đã bái sư, nhưng đối với công phu quyền cước cũng không cảm thấy hứng thú, hơn nữa vừa nghĩ tới lúc trước bọn họ dạy Quách Tĩnh thì Quách Tĩnh chịu không ít đau khổ. Tuy rằng vị nhân vật chính sư huynh này da thô thịt dày không dễ trong lòng, nhưng thân thể nhỏ nhắn của nàng này, một cái tát của Giang Nam thất quái là có thể đánh bay nàng, cho nên lại càng không muốn học.

Nàng lại không nghĩ rằng, là do Quách Tĩnh ngộ tính quá thấp, tư chất quá kém, dạy một chiêu phải rèn luyện thường xuyên mới học được. Đổi lại là nàng, tuyệt đối không có thể làm cho Giang Nam thất quái giận mạnh như vậy. Hơn nữa nàng là nữ tử, Giang Nam thất quái không có khả năng đối xử với nàng như Quách Tĩnh.

Kiếp trước Diệp Hướng Văn vẫn say mê cho trù nghệ, nên trong kết giao không tốt cũng không hiểu quan sát nét mặt, bởi vậy rất nhanh Giang Nam thất quái cũng cảm giác được trừ bỏ nàng học Diệt thụ không không của Chu Thông, cũng không hứng thú với công phu của người khác.

May mắn là Chu Thông nói ra đề nghị thu đệ tử, cho nên chỉ cần Chu Thông không ôm oán, mấy quái khác đều không sao cả. Chỉ có Hàn Tiểu Oánh cảm thấy trước sau thất quái thu hai đệ tử, Quách Tĩnh là nam tử, đối Việt Nữ kiếm pháp của mình mình không xứng đôi. Hiện tại thu được nữ đệ tử, lại không thích học công phu, Việt Nữ kiếm pháp của nàng liền mất tác dụng, không khỏi hay âm thầm thờ dài.

Cho đến khi Giang Nam thất quái muốn nàng theo chân họ đi lên phía Bắc thì tuy rằng Diệp Hướng Văn không biết hiện tại cụ thể trong nguyên tác là thời gian nào, nhưng biết rằng nếu thật sự đi cùng bọn hắn, chắc chắn có quan hệ cùng nguyên tác nội dung tiểu thuyết, trong lòng không khỏi cực kỳ khó xử. Nhưng nàng không tìm được lý do thích hợp gì để từ chối, vì thế cũng bắt đầu rầu rĩ không vui.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Chương 8.1

Tuy rằng chỉ sống chung với Giang Nam thật quái một thời gian không dài, nhưng Diệp Hường Văn có thể cảm giác được Giang Nam thật quái thực sự là quan tâm đến mình, nhất là Chu Thông và Hàn Tiểu Oánh. Nàng không phải là kẻ đầu gỗ, không thể nào không cảm động.

Nhưng cảm động là một chuyện, khiến cho nàng dính dáng đến nội dung truyện lại là một chuyện khác.

Cho đến tận bây giờ, nàng vẫn tuyệt đối không muốn liên quan một chút nào đến nội dung trong truyện như trước.

Nàng thậm chí không tranh quyền thế mà sống cuộc sống của chính mình, không có việc gì thì nuôi dưỡng gà vịt, làm chút mỹ thực, trôi qua cả đời.

Về phần tình cảm và mấy thứ khác... Hay là thôi đi...

“Văn nhi, dường như con đang có tâm sự nhỉ?” Chu Thông thấy từ sau khi nhận được lời mời đồng hành của Giang Nam thật quái, Diệp Hường Văn luôn rầu rĩ không vui, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quái.

Hắn nhìn ra được, tuy rằng lúc trước Diệp Hường Văn báỉ mình làm sư vẫn có chút miễn cưỡng, nhưng trải qua thời gian ở chung này, trên tình cảm cũng đã hoàn toàn tiếp nhận bọn hắn, hơn nữa nàng cũng không có nơi đi chốn ở rõ ràng, tại sao lại không muốn đồng hành cũng đám bọn hắn?

Hắn không quên được lúc đại ca của mình nói với nàng có muốn cùng đi theo Giang Nam thật quái đến Bắc thượng làm việc không, trong nháy mắt Diệp Hường Văn đã thay đổi sắc mặt.

Kha Trấn Ác vốn là một người mù, không nhìn thấy Diệp Hường Văn thay đổi sắc mặt.

Nhưng Chu Thông nhìn thấy được.

Nàng không muốn đi.

Nhưng mà, vì sao?

Nàng đã từng nói qua, không chỉ một lần, rằng nàng không có chỗ để đi, hiện tại quan hệ với các vị sư phụ lại đang dần tốt đẹp, tại sao lại không muốn cùng đi với họ?

“Nhị sư phụ.” Diệp Hường Văn thấy Chu Thông, vội vàng đứng lên, kêu một tiếng.

Từ lúc sống chung với Giang Nam thật quái, nàng cũng không hề cố sức cải trang nữa, khôi phục diện mạo vốn có. Lúc ở thôn Ngưu gia Giang Nam thật quái cũng đã thấy qua dung mạo của nàng, trong lòng cũng biết rõ trên đường đi nàng vẫn đang cố ý giả trang cho xấu đi, bởi vậy đối với hành động đó của nàng cũng không biểu hiện ra vẻ kinh ngạc gì.

“Con không muốn đi cùng chúng ta sao?” Chu Thông đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

Diệp Hường Văn im lặng.

Xét trong lòng mà nói, không phải nàng không thích sống chung với Giang Nam thật quái.

Nàng thích mấy vị sư phụ này. Từ sau khi xuyên từ thế giới hiện đại vào << Xạ điêu >>, nàng vẫn sống nương tựa lẫn nhau với huynh muội Diệp gia. Nhưng huynh muội Diệp gia vẫn chỉ là những tiểu hài tử, không có cách nào an ủi được nàng ở trong phương diện tình cảm. Cho đến khoảng thời gian ở chung với Giang Nam thật quái sau này, nàng mới dần dần được hưởng thụ lại cảm giác được người khác chiều cố thương yêu, nhận được quan tâm thật tình của các trưởng bối.

Nhưng dù là như thế, nàng cũng vẫn không muốn dính vào nội dung câu chuyện.

“Con... lo lắng cho đệ đệ muội muội.” Diệp Hường Văn nói quanh co.

Nàng không nói thật, nhưng Chu Thông lại tin. Hắn nghĩ dù nàng thật sự tình quái một cách kỳ lạ, nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương đang sinh hoạt cùng đệ đệ muội muội, lại đột nhiên bị người khác mạnh mẽ mang đi rời khỏi thôn, vượt nhiều lần trắc trở mới có thể thoát ra, trong lòng nhớ tới đệ đệ muội muội cũng là chuyện bình thường, liền gật đầu.

“Như vậy thì thôi đi, con không muốn đi cùng chúng ta, cũng tùy con vậy. Nhưng mà, công phu của con bây giờ thực sự là không được tốt lắm, nếu như sau này có hành tẩu giang hồ, lại để cho người ta biết là đệ tử của Giang Nam thật quái, những người đó thấy công phu của con nông cạn, sẽ không tránh khỏi mà bôi đen mặt mũi mấy vị sư phụ rồi.” Chu Thông nói.

Diệp Hường Văn vội la lên, “Nhị sư phụ, con rất nghiêm túc học công phu mà.”

Chu Thông cười ha hả, “Là chỉ nghiêm túc khi học Diệt thủ không không mới đúng chứ?”

Diệp Hường Văn đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu xuống. Quả thật, nàng chỉ trưng đối nghiêm túc khi học Diệt thủ không không mà thôi, một là vì cảm thấy vị sư

phụ Chu Thông này là người hợp tính tình với mình nhất, từ sâu trong lòng lại có cảm giác gần gũi với hắn, hiển nhiên lúc học công phu của hắn cũng tương đối chăm chỉ, một nguyên nhân khác lại là, dù sao Diệu thủ không không cũng không phải là công phu cần ra tay đánh đấm với người khác, nàng đã bái Giang Nam thất quái làm sư phụ, nếu chỉ treo cái danh hào sư đồ rồi là không học được một chút công phu nào, mai sau nói ra cũng không được dễ nghe.

“Vậy bỏ đi thôi, Văn nhi, Nhị sư phụ cũng không muốn làm khó con. Tối hôm nay, con làm cho mấy vị sư phụ một bữa ăn ngon, rồi rời đi trong đêm đi. Nhưng mà, chúng ta vẫn sẽ ngăn cản con, cho nên nếu như con có thể thuận lợi rời khỏi đại môn, mấy vị sư phụ đương nhiên cũng sẽ không giữ con lại nữa. Nhưng nếu cả đêm con vẫn không rời đi, vậy chỉ có thể theo chúng ta đi Bắc thượng rồi.” Thấy Diệp Hường Văn muốn mở miệng nói chuyện, Chu Thông lại nói, “Văn nhi, chờ có nói với Nhị sư phụ rằng con không biết công phu, bằng không thì Nhị sư phụ là xem thường con. Trước lúc con bái chúng ta làm sư, khinh công của con đã rất cao siêu rồi, nếu thật sự muốn rời khỏi nơi đây, con chỉ cần có hai cái chân là đủ rồi. Chăm chỉ làm mọi việc, đặt mọi việc vào lòng, con nhất định phải luôn nhớ kỹ lời này.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 8.2

Quả thực Diệp Hường Văn vốn muốn nói mình không biết võ công, nhưng thấy lời của mình đã bị Nhị sư phụ nói ra trước, hơn nữa lời hắn nói cũng khiến nàng nhiệt huyết sôi trào, nhất là hai câu “bằng không thì Nhị sư phụ liền xem thường con” cùng với “muốn rời khỏi nơi đây chỉ cần có hai cái chân là đủ” kia.

Hoàn toàn chính xác, đây là một lần khảo nghiệm dành cho nàng. Nếu nàng muốn được sống tự tại, không muốn bị bất kỳ ai trói buộc, không thể tìm bất kỳ cái lý do gì để tiến hành giải thích cho việc không hành động của mình.

Hoặc là rời khỏi đây bằng năng lực của mình.

Hoặc là ngoan ngoãn Bắc thượng cùng mấy vị sư phụ, bắt đầu tiến vào nội dung truyện.

Đây là hai con đường đang bày ra ở trước mặt nàng, đi hướng nào, đều do chính nàng lựa chọn.

“Vâng! Nhị sư phụ.” Diệp Hường Văn nói vang dội.

Nhìn mặt của nàng, Chu Thông khẽ cười.

“Văn nhi, tuy rằng con không thích học công phu, thế nhưng Nhị sư phụ cảm giác được, ngộ tính của con rất cao, tâm địa lại tốt. Thực sự, Văn nhi, Nhị sư phụ thực sự tự hào vì con.” Chu Thông vỗ nhẹ vai Diệp Hường Văn, nói khẽ.

Diệp Hường Văn giật mình, trong lúc nhất thời xúc động thật lâu.

Nàng đã tự ý thức được ngay từ lúc mình vừa rơi vào “Xạ diệu”, liền chỉ một lòng muốn chạy trốn ra xa, không muốn có bất kỳ một mối liên quan nào với nội dung truyện, cũng không muốn học công phu gì cả, càng không muốn có liên hệ gì với người khác.

Thế nhưng, Chu Thông lại nói với nàng, hắn tự hào vì nàng.

Một trận gió thổi tới, nhẹ nhàng thổi tóc Diệp Hường Văn lên.

Mái tóc thật dài của Diệp Hường Văn tung bay theo gió, nàng cười khẽ, “Nhị sư phụ, buổi tối hôm nay con nhất định sẽ thuận lời rời khỏi đây. Nhưng mà, người yên tâm, một ngày làm sư phụ, suốt đời làm đồ đệ, sau này Hường Văn nhất định sẽ không làm mất mặt bảy vị sư phụ.”

Chu Thông được an ủi mà cười.

Buổi tối, Diệp Hường Văn nghiêm túc đi lên chợ mua nguyên liệu nấu ăn, làm một bàn tiệc buổi tối lớn mà phong phú. Giang Nam thất quái cũng đã biết rõ Chu Thông đã nói gì với Diệp Hường Văn, nhưng bất kỳ người nào trong bọn hắn cũng đều không phản đối. Sáu người ngồi bên cạnh bàn, nghe thấy trong phòng bếp truyền tới tiếng thái thịt chặt thịt. Từng đợt mùi thơm lạ lùng chậm rãi bay ra, sáu người đều không có ai nói gì.

Ở chung lâu như vậy, bọn họ đã có cảm tình rất sâu với Diệp Hường Văn, loại cảm tình này không giống với tình thầy trò của họ với Quách Tĩnh. Bọn họ đã đem Diệp Hường Văn trở thành nữ nhi (con gái) của mình, thoáng cái đã nói phải rời đi, làm sao có thể cam lòng?

“Nếu không... Để ta đi khuyên nhủ Văn nhi đi?” Cuối cùng Hàn Tiểu Oánh cũng không chống đỡ nổi sự trầm mặc, mở miệng nói.

“Thất muội, bất kể như thế nào cũng không được.” Người mở miệng không phải là Chu Thông, ngược lại lại là Kha Trần Ác.

“Vi sao?” Hàn Tiểu Oánh khó hiểu.

“Thất muội, chúng ta cũng giống muội, đều rất quý Văn nhi. Tâm địa nàng thuần lương, tuổi còn nhỏ lại có sự ổn trọng hiếm có, làm việc biết rõ nặng nhẹ, điểm này quả thực là khó có được. Nhưng mỗi lần Văn nhi ở cùng một chỗ với chúng ta, dường như đều có tâm sự. Trên mặt cảm tình, nàng yêu quý chúng ta, ý lại chúng ta. Nhưng mà trên mặt lý trí, nàng lại muốn xa cách chúng ta, không muốn chung sống với chúng ta. Điều này, muội vẫn chưa cảm giác được sao?” Chu Thông giải thích thay đại ca nhà mình.

Hàn Bảo Câu gật đầu, “Quả thực là như vậy. So sánh với Tĩnh nhi, Văn nhi tuy là một cô nương gia, nhưng suy nghĩ lại linh hoạt, thông minh sáng láng, căn cốt lại là thượng thừa, thực sự là một đệ tử có khiếu học võ tốt, lại không biết vì sao, nàng lại không muốn học, hơn nữa dường như trong lòng vẫn luôn kháng cự lại. Tuy rằng nàng thường ở chung một chỗ với nhị ca, nhưng ta tin tưởng, nếu như Diệu thủ không không là một môn công phu công kích người khác, nàng nhất định sẽ không học.”

Hàn Tiểu Oánh thấy mấy vị huynh trưởng đều nói như vậy, liền thờ dài, cũng không nói thêm gì nữa.

Một hồi trời qua, Diệp Hưởng Văn đi ra, bụng một mâm gỗ lớn, trên mâm là mấy món ăn, mắt Kha Trần Ác không thể nhìn thấy, không thấy được hình dạng của đồ ăn, chỉ ngửi thấy từng tia mùi thơm hỗn hợp lạ lùng xông vào mũi, lại không giống với những đồ ăn mà Diệp Hưởng Văn làm lúc bình thường, những tia mùi thơm kia dường như huyền hóa thành từng bàn tay nhỏ bé, chui vào từ mũi mỗi người, gãi xuống đáy lòng của họ.

Năm người còn lại nhìn thấy Diệp Hưởng Văn bụng ra mấy mâm đồ ăn lớn, một mâm trong đó toàn là vịt, da vịt hơi đỏ tron mềm bóng láng, lộ ra rau quả xanh mơn mơn xung quanh, tăng thêm cảm giác thèm ăn cho người khác; một mâm khác là chân giò hun khói đang bốc hơi, nhưng ruột từng khúc chân giò hun khói này lại bị móc ra để đứt những thứ khác. Mâm thứ ba thì là đồ chay, thoạt nhìn là củ cải trắng xào.

Diệp Hưởng Văn bày đồ ăn lên bàn, cười nói, “Các sư phụ, ăn cơm tối thôi.”

Chu Thông rung đùi đắc ý nói, “Văn nhi, ăn đồ ăn này vào sẽ không tiêu chảy chứ?”

Hắn vừa nói như vậy, Diệp Hưởng Văn liền nhớ tới chuyện trừng trị người áo trắng lần đó, không khỏi “Xì” một tiếng bật cười, vội hỏi, “Làm sao có thể đây? Cho dù Văn nhi không ra thể thống gì cũng không thể làm ra chuyện đó đối với các sư phụ được. Vịt bát bảo này là thứ hôm qua ta định cho các sư phụ nếm đây, đã dùng gia vị ướp một đêm, hôm nay chỉ cần lấy ra làm thôi. Nhồi trong bụng vịt có gạo nếp, lạp xưởng, nấm hương, hạt dẻ, bạch quả, măng mùa đông được phơi khô, trộn với cà rốt và mấy loại rau củ quả nữa làm nhân; về phần chân giò hun khói này, trước tay là phết dầu qua chân giò hun khói, cắt thành khúc, lại đào rỗng ruột, dùng bột mì bọc lấy nhân mới chế biến xong nhét vào, rồi cho lên nồi chưng. Hai món này tuy rằng hơi mất thời gian chuẩn bị, nhưng lúc chính thức làm cũng không mất công, ngược lại mất công nhất lại là mâm cải trắng xào này, chọn nghìn tuyến vạn mới lấy được cải trắng vừa ý, chỉ lấy phần ruột cải, băm chân vịt trộn vào làm nguyên liệu, ướp cải trắng đến nửa canh giờ (canh giờ = 2 tiếng), sau đó lại xào bằng mỡ gà. Lúc xào phải chú ý nắm giữ sức lửa, để đảm bảo giữ cho đồ ăn tươi ngon lại phải thấm lấy mỹ vị của chân vịt và mỡ gà, bởi vậy tương đối khó làm, thật sự là món mất rất nhiều công phu.”

Lúc nàng nói chuyện, sự thèm ăn của Giang Nam thất quái đã bị mùi thơm cùng với lời giới thiệu của nàng khơi lên, từng người một đã sớm giờ cao đưa bát đầu ăn. Đợi nàng nói xong bên này, ba loại đồ ăn kia đã bị ăn chỉ còn thừa chút xíu.

Giang Nam thất quái vốn cũng không chú trọng vẻ bề ngoài, hơn nữa trù nghệ của Diệp Hưởng Văn thật sự quá cao siêu, tướng ăn của bọn họ quả thực giống như mấy ngày chưa được ăn cơm vậy, ngay cả Hàn Tiểu Oánh bình thường vẫn luôn chú ý hình tượng cũng không nhịn được mà cảm một cái chân vịt lên tay mà gặm.

Bạn đang đọc truyện *Khi Dầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 9

Nghi Hưng vốn thuộc vùng sông nước Giang Nam, ven hồ đều là những làng chài, và hầu như mọi nhà đều có thuyền nhỏ.

Chạng vạng tối hôm nay, lão ngư họ Trương vừa định neo thuyền vào bờ, lại đụng phải một thiếu nữ bản thiêu, sắc mặt đen nhem.

“Lão ngư, có thể đưa ta qua hồ được không?” Giọng nói của thiếu nữ ngọt ngào, cũng rất êm tai, nếu chỉ nghe tiếng mà không nhìn người, chắc chắn sẽ cho rằng đây là một mỹ nữ tuyệt thế.

Lão Trương thấy có việc tìm đến, nhanh chóng nói: “Đương nhiên là có thể, không biết khách quan muốn đi đâu?”

Thiếu nữ nhắc chân lên thuyền, nhứ chặt lông mày nói: “Qua bờ bên kia trước đi.”

Lão Trương đáp lại, vung mái chèo bơi thuyền rời bờ.

Thiếu nữ ngơ ngác nhìn ánh nắng chiều đỏ lửa phía chân trời, chiếu lên non xanh nước biếc, làm tăng thêm vài phần phong nhã, không khỏi cảm thấy hơi

mờ mịt.

Lão Trương chèo một chốc, thấy sắp đến bờ bên kia, liền hỏi: “Khách quan, ngài muốn đi đâu? Nếu như chỉ là ngắm cảnh, tốt nhất cũng không nên ngừng thuyền ở bờ bên kia.”

“Vì sao vậy?” Thiếu nữ kỳ quái hỏi.

Lão Trương cười cười: “Cô nương không phải là người Nghi Hưng đúng không? Người Nghi Hưng đều biết bên kia hồ là Lục gia trang, thanh thế gia trang rất lớn, người bình thường nếu như chỉ muốn thưởng thức cảnh sắc nơi đây thì đều tránh chỗ đó. Thực tế mấy ngày nay trong trang đang tuyển đầu bếp, nếu người xa lạ lên bờ, chỉ sợ là sẽ khiến cho người trong trang hiểu lầm.”

Thiếu nữ nghe xong lời này, vẻ mặt vốn đang tràn đầy thần sắc ưu sầu lại lóe lên một tia sáng: “Nhà dò, ông nói trong trang đó đó đang tuyển đầu bếp sao?”

Lão Trương gật đầu: “Đúng vậy đó. Lục trang chủ tương đối chú ý đến phương diện ẩm thực, bởi vậy đầu bếp được Lục gia tuyển chọn đều rất nổi danh, người bình thường không vào được trong trang đó.”

“Vậy bây giờ đã tuyển được chưa?” Thiếu nữ vội vàng hỏi thăm.

“Nghe nói vẫn chưa có. Đầu bếp muốn đến Lục gia trang để làm cũng không ít người, nhưng phần lớn là không vượt qua được phần kiểm tra tay nghề, không làm được món gì khiến cho Lục trang chủ hài lòng. Thực ra thì trăm người trăm loại khẩu vị, tất cả đều không giống nhau. Đầu bếp nổi danh tại một nơi, chưa chắc đã có thể bắt được ý của người khác.” Lão Trương nói, “Vậy chúng ta đi đường vòng rồi đi đi?”

Thiếu nữ vui sướng hơn hồ nói: “Không, nhà dò, chúng ta lên bờ ở đó đi. Nghe ông nói Lục gia trang này tuyển đầu bếp, ta cũng thấy tò mò đó, đi xem thử chút xem.”

Nhà dò thấy khuyên nài vô dụng, cũng không nói thêm gì nữa, chèo thêm một lát bơi thuyền sang bờ bên kia, dừng ở cạnh bến dò xây bằng đá xanh.

Thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy sang bến dò, thân thủ linh hoạt, quay người cười nói: “Nhà dò, lại nói, trên người ta cũng không có đồng nào, nhưng ông đưa ta đến đây, cũng không thể bạc đãi ông được.” Vừa nói vừa gỡ một cây trầm hoa từ trên đầu xuống, đưa ra, “Cây trầm hoa này mặc dù cũng không đáng tiền lắm, chắc cũng đủ để trả tiền qua dò rồi, nhà dò liền miễn cưỡng mang về cho thể nữ (vợ và con gái) mình chơi đùa đi.”

Nhà dò lại không nhận, chèo một cái để thuyền rời bến dò, cười nói: “Tiểu cô nương, lão Trương ta chỉ miễn phí đưa người một đoạn thôi, phí dò đâu đáng giá chứ, nếu tiểu cô nương không tiện, không đưa cũng không sao. Đi ra ngoài, người nào lại không có đôi lúc vợ và đây? Chỉ là người cũng nên chú ý một chút, Lục gia trang không giống những nơi khác, tuyệt đối phải cẩn thận, chớ xung đột với người trong trang.” Vừa nói vừa chèo thuyền ra xa.

Thiếu nữ nhìn nhà dò càng ngày càng xa, cuối cùng chìm vào giữa non xanh nước biếc, không khỏi khe khẽ thở dài.

Nàng chính là Diệp Hường Văn.

Sau khi làm xong tiệc ly biệt, ban đêm, nàng dựa vào công phu khinh công của mình, muốn mạnh mẽ rời khỏi sân nhỏ. Tuy rằng nhiều lần còn chưa ra tới cửa sân đã bị mấy vị sư phụ liên thủ ép về, nhưng sau đó nàng đột nhiên lại nghĩ đến, nếu mấy vị sư phụ yêu mình như nữ nhi, nhất định sẽ không thực sự đã thương mình. Bởi vậy dứt khoát chơi xấu, lúc thấy hai cái độc lãng của Kha Trần Ác phóng ra, vẫn không thèm né tránh, phóng thẳng một mạch ra cửa viện.

Mãi đến khi nàng vọt ra ngoài cửa viện, lúc quay đầu lại cười, mới nhìn thấy hai cái độc lãng kia đang cắm trên nan quạt của Chu Thông.

Thì ra, Chu Thông thấy nàng không thèm né tránh, sợ thực sự sẽ làm nàng bị thương, cây quạt vốn đang chuẩn bị công kích nàng lại mạnh mẽ vòng lại, ngăn cản hai thanh độc lãng của đại ca nhà mình.

Chu Thông vung cây quạt lên nói: “Văn nhi, bảy vị sư phụ nói sẽ giữ lại, coi như con đã rời khỏi sân nhỏ, nhanh chóng rời đi đi. Chúng ta cũng còn có chuyện quan trọng trên người, không thể dừng ở đây lâu nữa. Sau này, có duyên chúng ta sẽ gặp lại, nhưng con phải nhớ kỹ, con còn có một vị sư huynh, họ Quách tên Tĩnh, lần này chúng ta Bắc thượng cũng là vì đi hội họp với nó. Nếu trong giang hồ có người khi dễ con, nhớ kỹ là phải nói danh hào của sư phụ ra, có lẽ cũng có chút tác dụng. Nhưng con cần phải nhớ kỹ, làm mọi việc phải nghiêm chỉnh, không thể ngộ nhập tà đạo, bằng không thì, bảy vị sư phụ sẽ là người đầu tiên thanh lý môn hộ.” Lúc nói xong lời cuối cùng, thanh sắc đã hơi mãnh liệt.

Diệp Hường Văn cảm động, trong lòng biết nếu không phải bảy vị sư phụ cố ý nhường, chỉ bằng chút thủ đoạn của mình làm sao lại có thể rời đi được. Nàng nhẹ nhàng quỳ gối, nói: “Bảy sư phụ an tâm, Văn nhi rời đi, nhất định lúc nào cũng sẽ nhớ đến bảy sư phụ, sẽ không làm trái sư huấn, làm trái chuyện hiệp nghĩa.”

Chu Thông gật nhẹ đầu, vẫn muốn nói thêm, Kha Trần Ác đã gõ thiết trượng cắt lời nói: “Chớ dài dòng, mau đi đi.” Nói xong xoay người vào trong phòng.

Trong lòng Diệp Hường Văn cũng biết Đại sư phụ Kha Trần Ác tuy rằng tính tình bất thường, nhưng lời vừa rồi kia chỉ là không chịu được bị thương lúc ly biệt, cũng dứt khoát không dừng lại nữa, dập đầu mấy cái, sau đó liền xoay người rời đi.

Hàn Tiểu Oánh thấy mấy huynh trưởng đều tiến vào trong phòng, vẫn kinh ngạc đứng trong viện như cũ.

Chỉ một lúc, Chu Thông đi ra: “Thất muội, làm sao chưa nghỉ đi? Rạng sáng còn phải đi đấy.”

Hàn Tiểu Oánh thở dài: “Nhị ca, Văn nhi còn có thể trở về không?”

Chu Thông nói: “Vậy phải coi nàng đã. Nếu nàng không muốn trở về, chúng ta cũng không có cách nào.”

Hàn Tiểu Oánh nói: “Làm sao lại không có cách nào, nhị ca vừa mới vừa mới phẩy nhẹ trên người nàng một cái, chỉ sợ đã động tay động chân rồi đi?”

Chu Thông ngạc nhiên, lát sau cười nói: “Thất muội quả nhiên thông minh. Quả thực, nhị ca thuận tay lấy lộ phí của nàng đi. Nhưng mà, tính tình Diệp Hưởng đầu rất bướng bỉnh, ta cũng chỉ là thử nàng thôi. Nếu như nàng thật sự muốn rời đi, thiếu lộ phí cũng nhất định sẽ không quay lại; nếu như nàng không muốn rời đi, mất lộ phí ngược lại lại là cái cớ tốt để nàng trở về.”

Hàn Tiểu Oánh gật đầu.

Không bao lâu Diệp Hưởng Văn liền phát hiện không thấy lộ phí, trong lòng nàng nghĩ một chút đã biết đây đích thị là Nhị sư phụ Chu Thông rat ay, cũng hiểu rõ dụng tâm của hắn. Nhưng tâm ý rời đi của nàng đã quyết, một chút cũng không muốn dính dáng vào nội dung truyện, bởi vậy cho dù là trên người không có đồng nào, nàng cũng không trở về.

Chỉ là “một đồng tiền làm khó người anh hùng”, nàng không có lộ phí, không thể đi xa, quanh quẩn ở lại Nghi Hưng mà nghĩ cách, nhưng vẫn không có chút đầu mối gì.

Không ngờ lúc mình đang phát sầu, lời vô tâm của người lái đò lão Trương lại chỉ cho nàng con đường.

Diệp Hưởng Văn lên bờ bến đò, ngẩng đầu nhìn lại, thấy trước mắt lầu các nối tiếp nhau, quả nhiên là một trang viện rất lớn. Nàng nhìn từ cầu đá lớn đến trước trang, thấy cổng trang có mấy gia đình (người bảo vệ riêng của gia đình thời xưa) đang đứng, Diệp Hưởng Văn cả gan đi lên hỏi chuyện trong trang tuyển đầu bếp.

Hiển nhiên những gia đình này đã được trải qua huấn luyện, cũng không vì người Diệp Hưởng Văn bản thân mà lộ ra thần sắc không chịu nổi nào, ngược lại chỉ cho nàng đi đến cạnh cửa sau nhìn bố cáo đang được dán.

Diệp Hưởng Văn cảm ơn, theo chỉ dẫn đi ra cửa sau, quả nhiên nhìn thấy bên cạnh cửa sau dán một tờ giấy, còn có mấy người đang vây quanh mà chỉ trỏ. Bên cạnh bố cáo có một người dáng vẻ là gia đình đang đứng, đại khái là chuyên môn chờ người muốn nhận làm đầu bếp ở đây.

Diệp Hưởng Văn đi qua, cẩn thận nhìn nội dung bố cáo, đại khái là trong trang đã tuyển một thời gian, nhưng vẫn chưa chọn được đầu bếp vừa ý, bởi vậy điều kiện ra vô cùng hậu đãi, trong trang cung cấp cả chỗ ở, bao một ngày ba bữa, mặt khác mỗi tháng còn có thể lĩnh lương tháng tương đối tốt. Phương pháp xử lý người muốn nhận rất đơn giản, chỉ cần làm một bữa cơm ở trong trang khiến cho Lục trang chủ ăn được nhiều là được.

Diệp Hưởng Văn nhăn mày, đi lên xem bố cáo.

Gia đình kia ngẩng đầu, ngăn nàng lại: “A? Vị tiểu cô nương này, đây cũng không phải là nơi để đùa, muốn chơi thì đi chỗ khác chơi.”

Đầu Diệp Hưởng Văn ngoẹo sang một bên: “Ồ chỗ này không phải đang tuyển đầu bếp sao?”

Gia đình nhìn nàng từ trên xuống dưới vài lần: “Người có thể làm đầu bếp sao?”

Diệp Hưởng Văn gật đầu, vốn còn tưởng rằng sẽ phải chịu sự cười nhạo, thậm chí là đề ra nghi vấn làm khó dễ của gia đình, nào biết hắn chỉ nhìn chăm chăm nàng nói: “Vậy người đi theo ta thôi.”

Hết thấy thuận lời ngoài dự đoán của Diệp Hưởng Văn, nàng theo sau gia đình tiến vào trong Lục gia trang từ cửa sau.

Đi vào trong trang một lát, một hạ nhân đã tới, biết Diệp Hưởng Văn là tới để nhận làm đầu bếp, liền mang nàng đi phòng bếp, gia đình kia tự động đi ra ngoài cửa sau tiếp tục chờ.

Lục gia trang không hổ là một trang lớn, chỉ thấy trong phòng bếp đã có mấy người, có đầu bếp chuyên nấu cơm, cũng có thô sử chịu trách nhiệm rửa rau bổ củi. Một nam tử quần gia độ tuổi trung niên nhìn Diệp Hưởng Văn, cũng không có biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt hỏi qua lai lịch của nàng, Diệp Hưởng Văn có gì nói nấy, chỉ là một thôn cô ở thôn Ngưu gia bên sông Tiền Đường, lúc ở nhà bởi vì trên không phụ mẫu, luôn luôn tự làm cơm, cũng có chút tâm đắc.

Nam tử trung niên nghe xong lời của nàng, tuy rằng cảm thấy vô cùng không phù hợp với yêu cầu của mình, nhưng hiện tại trang chủ Lục gia trang luôn không có tâm trạng ăn uống, trong trang cũng đã tuyển đầu bếp rất nhiều ngày, những người nhận làm kia lại chẳng có ai làm ra được món hợp khẩu vị của trang chủ. Chẳng bằng để cho tiểu cô nương này thử một lần, nhân lúc còn nước còn tát.

Nghĩ tới đây, nam tử trung niên gật đầu, nói: “Vậy trước tiên người chuẩn bị đi, làm thử một bữa xem sao.”

Diệp Hưởng Văn nói: “Đại thúc, không biết bình thường trang chủ có khẩu vị ăn như thế nào? Vì sao gần đây lại ăn không ngon?”

Nam tử trung niên thoáng kinh ngạc liếc nhìn Diệp Hưởng Văn, lúc này mới nói: “Bình thường trang chủ thích đồ ăn thanh đạm, không thích dầu mỡ lắm, khẩu vị thiên hướng ngọt. Về phần ăn không ngon, đại khái là bởi sự vụ trong trang quá nhiều, tinh thần quá mức lo lắng, đây không phải là chuyện những

hạ nhân như chúng ta nên quán. Vốn là trong trang có một đầu bếp làm đồ ăn rất khiến trang chủ hài lòng, nhưng vài ngày trước hẳn đã cáo lão hồi hương rồi. Những đầu bếp còn lại này mặc dù biết rõ khẩu vị của trang chủ, nhưng bất kể ra sao vẫn không làm được món hợp khẩu vị của người.”

Diệp Hường Văn im lặng gật nhẹ đầu, trong lòng âm thầm nghĩ thực đơn.

Quyết định xong xuôi, Diệp Hường Văn nói một mạch những nguyên liệu mình muốn dùng, người xung quanh đều kinh ngạc nhìn nàng.

Cuối cùng, quản gia ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở: “Ừm... Cô nương, có phải là người nên rửa mặt trước đã hay không?”

Lúc nàng Diệp Hường Văn mới phản ứng tới bộ dạng cái trang suốt chặng đường này của nàng, bây giờ trên mặt chẳng những đầy gió bụi mệt mỏi, còn thoa mực nước, quả thực là bẩn hết mức có thể, không khỏi cảm thấy vô cùng lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 10

Gần đây Lục trang chủ thường xuyên nhớ lại chuyện xưa, tâm tình sa sút, làm cho khẩu vị cũng kém.

Nhi tử của Lục trang chủ vẫn khá hiếu thuận, thấy trong khoảng thời gian này phụ thân có vẻ lo lắng, ăn cũng ít, liền tìm mọi phương pháp để phụ thân có thể ăn nhiều hơn..

Nhưng Lục trang chủ lo buồn trong lòng, hơn nữa đều suy nghĩ đắm chiều chuyện xưa nên không thể khuyên, nên khó mà dễ dàng giải quyết được? Đầu bếp chuyên môn hầu hạ Lục trang chủ trong nhà lúc này đã cáo lão về quê, lần này làm cho khẩu vị của ông càng giảm, mỗi ngày ba bữa chỉ động sơ qua đôi đũa.

Tối hôm nay, Lục trang chủ thả câu trong hồ trở lên, bọn hạ nhân dẫn ông trở về phòng, hơi rửa mặt sau, về mặt nhi tử của Lục trang vui mừng tới gần, thỉnh an phụ thân, tiện thể mời ăn cơm.

Lục trang chủ vẫy vẫy tay nói: "Ta dùng qua ở trong phòng là được, các con tự ăn đi, không cần chờ ta."

Lục thiếu trang chủ phân phó hạ nhân nói mang cơm vào trong phòng, còn mình đứng bên cạnh phụ thân ở trong phòng như cũ, tự mình dọn xong bàn. Hai chân của phụ thân hẳn bại liệt không thể đi được, có hạ nhân nâng ông lên ngồi ở chiếc ghế tựa ở phía trên, Lục thiếu trang chủ khoanh tay đứng ở một bên.

Chỉ một lúc sau, một cô gái mười lăm mười sáu tuổi mặt ngọc mảy mai đi tới, trong tay bưng một cái khay lớn, đồ ăn trong khay rất đơn giản, trong mâm sự việc đồ thật là đơn giản, chỉ có một chén trong khay, bên cạnh chiếc đĩa cùng chiếc muỗng nhỏ.

Lục trang chủ thấy thiếu nữ kia tuy rằng khuôn mặt xinh đẹp, nhưng lại là mất, đảo mắt thấy nhi tử không nói gì, đoán chừng là hạ nhân mới trong trang, cũng không nghĩ tiếp nữa.

Thiếu nữ kia đặt khay xuống bàn, Lục trang chủ mới nhìn đến, trong chén nhão như cháo mà không giống cháo, hồ thì không giống hồ, hiện lên màu vàng óng ả, tản ra một mùi hương thanh nhã hơi ngọt. Đồ ăn còn lại trong mâm là trong khay là cải trắng cuốn, rau xanh tươi non mềm, không ngờ bên trên là nước sốt nóng màu đỏ tươi, bên cạnh có loại nấm khuẩn tương xứng, nhìn qua khá mê người, không biết bên trong gói cuốn là cái gì.

Về mặt Lục thiếu trang chủ có chút khuôn trương, nói với Lục trang chủ: "Phụ thân, đây là đầu bếp mới trong nhà, phụ thân nếm thử."

Lục trang chủ biết những ngày gần đây con mình luôn mời đầu bếp mới, ông tự biết đây là tâm bệnh, vật ngoài sợ là không có hiệu quả. Nhưng mặc dù ông cho là không được, nhưng đây cũng là lòng hiếu thuận của nhi tử, cũng không có phản đối. Nghe nhi tử nói như vậy, ông dùng muỗng nhỏ khuấy đảo mấy cái ở trong chén, hỏi: "Đây là cái gì?"

Lục thiếu trang chủ nhìn nhìn thiếu nữ kia, thiếu nữ kia cười nói: "Đây chỉ là một chén hồ khoai sọ mà thôi mà thôi."

Lục trang chủ hơi nhíu mày, múc một muỗng đưa vào miệng rồi nuốt xuống, về mặt hơi đỏ, không khỏi "Ồ" khe khẽ một tiếng, lại ăn một muỗng.

"Cái này làm thế nào?" Lục trang chủ chỉ cảm thấy chén hồ này không cùng một dạng so với mình trước kia từng nếm qua, ngọt dẻo thơm ngát, không khỏi hỏi.

Thiếu nữ cười nói: "Chỉ là cạo vỏ khoai sọ đi, cắt từng miếng, nấu chín, ngoài ra bỏ dầu vào chảo, sau khi nóng thì bỏ thịt băm cùng các loại gia vị rang

xào vào, sau đó bỏ nước vô, tiếp đó thì bỏ gạo lức cùng cái miếng khoai sọ đã cắt. Nấu với lửa nhỏ khoảng nửa canh giờ, bỏ một chút đường có vị, lại thêm nước ép thơm ngát từ lá sen là được. Nước ép từ lá sen không thể bỏ nhiều quá, bằng không chẳng những áp đảo mùi hương của hồ khoai sọ, còn làm cho màu sắc món ăn khó coi. Lúc này làm có hơi gấp, nếu là thường ngày có thời gian đầy đủ mà nói..., vốn nên tự bản thân đầu bếp đi chợ tự mình chọn nguyên liệu nấu ăn hợp ý."

Lục trang chủ nghe thiếu nữ này liên tục nói xong, thuộc như lòng bàn tay cách làm bát hồ này, tựa như hồ này do nàng làm ra, không khỏi ngẩng đầu liếc mắt nhìn nàng, lại duỗi tay lấy đĩa gấp một miếng cải trắng cuốn dưa, cắn một miếng vào miệng.

Vốn là cải trắng cuốn kia chặt chẽ, nhìn qua màu sắc tươi mới, nhưng không có hương vị quá nồng. Lục trang chủ mới cắn vài miếng, chỉ cảm thấy một hương vị thanh nhã xông thẳng lên trên đầu. Ông qua loa nuốt cái trắng cuốn xuống bụng, chợt cảm thấy hương thơm còn lưu giữ ở trong răng, tâm sự ứ đọng thường ngày cũng tạm thời bị bỏ qua một bên, tựa hồ toàn thân lỗ chân lông đều có cảm giác thư sướng, không khỏi vội cầm đĩa lên gấp một miếng vào miệng.

Lục thiếu trang chủ nhìn thấy Lục trang chủ ăn được ngon, tựa hồ đồ ăn trong này đều rất hợp khẩu vị của ông, khỏi khỏi thăm thỏ phào nhẹ nhõm, xem ra hẳn đã chọn đúng người.

Vừa nghĩ như thế, hẳn không khỏi chú ý nhìn thiếu nữ trước mặt.

Lúc Diệp Hường Văn mới tới, bởi vì đáng vẻ bình thường, hơn nữa tuổi còn nhỏ, cho nên tuy rằng hạ nhân trong trang không lộ vẻ xem thường, nhưng cũng không để nàng ở trong lòng. Cho đến nàng rửa mặt chải đầu xong, những người đó thấy làn da trắng mịn, xinh đẹp của nàng, lúc này mới ngạc nhiên. Nhưng lại nghĩ, một tiểu nữ từ yếu điệu như vậy, chẳng lẽ thật còn có cái gọi là trù nghệ cao minh hay sao?

Sau khi Diệp Hường Văn để cho người ta chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn xong sau, tự mình bắt tay vào làm, lại vừa vặn thấy Lục trang chủ chậm chạp thông báo làm cơm chiều, liền tự mình đến phòng bếp xem xét, lại thấy mười ngón tay thon thon của nàng đang linh hoạt bọc cái cuốn lại.

Vừa nhìn thấy nữ nhân ứng tuyển đầu bếp lại là người thiếu nữ này, Lục thiếu trang chủ không khỏi giật mình ngạc nhiên. Hẳn hỏi qua quản gia về thân thế của Diệp Hường Văn, cũng không thấy có cái gì khả nghi, lại hỏi vì sao nàng đến ứng tuyển ở nhà họ Lúc, Diệp Hường Văn chỉ đơn nói với hắn: "Thiếu lộ phí, coi như vừa vặn có thể lấy được trù nghệ ra, gặp quý trang đang chiêu mộ đầu bếp, liền tới thử xem."

Lục thiếu trang chủ bị lý do của nàng trêu cho cuồ, lập tức quyết định cho dù đồ ăn nàng làm không hợp khẩu vị của phụ thân, mình cũng sẽ đưa nhiều lộ phí cho nàng, để nàng có thể an toàn một đường về nhà không lo.

Sau khi Diệp Hường Văn làm xong cái trắng cuốn và hồ khoai sọ, tất nhiên có người tới thử hương vị xem.

Quản gia đang muốn tùy tiện sai một hạ nhân tới thử hương vị thì đột nhiên Lục thiếu trang chủ ở bên cạnh nói: "Đề ta."

Hắn nói ra những lời này, người chung quanh đều rất kinh ngạc, thậm chí có người còn nghĩ: "Chẳng lẽ vị thiếu trang chủ có thanh danh bên ngoài này rất tốt cuộc cũng không qua được ái mỹ nhân của tiểu cô nương này, muốn mượn cơ hội lấy lòng với nàng?"

Nghĩ thì nghĩ, lại không người nào dám nói lời này ra khỏi miệng. Diệp Hường Văn bưng nửa bát hồ khoai sọ ra, bên cạnh có một đĩa nhỏ bỏ thêm ba cái cải trắng cuốn, liền có hạ nhân bưng lên cho Lục thiếu trang chủ.

Đầu tiên Lục thiếu trang chủ ném một chiếc bánh cuốn, cảm thấy mùi vị thơm ngát, bên trên có tương ngọt hơi chua, kích thích người thèm ăn, vốn đói bụng ba phần đã tăng lên mười phần, không khỏi ăn hết sạch cả ba bánh cuốn trong khay, lại một hơi uống hết hồ khoai sọ, ngẩng đầu hỏi: "Còn gì nữa không?"

Biết còn lại chỉ đủ cho một mình lão trang chủ ăn thì Lục thiếu trang chủ chép miệng, lòng ngứa ngáy khó chịu. Những đầu bếp còn lại nhìn, mười người thì cũng có bảy tám người cảm thấy thiếu trang chủ nhà mình là đang cố ý lấy lòng Diệp Hường Văn, cũng tình không có tương thật..

Cho đến sau khi ngay cả Lục lão trang chủ cũng quét sạch tất cả giống như nhitừ, lúc này Lục thiếu trang chủ mới hoàn toàn yên tâm.

Lần này xem ra thành công!

Lục lão trang chủ ăn sạch hết toàn bộ trong bát chén, ngẩng đầu nhìn Diệp Hường Văn: "Còn gì nữa không?"

Diệp Hường Văn mỉm cười, nói: "Nếu trang chủ muốn ăn, Hường Văn còn có thể làm nữa. Nhưng mà bây giờ đã gần đêm rồi, theo dưỡng sinh mà nói, buổi tối ăn ít hơn một chút. Hơn nữa nghe nói trang chủ đã nhiều ngày không ăn được nhiều, nếu lần này ăn quá nhiều, thì sẽ không có lợi với thân thể."

Lục lão trang chủ nghe Diệp Hường Văn nói rất có lý, đành phải bỏ đĩa xuống, hỏi: "Đồ ăn này người cuốn cái gì, cách làm thế nào?"

Diệp Hường Văn hé miệng cười nói: "Trang chủ thích là tốt rồi. Món ăn này chỉ món cải trắng cuốn thông thường, chọn cải trắng tốt tươi mới lá xanh, nhúng qua nước sạch hơi nóng một chút, còn giữ nguyên xanh tươi thì vớt ra ngay, nếu không nếu nấu chín quá mức, màu sắc cùng hương vị đều trở nên bình thường. Nhân của cải trắng cuốn này chỉ dùng đậu phụ và thịt tôm trộn vào nhau. Đậu phụ để làm thì lấy đậu phụ non, tôm thì phải tươi mới lấy từ trong hồ ra rồi bỏ đầu đuôi, cả hai đều cần thân già cho nhuyễn, trộn đều vào nhau, rồi bỏ thêm trứng gà và các gia vị khác, cần thận trộn đều rồi mới dùng rau vớt từ nước ra dìm lại sau, bỏ lên nồi chưng chín. Thời gian tốt nhất để chưng cải trắng cuốn là lúc băm nhuyễn xong, bỏ hành gừng cùng đường muối dầu và đồ gia vị rồi trộn đều, cho lửa nhỏ cho đến khi nước canh nóng đặc. Chờ cải trắng cuốn chín thì lấy khỏi nồi, cho thêm tương vào mặt trên của cải cuốn là được. Mặc dù nói tới thì dễ dàng, nhưng nếu quả thật muốn làm đến bước này, cũng chỉ có giống như nhà của trang chủ ở gần hồ mới được."

Lục trang chủ nghe được cảm thán, nói : "Ăn một bữa cơm cũng phải chú ý nhiều như thế, hôm nay bụng của ta coi như là được dịp."

Diệp Hường Văn cười nói: "Trang chủ đừng nói như vậy, kỳ thật mọi sự đều giống nhau, nói ra khác nhau nhưng mà cùng một đạo lý. Việc nấu cơm cũng giống như việc luyện võ vậy, siêng năng tập luyện công phụ tất nhiên sẽ có tiến bộ, nhưng nếu như muốn thực sự lấy được kết quả tốt còn phải có suy nghĩ thông minh đi đôi với thiên phú trời cho. Đương nhiên, trừ ba điều này, trọng yếu nhất, chính là đề tâm. Mọi sự chỉ cần đề tâm, tự nhiên có thành công."

Lục trang chủ nghe xong lời của nàng, nét mặt có chút kỳ lạ, nói : "Nghe ý của tiểu cô nương này, người có công phi?"

Diệp Hường Văn vội hỏi: "Tiểu nữ tử chỉ có hứng thú với trù nghệ, chỉ nghiên cứu một chút thôi. Mấy lời nói xằng bậy, mong rằng trang chủ không lấy làm phiền lòng. Nếu trang chủ cùng thiếu trang chủ muốn ăn cái gì, tùy thời phân phó xuống dưới, Hường Văn sẽ cố gắng hết mình."

Lục trang chủ gật gù đầu, cũng không hỏi nhiều nữa.

Diệp Hường Văn bưng cái chén không, xoay người rời đi.

Cất bát đĩa trong phòng bếp, quản gia của Lục gia trang đã đến phân phó, phải sắp xếp chỗ ở cho Diệp Hường Văn. Ở sân sau hậu viện lão chọn một phòng thanh tịnh, giao cho Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn cũng không soi mói, tính trời sinh của nàng cũng không thích náo nhiệt, lại không quen thuộc Lục gia trang, quản gia giúp nàng an bài phòng ở, lại hợp ý của nàng, lập tức hôn hờ đi vào, lại đi trái phải vào lần, đã tạm quen thuộc địa hình xung quanh.

Quản gia thấy nàng thích, trước khi rời đi dặn dò nàng, nói: "Trăm ngàn phải nhớ, ban đêm không được tùy tiện đi lại."

Diệp Hường Văn còn chưa hiểu được ý tứ dặn dò của quản gia là gì, lão đã rời đi.

Vào đêm, Diệp Hường Văn ngủ được một nửa, bỗng nhiên tỉnh lại, chỉ cảm thấy trướng bụng, vội vàng xuống giường, đẩy cửa đi nhà vệ sinh.

Mới mở cửa, gió lạnh thổi, Diệp Hường Văn tỉnh táo hơn, không khỏi âm thầm hối hận không ngờ ban ngày lại không đi lĩnh bồn cầu dự phòng, qua tới nay nhất định phải nhớ đi lĩnh.

Từ trong nhà xí đi ra, Diệp Hường Văn nhờ ánh trăng để trở về phòng.

Nhưng mà ban ngày thì nhìn thấy đường rõ ràng, lúc này không biết như thế nào, quanh co, nàng đi đông đi tây nửa ngày nửa ngày, nhưng lại vẫn chưa trở về được phòng mình.

"Không đúng nha! Từ phòng mình đi ra rõ ràng đi thẳng đến nơi này, sao lại không thể quay về được?" Diệp Hường Văn cảm thấy kỳ quái. Nàng quanh đi quẩn lại nhiều lần, rõ ràng là cùng một cái đường, nhưng lại có thể không đi về được phòng của mình,

Sao lại thế này?

Diệp Hường Văn vòng vo nửa ngày, càng chạy lại càng mê mang. Lúc này nàng mới hậu tri hậu giác phát hiện, đình đài lâu tạ này này, ở những chỗ góc queo lại bố trí giống nhau như đúc.

Lần này phiền toái lớn!

Bạn đang đọc truyện *Khi Đâu Bếp Xuyên Vào Xà Điêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 11

Diệp Hường Văn lạc đường ở trong hậu viện của trang, nàng chỉ khoác áo tạm thời đi ra, mò mẫm một hồi lâu cũng không trở về được phòng mình, trong lòng ngày càng sốt ruột.

Cuối cùng nàng bất chấp tất cả, cũng không quản dưới chân có đường hay không, trực tiếp đi về phía trước.

Chợt nghe dưới chân một tiếng "rắc", tiếp theo một giọng nói hoảng sợ: "Cẩn thận!"

Một bóng dáng nhào ra, duỗi tay giữ chặt nàng, dùng lực lôi về phía bên cạnh, mấy mũi tên bắn lên xuyên qua sát cơ thể của Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn không ngờ tới này này còn bố trí cả cơ quan, sợ tới mức tim đập thình thịch, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mang trường bào xanh thẫm kéo thoát khỏi nguy hiểm, mặt như quan ngọc, đúng là vị Lục thiếu trang chủ kia.

"Diệp cô nương, tại sao cô lại ở chỗ này? Hơn nữa. Hơn nữa." Nói vài câu rồi cũng không tiếp tục nói nữa, nhưng mà Diệp Hường Văn lập tức hiểu ý của hắn, nửa câu sau của hắn có lẽ là "Mà quần áo còn không chỉnh tề."

"A! Ta. Ta chỉ là. Chỉ là đi ra ngoài. một lúc nhưng lại không trở về được." Diệp Hường Văn nói. Mặc dù nàng là phụ nữ hiện đại, nhưng mà sao vẫn không nên nói loại đi ra ngoài này khỏi miệng trước một nam tử xa lạ, huống chi hiện tại mình chỉ khoác một chiếc áo ngoài.

Lục thiếu trang chủ mới nghĩ đã hiểu, trên mặt không khỏi hiện lên chút ý cười nói : "Ta đưa Diệp cô nương trở về, Diệp cô nương phải chú ý dưới chân."

Diệp Hường Văn vội vàng theo sát bước chân của Lục thiếu trang chủ, sợ một bước đạp sai mà rơi vào kết cục mũi tên nhọn xuyên tim, nếu không phải vừa rồi vị thiếu trang chủ này ra tay đúng lúc, chắc chắn mình đã trúng phải cơ quan trên con đường kia rồi.

Hai người cứ sang trái rồi sang phải như vậy trong hậu viện, không ngờ không bao lâu thật sự dẫn Diệp Hường Văn về tới trước phòng ngủ.

"Diệp cô nương, đến." Lục thiếu trang chủ nói.

"Đa tạ thiếu trang chủ." Diệp Hường Văn cảm thấy trên người tỏa hơi lạnh, hận không thể chui vào trong chăn ngay lập tức, vội vàng vào phòng đóng cửa.

Từ khe cửa truyền vào giọng nói nín cười của Lục thiếu trang chủ: "Sau khi trời sáng thì Diệp cô nương nhớ đi lĩnh toàn bộ dụng cụ."

Mặt Diệp Hường Văn đỏ đến tận cổ.

Mất hết mặt mũi rồi.

Diệp Hường Văn vui mừng vào trong chăn, một lúc sau mới có cảm thấy hơi lo lắng, trên người không lạnh nữa rồi.

Lại nói tiếp, Lục gia trang gần hồ, ngũ hành bát quái trong trang, hai chân trang chủ đều tàn phế, tư thái của thiếu trang chủ oai hùng rạn vỡ. Diệp Hường Văn đã sớm có thể xác định đây là Lục gia trang gần hồ Thái trong "Xạ điêu", hơn nữa cũng có diễn ra một tình tiết trong tác phẩm nguyên tác ở Lục gia trang. Nàng nhớ rằng có ít nhất là hai lần, một lần là Hoàng Dược Sư xem đệ tử Mai Siêu Phong tranh đấu với Quách Tĩnh ở Lục gia trang, sau đó rốt cuộc là Hoàng Dược Sư thu vài đệ tử rồi quay về, cho phép Lục lão trang chủ truyền thụ công phu Đào Hoa Đảo cho con lão, cũng chính là Lục thiếu trang chủ Lục Quán Anh hiện tại. Lần còn lại là ở giữa phần sách sau khi trong sách Hoàng Dung nói với Quách Tĩnh nàng ta thoát khỏi sự truy tìm của Âu Dương Phong mà chạy vào Lục gia trang, kết quả Âu Dương Phong đốt Lục gia trang thành đất trống trong cơn giận dữ.

Hiện tại còn rất lâu mới đến tình tiết thứ hai, nhưng không biết tình tiết đầu trong truyện có xảy ra hay không? Lục gia trang đã bị Hoàng Dược Sư thu về nội môn hay chưa, hay còn còn ở phía trước, còn chưa xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng Diệp Hường Văn biết lảng mắng tình tiết của tác phẩm, nhưng không thể nào biết chính xác sự tình xảy ra liên tiếp trước sau thế nào, càng không thể nào biết được chính xác thời gian xảy ra. Nhưng mà nàng rất cần bạc để dùng, vòng vo ở Nghi Hưng lâu như vậy cũng chỉ tìm được một công việc đó, chỉ có thể làm trước tính sau. Hơn nữa cần phải nàng vừa mới rời đi không lâu, đã vừa lúc đụng vào tình tiết của tác phẩm nữa? Diệp Hường Văn thầm hạ quyết tâm trong lòng, chỉ làm ở đây một tháng, chỉ tháng, qua một tháng sau, lĩnh tiền tháng rồi lập tức rời khỏi nơi này.

Nhoáng một cái Diệp Hường Văn đã ở Lục gia trang hơn nửa tháng.

Thực ra trong nửa tháng này công việc của nàng cực kỳ nhẹ nhàng, đó là đặc biệt làm một ngày ba bữa cho Lục lão trang chủ, những đồ ăn thức uống của người khác thì không cần nàng phụ trách. Nhưng nữ đầu bếp họ Diệp cổ quái này ai cũng biết, mỗi nguyên liệu chính để nàng nấu ăn thì phải tự mình chọn mua, nhất định không dùng nguyên liệu do mọi người mua về.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Hường Văn có có một số hiểu biết nhất định về Lục lão trang chủ và thiếu trang chủ Lục Quán Anh. Nàng một lòng một dạ không muốn cuốn vào thị phi nào, bởi vậy bình thường tráo đổi mua nguyên liệu nấu ăn ở bên ngoài, thời gian còn lại đều lười biếng ở trong phòng mình, chân không bước ra khỏi phòng.

Lục Quán Anh thấy nữ đầu bếp nhỏ tuổi mới tới này hoạt bát nhưng cũng không thiếu thận trọng, làm việc biết tiến biết lùi, khuôn mặt đáng yêu lại có một tay làm được thức ăn ngon, chủ yếu là do nàng ấy còn quá nhỏ tuổi, mặc dù không bắt kính cỡ nào đối với mình và phụ thân, nhưng cũng không có vẻ khúm núm kính sợ nhưng hạ nhân trong trang, tựa hồ trong lòng nàng ấy không có quan niệm tôn ti bình thường, làm cho người ta rất thích thân thiết với nàng.

"Diệp cô nương, buổi trưa hôm nay làm đồ ăn gì cho gia phụ?" Lục Quán Anh cười đến gần, nói nhỏ. Trong khoảng thời gian này quan hệ giữa hắn và Diệp Hường Văn vô cùng tốt, có một lần Diệp Hường Văn nấu cơm cho Lục trang chủ thì làm cho hắn thêm một phần, nào biết sau này, miệng Lục Quán Anh liên kén chọn, ăn không được đồ ăn của đầu bếp khác trong trang, chỉ cảm thấy nuốt không trôi, dứt khoát cọ cọ bên tay nghề Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn đang muốn đi ra cửa mua nguyên liệu nấu ăn, nhìn thấy vẻ mặt của Lục Quán Anh, không khỏi hé miệng cười nói: "Tính làm canh cá Thanh Hư nóng, lại làm thêm hai món ăn nhẹ nữa. Đây là những món ăn tầm thường mà thôi."

Lục Quán Anh đã biết những đồ ăn tầm thường do bàn tay trắng nõn thon dài của Diệp Hường Văn làm ra, đều là mỹ vị trên trời, liền cười nói: "Vậy ta chờ Diệp cô nương trở về, làm trợ thủ cho cô."

Diệp Hường Văn cười tiếp. Lần nào Lục Quán Anh đều lấy danh nghĩa trợ thủ cho nàng để nếm đồ ăn, nàng đã sớm quen.

Nàng cảm lấy rõ rồi đi lên thuyền nhỏ trong trảng, qua hồ đi chợ lớn nhất Nghi Hưng. Chợ thượng rất náo nhiệt, người đến người đi, Diệp Hường Văn xem quầy hàng của từng người ven đường, cẩn thận chọn nguyên liệu nấu ăn hợp ý.

Cá phải vừa mới rời khỏi nước đã đưa tới đây, cá tím phải rời khỏi mạ không quá hai canh giờ, măng phải có gốc trắng nõn ngon chắc rắn. Cứ chọn đi chọn lại như vậy, thấm thoát đã dạo chợ xong, cuối cùng Diệp Hường Văn đã chọn xong nguyên liệu nấu ăn lần này

Nàng xoay người rời đi, một người thỉnh linh đứng phía sau, thiếu chút nữa đầu của nàng đụng vào người nọ.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu lên nhìn, vừa định nói lời xin lỗi lại mắc nghẹn ở cổ.

Người nọ áo trắng thẳng thớm, dung mạo xuất chúng, trong tay là một cây quạt đơn giản, đúng là tên yêu nghiệt không biết tên bị nàng đốc sức thiết kế để trốn thoát.

Trong lòng Diệp Hường Văn báo động mãnh liệt.

Tuy rằng không biết vì sao người áo trắng này có thể xuất hiện ở đây, nhưng nhìn vẻ mặt mỉm cười của hắn lúc này, ý tứ khó hiểu trong đôi mắt đào hoa, Diệp Hường Văn chỉ biết, lần này khó mà chạy thoát.

"Công tử." Nụ cười trên khuôn mặt Diệp cực kỳ cứng nhắc.

Yêu nghiệt áo trắng gấp cây quạt lại, khẽ cười nói: "Không tệ không tệ, không ngờ cô vẫn chưa quên công tử ta."

Diệp Hường Văn cười lớn nói: "Công tử là nhân trung long phượng, là một nhân tài, khí độ bất phàm, tướng mạo đường đường, rồi là. tú ngoại tuệ trung*?" Cho đến khi người áo trắng nghe đến từ này thì khóe mắt nháy liên tục mấy cái, nàng mới phát hiện mình dùng sai từ, vội vàng sửa lời nói, "Là nội ngoại kiêm tu**. Ha ha. Làm sao tiểu nhân có thể không nhớ rõ?"

*tú ngoại tuệ trung: khuôn mặt thanh tú xinh đẹp (dành cho cô gái).

**nội ngoại kiêm tu: trong lẫn ngoài đều như một.

Yêu nghiệt áo trắng cười nói: "Quái lạ, lần trước khi cô đi theo bốn công tử, hình như không nói chuyện như thế này."

"Này. Hiểu lầm, đó chỉ là hiểu lầm. " Diệp Hường Văn vừa nói, chân vừa lùi về phía sau.

"Ồ, thì ra là hiểu lầm. Nhưng mà không biết bây giờ cô ở tại Lục gia trang, cũng là hiểu lầm hay sao? Trốn không dựa dẫm vào ta, lại đi làm nữ đầu bếp cho người khác sao? Cô và vị Lục thiếu trang chủ kia, quan hệ không tệ." Yêu nghiệt áo trắng cười thế nào mà lại có ý tứ cực kỳ tức giận.

Diệp Hường Văn thầm kêu khổ.

Xem ra hắn đã biết chuyện mình làm nữ đầu bếp ở Lục gia trang rồi, không biết hắn đến đây khi nào? Chẳng lẽ là sau khi thân thể tốt lên thì truy tìm mình cho đến bây?

Người này sẽ không rảnh rồi như vậy chứ?

Người áo trắng tiến lên vài bước, Diệp Hường Văn khẩn trương lui về phía sau, lắp bắp nói: "Công tử, nơi này. nhiều người." Nàng vốn muốn nói là chợ nhiều người, bị người ta nhìn thấy hắn bức bách tiểu cô nương như vậy thì không được tốt, nào ngờ người áo trắng hình như lại cô ý xuyên tạc lời nói của nàng, khẽ cười nói: "Nói cũng phải, chuyện này không dễ làm vào ban ngày ban mặt. Vậy đi theo ta." Nói xong nắm lấy tay nàng, vận khinh công rời khỏi chợ.

Diệp Hường Văn thấy hắn thi triển khinh công ở trong phố xá sầm uất, không khỏi kinh ngạc, nhưng trong lòng nàng chột dạ, chỉ đành miễn cưỡng đuổi kịp hắn, thẳng đến khi người áo trắng đứng ở trong một hẻm nhỏ không người.

Hắn xoay người, cười như không cười nhìn nàng.

Diệp Hường Văn nuốt nước miếng: "Công tử."

Người áo trắng cười nói: "Như thế nào? Cô có điều gì muốn nói?"

Diệp hướng trở kiên trì nói: "Ngày đó rõ ràng công tử ngày đáp ứng thả ta rồi đi, nam tử hán đại trượng phu, không thể nói lời mà không giữ lời."

Người áo trắng nói: "Lúc ấy ta cũng đã nói, sau khi thả cô rồi đi thì cô chớ để đụng phải ta. Hiện tại, chúng ta lại gặp mặt, lời nói trước kia dĩ nhiên không tính."

Diệp Hường Văn cụp mắt xuống: "Cái này không thể trách ta. Ta bị công tử ép buộc rồi thân, ban đầu cũng không cam tâm tình nguyện. Hơn nữa dọc đường đi công tử cũng chưa từng tín nhiệm ta, thậm chí ngay cả danh tính cũng không cho ta biết, làm sao ta biết được rốt cuộc công tử có ý gì?"

"Vì thế, liền dùng thủ đoạn để công tử ta rơi vào bẫy của cô?" Người áo trắng cười như không cười nhìn nàng. Vừa nghĩ tới chính mình bị cô nương có khuôn mặt tuyệt đẹp này chinh cho bụng tiết liên tục hai ngày, hẳn cảm thấy vô cùng tức giận.

Từ nhỏ đến lớn, ai dám đối với hắn như vậy?

"Võ công của công tử rất cao, ta lại không có một chút công phu nào, nếu không dùng chút thủ đoạn, sao có thể dễ dàng rời đi?" Diệp Hưong Văn giải thích, chớp chớp con mắt tội nghiệp nhìn hắn, giả vờ vờ mặt "Ta là bất đắc dĩ."

"Nói như vậy, vẫn là cô cực kỳ có lý." Người áo trắng nghiêng răng.

"Thế thì không dám. Chẳng qua nếu như công tử còn muốn ta trở về nấu cơm cho công tử..., ta chắc chắn sẽ không đáp ứng." Nàng rất vất vả mới thoát khỏi mấy phiền toái đó, làm sao có thể để cho mình tùy tiện tìm một chủ nhân nhốt mình lại?

"Cái này sao, Thật ra thì ta cũng không tính cho cô nấu cơm cho ta, trải qua chuyện lần trước, mặc dù đồ ăn cô làm rất ngon, nhưng ta cũng phải giữ mạng của mình trước đã phải không?" Diệp Hưong Văn mới nhẹ nhàng thờ ra, người áo trắng đã muốn tiếp tục nói, "Cho nên lần này, cô ngoan ngoãn theo ta trở về, giống như trước kia ta đã nói, dùng thân trả lại thôi."

Diệp Hưong Văn kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xq Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chương 12

Diệp Hưong Văn nghe người áo trắng nói xong..., vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Nàng biết sau khi trải qua chuyện lần trước, nếu gặp mặt người áo trắng lần nữa, hẳn sẽ không bỏ qua cho cô.

Dù sao, nói đến cùng, chuyện lần đó xem như hai người đâm đá nhau, tính kế nhau, người áo trắng lừa gạt nàng đi theo làm đầu bếp nữ, mà nàng lại giúp bọn đệ muội nhà mình lừa gạt một người giúp việc miễn phí rồi lại chạy trốn.

Hai người thi nhau giờ thủ đoạn, kết quả là bởi vì người áo trắng sơ sẩy trong chốc lát, sa vào kế hoạch lớn của nàng, sau lại bị nàng đùa bỡn một trận rồi chạy trốn mất.

Cứ như vậy, chắc chắn người áo trắng cảm thấy cực kỳ mất mặt, đường đường là người trong võ lâm, lại bị một nha đầu nhỏ tuổi khiến cho bụng 'tiết' hai ngày, nếu nhờ chuyện này truyền ra ngoài, sợ rằng hẳn không còn chỗ đứng trong giới võ lâm. Bởi vậy ngày sau gặp lại mà nói..., còn không biết hẳn ta sẽ đòi lại như thế nào.

Cho nên lần này vừa nhìn thấy người áo trắng, nàng chỉ bản thân sẽ không có kết cục tốt, nhưng nàng không bao giờ nghĩ tiowis hẳn sẽ nói ra lời như vậy.

Như là lần trước lúc hắn và Diệp Hưong Văn mới gặp nói những lời này thì khi đó vẫn vờ vờ mặt trên tức, lúc này đây lại là vẻ mặt nghiêm túc, quả thật làm cho người ta không phân biệt được thật giả.

Diệp Hưong Văn cắn răng.

Nếu trở về với hắn, nói không chừng bản thân khó mà giữ được danh tiết.

Dù sao, không biết lai lịch của người áo trắng này là gì, mà tác phong lại có thể không đứng đắn như vậy.

"A, ai đó?" Diệp Hưong Văn nhìn phía sau người áo trắng, đột nhiên nói.

Người áo trắng vừa quay đầu lại, Diệp Hưong Văn nhân cơ hội dùng khinh công bỏ chạy ra sau.

Người áo trắng phát hiện phía sau không có người thì đã biết mắc mưu, lập tức đuổi theo phía sau.

Nhưng khinh công của Diệp Hưong Văn được Hồng Thất Công tự mình truyền dạy, rất cao minh, quanh co như một con cá nhỏ, không phải dễ dàng gì đuổi theo được? Hai người quanh đi quẩn lại, Diệp Hưong Văn nhìn thấy phía trước cái hồ lớn trước mắt là Lục gia trang, thấy muốn gọi người chèo thuyền tới thì đã không kịp, nàng tiến tay vứt mấy miếng đá xuống mặt hồ, trước khi tám đá chìm xuống dưới, đã thi triển thân thể giảo lên mấy miếng đá kia, trực tiếp đến bờ hồ trước mắt, dáng người tuyệt đẹp, tư thái nhanh nhẹn.

Tuy rằng công phu của người áo trắng cao cường, nhưng khinh công lại không bì kịp nàng, không thể nào dùng phương pháp qua sông của nàng, chỉ phải lên thuyền nhỏ bên hồ, kêu người chèo thuyền nhiều lần chèo thuyền đi. Chờ tới lúc hắn bờ bên kia thì Diệp Hưong Văn đã sớm đi xa.

Người áo trắng đến Nghi Hưng đã được mấy ngày, thì hắn tìm được tiểu cô nương tỉnh quái kia làm nữ đầu bếp ở Lục gia trang, từng vài lần ý vào võ nghệ cao cường xông vào Lục gia trang, muốn nhân cơ hội bắt nàng đi, Không nghĩ tới kỳ môn độn dạm bên trong Lục gia trang rất khó chơi, hắn vừa mới tiến vào trong trang thì lạc đường, trong lòng cảm thấy không ổn, đành phải nhảy lên nóc nhà rồi khỏi trang. Sau vài ngày hắn lại tiếp tục đột nhập vào trong trang, lại cũng giống trước không công mà lui.

Sau vài lần như thế, hắn không còn ý nghĩ vào Lục gia trang, đành ở bên ngoài trang, chờ Diệp Hướng Văn rời khỏi. Dù sao, tiểu cô nương này còn chưa biết hắn đến Nghi Hưng, hắn cũng không tin cả đời nàng không rời khỏi trang.

Diệp Hướng Văn có thói quen tự mình chọn nguyên liệu nấu ăn, mỗi lần nàng rời khỏi trang thì người áo trắng lại đi theo sau lưng nàng. Nhưng mấy lần trước bởi vì có hạ nhân trong trang đi theo cạnh nàng, người áo trắng sợ đã thảo kinh xà, Diệp Hướng Văn sẽ chạy trốn mất, hơn nữa hắn không rõ nội tình của Lục gia trang, cái gọi là cường long không áp địa đầu xà*, việc này tốt nhất là không nên quấy nhiễu người trong Lục gia trang.

*cường long không áp địa đầu xà: rồng mạnh không đè/ áp được rắn nhà, ý bảo mình mạnh đến đâu nhưng đến địa bàn người khác thì không làm gì được,

Ngày hôm nay hắn không dễ dàng gì mới đợi được Diệp Hướng Văn một mình ra ngoài, bèn nghĩ nói bóng nói gió dọa nàng một phen, rồi mang nàng rời đi, để cho sau này nàng đều ngoan ngoãn ở lại bên người hắn, sẽ không có suy nghĩ trốn chạy nữa. Nào biết sau khi nghe Diệp Hướng Văn nói những nói cuối nửa ngày, rồi thừa cơ chạy trốn như cũ. Tuy rằng nàng không hiểu quyền cước, nhưng lại thi triển một ít công phu khinh công ở bên hồ rất tuyệt đẹp, thể gian này có người có thể luyện khinh công đến mực ngày thật sự ít lại càng ít.

Người áo trắng thấy nàng lại đào thoát một lần nữa, trong lòng tự biết là vẫn còn quá coi thường nàng, cũng không thấy buồn bực, khước miệng mỉm cười.

Xem ra, thật đúng là hắn đã coi thường nàng rồi.

Không biết khinh công của nàng học được từ ai?

Người có thể truyền thụ loại công phu cao minh như thế này thì chắc chắn không phải hạng người hời hợt trong võ lâm.

Tuy rằng nha đầu kia không biết võ công, nhưng lại rất gian xảo.

Hứng thú của hắn sau mỗi một lần gặp nàng, tăng thêm rất nhiều..

Diệp Hướng Văn chạy trốn thẳng về nhà... ở bên trong Lục gia trang, cầm theo giỏ đồ ăn chậm chậm đi vào hậu viện, đụng trúng nhằm Lục Quán Anh vội vàng bước ra từ trong phòng bếp.

"Thiếu trang chủ đi đâu vậy?" Diệp Hướng Văn thuận miệng hỏi. Trước kia nàng chỉ cần cầm theo nguyên liệu nấu ăn đi ra ngoài, Lục Quán Anh đều lập tức đi theo phía sau nàng, bây giờ lại muốn đi ra ngoài? Thật là làm người khác ngạc nhiên.

"Có khách nhân đến trong trang, ta đi tiếp khách thay gia phụ." Lục Quán Anh nói, hắn vội vàng bước một vài bước rồi quay lại, khuôn mặt có chút ngưng nghị, "Diệp cô nương, gia phụ có ý là, hôm nay có khách quý vào cửa, hi vọng Diệp cô nương có thể làm thay một bàn tiệc rượu, những đầu bếp này đều nghe phân phó của Diệp cô nương."

Diệp Hướng Văn mỉm cười: "Thiếu trang chủ khách khí. Hướng Văn vốn là nữ đầu bếp trong trang, làm bàn tiệc rượu là chuyện phải làm. Khó được Lục lão trang chủ coi trọng, sao Hướng Văn có thể từ chối không làm?"

Lục Quán Anh thấy Diệp Hướng Văn đồng ý, lúc này mới yên tâm, nói tiếp vài câu, mới vội vàng đi ra ngoài.

Diệp Hướng Văn cũng không để ý.

Lục gia trang lớn như vậy, có khách quý tới cửa cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng mà đã có khách tới, những nguyên liệu nấu ăn nàng chọn mua đó sẽ không đủ. Nếu mà rời khỏi trang đi mua tiếp, thứ nhất thời gian sẽ không kịp, thứ hai là nàng sợ sau khi rời khỏi trang sẽ đụng phải áo trắng yêu nghiệt kia. Chính mình thật vất vả chạy trốn về... trang, nhờ địa hình thuận tiện trong trang, có thể trốn trong chốc lát, chỉ mong hắn có chuyện quan trọng trong người, không lâu sau sẽ rời khỏi đây. Nhưng mà trong thời gian ngắn nàng không có lá gan một mình rời khỏi trang.

Diệp Hướng Văn đành phải lấy nguyên liệu nấu ăn trong phòng bếp do hạ nhân thu mua về, phân phó người chuẩn bị tốt từng nguyên liệu, còn bản thân tỉ mỉ chuẩn bị bắt đầu làm.

Hơn một canh giờ trôi qua, nhìn thấy rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong, vừa vặn có người tới truyền mang rượu ra, phòng bếp liền bùng đồ ăn đã làm tốt như nước chảy đi lên.

Diệp Hướng Văn chuẩn bị tốt tiệc rượu, rửa tay, đang muốn rời đi thì bỗng nhiên phía trước có một hạ nhân tới nói: "Diệp cô nương, Lục trang chủ phân phó cô đến tiền viện."

Bởi vì nàng chỉ tạm thời sống nhờ ở Lục gia trang, mọi người trong trang đều biết nàng chỉ là nữ đầu bếp tạm thời của trang chủ, không lâu sẽ rời đi, đều kêu "Diệp cô nương" cho hợp.

Trong lòng Diệp Hướng Văn khó hiểu: Chẳng lẽ đồ ăn làm ra có chuyện gì?

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Hường Văn liền đi theo hạ nhân phòng khách ở tiền viện.

Tiệc rượu đã mở, ngồi ở vị trí đầu tiên là Lục lão trang chủ, mặc quần áo nho sững, bên cạnh là hạ nhân đứng hầu, khách nhân cũng là hai thiếu niên nam tử, lớn hơn một chút là người khoảng mười tám mười chín tuổi, mày rậm mắt to, cường tráng rắn chắc; nhỏ hơn thì xấp xỉ tuổi Diệp Hường Văn, da thịt như ngọc, dung nhan không tầm thường.

Lục trang chủ thấy Diệp Hường Văn tiến đến, thì cười nói với hai người: "Quách lão đệ, Hoàng lão đệ, đây nữ đầu bếp mới của Lục gia trang chúng ta, đồ ăn của hai vị được làm ra từ tay nàng."

Ông vừa nói như vậy, thiếu niên tuổi lớn hơn gật đầu, cũng không nói chuyện, thoát nhìn cực kỳ phúc hậu.

Vị thiếu niên nhỏ tuổi hơn lại không dời mắt nhìn chăm chú Diệp Hường Văn nửa ngày, mới nhẹ nhàng cười nói: "Vị muội muội này nhìn rất đẹp, tâm tư cũng linh hoạt, chúng ta thân cận một chút." Nói xong rồi tiệc lấy tay kéo nàng.

Diệp Hường Văn cảm thấy giật mình, đang muốn né tránh, chợt phát hiện bàn tay của thiếu niên này vươn ra có hình dạng nhỏ nhắn trắng mịn, mười ngón nhỏ và dài so với bàn tay nữ tử thì không sai biệt lắm, không khỏi cảm thấy kỳ lạ, ngẩng đầu nhìn lại khuôn mặt của thiếu niên. Ánh mắt của thiếu niên linh động, trong mắt chỉ có vẻ buồn bã, Diệp Hường Văn búng tỉnh thì ra thiếu niên là nữ giả nam, hào phóng dứt khoát để nàng ta lôi kéo, mỉm cười nói: "Quá khen quá khen."

Thiếu niên kia thấy cử chỉ hào phóng của Diệp Hường Văn, không có vẻ gượng ép chút nào, trong lòng càng thêm vui mừng.

Lục trang chủ nói: "Xem ra tính tình của Hoàng lão đệ cũng thật là sáng khoái, nào chúng ta uống một ly nữa."

Thiếu niên mỉm cười, xoay người trở lại bàn tiệc.

Trong lòng Diệp Hường Văn suy nghĩ sâu xa, Hoàng lão đệ?

Thiếu nữ này. Họ Hoàng?

Chẳng lẽ, người thiếu niên mày rậm mắt to kia chính là sư huynh Quách Tĩnh của mình? Quả thật Lục trang chủ vừa mới gọi hắn là "Quách lão đệ".

Diệp Hường Văn ngẩng đầu nhìn kỹ hắn vài lần, chỉ cảm thấy vẻ mặt của hắn vô cùng phúc hậu, càng xem càng giống Quách Tĩnh như lời trong sách, trong lòng không khỏi rối rắm. Nàng còn nhớ rõ, trong đêm Quách Tĩnh tới thì hình như trong Lục gia trang xảy ra chuyện gì đó, tình tiết tiếp theo chính là đại chiến của Quách Tĩnh và Mai Siêu Phong.

Nàng thấy ba người không nói gì với mình nữa, liền lặng lẽ lui ra, trong lòng rất cấp bách.

Kế sách bây giờ, thừa dịp tối nay thì rời đi Lục gia trang.

Nhưng mà trên người nàng không có lộ phí, người Lục gia luôn luôn độ lượng với nàng, việc không hỏi mà lấy thì nàng không lấy được. Huống chi chỉ sợ yêu nghiệt áo trắng kia còn chưa rời đi, nếu như nàng cứ rời khỏi Lục gia trang như vậy, sợ là vừa vịn rơi vào trong tay của hắn.

Làm sao bây giờ?

Diệp Hường Văn trở về trong phòng của mình, sau một hồi trầm trọc, cuối cùng vẫn quyết định, tạm thời cứ ở trong ở Lục gia trang. Tuy rằng nàng không nhớ rõ ràng mười phần tình tiết câu chuyện, nhưng trận chiến này thì nàng nhớ rất rõ, hình như thật sự không đã thương đến người nào? Nàng chỉ cần an tâm làm nữ đầu bếp của nàng, tuyệt đối không thò đầu ra trong nhiều ngày là được. Đợi nàng làm xong một tháng, nếu người áo trắng kia đã rời đi, nàng lập tức lĩnh tiền lương khỏi nơi này.

Nhưng mà là, lần này nàng hoàn toàn không thể có cách nào trở về Ngu gia thôn. Người áo trắng có để lại một hạ nhân trong nhà nàng, nếu nàng trở về, người áo trắng để lại sẽ nhận được tin tức của nàng ngay lập tức, đến lúc đó nàng không khác gì trở về hang sói.

Lúc nửa đêm, Diệp Hường Văn nghe được tiếng kèn lệnh trầm thấp ô ô truyền từ xa đến, một tiếng vừa, một tiếng lên, giống như là đang trả lời với nhau. Diệp Hường Văn vui mừng sâu trong chốn, buộc mình ngủ sớm, không được để ý chuyện bên ngoài.

Ngày hôm sau, sau khi Diệp Hường Văn rời giường chải đầu rửa mặt, ôm kính ra xem, phát hiện khuôn mặt có hai đôi mắt màu xanh, tất nhiên là một đêm ngủ không ngon. Nàng đành xoa xoa khuôn mặt, đứng dậy đến phòng bếp làm bữa sáng, làm cháo gạo tẻ ngọc bích và mấy món ăn, trong lòng thì lại thờ dài, sớm biết rằng sẽ xuyên đến cái nơi như thế này, sẽ không như lúc trước không nghiêng cứu một lần từ đầu tới đuôi của quyển sách "Xạ điêu" này, lúc này thì tốt rồi, trừ bỏ nàng nhớ mơ hồ nội dung chính bên trong, thì căn không có nhiều tình tiết không có ấn tượng.

Ngày hôm nay trôi qua rất nhanh khiến lo lắng trong lòng của Diệp Hường Văn qua đi, không ngờ chuyện gì cũng không phát sinh. Diệp Hường Văn thở phào nhẹ nhõm, quay về hang ổ của mình làm ổ, nằm ở trên giường cố gắng nhớ lại tình tiết trong nguyên tác.

Trừ bỏ lần Mai Siêu Phong đánh nhau cùng Quách Tĩnh cùng với Hoàng Dược Sư xuất hiện ở Lục gia trang thì ở đây còn có chuyện gì xảy ra?

Một lúc sau, nàng bật mình ngồi dậy.

Nguy rồi! Làm sao có thể quên cái chuyện lớn này?

Lục gia trang đánh nhau, cái vị Cừu Thiên Nhân giả mạo kia cùng mấy vị sư phụ của mình đều xuất hiện sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 14

Lúc này, mấy người đi phía sau Chu Thông đều đã đi tới, đứng là Giang Nam thất hiệp.

Hàn Tiểu Oánh hé miệng cười nói: "Xem Tiểu Văn Nhi của chúng ta, trong mắt chỉ nhìn thấy nhị sư phụ của con bé, lại không nhìn thấy chúng ta, quả nhiên vẫn yêu mến nhị ca nhất."

Diệp Hường Văn càng áy náy hơn, vội vàng lần lượt làm kiến lễ cho mỗi vị sư phụ, đảo mắt lại nhìn đến vẻ mặt kinh sợ của trang đình đi theo sư phụ nhìn mình, tất nhiên là trang đình không nghĩ tới nữ đầu bếp nhỏ như hoa như ngọc mới tới trong tràng này lại là đồ đệ của mấy quái nhân.

Diệp Hường Văn nói tường tận từng chuyện mình làm nữ đầu bếp ở Quy Vân trang, chỉ giấu đi chuyện gặp được sư huynh Quách Tĩnh và Hoàng Dung với người áo trắng, dù sao, Giang Nam thất hiệp chỉ đề cập qua rằng nàng có một sư huynh tên là Quách Tĩnh, nếu nàng thừa nhận rằng nhận ra Quách Tĩnh, sẽ có phần không ổn.

Chu Thông nghe lời của nàng xong, gật đầu, cũng không nói cái gì nhiều. Diệp Hường Văn nhìn về mặt của bọn họ, cả đám đều rất thân thiện, không hề giống như đáng sợ biết được cừu nhân lớn sắp đến, không khỏi thầm suy nghĩ trong lòng: Xem ra các vị sư phụ không phải vì đuổi theo Mai Siêu Phong mà đến?

Chu Thông nói: "Văn nhi, con tự mình rời đi rồi, các sư phụ vẫn nhớ tới con, sợ một thân không có võ công của con sẽ gặp thiệt thòi, bây giờ xem ra mọi chuyện đều rất tốt, chúng ta cũng đỡ lo lắng. Chỉ là mặc dù con là đệ tử của chúng ta, cả bảy sư phụ lại luôn xem con như nữ nhi thân sinh, con cũng không học công phu chân thực nào từ chúng ta, cảm thấy công phu của chúng ta không hợp với tính tình của con, các sư phụ cũng không trách con. Ngày sau nếu con gặp phải công phu nào hợp ý, nếu người nọ hành sự không mất hiệp nghĩa..., con có thể tiếp tục bái sư, không cần hỏi qua ý chúng ta, các sư phụ cũng sẽ không trách con."

Diệp Hường Văn nghe Chu Thông nói xong..., kinh hãi, quay đầu lại nhìn về mặt của các vị sư phụ khác, lại nhìn thấy vẻ mặt của bọn họ đều rõ ràng hiển nhiên đã sớm bàn bạc từ trước. Nàng biết Tống Triều vốn là triều đại lễ giáo thâm nghiêm, bái sư cũng không phải chuyện tùy ý, bởi vì cái gọi là "Một ngày là thầy, cả đời làm thầy.", không thông qua sự cho phép của sư phụ trước kia thì không thể bái sư nữa, nếu không đó là tội khi sư diệt tổ. Hiện tại Giang Nam thất quái có thể đưa ra quyết định này, hiển nhiên đã yêu thương nàng đến tột cùng, hoàn toàn vì nàng mà suy nghĩ, không cảm được cảm thấy rất cảm động, trong chốc lát không nói nên thành lời.

Phía bên nàng lộ ra dáng vẻ của một cô gái nhỏ, bên kia Kha Trấn Ác lập tức dừng gậy, mở miệng nói: "Chúng ta không nên để trang chủ chờ lâu, đi xem rốt cuộc ý của trang chủ này là gì, lại có thể mời mấy quái chúng ta đến. Nếu Văn nhi đã làm đầu bếp nữ ở đây, hẳn nên biết phẩm hạnh của trang chủ?"

Diệp Hường Văn biết đại sư phụ luôn không có thói quen để lộ tình cảm ra bên ngoài, liền vội vàng hỏi phục cảm xúc, trả lời: "Trang chủ của Quy Vân trang họ Lục. Là một người tốt." Căn bản nàng còn muốn nói thêm điều khác, nhưng nghĩ lại, thù hận giữa Giang Nam thất quái và Mai Siêu Phong quá sâu, ngay cả tất cả những người có liên quan đến Đào Hoa đảo thì các vị sư phụ cũng hận, Nếu nàng nói ra Lục Thừa Phong là đồ đệ của Hoàng Dược Sư, có thể mang đến phiền toái cho Lục Trang Chủ hay không?

Cuối cùng đoạn này trong nguyên tác đã xảy ra như thế nào?

Nàng còn chưa có suy nghĩ cẩn thận, Giang Nam thất quái đã quay người, theo trang đình đi vào. Hàn Tiểu Oánh sắp sửa đi vào thì vỗ vai Diệp Hường Văn, nói: "Văn nhi, có lẽ lần này con vẫn không muốn đồng hành cùng các sư phụ đi? Các sư phụ cũng không ép buộc con, nhưng mà trong chốn giang hồ đầy hàng người có lòng hiểm ác, con hãy nhớ phải cẩn thận mọi chuyện, trăm ngàn lần không thể dễ tin tưởng người khác."

Diệp Hường Văn vội vàng đồng ý, mắt thấy Giang Nam thất quái vào bên trong trang, nàng nói một tiếng ở phía sau: "Các sư phụ, chờ lúc rảnh rồi, đồ nhi làm canh gà cho các sư phụ ăn.". Nhưng không nghe được tiếng trả lời, cũng không biết sáu người có nghe hay không.

Sau khi nàng ở bên ngoài phòng thì nghe được từ bên trong tiếng đầu tiên là Quách Tĩnh kêu to "Sư phụ", tiếp theo thầy trò thăm hỏi nhau, chủ khách giới thiệu lẫn nhau, tất cả mọi người đều ngồi xuống lần nữa. Sau khi nâng ly cạn chén, Cừu Thiên Nhân giả liền bắt đầu khuyến khích mọi người quy phục Đại Kim Quốc.

Sau khi Lục trang chủ cùng Giang Nam thất hiệp nghe xong lời của gã, tất cả đều bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, hai bên đều không nói một câu, động thủ ngay lập tức.

Diệp Hường Văn biết nhân vật nguy hiểm chân chính cho tới giờ vẫn còn chưa xuất hiện, cho nên cũng không chú ý động tĩnh đại sảnh như thế nào, chỉ nhìn chăm chăm cửa trang.

Chỉ một lúc sau, quả nhiên nàng nhìn thấy một bóng người ở cửa trang, thân hình gầy, tóc dài xõa vai, hai mắt nhắm lại, trên mặt lạnh như băng không có vẻ tươi cười .

Trong lòng của Diệp Hướng Văn chấn động: "Quả nhiên Mai Siêu Phong đến đây."

Nàng nghĩ đến các vị sư phụ trong phòng, quỳnh lên, muốn há mồm cảnh báo, kết quả khoe mắt đảo ra phía sau, đột nhiên nàng phát hiện đi phía sau Mai Siêu Phong là một nam nhân cao gầy. Một thân người nọ mang áo choàng xanh, cơ bắp trên mặt cứng nhắc như gỗ đá, đi đường cũng mắt thẳng băng, dưới chân lại không phát ra một tiếng động. Diệp Hướng Văn giật nảy mình, phản ứng kịp trong nháy mắt, người đeo mặt nạ này chính là Hoàng Dược.

Nàng này ngây người một lúc, một bóng dáng bay ra từ trong sảnh, thẳng tắp đánh về phía Mai Siêu Phong.

Tuy rằng Mai Siêu Phong không thể nhìn thấy, nhưng thính lực lại rất linh mẫn, dùng tay đã bắt được cổ áo của người này, sải bước vào cửa phòng. Thì ra là Cừu Thiên Nhẫn giả bị người đánh đi ra, lại bị Mai Siêu Phong bắt đi vào.

Diệp Hướng Văn mở miệng vài lần, một chút âm thanh cũng không phát được ra. Hoàng Dược Sư tiến vào trước sảnh, ánh mắt của ông ta quét về phía xung quanh, nàng chỉ cảm thấy lúc ánh mắt kia nhìn đến, nhưng mặt mình lại giống như bị lưỡi dao xẹt qua,

Trong lòng Diệp Hướng Văn kêu to "Tà môn", mắt thấy người nên xuất hiện đều đã xuất hiện, nàng lại lần nữa cố gắng nhớ lại tình tiết tiếp tục xảy ra, thâm hận chính mình nhớ không rõ, gấp đến độ không ngừng di chuyển bên ngoài.

Chỉ một lúc sau, không ngờ trong sảnh truyền đến tiếng khóc, bên trong còn kèm theo tiếng kêu "phụ thân", "sư phụ".

Diệp Hướng Văn nao nao, mới hiểu ra là Cừu Thiên Nhẫn giả vì thoát thân, bịa đặt tin Hoàng Dược Sư đã chết. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc sự quan tâm với Giang Nam thất hiệp chiếm thượng phong, liền lặng lẽ đến bên cửa sổ, nhìn vào bên trong thăm dò.

Mắt thấy sau khi mấy người bên trong khóc một hồi, Chu Thông thi triển công phu "Điều Thủ Không Không" trộm hết mấy đạo của của Cừu Thiên Nhẫn đi ra, sau mấy người lại liên thủ xuất ra công phu làm cho hắn thừa nhận mưu mô trước đó.

Sau khi mọi chuyện xảy ra xong, tình thế bên trong lại một lần nữa nghịch chuyển, thù cũ Nam thất quái và Mai Siêu Phong lại bị vén lên mặt bàn.

Diệp Hướng Văn ở ngoài cửa sổ thăm sát ruột, biết rõ người áo xanh phía sau Mai Siêu Phong là Hoàng Dược Sư, lại không cách nào lên tiếng chỉ ra. Nàng chỉ biết đại khái, lại nhớ không rõ chi tiết, mắt thấy mọi người lên tiếng quát hỏi người áo xanh kia, Mai Siêu Phong mới biết được vẫn có người luôn đi phía sau mình, liền trở tay bắt lấy, Hoàng Dược Sư cũng không ở lại, lặc mình đi ra khỏi sảnh.

Diệp Hướng Văn đang suy nghĩ làm sao để giúp đỡ các vị sư phụ của mình, chợt thấy trên người tê rần, tiếp theo cả người đều không thể động đậy, cứ như vậy bị người khác kẹp đi ra ngoài, giống như cười gió đập mây ra khỏi thôn trang, rất nhanh đã đến nơi yên lặng.

Sau khi hai chân Diệp Hướng Văn chạm xuống đất, huyết đạo cũng được giải hai. Lúc này nàng mới phát hiện người mang mình tới đây lại là Hoàng Dược Sư, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Nguyên bản trong sách khả năng không có đoạn này mà.

Không phải ông ta hẳn là giúp đỡ để đánh nhau sao?

Hoàng Dược Sư nhìn Diệp Hướng Văn chằm chằm không dời mắt nửa ngày, trong lòng nàng biết Hoàng Dược Sư đội mặt nạ da người, nhưng vẫn cảm thấy gương mặt này giống như cương thi, quá mức khủng bố, lại không biết mục đích ông ta bắt mình là gì, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Hoàng Dược Sư cũng không nói chuyện, trong lòng Diệp Hướng Văn vòng vo một hồi, lại nghĩ về Giang Nam thất quái .

Bản thân bị Hoàng Dược Sư bắt đi chưa xuất hiện qua trong sách, vậy có phải kết quả của Giang Nam thất quái có thể khác trong nguyên tác hay không? Nghĩ đến đây, trong bụng nàng càng lo lắng, rốt cuộc bắt chấp mọi chuyện, bật thốt lên nhân tiện nói: "Hoàng Đảo chủ, đồ đệ của ông ở bên trong đánh nhau cùng Quách Tĩnh, Quách Tĩnh học qua Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất, đồ đệ của ông sẽ bị thiệt thòi."

Nàng phỏng đoán rằng tính tình của Hoàng Dược Sư luôn luôn bao che khuyết điểm, vừa rồi Mai Siêu Phong nghe Hoàng Dược Sư chết đi thì khóc lớn, Hoàng Dược Sư không có khả năng không có cảm xúc. Chính mình nếu chỉ ra Quách Tĩnh học Hàng Long Thập Bát Chương, nếu là Mai Siêu Phong thực sự bị Quách Tĩnh đánh bại, chẳng phải là tương đương là đang nói công phu của Hoàng Dược Sư không bằng Hồng Thất Công, Hoàng Dược Sư dạy đồ đệ không bằng Hồng Thất Công? Bất kể là thế nào, nàng tin tưởng Hoàng Dược Sư cũng sẽ không bỏ mặc.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, Hoàng Dược Sư liền dẫn theo nàng trở về trong trang trong giây lát.

Trong lòng Diệp Hướng Văn khóc thét, nàng muốn quay về trang, nhưng không phải lấy phương thức này bị người xách lên giống như xách đồ vật trở về á.

Hai người trở lại trong trang, Hoàng Dược Sư cùng nàng đứng ở chỗ bí mật trong viện, không làm kinh động đến bất luận kẻ nào. Diệp Hướng Văn liếc mắt liền thấy tiền sảnh sập ầm ầm, mọi người trong sảnh đều trốn ra từ bên trong, một người có dáng giống sai dịch bị xà nhà lớn chặn hai chân, cuồng hô: "Cửu mạng", một thiếu niên môi hồng rạo rạo xa lạ đi lên nâng cột gỗ xa nhà, đẩy hắn ra phía ngoài.

Diệp Hường Văn thấy quần áo của thiếu niên kia quý, trong lòng giật mình, ý thức được người này đó là Dương Khang. Nàng nhìn thấy mọi người các chú ý việc của bản thân, Dương Khang cùng tên sai dịch kia muốn thừa dịp đào tẩu, nói với Hoàng Dược Sư bên người: "Hai người bên kia đã hại qua đồ đệ của ngài." Xem nguyên tác thì nàng cực kỳ phẫn nộ Dương Khang tham phú tham quý không nhận thân phụ, lần này coi như là xuất phát từ lòng căm phẫn từ trong lòng lợi dụng Hoàng Dược Sư một chút. Về phần hậu quả, nàng cũng không nghĩ nhiều.

Thân hình Hoàng Dược Sư không động, ống tay áo hơi run lên, hai hòn đá nhỏ ngay lập tức bay nhanh ra, đụng vào huyệt đạo trên ngực của hai người kia, nhất thời Dương Khang cùng gia quan sai không thể động đậy.

Diệp Hường Văn không khỏi thấp giọng trầm trồ khen ngợi, lại quay đầu nhìn giữa sân thì thấy bàn tay Mai Siêu Phong xẹt qua mu bàn tay của Quách Tĩnh, làm ra mấy vết thương, không khỏi kêu lên "Ồ!" một tiếng.

Giữa sân mọi người chú ý đến hai người đang đánh nhau, không có người nào chú ý đến tiếng hô nhỏ của nàng.

Quách Tĩnh ở bên kia kêu lên: "Dung nhi, ta trúng độc." Vừa nói vừa tiếp tục quán quít đầu với Mai Siêu Phong, Hoàng Dung đau lòng tình lang, rút châm Nga Mi ra cùng Giang Nam thất hiệp vây quanh Mai Siêu Phong.

Diệp Hường Văn biết công phu của Mai Siêu Phong âm độc, sợ nàng sẽ làm bị thương các sư phụ. Nhưng nàng lại không hiểu một chút võ công nào, phía sau này tùy rằng Hoàng Dược Sư võ công tuyệt cao, kiếm có thể ông ta chế trụ Dương Khang thì có thể, để cho ông ta ra tay đối phó với đồ đệ của mình thì trăm triệu lần không được.

Bên này nàng gấp đến độ giờ tay giờ chân, may mắn bên kia Chu Thông ra tay lên lấy giải dược trên người Mai Siêu Phong, dứt Quách Tĩnh ăn vào, tiếp theo mấy quả hộp đầu Mai Siêu Phong, không phân cao thấp.

Sau khi Quách Tĩnh uống thuốc, thần trí thanh minh, lại một lần nữa nhảy vào bên trong cuộc chiến, một chưởng làm Mai Siêu Phong bị thương.

Giang Nam mấy quái đang muốn giết Mai Siêu Phong, Diệp Hường Văn sợ các vị sư phụ đắc tội với Hoàng Dược Sư, không khỏi kêu lên: "Không được!" Nhưng nàng không có nội lực, lại đứng ở gia, người giữa sân không thể nghe được. Ngược lại là Quách Tĩnh chặn binh khí của bọn họ, kêu lên: "Sư phụ, tha nàng đi!" Giang Nam lục quái liền đồng rút lui về phía sau.

Mai Siêu Phong chán nản chịu thua, lúc này Diệp Hường Văn mới nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà một lát sau, trái tim nàng lại nhanh chóng thay đổi, bây giờ còn đang đập loạn bang bang.

Đào mắt lại nhìn bọn họ tìm bản "Cửu Âm Chân Kinh" kia, nàng biết cái gọi là "chân kinh" bất quá chỉ là mảnh da người, nhưng vật kia lại xé xuống từ cơ thể người, trong lòng rất sợ hãi. Nàng đang muốn quay đầu nói với Hoàng Dược Sư thì mới phát hiện ông ta đã sớm không ở bên cạnh mình.

Diệp Hường Văn hoảng sợ hô "Ồ!" một tiếng, lại nhìn giữa sân, quả nhiên thấy Hoàng Dược Sư bắt lấy thân thể Mai Siêu Phong, ngay lập tức đi vào trong rừng của trang.

Giữa sân mọi người cũng bị này biến cố này cả kinh ngây người, sau một lúc lâu cũng chưa có người nói lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bóp Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 13

Editor: Kaori Hường

Diệp Hường Văn vừa nghĩ đến mấy vị sư phụ của mình cũng bị liên lụy vào trong đó, trong lòng không khỏi lo lắng không yên. Về phần vị sư huynh Quách Tĩnh kia của mình, bởi vì Diệp Hường Văn biết hắn là nhân vật chính của "Xạ điều", theo nguyên tác thì từ đầu đến cuối đa số hắn gặp nguy nan thì luôn kèm theo kỳ ngộ, hơn nữa không có quan hệ thân thiết với mình lắm, cho nên thật ra hắn có như thế nào cũng không quan tâm. Nhưng mà mấy vị sư phụ chăm sóc nàng như nữ nhi thân sinh, làm sao nàng có thể coi như chưa xảy ra chuyện gì?

Lúc ấy, tình tiết trong câu chuyện nguyên tác xảy ra tiếp thế nào?

Tại sao mấy vị sư phụ của nàng lại đến Lục gia trang?

Tại sao nàng lại không nhớ gì cả?

Diệp Hường Văn trần trọc nửa ngày, cho đến nửa đêm mới mơ mơ màng màng mà ngủ. Đột nhiên nghe được một tiếng "rắc" vang lên trên mái ngói, nàng lập tức tỉnh táo lại, vênh tai lắng nghe.

Chỉ nghe được tiếng bước chân rất nhỏ nhẹ nhàng lướt qua trên nóc nhà.

Đây. Là xảy ra chuyện gì?

Nếu như là người trong Lục gia trang, chắc chắn không có khả năng chạy trên nóc nhà lúc nửa đêm, chỉ có thể là người từ ngoài xông vào.

Là ai?

Chẳng lẽ là yêu nghiệt áo trắng kia?

Diệp Hường Văn nghĩ đến đây, trong lòng lo lắng không ththooiNangf cũng không dám thở mạnh, cuộn người không nhúc nhích ở trên giường.

Qua hồi lâu, bên ngoài không còn động tĩnh.

Cuối cùng Diệp Hường Văn xuống giường, lặng lẽ đi đến bên cửa sổ, mở hé cửa sổ ra, nhìn ra phía bên ngoài.

Dưới ánh trăng, cách sau lùm cây hoa hồng không xa, một bóng đen trốn tránh đi tới.

Nhưng mà không bao lâu, bóng đen kia lại quay trở về.

Trong lòng Diệp Hường Văn nghi hoặc, nghĩ đi nghĩ lại mới biết được: Nhất định là bóng đen kia bị thuật Kỳ Hành Bát Quái trong trang vây khốn, tìm không thấy đường. Nhìn toàn thân người này chỉ một màu đen, nhưng dáng người yếu điệu, hẳn là một nữ tử.

Phát hiện ra không phải yêu nghiệt áo trắng, lá gan Diệp Hường Văn lớn hơn, tiếp tục nhìn phía bên ngoài. Lúc này nàng mới phát hiện, ở phía sau nữ tử áo đen kia, lại có hai bóng dáng đi theo, xem thân hình cùng cách ăn vận thì đúng là Quách Tĩnh Hoàng Dung ngày trước vào trong trang.

Trong lòng Diệp Huong Văn liên tục suy nghĩ, hai người này vẫn lặng lẽ đi theo nữ tử kia, lại không ra tay chế trụ nàng ta, đây là đang làm gì?

Nghĩ nửa ngày, trong lòng nàng chấn động.

Mai Siêu Phong đến, hình như cũng là bởi vì Dương Khang bị giam giữ ở Lục gia trang? Nghĩ điểm này, trong chốc lát một số tình tiết câu chuyện được xâu chuỗi lại: Dương Khang bị Lục gia trang giam giữ; Mục Niệm Từ tình sâu mãi mãi với Dương Khang, đêm khuya tới cứu nhưng không tìm thấy người; Quách Hoàng âm thâm chí điểm; Dương Khang muốn Mục Niệm Từ đi truyền tin cho Mai Siêu Phong, lại bị Âu Dương Khắc chế trụ; kết quả Mai Siêu Phong xuất hiện, đại chiến cùng Âu Dương Khắc một hồi, sau cùng Hoàng Dược Sư lại xuất hiện; cuối cùng Mai Siêu Phong đến Lục gia trang cứu đồ đệ, lại là một hồi hỗn chiến.

Nói như vậy, bóng đen vừa rồi hẳn là Mục Niệm Từ? Có phải có nghĩa là ngay mai sẽ có hỗn chiến xảy ra ở Lục gia trang hay không?

Nghĩ đến đây, Diệp Hường Văn lập tức đứng ngồi không yên, trời vừa mới sáng đầy mắt càng tối dần.

Nhưng lại ngoài dự liệu của nàng, không ngờ một không ngờ một ngày hôm nay lại trôi qua một cách im lặng, cái gì cũng không có phát sinh?

Sao lại thế này?

Là do tình tiết câu chuyện thay đổi hay do nàng nhớ lầm?

Diệp Hường Văn vội trộm quan sát hai người Quách Hoàng, thấy tuy rằng ở mặt ngoài bọn họ xem tranh đàm thơ cùng Lục trang chủ, nhàn nhả tự tại, nhưng thỉnh thoảng Hoàng Dung lại lăm ánh mắt ra dấu hiệu với Quách Tĩnh. Tuy rằng Lục trang chủ cũng không chú ý, nhưng lại đều bị Diệp Hường Văn đứng trốn ở một nơi bị ẩn giấu đó thu vào trong mắt.

Xem ra, hẳn là chính mình nhớ lầm thời gian?

Diệp Hường Văn vừa nghĩ như thế, thì âm thầm lên tinh thần ứng phó, một mặt tính toán ở trong lòng, chỉ là nàng vẫn trôi qua hai ngày như vậy, lại không có người tới cửa như cũ.

Lúc sáng sớm ngày thứ ba, Diệp Hường Văn đứng lên rửa mặt chải đầu xong, sau khi chuẩn bị tốt điểm tâm, nhàn rỗi không có việc gì nên đi dạo ở tiền viện, không ngờ gặp được Lục Quán Anh vội vàng đi tới, sắc mặt nghiêm trọng, khác biệt so với vẻ mặt thường ngày. Đi phía sau hắn là một gã trang đinh, trong tay bê một cái khay, vài xanh bao phủ.

Lục Quán Anh nhìn thấy Diệp Hường Văn, cũng không dừng lại nói chuyện với nàng giống như bình thường, chính là hơi gật đầu rồi vội vàng đi tiếp, vào trong thư phòng.

Diệp Hường Văn giả vờ ngắm hoa, nhẹ nhàng đi gần cửa sổ thư phòng, vừa vặn nghe được giọng nói run rẩy của Lục trang chủ: "Đây. Ai lấy ra vậy?"

Lục Quán Anh nói: "Vừa rồi có người đưa hộp này tới. Trang đinh chỉ coi là lễ vật tầm thường, nhận lấy tiền thưởng, cũng không hỏi kỹ. Đến lúc ghi chép mở hộp này ra, thì là đồ vật này. Đi tìm người tặng lễ kia, lại không tìm thấy. Phụ thân, người bảo cái này có cái gì kỳ lạ?" (Chú thích: Hai câu đối thoại của cha con Lục thị này trích từ nguyên tác《Xạ Điều Anh Hùng Truyện》trong chương tương ứng, lúc này trích dẫn.)

Lục trang chủ không trả lời, trong lòng Diệp Hướng Văn thở dài: "Nên tôi vẫn phải tới." Xoay người đi ra xa, không hề nghe tiếp nữa.

Cho dù không hề nghe lén, nàng cũng biết, kế tiếp sẽ là Lục trang chủ đưa tiền đưa vật cho Quách Tĩnh Hoàng Dung để thúc giục bọn họ rời đi, kết quả lại đụng trúng Cừu Thiên Nhẫn giả tới giả thần giả quỷ, mấy người bèn đồng thời quay về trang, sau đó Mai Siêu Phong xuất hiện, rồi là bắt đầu đánh nhau.

Nhưng mà, vì sao mấy vị sư phụ của nàng lại xuất hiện nhỉ? Tại sao bỗng nhiên bọn họ xuất hiện ở nơi này?

Diệp Hướng Văn nghĩ như thế nào cũng không nghĩ ra được.

Sau một hồi, nàng đã nhìn thấy Lục Quán Anh tiễn Quách Tĩnh và Hoàng Dung đi, bên cạnh còn có trang đinh dắt con ngựa hồng đi sau.

Lục Quán Anh liếc nhìn Diệp Hướng Văn, thấy nàng đang nhìn mình, lúm đồng tiền nhuw hoa, trong lòng không khỏi giật mình một cái. Đột nhiên hần nhớ tới tiểu cô nương này cũng không phải người trong bang, bất quá là bởi vì thiếu lộ phí mới tạm thời nương thân ở đây, nay Lục gia trang sắp có tai vạ đến nơi, chớ nên hại tánh mạng của tiểu cô nương này mới được.

Nghĩ đến đây, Lục Quán Anh liền quay đầu phân phó vài lời với trang đinh bên cạnh, mới lần nữa đưa Quách Tĩnh Hoàng Dung rời khỏi trang.

Diệp Hướng Văn còn đang nhìn hai người Quách Hoàng rời khỏi thì trang đinh đã đi tới, nói với Diệp Hướng Văn: "Diệp cô nương, thiếu trang chủ phân phó hiện tại cô cũng có thể đi trường phòng lãnh trăm lượng bạc, sau đó mau chóng rời khỏi trang."

Diệp Hướng Văn nghe xong lời nói của trang đinh..., sùng sốt trong chốc lát, lập tức hiểu ra là Lục Quán Anh sợ trận tai họa này hại nàng, trong lòng không khỏi có chút cảm động. Kiếp trước nàng bị người bên gối phản bội, tuy rằng còn không đến mức hận đời, nhưng đã sớm phai nhạt suy nghĩ ở phương diện nhân tình, lại không nghĩ tới Lục Quán Anh chỉ có giao tình hơi hợt với mình, lại còn chu toàn nghĩ thay mình như vậy.

Trang đinh thấy Diệp Hướng Văn không trả lời, không khỏi thúc giục: "Diệp cô nương?"

Diệp Hướng Văn hồi phục tinh thần lại, cảm thấy có chút khó xử. Trong phút chốc nàng cảm thấy cũng nên thừa lúc này mà rời khỏi đây, dù sao Lục thiếu trang chủ đã chủ động mở miệng, cũng không thể tính là nàng vong ân phụ nghĩa. Nhưng lại nghĩ tới ở trong này nàng làm đầu bếp nữ tới nay, người trong trang đối xử với nàng không tệ, nếu nàng cứ bỏ đi như vậy, mặc dù biết Lục gia trang cũng sẽ không có tổn thương thực gì, nhưng tựa hồ hành động này của nàng quá mức vô ơn.

Hơn nữa, không biết hiện tại yêu nghiệt áo trắng còn ở bên ngoài trang nữa không? Nàng không nên để mình lọt vào trong tay hắn.

"Vì sao đột nhiên để cho ta rời đi?" Diệp hướng trở ra vẻ khó hiểu.

Trang đinh lắc đầu nói: "Cái này ta không biết, là thiếu trang chủ vừa mới phân phó của ta. Nhưng mà ta nghe nói trong trang vừa mới thu được một lễ vật khó lường, còn không biết là phúc hay họa. Cho nên Diệp cô nương, cô có thể rời đi thì mau mau rời đi." Hắn tốt bụng khuyên nhủ.

Diệp Hướng Văn lắc đầu, cười nói: "Ta chỉ là một đầu bếp nữ thôi, trong trang luôn tốt với ta, nếu hiện tại ta rời khỏi, không khỏi quá bất nhân bất nghĩa. Vị đại ca kia, người trở về nói với thiếu trang chủ một tiếng, nói là ta tạ ơn lòng tốt của hắn, chắc chắn đồ ăn của buổi trưa hôm nay ta sẽ làm ngon hơn nữa."

Trang đinh thấy khuyên Diệp Hướng Văn không được, chỉ phải lắc đầu rời đi.

Diệp Hướng Văn thất thần đứng trước viện trong chốc lát, trong lòng vẫn không nghĩ được tại sao Giang Nam thất hiệp lại đến ở Lục gia trang. Nghĩ đi nghĩ lại, giao tình giữa Giang Nam thất hiệp và vợ chồng Mai Siêu Phong rất tốt, chẳng lẽ là đến theo Mai Siêu Phong?

Nàng vừa muốn quay về hậu viện, lại nhìn thấy ở cửa gia trang có một lão giả ngang nhiên đi tới, phía sau còn dẫn theo Quách Tĩnh Hoàng Dung, cuối cùng là Lục Quán Anh.

Diệp Hướng Văn thờ ơ nhìn ông ta, thấy ông ta mặc áo đay vàng ngắn, tay phải cầm một cái quạt hương bồ, rất có phong cách quý phái. Nàng sùng sốt một lúc mới kịp phản ứng, người này hẳn là Cừu Thiên Nhẫn giả.

Dù sao chờ một chút sẽ gặp có người chọc thủng bộ mặt của lão ta, Diệp Hướng Văn xoay người trở về hậu viện, cũng không nhiều chuyện.

Chỉ trong chốc lát, ngược lại Lục Quán Anh tìm lại đây. Thì ra hắn nghe trang đinh nói lại Diệp cô nương không chịu rời đi, liền tự mình đến khuyên. Nhưng dù là hắn cố gắng khuyên rất lâu, Diệp Hướng Văn cũng chỉ lắc đầu. Đầu tiên Lục Quán Anh cảm động trước nhân nghĩa của nàng, thứ hai lại nghĩ đến trước đó đã ngênh vịn Cừu lão bang chủ công thực cao thâm này vào, nói không chừng lần này có thể giúp Quy Vân trang (Lục gia trang) trôi qua kiếp nạn này, dứt khoát không khuyên nữa, lại nhờ Diệp Hướng Văn tự tay chuẩn bị một bàn tiệc rượu.

Tất nhiên Diệp Hướng Văn đáp ứng, mắt thấy Lục Quán Anh rời đi, nàng nhanh chóng đi phòng bếp nhìn một vòng xem buổi tối nên dùng nguyên liệu nấu ăn nào, nhớ ký hết những chỗ thiếu hụt, phái người chuyển phụ trách chọn mua trong trang cho hạ nhân đi mua đủ. Tuy rằng nàng vẫn muốn tự bản thân mình chọn lựa, nhưng lần trước bị người áo trắng đạo, đã vài ngày nàng không dám ra ngoài.

Gần tới Lục Quán Anh lại đến phòng bếp thì đúng lúc Diệp Hướng Văn lấy thịt xào khô mới làm xong từ trong nồi ra. Lục Quán Anh nhìn thấy miếng thịt vuông vắn, có màu đỏ, vừa mỏng lại vừa mềm, thơm ngon hết sức, vừa lấy ra khỏi nồi thì tỏa ra mùi thơm đặc biệt, làm trong lòng có chút ngứa ngáy. Nhưng mà lần này trong trang lại xảy ra chuyện lớn, hắn cũng chỉ nói chuyện vài câu, phân phó hạ nhân trong trang bưng đồ ăn lên trước.

Diệp Hường Văn chuẩn bị xong bàn tiệc rượu, rửa sạch tay, sau đó lại lặng lẽ đến Tiền viện. Nàng không có hứng thú với Cừu Thiên Nhẫn già, nhưng trước tiên nàng muốn gặp mấy vị sư phụ một lần, dù biết rõ bọn họ chắc chắn sẽ không nghe theo lời khuyên của mình mà rời đi, nhưng để nàng tro mắt nhìn các vị sư phụ mạo hiểm, thế nào nàng cũng không làm được.

Tuy rằng nguyên tác đã viết trận chiến xảy ra ở Quy Vân trang cũng không có người nào bị thương, nhưng nếu tình tiết trong nguyên tác bởi vì nàng đến đây mà xảy ra thay đổi thì làm sao bây giờ?

Nàng còn nhớ rõ bản thân đã xem qua bộ phim “Hiệu ứng cánh bướm” ở kiếp trước, thật sự là không giám mạo hiểm.

Diệp Hường Văn đang đứng ở Tiền trang, tập trung tinh thần mà suy nghĩ lại, bỗng nhiên có người vỗ nhẹ trên vai.

Diệp Hường Văn quay đầu, thì nhìn thấy đứng phía sau là một người mặc quần áo không chỉnh tề, tựa như một tú tài nghèo kiệt, trong tay phe phẩy một chiếc quạt.

"Nhị sư phụ!" Diệp Hường Văn vẫn còn nổi bắn khoăn trong lòng vì sư phụ, lúc này đột nhiên thấy Chu Thông xuất hiện, trong lòng nàng vừa mừng vừa lo, cảm xúc bình thường vẫn giấu kín trong lòng giờ lại lộ ra ngoài, lập tức không nhịn được nhào vào trong lòng ngực ông, giống như nhìn thấy người thân xa cách từ lâu.

Chu Thông cười ha ha, vỗ vai của nàng nói: "Tiểu Văn Nhi, sao con lại ở đây?"

Lúc này Diệp Hường Văn mới bắt giác phát hiện ra mình kích động thái quá, lúng ta lúng túng buông Chu Thông ra, ngượng ngùng kêu một tiếng: "Nhị sư phụ."

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xà Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 15

Một lúc lâu sau, mọi người giữa sân mới hồi phục tinh thần lại. Hai bên khách sáo một phen, bởi vì tiền sảnh đã bị hủy, cha con Lục gia liền mời mọi người nghỉ ngơi ở phía sau sảnh.

Mọi người còn chưa kịp rời ý, không ngờ người áo xanh lại quay lại với Mai Siêu Phong.

Diệp Hường Văn vô đầu bút tai, mắt thấy lần này Mai Siêu Phong trở về trang, nhất định phải phân so cao thấp với Quách Tĩnh, trong lòng liền biết nói là lời nói vừa rồi của mình ám chỉ đồ đệ của Hoàng Dược Sư không bằng đồ đệ của Hồng Thất Công làm cho Hoàng Dược Sư không phục.

Nàng bình tĩnh xem đánh nhau giữa sân, mắt thấy Mai Siêu Phong im lặng so chường với Quách Tĩnh nhưng lại không rơi vào thế hạ phong, lại nghĩ đến vừa rồi khi ông ta đứng bên cạnh mình lấy hòn đá nhỏ chế trụ đám người Dương Khang, thì biết chắc chắn là ông ta đang âm thầm lấy hòn đá nhỏ chỉ điểm cho Mai Siêu Phong.

Lúc này Hoàng Dung lẫn Chu Thông cũng đều nhìn ra, chờ lúc Hoàng Dược Sư tiếp tục bắn cục đá ra thì hai người không hẹn mà cùng bắt lấy mắt hòn đá gạch bụn ném vào giữa sân, các bát một đồng gạch ngói vụn hướng giữa sân ném đi, đánh thẳng vào cục đá, có ý dùng tiếng gió vu vu để làm nhiễu loạn thính giác của Mai Siêu Phong.

Nào biết Hoàng Dược Sư bắn ra hòn đá nhỏ nhưng mạnh mẽ mười phần, liên tục đánh tan những viên gạch ngăn cản mà không dừng lại, tạo ra âm thanh xé gió vô cùng mạnh mẽ, không bị tiếng gạch đá bình thường va chạm là nhiễu.

Bọn họ vừa ra tay như vậy, rõ ràng Hoàng Dược Sư cực kỳ bất mãn với hai người này, tuy rằng yêu thương Hoàng Dung, nhưng Chu Thông lại coi như là đối đầu với ông ta, khi ông ta ra tay lại bắn nhiều hơn một cục đá đánh về phía Chu Thông.

Chu Thông mắt thấy cục đá khi vô cùng hung mãnh, nếu bị nó đánh trúng thì nhất định sẽ phá xuyên ngực, cũng không dám mạnh mẽ nhận lấy, chỉ phải nhẹ nhàng dời người đi, cục đá kia bắn tới sát thân thể của ông.

Diệp Hường Văn thấy nhị sư phụ gặp chuyện nguy hiểm, bất chấp mọi chuyện khác, lao thẳng ra kêu lên: "Hoàng đảo chủ, ngài cùng Mai Siêu Phong lấy hai đánh một, đánh Quách sư huynh của ta là một hậu bối giang hồ, có thấy xấu hổ không?"

Vốn là Hoàng Dung thấy thân thủ của người áo xanh khả nghi, đang chăm chăm nhìn kỹ, lúc này lại nghe lời nói của Diệp Hường Văn, tuy rằng nàng không biết làm sao nữ đầu bếp nhỏ này nhận ra phụ thân của mình, nhưng lại cảm thấy quá đổi vui mừng, cao giọng kêu lên: "Phụ thân!" Đi về phía người áo xanh.

Diệp Hường Văn nhìn thấy tựa hồ việc đánh nhau tạm dừng một bên, lúc này mới yên lòng, xoay người nói với Chu Thông: "Nhị sư phụ, ngài có bị thương hay không?"

Chu Thông cười ha ha nói: "Đồ nhi ngoan, nhị sư phụ mạng lớn, làm sao dễ dàng bị thương như vậy?"

Bên kia, bởi vì Mai Siêu Phong không có cục đá chỉ điểm của Hoàng Dược Sư, bị hai chương của Quách Tĩnh đánh té ngã, rốt cuộc bò dậy không nổi; Lục Thừa Phong chợt nghe người áo xanh này chính là ân sư mình luôn ghi nhớ, muốn đứng lên chào. Nhưng hai chân của ông ta sớm phể, vừa đứng lên liền té xuống lập tức.

Trong chốc lát trong sân loạn thành một đoạn.

Bên kia Hoàng Dược Sư cha và con gái thầy trò thăm hỏi nhau, Hoàng Dung cười hi hi bóc mặt nạ da người trên mặt Hoàng Dược Sư rồi dán lên trên mặt mình; bên này Kha Trấn Ác kêu Quách Tĩnh tới, chỉ vào Diệp Hưởng Văn nói: "Tĩnh nhi, tiểu cô nương này chính là tiểu sư muội mà trước đó chúng ta đã nhắc với con, hai con đã gặp qua nhau."

Diệp Hưởng Văn sớm biết rằng thân phận của Quách Tĩnh, Quách Tĩnh cũng là cho đến kia nhìn thấy nàng kêu Chu Thông là "Nhị sư phụ" mới mơ hồ đoán được nữ đầu bếp nhỏ mà mình mới gặp qua một lần này chính là sư muội của mình, hẩn gặp qua lễ với Diệp Hưởng Văn, thay nhau gọi "sư huynh", "sư muội".

Bọn họ dân thân thiết nói với nhau thì bên kia Hoàng Dung kéo Hoàng Dược Sư qua nói: "Phụ thân, con dẫn người gặp qua mấy vị bằng hữu. Đây là Giang Nam lục quái nổi danh trên giang hồ, là sư phụ của Tĩnh ca ca."

Đúng là Hoàng Dược Sư thật sự kiêu căng, ánh mắt vừa đảo qua nói: "Ta không gặp người ngoài." (Chú thích: Hai câu đối đáp của cha và con Hoàng Dung cùng Hoàng Dược Sư đều được trích từ nguyên tác《Xạ Địch Anh Hùng Truyện》chương và tiết tương đương, ghi chú rõ.)

Giang Nam thất hiệp giận dữ.

Diệp Hưởng Văn trầm nghĩ: "Hồngбет rồi." Nàng sợ các sư phụ tức giận lại đánh nha cùng Hoàng Dược Sư tại đất, vội mở miệng nói: "Các sư phụ, tại sao lần này sư phụ lại tới đây? Lúc trước ở ngoài trang quá vội vàng, cũng không kịp cẩn thận hỏi các sư phụ trải qua chuyện gì."

Giang Nam thất quái thấy Diệp Hưởng Văn mà mình yêu thương mở miệng, cũng biết nàng có ý dàn xếp mọi chuyện ôn hoà, liền cố gắng nén tức giận, quay đầu nói nguyên do với nàng. Thì ra ban đầu bọn họ chỉ ngẫu nhiên đi qua hồ Thái, kết quả không ngờ thuộc hạ của Lục gia trang tiếp đãi ân cần kẻ giang hồ như họ lên thuyền. Giang Nam thất quái không biết dụng ý là gì, chỉ đối đáp vài câu giang hồ với bọn họ. Ban đầu những người này đang đợi Mai Siêu Phong tới trả thù, bởi vì nhìn thấy mấy người bọn họ có hình dáng cổ quái, liền ngộ nhận là bọn họ là cừu gia mà Lục trang chủ đang chờ, trực tiếp đưa bọn họ tiến vào. Cho đến thất hiệp gặp mặt với Quách Tĩnh, lại giới thiệu nhau với Lục trang chủ, Lục trang chủ mới biết được mình nhận lầm người.

Hoàng Dược Sư không để ý tới mấy quái Giang Nam, một lần nữa thu cha con nhà họ Lục nhập môn, cũng cho phép Lục Thừa Phong tự mình truyền thụ võ công cho Lục Quán Anh. Đến phiên Mai Siêu Phong thì ông ta lại châm đinh vào trong cơ thể của Mai Siêu Phong, muốn nàng giúp mình làm ba chuyện sau lại đến Đào Hoa Đảo rút châm.

Sau khi làm xong hết thảy mọi chuyện, Hoàng Dược Sư quay đầu nói với Quách Tĩnh: "Người tên là Quách Tĩnh?"

Trong lòng Diệp Hưởng Văn "lộp bộp" một phen: Xong rồi, lại muốn đánh nhau.

Quả nhiên, Hoàng Dược Sư chỉ nói hai ba câu cùng Quách Tĩnh, liền đưa ra ý muốn đích thân lĩnh giáo công phu của hắn.

Diệp Hưởng Văn có tâm hoà giải, vừa muốn mở miệng, ánh mắt lạnh như băng ở trên khuôn mặt của Hoàng Dược Sư đảo qua đảo qua. Bỗng chốc nàng nhớ tới vừa rồi mình vì cứu sư phụ Chu Thông, dưới tình thế cấp bách la to nói rằng Hoàng Dược Sư liên thủ cùng Mai Siêu Phong lấy hai địch một hậu bối giang hồ. Lúc ấy chuyện bỗng chốc xảy ra, Hoàng Dược Sư không kịp tính sổ với nàng, nhưng hiển nhiên đã ghi tạc lời nói của nàng trong lòng.

Diệp Hưởng Văn không khỏi cảm thấy giật mình, lời nói vừa tới miệng lại nuốt trở vào.

Hoàng Dung vì để Hoàng Dược Sư hết tức giận, liền để đánh nhau cùng tình lang. Tất nhiên Hoàng Dược Sư biết tính toán của nữ nhi bảo bối, hừ lạnh một tiếng rồi hai người tiến vào đánh nhau.

Sau ông lại liếc mắt nhìn Diệp Hưởng Văn một cái, mới nói với Quách Tĩnh: "Ta đứng yên một chỗ, sau đó ngươi hãy thi triển hết công phu Hàng Long Thập Bát Chương của ngươi về phía ta. Chỉ cần ngươi có thể khiến ta nhấc tay lên, thì ta sẽ thua, miễn cho có người lại nói ta lấy lớn áp nhỏ, khi dễ hậu bối giang hồ."

Trong lòng Diệp Hưởng Văn biết lời nói của Hoàng Dược ám chỉ bản thân, không khỏi lạng lẽ dịch chân về phía sau, trầm nghĩ: "Chỉ các sư phụ không có việc gì, ta cũng sẽ không rảnh rỗi xen vào nói cái gì nữa, miễn cho rước họa vào thân."

Bên kia Quách Tĩnh liên tiếp đánh mấy chương đều không đến Hoàng Dược Sư, lại dùng sức không đủ thuần thực nên bị Hoàng Dược Sư làm trật khớp cổ tay, liền vội vàng nhẩy ra xa.

Hoàng Dược Sư quát: "Người cũng nhận một chương của ta!" Quách Tĩnh định né ra, lại bị Hoàng Dược Sư đánh ngã xuống đất.

Hoàng Dung kinh hãi, bổ nhào lên trên người Quách Tĩnh để bảo vệ, kêu lên: "Phụ thân đừng đánh!"

Hoàng Dược Sư hờ hững, một tay kéo nữ nhi ra, tay kia thì vẫn đánh xuống một chưởng.

Các quái Giang Nam kinh hãi, mắt thấy chưởng lực của Hoàng Dược Sư hung mãnh, nếu thực sự bị một chưởng này đánh trúng, mạng nhỏ của Quách Tĩnh tất nhiên khó giữ được, liền đồng nhất vận công đi tới.

Hoàng Dược Sư để nữ nhi qua một bên, trong lúc đó hai tay đánh ra lực, chạm vào vũ khí của mấy quái, trừ thiết trượng ngoại của Kha Trần Ác, tất cả đều bị gãy, tiếp theo ông ta xuất chưởng về phía Chu Thông.

Diệp Hường Văn nhìn thấy sự phụ gặp nguy, quát to một tiếng, chân dùng sức thì triển khinh công nhảy đến trước người Chu Thông, hét lớn: "Hoàng đảo chủ, ta không biết công phu. Nếu ngài dùng chưởng đánh chết ra, chắc chắn nhục thanh danh của ngài."

Nếu thật sự Hoàng Dược Sư không để ý tới cái mạng nhỏ của nàng, nàng này này trường nói chỉ sợ ngay cả đám bán đều nói không được. May mắn nàng vừa đứng trước người Chu Thông thì Hoàng Dược đã sửa lại phương hướng chưởng lực, chưởng lực "vù" xẹt qua sát bên người Diệp Hường Văn, lại không làm thương tổn người.

Lúc tiếng nói Lục Thừa Phong của âm thanh vang lên: "Sư phụ." Nhưng ông ta có lòng muốn cầu tình giúp, nhưng dù sao trong nội tâm còn e ngại sư phụ của chính mình, chỉ gọi một tiếng nhưng cũng không dám cầu tình thay Quách Tĩnh.

Hoàng Dung nhìn thấy tình thế nguy cấp, lập tức khốc lớn nói: "Cha, người giết chàng rồi, con sẽ không bao giờ gặp người nữa!" Nói xong vận khinh công chạy khỏi thôn trang, trực tiếp nhảy vào trong hồ Thái. Hoàng Dược Sư kinh hãi, bước nhanh đến bên hồ, Hoàng Dung đã sớm bơi đi xa.

Diệp Hường Văn ngờ ngạc đứng nhìn, tuy rằng cho tới bây giờ tình tiết xảy ra cũng giống như trong câu chuyện, cũng không có thay đổi gì lớn, vì sao nàng luôn có cảm giác xấu?

Chu Thông thấy Diệp Hường Văn không biết một chút công phu gì, lại ba phen mấy bên che ở trước người mình, lấy tính mạng mà bảo vệ, đủ thấy có tình cảm sâu nặng với các sư phụ bọn họ, không khỏi trong lòng cảm thấy ấm áp. Lúc này thấy nàng ngăn người, ông chỉ cho là nàng sợ hãi trước nguy hiểm trước mắt, liền vỗ vỗ vai của nàng, thở dài: "Hài tử ngọc, đã làm con sợ." Quay đầu giúp chữa cô tay trật khớp của Quách Tĩnh.

Lúc này Hoàng Dược Sư lúc này đã nhớ tới mắt người trong trang, nhìn thấy Diệp Hường Văn ngờ ngạc đứng đó, Giang Nam thất quái vây quanh Quách Tĩnh, liền lạnh lùng nói: "Mấy người các ngươi hãy mau tự sát đi, miễn cho khi ta ra tay lập chịu khổ!"

Các quái Giang Nam lập tức hoặc tay không hoặc cầm binh khí, bố trí thành trận đón địch.

Kha Trần Ác nói: "Nam tử hán đại trượng phu chết còn không sợ, còn sợ chịu khổ?"

Chu Thông nói: "Giang Nam thất quái đã về cô hương, hôm nay chôn xương Ngũ Hồ, còn có gì tiếc nuối?"

Quách Tĩnh tiến lên, nói với Hoàng Dược Sư: "Trần Huyền Phong là do đệ tử giết, không liên quan tới sư phụ của ta, một mình ta đền mạng cho hắn là được. Nhưng mà thù cha đệ tử còn chưa báo, tiền bối có thể cho đệ tử một tháng, ba mươi ngày sau, đích thân đệ tử đến Đào Hoa Đào nhận cái chết?" (Trích: Lời nói của ba người người Kha Chu Quách《Xạ Điều Anh Hùng Truyện》trích trong chương và tiết tương ứng.)

Hoàng Dược Sư nhìn chằm chằm mấy người trong sân.

Trong lòng Diệp Hường Văn lo sợ, tuy rằng nàng không hiểu công phu, nhưng vẫn đến bên người Quách Tĩnh, ngẩng đầu nhìn Hoàng Dược Sư, mở miệng nhẹ nhàng mà nói: "Các sư phụ, ngày sau gặp lại ở dưới đất, Văn nhi sẽ làm canh thịt dê cho người ăn." Trong giọng nói không có chút sợ hãi nào.

Ánh mắt Hoàng Dược Sư lóe lên một cái, đột nhiên hừ lạnh một tiếng. Mọi người chỉ cảm thấy bóng dáng trước mắt nhoáng lên một cái, tựa hồ Hoàng Dược Sư nhảy mất đến trước mặt mình, nhưng bọn hắn còn chưa kịp ra tay, bóng dáng đã lại lóe lên, rồi khỏi nơi này.

Mọi người chẳng ai ngờ rằng Hoàng Dược Sư có thể rời đi như vậy, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Đột nhiên Chu Thông kêu lên: "Văn nhi đâu? Văn nhi đi đâu rồi?"

Lúc này những người khác mới phát hiện, Diệp Hường Văn vừa mới còn đứng ở bên cạnh Quách Tĩnh đã không còn bóng dáng.

Lục Thừa Phong sợ run một hồi, mới ra tiếng an ủi: "Vài vị yên tâm, tuy rằng Diệp cô nương tuổi còn nhỏ quá, nhưng thông minh lanh lợi, thật sự thông minh, có phúc khí. Gia sư cũng là người có thân phận, lần này mang nàng rời đi, nhất định sẽ không làm hại nàng. Kính xin chư vị đến hậu đường nghỉ ngơi một chút thôi."

Mai Siêu Phong đột nhiên cười ha ha, hai tay áo vung lên, cố gắng rời đi. Lục Thừa Phong kêu vài tiếng "Sư tỷ", đều không nghe được câu trả lời của nàng, sau khi nói xong thì sai người mang nàng đi, nhưng cũng không được đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bóp Xuyên Vào xạ Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 16

Editor: Kaori Hường

Bỗng nhiên Diệp Hường Văn bị Hoàng Dược Sư bắt đi, ban đầu trong lòng nàng lo lắng bồn chồn. Nhưng nàng cố gắng cẩn thận nhớ lại những đoạn ngắn trong nguyên tác có liên quan tới Hoàng Dược Sư, phát hiện tuy rằng trong sách viết Hoàng Dược Sư là loại người rất chán ghét lễ giáo, lại luôn luôn ý vào thân phận mình, hình như cũng không có ghét kẻ vô tội.

Cho nên, hẳn là bản thân an toàn hả?

Hoàng Dược Sư vác nàng đi khỏi trận, mắt thấy cách xa tới không nhìn thấy bóng dáng Lục gia trạng, hai người đến một rừng cây yên lặng, lúc này Hoàng Dược Sư mới dừng lại.

Hai chân Diệp Hường Văn vừa chạm đất, lập tức gất gao ôm thân cây bên người.

Thật là mất mặt quá! Đầu nàng choáng váng rồi!

Bản thân thi triển khinh công thì không cảm thấy ra sao, nhưng bị Hoàng Dược Sư xách đi đoạn đường này, không ngờ nàng lại choáng đầu?

Trên mặt Hoàng Dược Sư không còn có mặt nạ da người, phong thái tên người tuấn sáng, phiêu nhiên như thần, hai tay chấp lại đứng một chỗ, lạnh như băng nhìn Diệp Hường Văn, không vui không giận.

Diệp Hường Văn đứng một hồi mới bình tĩnh lại, chậm rãi buông lỏng thân cây ra.

"Người tên là gì?" Hoàng Dược Sư hỏi.

"Diệp Hường Văn." Trong lòng nàng thầm nghĩ bản thân không biết một chút võ công nào, có lẽ Hoàng Dược Sư cũng sẽ không làm mình quá mức khó xử, bởi vậy sự sợ hãi lo lắng trước kia... tiêu tan không ít.

Hoàng Dược Sư thấy bộ dạng Diệp Hường Văn hào phóng tự nhiên, cũng không có vẻ sợ hãi, không khỏi cảm thấy kỳ lạ trong lòng.

Lúc đầu ông đi theo Mai Siêu Phong tiến vào trong trang thì mắt Mai Siêu Phong không thể thấy được, không thể phát hiện, nhưng Hoàng Dược Sư lại nhìn thấy nàng đã từng muốn lên tiếng cảnh báo, tuy rằng cuối cùng không phát ra tiếng nào. Sau khi ở đại sảnh rồi ren một đoàn, những người gia đình kia đã sớm trốn rất xa, nhưng tiểu cô nương này lại trốn ở bên ngoài cửa sổ phòng nhìn lên, quả thật là lá gan rất lớn. Lúc này ông ta đã cảm thấy trên người tiểu cô nương này có chút cổ quái.

Lúc ban đầu bắt Diệp Hường Văn đến trong rừng cây thì ông chỉ là muốn mượn cơ hội dọa nàng sợ hãi, tra ra lai lịch của nàng. Ông cũng từng nhân cơ hội đó tra xét qua mạch môn của nàng, lại cảm thấy nàng không có... chút căn cơ nội lực võ công nào. Nhưng không biết tại sao, Hoàng Dược Sư lại cảm thấy tiểu cô nương này lại không hề thoát nhìn đơn giản như bề ngoài vậy.

Kết quả Diệp Hường Văn mới mở miệng liền chứng minh cho ý nghĩ của ông.

Lúc ấy Diệp Hường Văn nói với ông: "Hoàng đảo chủ, đồ đệ của ngài đánh nhau với Quách Tĩnh, Quách Tĩnh học qua Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công, đồ đệ của ngài sẽ gặp thiệt thòi."

Lúc đó Hoàng Dược Sư còn đeo mặt nạ trên mặt, ngay cả Hoàng Dung cũng chưa nhận ra được, làm sao nàng có thể biết? Nếu nàng không biết võ công, thì làm sao có thể biết được nhiều chuyện võ lâm như vậy, biết Quách Tĩnh học qua Hàng Long Thập Bát Chương của Hồng Thất Công?

Trọng yếu nhất là, ý tứ lời nói này của nàng rõ ràng hay là ám chỉ ông, đồ đệ của ông không bằng đồ đệ của Hồng Thất Công. Hoàng Dược Sư luôn luôn đa trí, làm sao lại không nghe ra thâm ý khích tướng trong lời nói của nàng?

Làm sao nàng có thể biết tính tình của ông không chịu được chiêu khích tướng, tựa hồ như quen biết ông đã nhiều năm rồi?

Hoàng Dược Sư không kiềm nén được cảm giác cổ quái không ngừng lan rộng trong lòng, đơn giản khiến cho nàng tưởng là ông quả thật trúng chiêu khích tướng của nàng, một lần nữa mang nàng trở về trang. Cho đến khi sau đó nàng nói ra đám người Dương Khang muốn ông ra tay, ông cũng tạm thời thuận theo ý tứ của nàng, chỉ là muốn nhìn xem nàng còn có nói thêm câu gì.

Kết quả chờ ông ra tay với mấy quái Giang Nam thì nàng lại đi ra ngoài, tự xưng là đồ đệ mấy quái.

Tiểu cô nương này có cốt cách thanh kỳ, có tư chất luyện võ tốt nhất, bao nhiêu cao nhân muốn nhận loại người có tư chất này làm đồ đệ? Không ngờ Giang Nam thất quái có thể thu được đồ đệ như vậy, thật sự là có vận may lớn.

Nhưng làm người ta khó hiểu là, rõ ràng nàng không biết võ công.

Giang Nam thất quái thu nàng làm đồ đệ lại không truyền một chút võ công nào cho nàng?

Trong lòng tồn tại nỗi băn khoăn lớn như vậy, hơn nữa càng về sau Hoàng Dược Sư vẫn còn nhớ đến nữ nhi đã bỏ chạy, đã không còn tức giận như lúc

trước, trực tiếp bắt Diệp Hường Văn rời đi.

Người khác ông có thể không cần, nhưng điều kỳ lạ trên người tiểu cô nương, ông nhất định phải làm ra.

Trong chốc lát không thể tìm ra, vậy thì tốn nhiều thời gian cũng được.

Diệp Hường Văn không biết cân nhắc trong lòng Hoàng Dược Sư, nhưng mà nàng biết nàng còn có nhiều biểu hiện sơ hở trước mắt Hoàng Dược Sư, vậy nên dứt khoát không nói một câu nào. Hoàng Dược Sư hỏi cái gì, nàng đáp cái đó, nếu ông ta không hỏi, nàng tuyệt không chủ động mở miệng.

"Người là đồ đệ của mấy quái?" Hoàng Dược Sư hỏi.

Diệp Hường Văn gật đầu: "Không sai, cho nên sư phụ gặp nạn, ta tuyệt không thể trở mặt đứng một bên mà nhìn. Tuy rằng ta không biết một chút võ công nào, nhưng ít ra hai chữ 'nhân nghĩa', ta còn biết là có ý nghĩ gì."

Tiểu cô nương này, tuy rằng vẻ mặt hiền ngang lắm liệt, nhưng cũng là một bụng linh tinh kỳ lạ. Một bên không ngừng tuyên bố nàng không biết võ công, làm cho ông không thể ra tay với nàng, một bên lại nói nàng chống lại ông là xuất phát từ hai chữ "nhân nghĩa", như vậy thì càng làm cho Hoàng Dược Sư không thể làm khó xử nàng.

Vẫn là tính tình của Hoàng Dược Sư tùy tâm, càng nghe lời nói của Diệp Hường Văn càng thấy được thú vị, tuy rằng ông không có nói nhiều lắm với Diệp Hường Văn, nhưng phát hiện sự thông minh của nàng có chút giống với nữ nhi Hoàng Dung, bởi vậy chẳng những không có tức giận, ngược lại có chút thích nàng, ha ha cười nói: "Tiểu cô nương, ý của ngươi chính là nói ngươi là người nhân nghĩa, nếu ta ra tay với ngươi chính là bất nhân bất nghĩa, đúng không?"

Ý của Diệp Hường Văn chính là như vậy. Nàng không hiểu công phu, lại biết người như Hoàng Dược Sư luôn ý vào thân phận mình, liền dứt khoát nói trước, làm cho ông ta không có biện pháp nào trách cứ nàng vì chuyện vừa rồi. Nào biết quả nhiên Hoàng Dược Sư rất tà (quỷ quái, không bình thường), không ngờ trực tiếp nói ra mục đích của nàng, nàng vừa thấy tâm tư nhỏ của mình bị vạch trần, không khỏi xấu hổ vô cùng.

Hoàng Dược Sư đang muốn mở miệng tiếp, đột nhiên mày hơi động một chút, rồi lắc mình rời đi, tiếp theo phụ cận liền truyền đến thanh âm đánh nhau, nhưng trong chốc lát thì Hoàng Dược Sư liền quay lại, trong lại mang theo một người khác.

Một thân áo trắng, đầu bó vòng vàng, ăn mặc phú quý như con vua cháu chúa. Đôi mắt hoa đào, khuôn mặt tuấn nhã, đúng là chủ nhân trước kia của Diệp Hường Văn.

Hình như Hoàng Dược Sư biết hắn ta, ném hắn ta lên đất, lạnh lùng nói: "Lại là ngươi?"

Bạch y nhân nhờ vào lực mà Hoàng Dược Sư ném đi, xoay người một phen, hai chân vững vàng đứng trên mặt đất, tư thái tiêu sái. Bất quá thần thái trên mặt hắn rất cung kính: "Đúng là tại hạ."

Hoàng Dược Sư lạnh lùng nói: "Ngươi có thể xua răn xa đây một lần nữa thử xem."

Bạch y nhân vội đáp: "Tại hạ không dám."

Diệp Hường Văn nghe hai người đối đáp, không ngừng suy nghĩ: Xem ý tứ này, hẳn là yêu nghiệt này từng đánh qua với Hoàng Dược Sư, hẳn đuổi răn đánh Hoàng Dược Sư nhưng kết quả lại thua?

Diệp Hường Văn từng gặp qua con rắn kia, nàng luôn luôn cảm thấy cho dù võ công cao tới đâu, hàng trăm hàng ngàn điều độc xà đánh lại đây, cũng thật khó phòng bị. Không biết Hoàng Dược Sư dùng thủ đoạn gì, không ngờ có thể khắc chế người áo trắng và bảy rắn?

Nghĩ đến đây, Diệp Hường Văn cảm thấy khẽ động lòng.

Người áo trắng vẫn đi theo nàng, xem ra không tóm nàng trở về thì nhất định không bỏ qua. Diệp Hường Văn chính hắn đến mất hết mặt mũi, nếu thật sự bị hắn tóm trở về, còn không biết sẽ bị hắn tra tấn ra sao.

Nếu Hoàng Dược Sư có thể khắc chế người áo trắng như trong lời nói.

Diệp Hường Văn càng không ngừng tính toán ở trong lòng.

Hoàng Dược Sư chấp hai tay, nói với yêu nghiệt áo trắng: "Nếu muốn giữ lại mạng nhỏ, thì hãy mau rời khỏi đây."

Xem như chuyện này ông đã thả cho người áo trắng một con con ngựa rồi, nào ngờ đối phương vẫn đứng yên ở nơi này như cũ. Hoàng Dược Sư lại liếc mắt nhìn hắn một cái, mới phát hiện hắn nhìn chằm chằm Diệp Hường Văn.

Hoàng Dược Sư bỗng nhiên hiểu ra: "Thì ra ngươi đến đây vì nàng?"

Người áo trắng cười nói: "Tiểu cô nương này vốn là đầu bếp nữ của tại hạ, nửa đường lại lén chạy thoát, tại hạ vẫn muốn mang nàng trở về."

Hắn vừa nói như vậy, Hoàng Dược Sư cảm thấy khó có thể phản bác, lại nghe Diệp Hường Văn nói: "Ai là đầu bếp của ngươi? Ngươi có chứng cứ sao? Nói loạn chính là vu hãm, biết không?" Lần này nàng nói như tên vô lại chỉ vì thoát thân, hơi có chút rất không phân rõ phải trái, nhưng dung nhan

thân thể này nở này của Diệp Hường Văn thật sự xinh đẹp, người áo trắng nhìn theo, khoe miệng của nàng hơi nhếch lên làm cho nàng càng thêm phần đáng yêu, không khỏi ngây ngốc nhìn.

Hắn tự hỏi ngày thường gặp qua không ít nữ tử, nhưng khi mới gặp Diệp Hường Văn cho hắn một cảm giác ổn trọng, cho đến sau đó lại trốn thoát đi lại làm cho hắn cảm thấy bề ngoài cô nương này ổn trọng nhưng bên trong lại là quỷ linh tinh. Mấy ngày trước đó hắn bắt được nàng lại để nàng trốn thoát, cho đến đêm hôm nay Lục gia trang đại loạn, hắn luôn nhìn chăm chăm bên ngoài trang, muốn thừa dịp loạn vào trang bắt Diệp Hường Văn đi. Chẳng qua là cao thủ trong trang lại rất nhiều, sau đó lại bị Hoàng Dược Sư phát hiện ra, hắn tự biết mình không phải địch thủ, lại sợ bị phát hiện, chỉ có thể nhìn trộm từ xa. Cho đến khi nhìn thấy Diệp Hường Văn bị Hoàng Dược Sư bắt đi, mặc dù hắn là thủ hạ bại tướng của Hoàng Dược Sư, vẫn cắn răng đuổi theo tới đây, nào ngờ vừa mới đến gần đã bị Hoàng Dược Sư phát giác.

Hoàng Dược Sư mắt thấy tuy rằng Diệp da như tuyết mặt như hoa, nhưng kỳ thật có mấy phần tương tự bề ngoài của Hoàng Dung. Lúc nàng làm biểu tình như thế này lại giống như bộ dạng lúc Hoàng Dung làm nũng, không khỏi lại nhớ về nữ nhi đang bỏ trốn, trong lòng lại mềm nhũn vài phần.

"Nàng nói nàng không phải." Hoàng Dược Sư nói. Tuy rằng như là đang trần thuật một việc, nhưng rõ ràng ở thiên vị Diệp Hường Văn.

Tất nhiên người áo trắng hiểu được ý tứ của Hoàng Dược Sư. Công phu của hắn không bì kịp Hoàng Lão Tà, biết Diệp Hường Văn có Hoàng Dược Sư che chở, chính mình liền không có biện pháp mang Diệp Hường Văn đi. Hắn cũng không để ý, liếc mắt nhìn Diệp Hường Văn một cái, mỉm cười, xoay người rời đi.

Diệp Hường Văn mắt thấy nụ cười kia hoa đào bay loạn, yêu nghiệt mọc lan tràn, không khỏi giật mình một cái, lát sau trong lòng cảnh giác mãnh liệt, nghĩ người này đích thị là có chủ ý phá hoại gì đó, ngày sau bản thân càng phải đề phòng mới được.

Diệp Hường Văn không rõ vì sao Hoàng Dược Sư lại che chở cho mình, nhưng việc cấp bách là không thể làm cho hắn thả nàng xuống giữa được, nếu không tám chín phần mười nàng lại sẽ rơi vào tay của người áo trắng. Diệp Hường Văn ba phen bảy lượt chuẩn bị tay người áo trắng, nhiều lần làm mất mặt mũi của hắn, nàng thầm nghĩ nhất định trong lòng yêu nghiệt áo trắng hận chết nàng.

"Hoàng đảo chủ, ta biết bây giờ ngài đang lo lắng cho nữ nhi của mình. Nhưng mà nàng ấy là người hiền có trời phù hộ, không có việc gì." Diệp Hường Văn nịnh nọt nói.

Hoàng Dược Sư quay đầu lại, chăm chú nhìn nàng: "Người có biết nữ nhi của ta ở nơi nào?"

Diệp Hường Văn cười gượng vài tiếng.

Tuy rằng nàng không nhớ rõ chi tiết của nguyên tác nhưng nếu cố gắng nhớ lại mà nói..., có lẽ có thể nghĩ được sau khi Hoàng Dung rời khỏi Quy Vân trang thì đi đâu nhỉ? Nhưng mà nên giải thích với Hoàng Dược Sư thế nào về chuyện nàng biết Hoàng Dung ở đâu?

Diệp Hường Văn nói: "Hoàng đảo chủ, vừa rồi ngài đánh nhau trong trang lâu như vậy, ngài cũng đói bụng thôi? Chuyện khác Hường Văn không biết, riêng tay nghề nấu ăn vẫn có thể miễn cưỡng ra tay, không bằng trước tiên chúng ta làm cái gì ăn đồ đi, vừa ăn vừa nói? Đúng rồi, Hường Văn làm gà ăn này cho Hoàng đảo chủ được không?"

Bất kể nói thế nào, trước tiên tranh thủ chút thời gian cho mình nghỉ lại nơi Hoàng Dung sẽ đi rồi sau đó sẽ nghĩ làm cách nào giải thích sau.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bóp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chương 17

Diệp Hường Văn tìm một ít cành khô trong rừng, gom lại với nhau, đốt lửa lên. Lúc nàng còn làm việc thì Hoàng Dược Sư rời khỏi đó một hồi, trong chốc lát lại quay về, trong tay cầm theo một con gà rừng lớn mập giao cho nàng.

Hoàng Dược Sư sớm biết nàng không có binh khí trên người, cố ý đưa gà sống xem phản ứng của nàng.

Nào ngờ Diệp Hường Văn cũng không gặp chút khó khăn nào, nhìn trên tay mình không có công cụ nào tiện để giết, trực tiếp lại đưa gà sống về: "Giết nó giùm."

Hoàng Dược Sư cũng không ra tay, chỉ hái một phiến lá từ cái cây bên người xuống, duỗi ngón bắn đi. Không ngờ phiến lá đó lại sắc bén như đao, xẹt qua cổ gà, thì ở trên cổ gà xuất hiện một vết thương sâu thấy xương.

Con gà vùng vẫy mạnh mẽ, càng không ngừng đá đập lung tung. Diệp Hường Văn bất ngờ không kịp phòng ngự, luống cuống lấy chân dẫm lên gà, một tay giữ thân gà, tay kia thì nắm chặt mào gà dùng lực lôi đầu nó ra sau lưng, máu gà càng không ngừng ồ ồ chảy ra từ trong miệng vết thương.

Vốn là Hoàng Dược Sư cố ý gây nên, thấy mặc dù Diệp Hường Văn có chút rối loạn, nhưng cũng không sợ hãi, động tác cũng rất thành thạo. Tuy rằng ban đầu gà giãy giụa vài cái làm máu bắn tung toé vài giọt lên áo của nàng, nhưng nàng cũng không để ý. Hoàng Dược Sư thờ ơ nhìn hết thấy, trong lòng

ngày càng cảm thấy Diệp Hường Văn khác nữ tử bình thường.

Diệp Hường Văn cho máu gà chảy hết, thấy nó không động đậy gì nữa, lúc này mới ném qua một bên, ngẩng đầu nói với Hoàng Dược Sư: "Hoàng đảo chủ, ngài có phi tiêu hay chủy thủ hay cái gì đó không? Ta muốn mổ bụng nó."

Lông mày Hoàng Dược Sư giật giật. Dùng đồ đạc của ông để mổ bụng gà?

Về mặt của Diệp Hường Văn như điều đó là đương nhiên, một lát sau, Hoàng Dược Sư lấy ra một phi tiêu nhỏ, vô cùng sắc bén, lưỡi dao rét lạnh.

Diệp Hường Văn cũng không nghĩ nhiều, tiện tay cầm lên rồi đưa theo con gà chết đến gần con sông nhỏ. Mổ bụng, rửa sạch nội tạng, rồi cũng không nhò lông gà, nâng lại lấy bùn đắp trên bên ngoài con gà, trát lên kín kẽ, lúc này nàng mới xoay người trở lại bên cạnh đồng lửa, nướng gà.

Chỉ một lúc sau, bên trong bùn đã lộ ra mùi hương thơm ngon, như làm cho dạ dày người ta rộng rạ (P/s: Ý nói dạ dày rộng ra => Đói hơn).

Diệp Hường Văn cười nói: "Hiện tại không có đầy đủ gia vị cùng đồ dùng nhà bếp, chỉ có thể tạm thời làm như vậy. Chờ lúc nào rảnh rồi, Hường Văn dùng cách làm khác làm gà ăn mày cho Đảo chủ ăn, so với cách ngày hương vị còn say nồng, thịt còn giòn mềm hơn." Cách làm gà ăn mày này truyền đến thời hiện đại đã khác do so với cổ đại, hương vị cũng khác nhau cực kỳ. Chỉ tiếc lúc này không nôi không bếp, nàng phải làm gà ăn mày bằng cách của thời xưa.

Bỗng nhiên Hoàng Dược Sư hỏi: "Làm sao ngươi biết được lai lịch của ta và Dung nhi ở nơi nào?"

Suy nghĩ của Diệp Hường Văn còn đặt trên con gà, không thể quay mặt lại đây, thuận miệng đáp: "Xem qua ở trong sách." Trả lời xong mới phát hiện ra không ổn, không khỏi giật mình nhìn về phía Hoàng Dược Sư.

Vốn là Hoàng Dược Sư thấy Diệp hướng trẻ một lòng làm gà ăn mày, bắt đầu có chút thả lỏng cảnh giác với ông, vì thế mới bất ngờ hỏi một câu này, nghĩ nói không chừng có thể moi ra lời nói thất của nàng.

Lúc trước khi Diệp Hường Văn trả lời qua loa đại khái với ông thì con ngươi nhìn ngang ngó dọc lên xộn, làm sao ông có thể không biết nàng đang lấy cớ?

Nào biết lần này ông vừa hỏi, không ngờ có được một đáp án như vậy. Hoàng Dược Sư không biết "sách" trong lời nói của Diệp Hường Văn là sách gì, bản thân của ông kinh tài tuyệt điểm*, trong lòng cái gì cũng học, bói toán từ vi, cơ hồ không gì không biết. Bởi vậy dùng ý nghĩ của ông về từ "sách" này, trong lòng không khỏi khẽ động: "Chẳng lẽ tiểu cô nương còn nhỏ tuổi nào, không ngờ có thể biết bói toán âm dương?"

Diệp Hường Văn không biết Hoàng Dược Sư suy nghĩ như vậy, nàng ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Dược Sư trong chốc lát, thấy tuy rằng trên mặt của ông ta lộ lần thân sắc kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi kỹ lại, không khỏi khẽ thở nhẹ ra, âm thầm nhắc nhở chính mình không được buông cảnh giác để tránh lộ ra nhiều dấu vết.

Sau Hoàng Dược Sư nhận định Diệp Hường Văn học qua thuật bói toán, lại tưởng tận suy nghĩ những chuyện nàng làm kể từ khi mình gặp nàng đến nay, càng nghĩ càng cảm thấy hành vi của nàng dùng thuật bói toán để giang thích tương đối hợp lý, lại nghĩ: "Khó trách lực quá thu nàng làm đệ tử cũng không truyền công phu cho nàng, có lẽ nàng có bói thuật trong người, chuyện gì cũng không cần ra tay cũng có thể gặp dữ hóa lành, còn học võ công làm chi?"

Lúc này dĩ nhiên gà ăn mày đã chín, Diệp Hường Văn lấy nó xuống từ trên lửa, thi triển khinh công nhún người lướt qua trên con sông, khi trở về thì trên tay cầm thêm hai lá sen. Lá sen xanh biếc dựng đứng trên cây, lại mang theo những giọt nước, trông rất đẹp mắt.

Diệp Hường Văn trả lá sen trên mặt đất, thừa dịp gà ăn mày liền bóc những mảnh bùn bên ngoài gà ra, lông gà lúc trước còn chưa nhỏ cũng theo từng mảnh bùn mà tách rời, lộ ra thịt gà trắng nõn mềm mại, trong nhất thời mùi hương xông vào mũi, làm cho người chảy nước miếng.

Hoàng Dược Sư không khỏi lên tiếng khen ngợi "Tốt, Diệp Hường Văn mỉm cười, chia gà làm hai nửa, một nửa rõ ràng lớn hơn nhiều. Nàng đặt nửa lớn hơn kia trên lá sen, cung kính đưa cho Hoàng Dược Sư nói: "Mời Hoàng đảo chủ."

Hoàng Dược Sư thấy nàng còn nhỏ tuổi nhưng gặp nguy không loạn, nhanh trí đôi ứng. Bây giờ ở chung cùng mình thì cung kính hữu lễ, không hề có vẻ khiếm đảm hay nịnh hót, xử sự thân nhiên, hào phóng tự nhiên, không khỏi lấy làm kỳ lạ, lấy tay nhận lấy.

Diệp Hường Văn đặt nửa nhỏ hơn lên một lá sen khác, bản thân ngồi một bên bắt đầu ăn. Đêm nay nàng còn chưa kịp ăn thứ gì, cực kỳ đói bụng, không bao lâu ăn gần hết một nửa vào trong bụng.

Hoàng Dược Sư vừa ăn vừa hỏi: "Nhìn khinh công vừa rồi của ngươi rất quen mắt, trừ bỏ lực quá ra, ngươi còn có sư phụ khác?"

Diệp Hường Văn lắc đầu nói: "Khinh công của ta không phải học từ sư phụ, là học từ nghĩa phụ." Nàng nghĩ Hoàng đảo chủ cùng Hồng Thất Công đều là người trong thơ ngữ tuyệt, quan hệ không tệ, nếu mình nói tên nghĩa phụ ra hẳn là không sai, lại nói tiếp, "Kỳ thật Hoàng đảo chủ đã gặp qua nghĩa phụ ta rồi, đó là Thất Công gia gia."

Hoàng Dược Sư vỗ đùi nói: "Ta thấy khinh công của ngươi tựa hồ giống đúc của lão ta, quả nhiên là học từ hắn. Không ngờ được hắn ta lại thu ngươi làm nghĩa nữ?"

Diệp Hường Văn mỉm cười gật đầu. Tình cảnh lúc nàng mới quen Hồng Thất Công thật khó quên, tuy trước mặt Hoàng Dược Sư được xưng "Đồng Tà", nhưng thời gian ở chung cùng ông ta, nàng chỉ cảm thấy hợp với tính tình của ông, hơn nữa Hồng Hoàng vốn là bạn cũ, nàng liền kể chuyện lúc trước nàng

gặp Thất Công như thế nào, hấn trộm cá thiếu nợ như thế nào, rồi ở lại chỉ điểm khinh công rồi cuối cùng thu mình làm nghĩa nữ như thế nào đều kể hết. Nói đến chỗ vui vẻ thì Diệp Hướng Văn cười khanh khách, mặt mày hớn hờ, lộ ra dung nhan như hoa của nàng, càng thêm sinh động.

Hoàng Dược Sư thở dài nói: "Hắn thật biết ra tay trước chiếm lợi thế, không ngờ ra tay giành trước thu người làm nghĩa nữ."

Tâm tình của Diệp Hướng Văn còn đắm chìm ở bên trong tình cảnh lúc ấy, nghe được lời này của Hoàng Dược Sư, không khỏi sững sốt.

Hoàng Dược Sư cũng không giải thích, chỉ hỏi tiếp: "Sau đó người lại bá lực quái làm vì sư như thế nào?"

Diệp Hướng Văn liền kể qua quá trình quen biết ở Nghi Hưng với lục quái. Nhắc tới bọn họ, nhắc tới bọn họ liền tránh không được nhắc tới làm thế nào phát hiện lúc cảnh người áo trắng điều khiển xà, rồi hắn ta ép buộc bản thân thế nào, rồi lục quái âm thầm theo dõi thì kết quả phát hiện mình phản kháng người áo trắng rồi chạy trốn. Nàng nói tới đây rồi hỏi: "Hoàng đảo chủ, rốt cuộc người áo trắng kia là ai? Ta đi theo hắn hơn nửa tháng, hỏi qua rất nhiều lần, nhưng mà hắn lại không chịu nói ra tên của hắn."

Hoàng Dược Sư mỉm cười.

Diệp hướng trở lại nói: "Xem qua công phu của hắn cũng rất tốt, công phu điều khiển rắn kia cũng rất xảo diệu, có lẽ cũng có nỗi danh trong võ lâm.. Bởi vì cái gọi là ‘hai đầu khó mà địch được bốn tay’, hắn có một đoàn rắn xông lên như vậy, ta thấy cho dù là thợ thủ công tuyệt hảo là cũng khó tới địch nổi."

Hoàng Dược Sư hiểu được câu nói sau cùng của Diệp Hướng Văn, biết rõ tiểu cô nương này lại có ý định khích tướng, nhưng vẫn không nhịn được hừ một tiếng: "Điều khiển rắn thì có bản lĩnh khó lường gì chứ?"

Diệp Hướng Văn làm ra vẻ tỉnh ngộ trong phút chốc: "A, vâng. Bản thân ta nhất thời đã quên Hoàng đảo chủ là người kinh tài tuyệt đỉnh, bản lĩnh siêu quần. Chỉ có vài con rắn thì sao có thể thua được? Lúc trước nghe thấy hắn ta và Hoàng đảo chủ nói qua, hình như trước kia hắn đã từng thua ngài."

Hoàng Dược Sư kiêu căng ngẩng đầu lên, cũng không trả lời.

"Hoàng đảo chủ, rốt cuộc tên của hắn là gì?" Diệp Hướng Văn lại hỏi.

Hoàng Dược Sư như cũ không đáp, một lát sau lại hừ lạnh một tiếng: "Hắn không tệ đối với người."

"A?" Diệp Hướng Văn kinh ngạc nói.

"Sau vài lần thua ta, rõ ràng nhìn thấy ta thì liền đi đường vòng. Nhưng lúc này vừa mới rồi đi xong hắn vẫn đi theo ở phía sau như cũ, đây đều không phải là do công lao của người sao?" Hoàng Dược Sư nói.

"A?" Diệp Hướng Văn quá sợ hãi, "Hắn, hắn hắn hắn còn ở gần đây?"

"Không nói tới có gần đây hay không, nếu Hoàng Dược Sư ta không cho phép, ai có thể có thể ở gần ta? Nhưng mà, hắn lại luôn không chịu rời đi, cũng không thể nào muốn ta đánh một trận đi?" Khoé miệng Hoàng Dược Sư hơi lộ ra tươi cười. Tuy rằng tiểu cô nương này rất tinh quái, tâm nhãn lại rất nhiều, nhưng mà người áo trắng này giống như điểm yếu của nàng, chỉ cần vừa nhắc tới hắn, nàng sẽ lập tức thất sắc (lo lắng, thay đổi sắc mặt).

Diệp Hướng Văn không nói, trong lòng lại suy nghĩ một lần nữa kế hoạch từ nay về sau.

Mặc kệ nàng có ân oán hay không, tóm lại, nàng tuyệt đối không thể rơi vào tay người áo trắng. Bằng không khoogn biết yêu nghiệt kia tra tấn nàng như thế nào, nói không chừng cũng có khi nghiền xương thành tro cũng nên.

Nghĩ đến đây sau lưng Diệp Hướng Văn liền toát ra mồ hôi lạnh.

Hai người nói cười ha ha, rất nhanh liền ăn hết toàn bộ con gà. Diệp Hướng Văn đứng dậy ném lá sen bọc lấy xương gà đi, lại đến gần hồ sen rửa mặt, lúc này mới quay trở lại, lại nhìn thấy trong tay Hoàng Dược Sư cầm một ngọc bội trong suốt óng ánh thường thức.

"Người học thuật bói toán như thế nào?" Trầm mặc một hồi, Hoàng Dược Sư nói.

Lúc này Diệp Hướng Văn đã dựa vào thân cây sắp ngủ, mơ mơ màng màng nói: "Vâng?"

Hoàng Dược Sư nói: "Trước đó người có thể nhận ra thân phận của ta, có năng lực biết trước nữ nhi ta ở đâu, không phải là bằng thuật bói toán dạy tên sách sao? Sư phụ dạy người chuyện này là người nào? Có thể giúp ta tính toán nữ nhi ta ở nơi nào không?"

Diệp Hướng Văn lập tức tỉnh táo lại.

Làm sao Hoàng Dược Sư coi nàng là bà đồng rồi?

Nàng nổi da gà lên.

Hoàng Dược Sư thấy nàng không đáp, lại nói: "Ta biết tùy tiện bói người khác sẽ làm giảm tuổi thọ của người, người yên tâm, ta sẽ bồi thường thứ khác cho người. Lúc này, ta chỉ muốn rốt cuộc nữ nhi đi nơi nào thôi."

Vốn là Diệp Hường Văn muốn mở miệng phủ nhận mình không phải như cái người như mê tín phong kiến đó, nhưng cái câu “sẽ bồi thường thứ khác cho người” của Hoàng Dược Sư khiến cho nàng ngậm miệng lại.

Mặc dù Hoàng Dược Sư ở bên người nàng, nhưng không biết sẽ rời đi lúc nào, bởi vậy nàng vẫn chưa có nơi an toàn hoàn toàn. Người áo trắng kia luôn rình ở bên cạnh, không biết còn muốn dây dưa bao lâu, nếu nàng có thể học được thuật không chế rắn của Hoàng Dược Sư, có phải có thể an toàn thoát thân hay không?

Tuy rằng nàng không hiểu thuật bói toán, nhưng nếu có thể nghĩ ra nguyên tá lúc này Hoàng Dung ở nơi nào hẳn là cho dù vượt qua kiểm tra rồi. Nghĩ đến điều quan trọng Hoàng Dược Sư quan tâm cũng không phải là nàng có biết vu thuật hay không, mà là tình cảnh của Hoàng Dung, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xq Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 18

Sáng sớm, Diệp Hường Văn dậy thật sớm, đi ra bờ sông rửa mặt.

Bỗng có một viên đá nhỏ đột nhiên rơi xuống cách nàng không xa, “bồm” một tiếng, tạo thành những gợn sóng trên mặt nước.

Diệp Hường Văn ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn lên. Một người mặc bạch y đang đứng ở bên kia bờ sông nhìn nàng, trên gương mặt tuấn tú lại mơ hồ lộ ra vẻ quan tâm.

Quan tâm?

Hắn lại quan tâm mình?

Diệp Hường Văn lập tức phủ nhận ý nghĩ này, nàng nghĩ nhất định là do mình ở cách hắn khá xa nên nhìn lầm rồi. *D*Đ*L*Q*Đ*

“Ông ấy không làm khó nàng chứ?” Người mặc bạch y hỏi.

Diệp Hường Văn suy nghĩ một chút mới hiểu rằng người mà bạch y nhân nói đến chính là Hoàng Lão Tà.

Sao Hoàng Lão Tà lại làm khó mình đây? Người làm khó nàng chính là người đối diện đấy chứ.

Diệp Hường Văn hừ lạnh một tiếng, không thèm quan tâm đến hắn, xoay người quay trở lại trong rừng.

Người mặc áo trắng muốn gọi nàng, rồi lại sợ kinh động đến Hoàng Lão Tà, chỉ đành phải bắt đầu đi đi quanh quần ở bên kia bờ sông.

Buổi tối hôm trước, Hoàng Lão Tà muốn nàng xem quẻ bói về hướng đi của Hoàng Dung. Diệp Hường Văn lấy cớ nói trước khi mình xem quẻ âm dương phải có một đoạn thời gian để chuẩn bị, có đầy đủ tinh thần và tâm tư mới có thể tiến hành quẻ bói, nếu không sẽ không có kết quả.

Mặc dù Hoàng Dược Sư đa tài đa nghệ, nhưng lại không biết nhiều về thuật bói toán, cũng không biết Diệp Hường Văn nói thật hay giả, chỉ có thể tạm thời tin nàng.

Sau đó hai người lại nói chuyện một hồi, nội dung đa phần có liên quan đến những chuyện khi Hồng Thất Công và Diệp Hường Văn ở cùng nhau, cho đến khi Hoàng Dược Sư dần dần chuyển đề tài thành những chuyện của thế hệ sau trong võ lâm. Tuy Diệp Hường Văn biết rằng ông có tình thù nhưng bản thân mình đã có thuật bói toán làm lá chắn, không sợ bị lộ, dứt khoát bộc lộ tính cách tận tình nói với ông một phen.

Nàng vốn là người hiện đại, tuy rằng đến nơi đây đã mấy năm nhưng trước đây vì mưu sinh mệt nhọc, rất ít khi đụng chạm đến những chuyện có mâu thuẫn với quan niệm của nàng, chính vì vậy tính cách của người hiện đại được giữ gìn một cách hoàn hảo. Trong lời nói của nàng, ngay cả có những điều nàng xem đó là đương nhiên, nhưng ở trong thời đại này thì phần lớn lại đi ngược với chính đạo, có nhiều chỗ không hợp lý với lễ giáo thế tục đương thời. Nếu lúc này có người nào thuộc danh môn chính phái nghe được, sợ rằng đại đa số sẽ nói nàng là “yêu nữ”.

Nhưng Hoàng Lão Tà được xưng là “Đông Tà”, bình sinh rất lập dị, cũng không có tri kỷ. Lúc nói chuyện phiếm với nàng thì phát giác Diệp Hường Văn biết thật nhiều điều. Giống như nàng cả võ lâm này đều ở trong lòng nàng, chỉ mấy lời ít ỏi của nàng mà lại lộ ra ý tứ rất hợp với tâm ý của ông, không khỏi vừa mừng vừa sợ, hứng thú nói chuyện với nàng càng ngày càng nhiều. Khi bắt đầu, ông nói đủ mọi chuyện để dò xét nhưng sau đó tất cả đều biến thành chuyện phiếm. *D*Đ*L*Q*Đ*

Sau đó, Diệp Hường Văn nói xong có hơi mệt một chút nên nằm xuống ngủ. Thế nhưng Hoàng Lão Tà chẳng hề buồn ngủ, lại chợt nhận thấy tuy tiểu cô nương này tuổi còn nhỏ nhưng hiểu biết rộng, không bị thế tục lễ giáo ràng buộc, thật hợp với tính tình của mình. Nghĩ đến một tiểu cô nương có tư chất và tính nết tốt như vậy, lại để cho Hồng Thất Công đoạt trước nhận làm nghĩa nữ, thì có chút tức giận bất bình. Xưa nay ông kiêu căng, thậm chí lòng tranh giành háo thắng rất mạnh mẽ. Trước đó ông ra tay giúp Mai Siêu Phong đấu với Quách Tĩnh tại Quy Vân trang là do khó chịu bởi câu nói của Diệp Hường Văn: “Đệ tử của Hoàng đảo chủ không đánh lại đệ tử của Hồng Thất Công”. Bây giờ nghĩ lại, một tiểu cô nương hợp với tính tình của mình thế

nhưng bị Hồng Thất Công giành trước nhận làm nghĩa nữ, thật sự khiến cho người ta cảm thấy bất công.

Sáng sớm Diệp Hưởng Văn tỉnh lại đi rửa mặt thì ông đã biết, chỉ giả vờ ngủ say chưa tỉnh. Cho đến khi tiểu tử nhà Âu Dương xuất hiện ở bên kia bờ sông nói chuyện cùng Diệp Hưởng Văn, ông cũng đều nghe rõ ràng. Xem ra tiểu tử nhà Âu Dương này tựa hồ có chút tâm tư đối với Diệp Hưởng Văn, nhưng Diệp Hưởng Văn tránh né hẩn như tránh rắn rết, cũng không hợp với tính tình của hẩn. Nếu tiểu tử này không sớm ý thức được điểm này, tất nhiên hẩn sẽ phải nếm mùi đau khổ.

Vừa nghĩ như vậy, ông lại nổi lên một tâm tư khác.

Buổi tối hôm trước, Diệp Hưởng Văn và ông tán gẫu cực kì hợp ý, tiểu tử Âu Dương kia lại coi trọng tiểu cô nương này. Nếu như ông có thể thu nòng vào làm môn hạ của mình, tiểu tử nhà Âu Dương nghĩ đến Diệp Hưởng Văn, lẽ tất nhiên phải đến cầu xin mình. Tương lai coi như mình cũng có một phương pháp khác chế được Tây Độc.

Tuy rằng ông luôn luôn tự cao về thân phận của mình, lại cao ngạo không cần hỗ trợ. Nhưng vài lần ác đấu trên đỉnh Hoa Sơn, ông đã sớm nhận ra sự ngoan độc của Âu Dương Phong, nếu có thể có biện pháp khác chế hẩn vẫn tốt hơn không có.

Mất thấy Diệp Hưởng Văn không biết chuyện gì đang quay trở lại, Hoàng Dược Sư ngồi dậy, chậm rãi nói: “Nếu lão khiếu hóa đã thu người làm nghĩa nữ, đương nhiên ta sẽ không tranh giành cùng lão. Nhưng mà người đi theo Thất Quái cũng chưa học được cái gì hữu dụng, cho nên nếu như người bái ta làm sư phụ, hẩn là không phải quay lưng phản bội sư môn chứ?” *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hưởng Văn sợ run lên, không ngờ Hoàng Dược Sư lại có tâm tư muốn thu mình làm đồ đệ. Nàng đã được Giang Nam Thất Quái cho phép, đồng ý để nàng bái thêm sư phụ. Đêm qua nói chuyện với Hoàng Dược Sư một phen, chuyện nàng vẫn giấu kín ở trong lòng từ lúc đến thế giới này lần đầu tiên được tận tình thổ lộ. Nay không có áp lực gì nữa, trong lòng cảm thấy thật vui sướng, bất tri bất giác liền cảm thấy có vài phần thân cận cùng Hoàng Dược Sư. Huống chi, Diệp Hưởng Văn luôn tâm tâm niệm niệm muốn học chế xà thuật với Hoàng Dược Sư, lúc này ông chủ động đưa ra yêu cầu thu nhận đệ tử, có lý nào Diệp Hưởng Văn lại không muốn?

“À... Trước đó không lâu mấy vị sư phụ đã từng nói với ta, bọn họ chưa bao giờ truyền võ công cho ta, sợ ta chịu thiệt cho nên đồng ý để ta bái mình sư khác.” Diệp Hưởng Văn nói.

Hoàng Dược Sư cười nói: “Xem ra đám người này cũng tự hiểu được năng lực bản thân như thế nào.”

Diệp Hưởng Văn lắc đầu nói: “Sáu vị sư phụ đối xử với ta rất tốt, tuy rằng ta không học được công phu đánh người từ bọn họ, nhưng lại học được Diếu Thủ Không Không.” Hoàng Dược Sư nói: “Hiện nay ta có tâm thu người làm đệ tử đảo Đào Hoa, người có bằng lòng hay không?”

Diệp Hưởng Văn gãi đầu, nói: “Công phu có khó học không?”

Hoàng Dược Sư tự lự không vui: “Người học võ lại sợ chịu khổ là thế nào?”

Diệp Hưởng Văn nói: “Không phải ta sợ chịu khổ. Ta chỉ muốn biết học võ thì có thể làm gì?”

Hoàng Dược Sư nói: “Học võ sẽ có thể tung hoành thiên hạ, bất cứ nơi nào người muốn đi thì đi, không người nào có thể ngăn cản, cũng không có người nào có thể gây khó khăn cho người”.

Diệp Hưởng Văn nói: “Vậy thì sao? Chẳng lẽ học võ rồi thì có thể làm cho mình vui vẻ hơn sao? Học võ có thể cứu được người mình quan tâm nhất sao? Học võ có thể làm thay lòng đổi dạ người không hề muốn thay đổi, người đang thương tâm không còn thương tâm nữa sao?”

Nàng nói như vậy là cảm khái về kinh nghiệm nhân sinh của mình ở kiếp trước, nhưng Hoàng Dược Sư lại đột nhiên nhớ tới Phùng Hành. Sở học cả đời của ông sâu rộng toàn diện nhưng lại cứu không được mạng của thế tử. Ông mang danh là một trong Hoa Sơn Ngũ Tuyệt, lại chỉ có thể tro mắt nhìn ái thế rồi khỏi nhân thế. Lúc này Diệp Hưởng Văn nêu ra vài câu hỏi, thế nhưng ông lại cảm thấy thật khó phản bác.

Quả thật, võ công giúp cho ông có thân phận địa vị, người khác vừa nghe nói ông là chủ đảo Đào Hoa, cho dù về mặt có nhiều biểu hiện khác nhau, nhưng dù sao trong lòng cũng không dám khinh thường. Nhưng vậy thì sao? Chẳng lẽ Phùng Hành có thể sống lại một lần nữa? Chẳng lẽ hơn mười năm qua có thể làm cho ông vui vẻ hơn chăng?

“Đây là nguyên nhân người không chịu học võ cùng Hồng Thất Công và Giang Nam Lục Quái sao?” Hoàng Dược Sư bưng tỉnh đại ngộ hỏi.

Diệp Hưởng Văn gật gật đầu, nói: “Nếu học võ chỉ là thứ vô dụng, vì sao ta phải học võ chứ.” *D*Đ*L*Q*Đ*

Hoàng Dược Sư nhìn tiểu cô nương này, rõ ràng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, lớn bằng nữ nhi của mình. Nhưng Hoàng Dược Sư hoạt bát đáng yêu, lại thông minh linh hoạt, còn nét mặt của Diệp Hưởng Văn lại mang nhiều băn khoăn, trên chân mày cũng thiếu đi sự ngây thơ vui vẻ nên có ở độ tuổi này.

Là ai làm cho nàng biết thế gian có nhiều lo âu sớm như vậy?

“Như vậy, người không muốn học võ?” Hoàng Dược Sư lại nói.

Ngoài dự liệu của ông, Diệp Hưởng Văn lại lắc đầu: “Không phải, ta cũng muốn học võ.”

Nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Hoàng Dược Sư, nàng nói: “Tuy rằng ta cảm thấy học võ không có cách nào giúp ta cảm thấy vui vẻ hơn, nhưng từ khi

ta rời khỏi Nguru gia thôn đến giờ, trải qua bao nhiêu chuyện, ta cũng biết có những chuyện không thể dứt ra cũng không thể tránh đi. Mặc dù ta không muốn tham dự vào nhưng càng không muốn để người khác hạn chế sự tự do của ta. Cho nên dù không muốn đa thương người, ít nhất ta cũng muốn có thể tự bảo vệ mình. Nhưng ta thật sự không đành lòng nhìn thấy có người chết ở trong tay ta, cho nên Hoàng đảo chủ có phương pháp nào dù không ra tay cũng có thể tự bảo vệ mình hay không?”

Hoàng Dược Sư nhìn về phía Diệp Hướng Vãn, ánh mắt ngày càng trở nên khác thường, cuối cùng cười ha ha: “Tiểu cô nương người nhỏ tuổi như vậy, suy nghĩ cũng thật già dặn. Chỉ cần người làm đệ tử của ta, công phu không ra tay cũng có thể tự bảo vệ mình, ta sẽ tự dạy bảo người.”

Diệp Hướng Vãn mừng rỡ cung kính quỳ xuống bái lạy vài cái với Hoàng Dược Sư, hành đại lễ thầy trò, cũng sửa miệng gọi “Sư phụ” cho thích hợp.

Cuối cùng Hoàng Dược Sư cũng thu nhận được đồ nhi vừa lòng hợp ý, trong lòng rất vui mừng, nâng Diệp Hướng Vãn lên rồi hỏi: “Đồ nhi ngoan, điểm tâm của chúng ta nên ăn cái gì đây?”

Đến giờ Diệp Hướng Vãn đã buông bỏ được gút mắc, cười nói: “Sư phụ muốn ăn gì?”

Hoàng Dược Sư nói: “Lúc trước con từng nói muốn làm món thịt dê om vàng cho Lục Quái tại Quy Vân trang?” *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hướng Vãn kinh ngạc, hiểu ra rằng thức ăn mình muốn nấu cho Lục Quái khiến trong lòng Hoàng Dược Sư không vui. Khi đó nàng thấy tình thế nguy cấp, tuy biết rõ trong nguyên tác Hoàng Dược Sư sẽ buông tha cho Lục Quái, nhưng suy cho cùng trong lòng vẫn rất lo lắng cho các vị sư phụ. Lúc nàng che chắn ở phía trước Lục Quái thì đã nghĩ mất luôn cái mạng nhỏ rồi, nên đã nói một câu: “Khi đoàn tụ dưới âm phủ sẽ làm món thịt dê om vàng cho sáu vị sư phụ”, lời này của nàng có ý muốn nói nàng chưa bao giờ hối hận khi bái Lục Quái làm sư phụ, cho dù gặp lại ở dưới Hoàng Tuyền cũng muốn giữ gìn tình nghĩa thầy trò. Nào ngờ Hoàng Dược Sư lại nhớ kỹ chuyện này, vừa mới nhận xong lễ bái sư thì nói ra những lời này.

“Nếu sư phụ muốn ăn, đương nhiên đồ nhi sẽ nấu cho thật ngon rồi. Nhưng dụng cụ nhà bếp nơi này không được đầy đủ, hay chúng ta đi đến quán rượu nào đó trong thành, rồi mượn nhà bếp dùng trong lúc họ nghỉ ngơi vậy.” Diệp Hướng Vãn nói.

Hoàng Dược Sư cũng rất am hiểu về nấu nướng, biết rằng muốn làm ra thức ăn ngon, thì không thể thiếu dụng cụ nhà bếp và nguyên liệu, gật gật đầu nói: “Được”, rồi cất bước đi đến gần Diệp Hướng Vãn.

Đột nhiên Diệp Hướng Vãn nhớ tới cảnh mình bị Hoàng Dược Sư xách tới xách lui vào đêm hôm trước thì nàng lập tức phòng bị, gắt gao ôm chặt một thân cây gần bên người, hét lớn: “Sư phụ, con không cần người mang con đi đâu, đầu của con đều bị choáng váng hết rồi!”

Hoàng Dược Sư kinh ngạc, tiếp đó ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười chấn động đến nỗi làm cho lá cây trong rừng đều theo đó mà rơi rụng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 19

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Khi Diệp Hướng Vãn và Hoàng Dược Sư đi đến gần thành Lật Dương, hai người thuận lợi tìm được một quán trọ để nghỉ chân. Diệp Hướng Vãn đi ra chợ chọn mua nguyên liệu để nấu ăn, Hoàng Dược Sư thì đứng khoanh tay, suy nghĩ về tâm sự của mình. Ông luôn lo lắng cho Hoàng Dung nên khi biết nàng vùng trốn rời đảo, ngay lập tức ông cũng rời khỏi đảo để tìm nàng. Nhưng trời đất bao la, dù cho ông có võ công cao cường cũng không có cách nào tìm được.

Khó khăn lắm mới ngẫu nhiên gặp được nữ nhi ở Quy Vân trang, nhưng vì ý trung nhân của nàng không hợp với sự kì vọng của ông nên làm cho nữ nhi tức giận bỏ đi. Cũng may thoát nhìn tuổi tác giữa Diệp Hướng Vãn và nữ nhi tuy không khác biệt lắm, nhưng không bao giờ tùy hứng, lại rất am hiểu lòng người. Trên đường đi đến Lật Dương, thấy tâm tình của ông không tốt, biết ông lo lắng về chuyện của nữ nhi, cười nói: “Sư phụ, người yên tâm đi, tuy rằng hiện giờ tinh thần và sức lực của con không đủ để xem Hoàng tỷ tỷ ở đâu, nhưng con cảm giác được hiện tại nàng rất an toàn.” *D*Đ*L*Q*Đ*

Nếu người khác nói ra những lời này, Hoàng Dược Sư sẽ không bao giờ tin tưởng. Nhưng nếu ông đã bảo Diệp Hướng Vãn bói quẻ âm dương thì đương nhiên sẽ có chút lòng tin vào lời nói của nàng, nên cũng giảm bớt lo lắng, nếu không phải vậy thì làm gì có chuyện ông thành thạo đi về phương Bắc với Diệp Hướng Vãn?

Hơn nửa canh giờ sau, Diệp Hướng Vãn mang về một cái giỏ đựng thức ăn, chào hỏi Hoàng Dược Sư rồi lập tức tiến vào phòng bếp.

Hoàng Dược Sư khoanh tay đứng bên cửa sổ, từ khi ái thể rời khỏi nhân thế, trên đời này chỉ có ông và nữ nhi sống nương tựa lẫn nhau, sự trưởng thành của nàng là một quá trình rất thú vị, từng chuyện từng chuyện như đang diễn ra trước mắt ông. Đang chìm trong hồi ức thì chợt ngửi được mùi thơm đặc biệt truyền đến, lúc này ông còn đang theo dòng suy nghĩ chưa kịp tỉnh táo lại, thuận miệng hỏi: “Dung nhi, hôm nay nấu gì vậy? Đường như hương vị rất khác so với trước kia?”

Diệp Hướng Vãn đi ra khỏi cửa nhà bếp, nghe thấy câu hỏi của Hoàng Dược Sư, không khỏi giật mình, trong lòng hiểu rằng ông đang nghĩ về nữ nhi thì

cười nói: “Sư phụ, đây là món thịt dê om vàng mà người muốn ăn. Người yên tâm, con sẽ nhanh chóng tìm được nơi ở của tỷ tỷ.”

Hoàng Dược Sư nghe xong lời nói của Diệp Hướng Văn, chợt nhớ ra rằng mình đang ở chung với đồ đệ mới. Rõ ràng bề ngoài của Diệp Hướng Văn và Hoàng Dung không giống nhau, tính cách cũng thật thà hơn, nhưng tay nghề nấu ăn đều cực tốt giống hệt như nhau, không khỏi thờ dãi một tiếng.

Diệp Hướng Văn biết trong lòng Hoàng Dược Sư không vui, bèn nói đến chuyện lúc trước Ngũ Tuyệt đánh nhau trên Hoa Sơn, hy vọng phân tán được sự chú ý của ông, để ông đỡ phải lo lắng cho Hoàng Dung. Sao Hoàng Dược Sư lại không biết suy nghĩ của Diệp Hướng Văn? Thấy tiêu đồ đệ hết lòng hết dạ lo nghĩ cho mình như vậy, coi như không uống công ông nhận nài làm đệ tử.

Hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, Diệp Hướng Văn tính toán thấy đã đến thời gian, đứng dậy đi đến phòng bếp, lấy thức ăn đặt vào trong mâm

Hoàng Dược Sư thấy Diệp Hướng Văn bưng ra một cái khay lớn, trên khay có một món ăn mặn và hai chén com tẻ. Thức ăn có màu hơi đỏ, thịt dê được cắt thành từng miếng vừa ăn, bên ngoài béo ngậy sáng bóng, trông thật ngon mắt. *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hướng Văn cười nói: “Có rất nhiều cách làm món thịt dê om vàng này, cách làm khác nhau thì tác dụng cũng khác nhau. Con thấy sư phụ đang ở tuổi trung niên, hiện tại không cần dùng dược liệu bồi bổ, nên con dùng phương pháp cơ bản nhất nấu món này, có thể bổ sung dinh dưỡng cho cơ thể, tăng sức khỏe và tốt cho gân cốt, ngoài ra chuyện đó ra cũng không có tác dụng gì khác.”

Ở hiện đại, nàng là một đầu bếp nổi tiếng, rất giỏi về chế biến món ăn để trị bệnh, còn rất chú trọng đến màu sắc và hương vị của món ăn, ở thời đại đó hầu như không có ai giỏi hơn nàng. Nếu nói Hoàng Dược Sư là một trong Hoa Sơn Ngũ Tuyệt, võ công đạt đến trình độ thượng thừa, vậy thì ở hiện đại trù nghệ của Diệp Hướng Văn có thể nói là tương đương với “Ngũ Tuyệt”. Vì nguyên nhân đó, khi Hoàng Dược Sư nói học võ công có thể tung hoành thiên hạ thì nàng mới nhận ra, tuy địa vị của mình ở hiện đại cũng ngang bằng với Hoàng Dược Sư ở nơi này, nhưng cuối cùng vẫn mất đi thứ quý giá nhất.

Hoàng Dược Sư cảm động, gấp một miếng thịt dê đưa lên miệng, nhẹ nhàng nhai trong chốc lát, cảm thấy thịt non mềm trơn bóng thơm ngon, béo nhưng không ngấy, mềm mềm cũng vừa miệng. Hơn nữa thịt dê vừa vào miệng như tan ra, cả khoang miệng đều tràn đầy hương vị thơm ngon, không có chút mùi hôi nào, tin rằng món này nếu để cho người không chịu nổi mùi thịt dê ăn thử, nhất định cũng sẽ thay đổi khẩu vị.

Hoàng Dược Sư cười nói: “Tay nghề nấu ăn của con quả nhiên rất cao siêu, Hồng Thất Công luôn yêu thích thức ăn ngon, nhận được con làm nghĩa nữ quả là có lộc ăn rồi.”

Diệp Hướng Văn cũng cười đáp: “Sư phụ thích là tốt rồi, sau này Văn nhi sẽ chăm nấu ăn cho người.”

Hoàng Dược Sư nghe Diệp Hướng Văn nói xong cũng không trả lời, chỉ tiếp tục gấp đồ ăn.

Diệp Hướng Văn biết Hoàng Dược Sư không bao giờ để ý đến lễ giáo, nên ngồi xuống ghế, bưng một chén com khác lên ăn.

Vừa ăn vài miếng, Hoàng Dược Sư gấp một đĩa thịt dê đặt vào trong bát của nàng, nói: “Dung nhi, ăn thịt đi.”

Diệp Hướng Văn ngẩn ra. *D*Đ*L*Q*Đ*

Hoàng Dược Sư cũng kịp nhớ lại, người ngồi trước mặt không phải là nữ nhi của mình. Ông ho nhẹ một tiếng nói: “Văn nhi, mau ăn đi.”

Vài lần Diệp Hướng Văn bị Hoàng Dược Sư gọi nhầm, lại nhớ đến kiếp trước cha mẹ của mình đều mất sớm, không khỏi cảm thấy có chút thương cảm, cũng không trả lời, chỉ vui đầu ăn lấy ăn để.

Hai người im lặng ăn xong bữa cơm, món dê om vàng cũng được chén sạch trơn. Diệp Hướng Văn đứng dậy thu dọn bát đĩa, bưng vào phòng bếp rửa sạch sẽ. Khi trở lại phòng thì nhìn thấy Hoàng Dược Sư đang ngồi bên cạnh bàn để viết gì đó.

Diệp Hướng Văn cảm thấy không tiện đến xem, nên đứng bên cạnh cửa sổ ở phía xa xa, tùy ý ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài.

Trên đường người đến người đi nhộn nhịp, tuy rằng không bằng Nghi Hưng phồn hoa hưng thịnh, nhưng vẫn có chỗ náo nhiệt riêng của nó. Diệp Hướng Văn đảo ánh mắt, bỗng nhiên tạm dừng lại một chút.

Ở con phố đối diện có một người mặc bạch y đang đứng, cả người mặc phục sức đẹp đẽ quý giá như công tử con nhà quyền quý, đúng là cái tên yêu nghiệt kia rồi. Thật ra bề ngoài của hắn rất xuất chúng, ăn mặc như vậy đứng bên đường, quạt giấy nhẹ nhàng lay động, hấp dẫn không ít ánh nhìn của người khác. Nhưng hắn lại một lòng ngẩng đầu hướng về phía trước, nhìn thấy Diệp Hướng Văn xuất hiện bên cửa sổ, hắn vội vàng khép cây quạt lại, mở miệng nói bằng khẩu âm.

Tuy rằng thị lực của Diệp Hướng Văn rất tốt, nhưng phải nhìn thật kỹ đến mấy lần mới mơ hồ đoán ra được, hắn bảo nàng thừa dịp Hoàng Dược Sư không chú ý thì vụng trộm chuẩn bị với hắn.

Từ khi Diệp Hướng Văn đi vào “Xạ Điều” đến nay, gặp qua vài nhân vật từ Hồng Thất Công cho đến Giang Nam Lục Quái thậm chí gặp cả Hoàng Dược Sư, tuy rằng tính cách của họ khác nhau, nhưng dù sao cũng là người nổi danh trong truyện, nàng cũng có chút hiểu biết về tính nết của bọn họ. Nhưng hiện giờ nàng vẫn không đoán ra được thân phận của tên bạch y nhân này, hơn nữa hắn còn sở hữu một đôi mắt hoa đào*, có thể thấy được hắn không phải là một chủ nhân biết an phận. Vì vậy, mặc dù tài trí và võ công của hắn đều thua kém Hoàng Dược Sư, nhưng trong lòng nàng vẫn đề phòng hắn nhiều nhất. *D*Đ*L*Q*Đ*

(* Theo internet: Tướng mắt đào hoa có hình mắt dài, đầu và đuôi nhọn không có mí mắt hoặc có nhưng rất mờ, ánh mắt lúc nào cũng ướt và luôn luôn

đưa đẩy, cười mỉm. Đàn ông sở hữu tướng mắt đào hoa thường rất giỏi bộc lộ cảm xúc, tình cảm. Vì thế họ dễ dàng đánh gục mục tiêu chỉ bằng ánh mắt đào hoa của mình. Những người này trong chuyện tình cảm là kẻ đa tình và không chung thủy.)

Người mặc bạch y muốn nàng rời khỏi Hoàng Dược Sư để đi với hắn, không nói đến Diệp Hướng Văn đã báỉ Hoàng Dược Sư làm sư phụ, cho dù chưa báỉ sư đi chăng nữa cũng không có chuyện nàng nghe lời của hắn.

Bạch y nhân thấy từ đầu đến cuối Diệp Hướng Văn đều hồ hững với hắn, lúc đầu có thể hiểu rằng Hoàng Dược Sư gây áp lực với nàng. Nhưng mới vừa rồi rõ ràng là Hoàng Dược Sư không ở bên cạnh nàng, vẻ mặt của nàng vẫn luôn lạnh nhạt, rõ ràng là đang tỏ thái độ để hắn xem. Từ khi hắn ra đời đến nay vẫn luôn sống trong cảm y ngọc thực, uy danh của thúc phụ vang vọng Tây Vực, không có người nào dám đụng chạm đến, tưởng chừng như muốn có cái gì thì có cái đó, muốn làm gì thì làm cái đó. Không ngờ sau khi đến Trung Nguyên, gặp phải tiểu cô nương này, đầu tiên nàng cậy tuổi còn nhỏ làm cho hắn sao lãng kế hoạch lớn, sau đó luôn lạnh nhạt với hắn, tránh né như rắn rết, chuyện như vậy làm sao hắn chịu nổi?

Hơn ba mươi năm nay, có loại nữ tử nào hắn chưa gặp qua, nét mặt của các mỹ nhân nếu không lạnh như băng sương thì nhiệt tình như lửa, dịu dàng như nước hoặc ngoài mềm trong cứng. Do đó hiện tại Diệp Hướng Văn làm như vậy, hắn chỉ tưởng nàng sử dụng phương thức lạt mềm buộc chặt, muốn mình coi trọng nàng thêm vài phần mà thôi.

Hắn thấy ý tưởng lạt mềm buộc chặt vốn là một cách hay, nhưng làm quá trớn thì không tránh được việc nảy sinh sự chán ghét.

Bạch y nhân nghĩ như vậy, hừ lạnh một tiếng: “Bây giờ nên cho nha đầu kia một chút giáo huấn, nếu không nàng còn tưởng nàng rất quan trọng, còn quên mất ai mới là chủ tử.”

Nghĩ vậy, bạch y nhân “xoát” một tiếng mở ra cây quạt, xoay người rời đi.

Diệp Hướng Văn nào biết tâm tư của tên yêu nghiệt kia lại cong cong vẹo vẹo như vậy. Nàng đứng ở trong phòng một chốc, rồi lặng lẽ đi rình ngoài cửa sổ một chút, phát hiện ra bên ngoài đã không còn bóng dáng của tên mặc áo trắng kia, lúc này mới cảm thấy yên tâm *D*D*L*Q*D*

Nhưng nàng cũng biết tên kia sẽ không bỏ qua cho mình một cách dễ dàng như vậy, cho nên chế xà thuật, công phu chạy trốn, hoặc là công phu tự bảo vệ mình, nàng đều muốn học.

Không làm thay đổi tính tiết của nguyên tác là một chuyện, nhưng bị người khác hạn chế tự do hay thậm chí nắm trong tay sinh mệnh của mình lại là một chuyện khác.

Nàng đang suy nghĩ thì chợt nghe Hoàng Dược Sư nói: “Văn nhi, con lại đây.”

Diệp Hướng Văn nghe lời đi đến.

Hoàng Dược Sư đưa vài tờ giấy mỏng manh mà ông vừa mới viết giao cho nàng: “Con nhìn xem có nghĩ vấn gì hay không?”

Diệp Hướng Văn nhìn lướt qua, ở mỗi tờ giấy đều mở đầu bằng một tiêu đề khác nhau như: Lạc Anh Thần Kiếm Chương, Lan Hoa Phát Huyết Thủ. Thậm chí, tờ giấy cuối cùng còn vẽ một hình người, trên cơ thể còn tinh tế chỉ ra các huyết đạo và tên gọi của nó.

Diệp Hướng Văn nhìn từ đầu đến cuối, vẫn không phát hiện ra chỗ nào có gút mắc. Nhưng nàng càng xem càng kinh hãi, trong lòng hiện ra một ý nghĩ không thể bỏ đi được: “Sư phụ, người phải rời khỏi đây sao?”

Hoàng Dược Sư nói: “Không phải đi ngay lập tức, ta tính ở lại đây với con vài ngày. Mấy hôm nay con phải nghiên cứu học tập những công phu mà ta giao cho con, cái gì không hiểu thì hỏi ta.”

“Sư phụ không muốn chờ tin tức của tỷ tỷ sao? Trong vòng mấy ngày này con sẽ cố tích góp từng chút một chắc sẽ đủ tinh lực.” Thật ra Diệp Hướng Văn không dám chắc rằng trong vài ngày nữa có thể nghĩ ra chi tiết của cốt truyện.

Hoàng Dược Sư nói: “Nàng đã trưởng thành sẽ luôn luôn có những nơi mà nàng muốn đi đến. Con nói nàng bình yên vô sự thì ta cần gì lo lắng nữa. Nếu ta chờ con bói được nơi ở của nàng, rồi vội vàng đi đến đó, thế nhưng nàng vẫn muốn chăm sóc cho cái tên ngốc kia, dù ta có ép buộc bắt nàng về thì nàng cũng sẽ sống không vui vẻ.” *D*D*L*Q*D*

Hoàng Dược Sư xoay người, nhìn ra ngoài cửa sổ, sau một lúc lâu mới tiếp tục nói: “Thuở nhỏ nàng đã phải để tang mẫu thân, đã mất đi rất nhiều niềm vui. Ta không biết còn có thể chăm sóc cho nàng trong bao lâu, cho nên hi vọng mỗi ngày đều nhìn thấy nàng hạnh phúc. Nếu gặp mặt chỉ làm tăng hiềm khích, tốt hơn là không gặp. Biết nàng bình an, ta đã an tâm rồi.”

Diệp Hướng Văn có hơi nao nao lòng, nhớ đến khi xem “Xạ Diêu” thấy Hoàng Dược Sư ghét bỏ Quách Tĩnh đôn hậu ngay thẳng, tư chất không cao, thế nên Đào Hoa mới cự tuyệt hôn sự mới gây ra nhiều chuyện phong ba như vậy. Cho nên trong lòng nàng vẫn luôn kín đáo phê bình ông về chuyện này. Bây giờ chính thức ở bên cạnh ông, nàng mới phát hiện ra, trên đời này chuyện dễ dàng làm cho người ta bỏ qua lại là chuyện quan trọng hơn hết thấy, đó chính là tấm lòng của người làm phụ mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 20

Vài ngày sau, Hoàng Dược Sư theo chân Diệp Hưởng Văn lên đường đi về phương Bắc, thuận tiện chỉ bảo những nơi khó hiểu mà nàng gặp phải khi mới bắt đầu học võ.

Tuy rằng Diệp Hưởng Văn đã bái Giang Nam Thất Quái là sư phụ, nhưng hành động của bọn họ luôn luôn hiệp nghĩa ngay thẳng, ghét ác như thù, khi nói chuyện hay làm việc đều để lộ ra tính cách như thế. Bởi vậy, tuy bọn họ đối xử với nàng cực kì thân thiết và hiền hậu, nhưng tính tình người hiện đại của nàng luôn bị kìm nén chưa từng được biểu hiện.

Hoàng Dược Sư được xưng là “Đông Tà”, so với thất quái thì cách nói chuyện và hành sự của ông lại càng giống với tính nết của Diệp Hưởng Văn. Ở chung với ông nhiều ngày nay, Diệp Hưởng Văn không cần che giấu tính tình của mình, không cần phải suy nghĩ thật kĩ trước khi nói chuyện, chỉ mới mấy ngày mà có cảm giác sung sướng hơn cả mấy năm đã trải qua ở thế giới này.

Một ngày nọ, hai người đi đến Bảo Ứng. Diệp Hưởng Văn đang muốn đi tìm quán trọ thì bất ngờ nghe Hoàng Dược Sư nói: “Mấy ngày nay công phu của con có tiến bộ rồi, mặc dù hơi nông cạn một chút, nhưng đại khái đã lĩnh hội được những gì ta viết ra trên giấy, thêm một thời gian nữa chắc chắn sẽ học được đến nơi đến chốn. Chúng ta nên chia tay ở nơi này thôi.”

Diệp Hưởng Văn giật mình một. Tuy nàng biết trong vòng vài ngày nữa thôi Hoàng Dược Sư sẽ rời khỏi nhưng lại cảm thấy chút luyến tiếc, trong một lúc cũng không biết nên nói gì để giữ ông lại.

Hoàng Dược Sư nhìn dáng vẻ lưỡng lự của nàng, cười cười nói: “Con không cần phải buồn. Sau này nếu con không muốn hành tẩu trong chốn giang hồ, có thể đi đến đảo Đào Hoa gặp sư phụ.”

Trong đầu của Diệp Hưởng Văn xẹt qua một tia sáng, tựa như nghĩ đến điều gì, nhưng khi muốn nhớ lại thì đã không kịp nắm bắt nó nữa rồi.

“Về chuyện con không cần động thủ vẫn có thể thu phục người khác...” Hoàng Dược Sư nói đến đây thì ngừng lại.

Bỗng nhiên Diệp Hưởng Văn nhớ đến tên yêu nghiệt áo trắng và bầy rắn của hắn thì vội vàng la lên: “Sư phụ, nếu sau này người kia lại đuổi rắn ra hù dọa đồ nhi thì làm sao đây?”

Hoàng Dược Sư chấp tay sau lưng cười nói: “Đồ đệ của Hoàng Lão Tà sao lại để cho người khác tùy tiện ức hiếp được?”

Diệp Hưởng Văn thấp giọng nói: “Con chỉ sợ sư phụ vừa rời khỏi, tên đó sẽ thừa dịp người không ở đây mà động thủ. Tuy rằng con được sư phụ chỉ dạy nhưng chỉ vừa học được vài ngày, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm mất danh tiếng của người. Người khác có thể đẩy lên tin đồn nói ‘Đồ đệ của Hoàng đảo chủ sao lại thiên cận thấp kém không ra gì như vậy’.”

Hoàng Dược Sư thấy nàng có ý khích tướng nhưng không giận, ngược lại còn cười nói: “Đầu óc này của con nếu chuyên tâm sử dụng vài phần để học võ, chắc chắn sẽ đạt được thành tựu to lớn hơn ngày hôm nay rất nhiều.”

Diệp Hưởng Văn ngượng ngùng cười.

Hoàng Dược Sư nghĩ nghĩ rồi nói: “Văn nhi, ngày trước ta ném cho con một phi tiêu, con còn giữ hay không?”

Từ trong người Diệp Hưởng Văn lấy ra chiếc phi tiêu kia, nói: “Còn giữ. Nhưng con cảm thấy rất kì lạ, sao sư phụ còn dùng phi tiêu? Đạn Chi Thần Công của người đã đạt đến trình độ tuyệt hảo, dù hòn đá nhỏ hay cây cỏ nhỏ ở trong tay sư phụ cũng có năng lực đủ thương người khác rồi.”

Hoàng Dược Sư cười cười, nói: “Văn nhi, con có từng nghe qua một môn công phu?”

Diệp Hưởng Văn nghiêng đầu nhìn Hoàng Dược Sư, thấy trên mặt ông thoáng buồn như chìm trong hồi ức.

Rõ ràng nàng không biết ông nói về môn võ công gì, chỉ nhìn vẻ mặt của ông tự nhiên lại thốt lên: “Cửu Âm Chân Kinh.”

Nếu nói trên đời này có môn công phu nào làm cho Hoàng Dược Sư có vẻ mặt như thế, sợ rằng cũng chỉ có một môn duy nhất làm ái tử của ông khó sanh rồi mất sớm, chính là “Cửu Âm Chân Kinh”.

Hoàng Dược Sư thở dài: “Đúng là con cũng biết môn công phu này. Thuật chiêm tinh, quả nhiên thật tuyệt... Con cũng biết lai lịch của nó chứ?”

Diệp Hưởng Văn lại suy nghĩ một chút, mơ hồ nhớ đến việc Quách Tĩnh đi đến đảo Đào Hoa thì gặp Chu Bá Thông, lúc đó Chu Bá Thông kể cho hắn nghe câu chuyện về nguồn gốc của Cửu Âm Chân Kinh. Người viết ra Cửu Âm Chân Kinh chính là... Hoàng Thương?

Diệp Hưởng Văn chần chừ một chút, nói với vẻ không chắc chắn: “Con không biết được đầy đủ lắm, chỉ biết là Hoàng Thương viết ra. Hình như người nhà của ông ta bị kẻ thù liên thủ giết chết nên muốn báo thù, kết quả đợi ông ta nghĩ ra biện pháp phá giải chiêu thức của kẻ thù thì phát hiện ra kẻ kia đã quá già nên chết rồi.”

Hoàng Dược Sư gật đầu nói: “Đúng là như vậy, phần lớn người đời đều biết Cửu Âm Chân Kinh là một loại công phu huyền diệu, cho nên mới giành giật

nó. Nhưng ngoại trừ hai quyển Cửu Âm Chân Kinh thượng và hạ ra, Hoàng Thường còn cất giấu một quyển khác, cũng không để cho bất kì ai biết.”

Diệp Hường Văn hơi ngần ra. Nàng nhớ được lai lịch của Cửu Âm Chân Kinh là nhờ vào miệng của Chu Bá Thông, ngoài Cửu Âm Chân Kinh ra ông ta cũng không đề cập tới chuyện Hoàng Thường còn có một quyển sách khác, nàng cũng không biết tại sao Hoàng Dược Sư lại nhắc đến chuyện này, nên tập trung tư tưởng lắng nghe.

Hoàng Dược Sư nói: “Chỉ có điều những thứ được ghi chép trong quyển sách kia toàn là bàng môn tả đạo. Mấy năm trước ta có được quyển sách này, vội vàng xem qua một trang, sau đó cũng không muốn xem tiếp nữa. Tuy rằng sách này được miễn cưỡng xem như không động thủ vẫn không chế được người khác, nhưng bản thân ta không thể nào xem trọng nó.”

Diệp Hường Văn kì quái nói: “Không biết quyển sách kia tên là gì? Viết về nội dung gì?”

Hoàng Dược Sư nói: “Nó gọi là Bát Bộ Độc Kinh, trong đó ghi lại phương pháp chế tạo độc và sử dụng độc từ hữu hình đến vô hình rồi đến giai đoạn bố trí, tổng cộng có tám tầng. Ta xem một trang trong đó xong thì chế được Phụ Cốt Châm. Nhưng về độc mà nói, đã thương một ngàn địch thủ thì mình cũng tổn hại tám trăm, ích lợi không nhiều, tốt nhất vẫn nên sử dụng thật tốt bản lĩnh võ công của mình.”

Diệp Hường Văn nghe Hoàng Dược Sư nói những lời này, rõ ràng là chuyện không có trong nguyên tác. Nàng nhớ rõ trong truyện của Kim tiên sinh, đại khái người dùng độc nổi danh nhất Xạ Điều là phụ tử nhà Âu Dương, nhưng bọn họ cũng chỉ sử dụng rắn độc mà thôi. Trong tất cả các tiểu thuyết nói về khả năng dùng độc giỏi nhất chỉ có môn phái của Dược Vương trong ‘Tuyệt Sơn Phi Hồ’, Ngũ Độc giáo trong ‘Bích Huyết Kiếm’ và phái Tiêu Điều trong ‘Thiên Long’.

Không biết có phải do mình đến đây nên dẫn đến việc tình tiết trong nguyên tác bị thay đổi hay không?

Suy nghĩ này của Diệp Hường Văn chợt lóe lên, nói: “Tuy sư phụ cảm thấy vô dụng, nhưng nếu đệ tử chỉ sử dụng nó để phòng thân thì sẽ không cần có chấp việc có sử dụng thủ đoạn hay không. Chỉ không biết phi tiêu kia và quyển sách này có quan hệ gì?”

Hoàng Dược Sư lấy ra một quyển sách nhỏ, giao cho Diệp Hường Văn nói: “Con xem sẽ biết.”

Diệp Hường Văn mở trang thứ nhất ra, chỉ thấy trong trang giấy ghi một câu “Độc thuật muốn thành, tu lấy vân phiêu thứ chỉ, đồ huyết độc chi*!”. Lại lật trang tiếp theo, chỉ thấy một trang giấy trống không.

(*Muốn học được độc thuật, phải lấy Vân Tiêu đâm vào, nhỏ máu thì chữ sẽ hiện lên).

Hoàng Dược Sư nói: “Phi tiêu kia gọi là Vân Tiêu thuộc về quyển sách này. Nếu chỉ có quyển sách mà không có Vân Tiêu trong tay thì sẽ không đọc được nội dung trong đó.” Năm đó ông có được sách này, lại mất thêm vài năm mới có thể tìm được Vân Tiêu. Nhưng khi xem qua một trang thì cảm thấy cách sử dụng độc trong đó quá bí ối, nên không xem nữa.

Nếu tiểu đồ đệ này muốn học chút phương pháp phòng thân, tính tình của nàng và mình khá hợp, suy nghĩ cũng không theo thể thường, lại người lương thiện, dù có học độc thuật cũng sẽ không gây họa cho vô lâm.

Diệp Hường Văn kinh sợ nói: “Con dùng phi tiêu này làm gà, chắc không ảnh hưởng gì chứ? Nếu trên tiêu này có độc thì chúng ta đều trúng độc hết sao?”

Hoàng Dược Sư nhìn thấy nét mặt sợ hãi của Diệp Hường Văn, cười nói: “Làm gì có khả năng đó? Vân Tiêu là vật tương đối đặc biệt, không phải vàng không phải sắt, cũng không có độc tính gì.”

Diệp Hường Văn nghĩ, cảm thấy cũng đúng. Bọn họ đi chung một đường, nếu trên phi tiêu có độc, hai người đã sớm trúng độc, hơn nữa Hoàng Dược Sư cũng không thể nào đưa nàng một chiếc phi tiêu có độc để nấu cơm, nên khá an tâm.

Hoàng Dược Sư thấy Diệp Hường Văn cất kỹ Vân Tiêu và sách rồi, lúc này mới nói: “Con đã có thứ này hộ thân rồi, thường ngày luyện tập nhiều một chút, và lại tính của con linh hoạt lại ranh ma quỷ quái, sau này nếu có người muốn làm khó con sợ rằng không dễ dàng gì.”

Diệp Hường Văn biết Hoàng Dược Sư đã quyết sẽ rời khỏi, trong lòng hiểu rằng lần này mình không thể giữ ông ở lại nữa, có chút buồn bã nói: “Sư phụ, để đồ nhi nấu thêm một bữa cơm cho người.”

Hoàng Dược Sư nhìn Diệp Hường Văn một hồi, thở dài nói: “Văn nhi, mặc dù con là một người thông minh, có lòng dạ rất tốt nhưng lại quá xem trọng tình cảm, sau này khi hành tẩu giang hồ thì nhớ lấy mọi chuyện nên cẩn thận.” Ông luôn tự phụ, nghĩ rằng đệ tử của đảo Đào Hoa đương nhiên sẽ khác với những người khác, khi bằng lòng hạ thái độ dạn dò Diệp Hường Văn như vậy thì đã đến giới hạn rồi.

Diệp Hường Văn đáp ứng, sau khi thu xếp đi tìm quán trọ với Hoàng Dược Sư mới đi chợ mua thức ăn một mình.

Mắt thấy sắp phải biệt ly với sư phụ, cho nên lần này Diệp Hường Văn rất chuyên tâm lựa chọn nguyên liệu nấu ăn. Cá lư phải chọn loại trung bình, nếu quá lớn thì thịt sẽ dai, nhỏ quá thì là loại sinh trưởng không đủ ngày nên vị thịt sẽ nhạt nhẽo. Nhìn mấy con cá lư ở trong thùng liên tục bơi qua bơi lại, Diệp Hường Văn lựa chọn một lúc mới chọn được một con có hình dáng tốt nhất: “Lấy nó đi.” Trả tiền xong thì xoay người đi mua trứng gà.

Sau khi mua xong, Diệp Hường Văn xách giỏ thức ăn trở về quán trọ. Đi đến nửa đường thì đột nhiên nhìn thấy bóng dáng của một cô nương trông thật quen mắt ở phía trước, trong lòng nàng hơi động nên nhanh chóng chạy đến bên cạnh nàng ta.

Quả nhiên là Hoàng Dung.

Dường như Hoàng Dung không phát hiện ra Diệp Hưong Vãn ở gần đó, hai bàn tay của nàng ôm một con búp bê bằng sứ mập phì, vẫn đang đi về phía trước.

Sao Hoàng Dung lại ở nơi này?

Trong lòng Diệp Hưong Vãn vui vẻ, nghĩ đến sự lo lắng của Hoàng Dược Sư nên muốn mở miệng gọi nàng.

Nào ngờ có một hòn đá nhỏ bay nhanh đến, thân thể của Diệp Hưong Vãn lập tức cứng ngắc, miệng cũng không mở ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Hoàng Dung càng đi càng xa.

Thêm một cục đá bay đến, Diệp Hưong Vãn lập tức quay đầu lại.

Quả nhiên, ở một góc đường không xa, Hoàng Dược Sư mặc một thân thanh sam* đang đứng ở nơi đó.

(* thanh sam: áo màu xanh)

“Sư phụ...” Diệp Hưong Vãn chạy nhanh đến, muốn hỏi ông vì sao không muốn gặp Hoàng Dung nhưng thấy sắc mặt ông ngưng trọng thì nói không nên lời.

Hoàng Dược Sư thở dài nói: “Vãn nhi, hiện giờ ta mới biết được thì ra con nói tình lực của con chưa hồi phục nên không thể bói quẻ cũng chỉ là tìm có thoái thác, thật ra con cố ý trực tiếp dẫn ta đến Bảo Ứng để gặp Dung nhi đúng không?”

Diệp Hưong Vãn muốn phủ nhận nhưng lời nói đến bên miệng thì nghẹn lại. Nàng nào biết chỉ tùy tiện chọn đại một hướng đi mà cũng có thể gặp được Hoàng Dung?

Hoàng Dược Sư thấy Diệp Hưong Vãn không đáp nên vỗ vỗ bả vai của nàng nói: “Ta đã thấy nàng bình an thì biết con không gạt ta. Ta còn có việc cần phải làm, bây giờ sẽ trở về đảo Đào Hoa. Vãn nhi, con phải nhớ kỹ, mỗi ngày đều phải dốc lòng luyện tập võ công, không được lười biếng. Sau này sư phụ gặp lại con, chắc

chấn sẽ khảo nghiệm công phu của con.” Đang nói thì xoay người nhẹ nhàng rời khỏi.

Ở phía sau Diệp Hưong Vãn chạy theo một đoạn, vài lần hét lên: “Sư phụ”, Hoàng Dược Sư không hề quay đầu, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng của ông đâu nữa.

Diệp Hưong Vãn đứng tại chỗ ngăn người, lẩm bẩm nói: “Sư phụ, người còn chưa ăn món cá lư chưng trứng của con làm nữa.” Hai hàng nước mắt trong veo tự nhiên rơi xuống trên gương mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 21

“Cá lư chưng trứng? Nghe thật không tệ.” Ở phía sau Diệp Hưong Vãn bỗng truyền đến một câu như vậy.

Diệp Hưong Vãn quay đầu lại, trên mặt nàng vẫn còn vương nước mắt.

Có một ông lão khắt cái độ tuổi trung niên đang đứng ở phía sau, mặt mày hồng hào, trong tay đang cầm một khúc xương bỏ vào miệng không ngừng nhấm nháp, tựa hồ dư vị của mảnh xương kia là vô hạn vậy.

Đúng là chưa chào từ biệt Hồng Thất Công ngày trước.

“Nghĩa phụ.” Diệp Hưong Vãn vui mừng nên nước mắt lại chảy xuống.

“Lâu rồi không gặp, còn chưa làm thức ăn ngon cho lão khiếu hóa mà chỉ biết chảy nước mắt, đúng là không có tiền đồ, không có tiền đồ.” Hồng Thất Công cười nói, mắt nhìn chằm chằm giò thức ăn trên tay của Diệp Hưong Vãn.

Diệp Hưong Vãn vội vàng lau nước mắt, nói: “Nghĩa phụ, Vãn nhi gặp lại người nên rất vui mừng. Buổi tối con nấu cho người món cá lư chưng trứng có được không?”

Hồng Thất Công lắc đầu nói: “Có sư phụ thì quên mất nghĩa phụ rồi, lại chuẩn bị làm đồ cho Hoàng lão tà cho ta.” Mặc dù miệng của ông nói vậy nhưng mắt không thể rời khỏi giò thức ăn, hiển nhiên không phải không hài lòng với món ăn, chẳng qua là ngại thức ăn quá ít.

Diệp Hường Văn hiểu ý, mỉm cười nói: “Nghĩa phụ nói đi đâu vậy ạ? Bây giờ nghĩa phụ đi đến khách điểm Đồng Phúc, phòng Nhất Hào chữ thiên nghi ngơi một lát, Văn nhi đi mua thêm chút nguyên liệu nấu ăn giúp nghĩa phụ tẩy trần nhé.”

Lúc này Hồng Thất Công mới vừa lòng, lắc mình mất dạng.

Diệp Hường Văn xách giỏ thức ăn đi trở lại khu chợ, chọn một khối thịt heo non mềm và mua thêm một con gà, mới trở về quán trọ.

Quả nhiên Hồng Thất Công ngồi trên ghế, nhìn Diệp Hường Văn lấy thức ăn từ trong giỏ ra ngoài, hỏi: “Sao Hoàng lão tà lại thu con làm đồ đệ?”

Một bên Diệp Hường Văn chuẩn bị nguyên liệu, một bên kể lại cho Hồng Thất Công nghe chuyện nàng gặp một bạch y nhân biết điều khiển rắn thê nào, tại sao bái Thất quái làm sư phụ, làm sao để lấy được sự đồng ý của các vị sư phụ khác, cuối cùng còn trở thành môn hạ của Hoàng Dược Sư.

Hồng Thất Công cười nói: “Hoàng lão tà này đúng là nhất được tiện nghi, nghĩa nữ tốt của ta thế nhưng hán muốn nhận làm đồ đệ từ thì nhận à.”

Diệp Hường Văn có chút lo lắng nói: “Nghĩa phụ, chẳng lẽ người không đồng ý với chuyện Văn nhi đã làm sao?”

Hồng Thất Công lắc đầu chỉ cười không nói, nghĩ thầm: “Ha ha, Hoàng Lão Tà luôn ép ta ở mọi nơi, tuy rằng ông ta tâm cao khí ngạo ngoài miệng không nói nhưng tâm tư lại luôn như vậy. Ta vừa thu được một nghĩa nữ có căn cốt thanh kỳ* thì lập tức cướp mất rồi thu làm đồ đệ.” Người tập võ phải có thiên phú, trên thực tế rất khó kiếm được người có thiên phú cao tư chất tốt đồng thời căn cốt cũng thuộc hàng thượng cấp. Mặc dù trước đây Hồng Thất Công từng có suy nghĩ muốn dạy nàng quyền cước nhưng Diệp Hường Văn không muốn học mà thôi.

(*căn cốt thanh kỳ: nền móng trong sạch)

Có điều cách đối nhân xử thế của ông vẫn luôn rộng lượng, mặc dù hiểu được lòng riêng của Hoàng lão tà nhưng cũng không để bụng.

Diệp Hường Văn thấy Hồng Thất Công không phản đối, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Công bằng mà nói, nàng luôn khâm phục Hồng Thất Công, sự sùng bái này có được là do nàng đọc truyện “Xạ Điều”. Sau khi nàng đến nơi này lại vừa khéo có cơ duyên bái Hồng Thất Công làm nghĩa phụ, nàng luôn cảm thấy bản thân mình thật may mắn. Từ khi ở bên cạnh Hoàng Dược Sư đến nay, ông không bị trói buộc bởi lễ giáo, tính tình cũng khá hợp với nàng. Bởi vậy nếu Hồng Thất Công không đồng ý việc này, đương nhiên nàng sẽ rất khó xử khi bị kẹp ở giữa hai người.

Trong một lúc Diệp Hường Văn đã chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn thỏa đáng, một lòng tiến vào phòng bếp, bắt đầu nấu nướng.

Ở bên ngoài Hồng Thất Công ngồi một hồi thì thấy Diệp Hường Văn đi ra, cười nói: “Nghĩa phụ, trong khoảng thời gian này người đã đi những đâu ăn được món ngon gì rồi?”

Hồng Thất Công bữu môi nói: “Khoảng thời gian trước ở một địa phương nhỏ gọi là trấn Khương Miếu, gặp phải một tiểu cô nương cỡ tuổi con, tính tình cũng tình quái như thế, ăn chực nàng ta trong một khoảng thời gian dài.”

Diệp Hường Văn lơ đãng nói: “Chắc Thất công đã tặng thứ tốt cho nàng rồi?” Tính của Hồng Thất Công không thích thiếu nợ người khác, khi nàng ở Ngưu gia thôn đã nhận ra điều đó.

Hồng Thất Công nói: “Trù nghệ của nàng ta rất tốt, lão khiếu hóa nhất thời thèm ăn nên đem toàn bộ Giáng Long Thập Bát Chương dạy cho tình nhân của nàng.”

Thân thể Diệp Hường Văn khẽ ngừng lại.

Nghĩa phụ đang nói về Quách Tĩnh và Hoàng Dung?

“Là nữ nhi của sư phụ con?” Diệp Hường Văn thử dò xét hỏi.

Hồng Thất Công gật đầu nói: “Đúng vậy, mặc dù tay nghề của tiểu cô nương kia rất tốt nhưng tâm tư của nàng cũng phức tạp như Hoàng lão tà, từ chỗ ta đòi được không ít công phu cho tiểu tình nhân của nàng.”

Diệp Hường Văn nhớ tới trong tiểu thuyết quả thật có một đoạn như thế, nghĩ đến Hồng Thất Công dạy Hàng Long Thập Bát Chương cho Quách Tĩnh, không khỏi phì cười.

Hồng Thất Công nói: “Sau đó lão khiếu hóa nghĩ thật quá sức nguy hiểm, nếu tiếp tục theo chân bọn họ thì bọn họ sẽ khoét sạch công phu trên người lão khiếu hóa, trình độ gian xảo của tiểu cô nương kia không thua gì Hoàng lão tà cả. Vì vậy tìm một cơ hội rồi đi.” Tuy ông nói như vậy, biểu cảm trên mặt lại nén cười, hiển nhiên thật hài lòng với Quách Tĩnh Hoàng Dung.

“Vì sao nghĩa phụ lại đến nơi này?” Diệp Hường Văn hỏi.

Hồng Thất Công nói: “Lão khiếu hóa chỉ đi ngang qua, trong lúc vô tình nghe nói nơi này có hái hoa tặc đã bắt đi mấy đại cô nương, nên dừng lại xem một chút.”

“Hái hoa tặc?” Diệp Hường Văn nhú chân mày lại.

“Đúng vậy.” Hồng Thất Công nói, “Nào biết vừa mới chuẩn bị nghỉ chân một lát thì thấy tiểu nha đầu nhà ngươi đang gọi Hoàng lão tà là ‘sư phụ’, lại còn muốn làm đồ ăn cho ông ta.”

Diệp Hường Văn cười hi hi, nói: “Nghĩa phụ, trước đó Quách Tĩnh là đệ tử của bảy vị sư phụ, con còn phải gọi hẳn một tiếng sư huynh nữa kia.”

Hồng Thất Công lắc đầu nói: “Thái độ làm người của tiểu tử kia đôn hậu thành thật, hành sự ngay thẳng, khung xương thân thể cũng chắc, đáng tiếc tư chất không cao.”

Diệp Hường Văn nói: “Đạo học võ chính là ‘Cần cù bù thông minh’, quan trọng hơn cả thiên phú, chăm học khổ luyện lại càng trọng yếu hơn. Con thấy Quách sư huynh bằng lòng học từ thấp lên cao, chịu được khổ cực, sau này sẽ đạt được thành tựu không thể đo đếm được.”

Hồng Thất Công cười nói: “Tiểu nha đầu con vì bái Hoàng lão tà là sư phụ nên nói lời ngon ngọt với nghĩa phụ?”

Diệp Hường Văn cũng cười nói: “Hoàng đảo chủ là sư phụ của con, người lại là nghĩa phụ của con, sư phụ hay nghĩa phụ đều là kỳ nhân trên đời, sau này con hành tẩu giang hồ vừa gặp phải phiền phức sẽ lập tức đem thân phận của hai người ra oai, nhất định có thể hù dọa đám người xấu này.”

Tuy Hồng Thất Công biết nàng cố tình khen tặng nhưng nghe xong lại rất thoải mái, cười nói: “Một khoảng thời gian không gặp tiểu nha đầu nhà ngươi, ngược lại miệng lại nói nhiều hơn rồi.”

Hai người nói đùa một chốc, Diệp Hường Văn cảm giác gà đã ướp đủ thời gian nên đứng dậy đi đến phòng bếp.

Câu chuyện phiếm của bọn họ cũng đành dừng lại.

Lại qua nửa canh giờ, Diệp Hường Văn bưng khay đi ra, ngoại trừ hai chén com tẻ còn có một đĩa cá lư chưng trứng trên đó.

Hồng Thất Công quay đầu nhìn lại, chỉ thấy thịt cá mỡ đã đắp lên trên trứng gà tươi non, trên mình cá rải đủ thứ gia vị khác nhau. Tuy rằng cá lư bị trải qua quá trình nấu nướng nhưng vẫn chưa biến hình, thoát nhìn từ xa giống như đang nằm trên bánh trứng gà phụ trợ thêm mùi vị của cá, khiến người ta thật thèm ăn.

Diệp Hường Văn vừa đặt khay lên bàn, Hồng Thất Công đã cầm đôi đũa đưa qua, gấp một miếng thịt bụng cá để vào miệng nhai. Thịt cá có công hiệu tẩm bổ tỳ vị, Diệp Hường Văn cố ý chọn cho sư phụ ăn, tuy nhiên cuối cùng lại rơi vào bụng của Hồng Thất Công. Ông luôn thích ăn ngon, bây giờ tẩm bổ dạ dày một chút cũng hết sức phù hợp.

Hồng Thất Công cảm thấy cá lư này thơm ngon non mịn, kết hợp với trứng gà hấp, hai loại thức ăn trơn mềm khác nhau ở trong miệng làm nổi bật lẫn nhau, để lại một cảm giác hết sức khoan khoái trong khoang bụng, không khỏi nói: “Ngon, ăn thật ngon. Văn nhi, tài nấu nướng của con càng ngày càng tốt, không biết tương lai ai có phúc khí lấy con đây.” Vừa nói vừa tiếp tục gấp một đĩa lớn cá lư cho vào miệng.

Diệp Hường Văn sùng sốt vì một lời nói vô tâm của Hồng Thất Công.

Mặc dù chuyện kiếp trước nàng đã xem như mây khói nhưng tâm bị tổn thương không thể chuyển biến tốt đẹp trong ngày một ngày hai được, Hồng Thất Công, Giang Nam thất quái hay Hoàng Dược Sư có thể lấy thân phận trưởng bối hòa hợp ở chung một chỗ với nàng, nhưng với tình yêu thì nàng cự tuyệt không cần suy nghĩ, có thể nói là cố tình lãng tránh nữa.

Hiện tại Hồng Thất Công lơ đãng nói như vậy khiến nàng cảm thấy nhói đau. Diệp Hường Văn cúi đầu nhìn chén com tẻ, chợt cảm thấy mất hết khẩu vị.

Một lúc sau nàng nhỏ giọng nói: “Văn nhi chỉ muốn nấu ăn cho nghĩa phụ, lúc rảnh rỗi sẽ luyện công một chút. Còn những chuyện khác, cho tới bây giờ Văn nhi chưa từng nghĩ đến.”

Cho tới bây giờ Văn nhi cũng chưa từng nghĩ đến, hơn nữa về sau lại càng không muốn nghĩ.

Cái cảm giác phản bội đau đớn thấu xương đó, cái tư vị lạnh lẽo từ đỉnh đầu lan đến lòng bàn chân đó, thường thức một lần đã đủ lắm rồi.

Hồng Thất Công không biết tâm sự của Diệp Hường Văn, nàng cúi đầu nên không thấy rõ biểu cảm trên mặt, ông chỉ cho rằng tiểu cô nương đang xấu hổ nên không thêm đề ý nói: “Cô nương trưởng thành cuối cùng cũng phải lập gia đình thôi, nào có chuyện không lấy nhi? Chỉ là vị hôn phu của con vạn lần không thể có bộ dạng tham ăn giống lão khiếu hóa này đâu, khi nào con có người trong lòng thì mau dẫn đến cho Thất công xem một chút.”

Diệp Hường Văn chợt ngẩng đầu, vội la lên: “Nghĩa phụ, con nói thật đó. Sau này con theo giúp người là được rồi.”

Hồng Thất Công cười ha ha, nói: “Nghĩa phụ cũng không vội để con lập gia đình, con gấp gì chứ. Con lập gia đình muộn thì có thể làm thêm mấy bữa ăn ngon cho nghĩa phụ, nghĩa phụ cũng rất vui mừng mà.” Vừa trả lời vừa chuyển sang đề tài khác, “Không phải trước đó con có mua gà à? Sao không thấy bưng lên?”

Diệp Hường Văn thấy Hồng Thất Công không nói chuyện hôn nhân đại sự của nàng nữa, âm thầm thở phào một hơi nói: “À, con mới dùng nguyên liệu ướp gà, định làm gà nướng cho nghĩa phụ ăn khuya.”

Hồng Thất Công gật đầu nói: “Tốt, rất tốt. Đúng là đứa nhỏ hiếu thuận.”

Diệp Hường Văn đem com và vào miệng, không cảm thấy ngon miệng nữa.

Ác mồm ác miệng mà nói, nàng nên cảm thấy may mắn vì cha mẹ của thân xác này đã mất sớm? Ít ra nàng nhập vào thân thể này cũng không bị cha mẹ đem chuyện chung thân đại sự làm cho khó xử.

Bây giờ nàng thật không muốn cùng bất cứ nam nhân nào đề cập hay dính dấp đến chuyện tình cảm nữa.

Chỉ trong chốc lát, hai người ăn com xong. Hồng Thất Công cảm thấy thức ăn rất hợp khẩu vị, ước gì ăn được luôn cả xương đầu cá này, mặc dù trong đĩa đã trống trơn nhưng ánh mắt ông vẫn nhìn chăm chăm vào nó. Cho đến khi Diệp Hường Văn thu bát đĩa lại nói giúp ông đi nướng gà, lúc này ông mới yên bụng.

Diệp Hường Văn đem chén đĩa rửa sạch trong phòng bếp, lại một mình bận rộn thật lâu bên trong. Bên ngoài Hồng Thất Công nghe âm thanh bầm thức ăn trong bếp, trong lòng biết nàng đang làm gà nướng mà nàng đã nói qua. Mặc dù vừa mới ăn no cũng không nhịn được trong bụng dâng lên chút cảm giác nhột nhột.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 22

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Cách làm gà nướng khá phức tạp, chỉ riêng việc ướp gia vị thôi cũng phải tốn hơn cả canh giờ. Lúc hai người ăn com thì trời đã về chiều, vì vậy khi món gà nướng được làm xong thì bên ngoài trời đã hoàn toàn tối đen rồi.

Diệp Hường Văn đem gà nướng lên đĩa, bung ra ngoài đặt lên bàn thì nghe Hồng Thất Công đang ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế nói: “Văn nhi, trước đây con không thích học võ, ta cũng không miễn cưỡng con. Nhưng con là nghĩa nữ của Hồng Thất Công, nếu khi ra chiêu lại dùng công phu của đảo Đào Hoa, nói ra có chút không tốt. Tối nay, lão khiếu hóa dẫn con đi xem chuyện náo nhiệt của tên hái hoa tặc, trong khoảng thời gian này con hãy ở cạnh ta đi.”

Diệp Hường Văn nghe lời Hồng Thất Công nói, trong lòng mừng rỡ. Hồng Thất Công luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, không chịu nổi gò bó, một khi bằng lòng cho người khác ở cạnh ông một đoạn thời gian, đã là cơ may hiếm có rồi. Huống chi mặc dù Hoàng Dược Sư dạy nàng công phu đảo Đào Hoa, nhưng bên cạnh thiếu người chỉ điểm sẽ kém đi rất nhiều. *D*Đ*L*Q*Đ*

Hồng Thất Công nói: “Canh giờ đến rồi đây.” Rồi vươn tay cầm lấy đĩa gà nướng nhảy ra khỏi cửa sổ.

Diệp Hường Văn lập tức dùng khinh công đuổi theo.

Hồng Thất Công thấy khinh công của Diệp Hường Văn rất khá, nhớ tới khi mình và nàng ở chung thì nàng tập võ thông tuệ hơn người, căn cốt lại tốt, thì có ý muốn thử khinh công của nàng. Lập tức dưới chân ông tăng thêm lực, chạy về phía trước.

Diệp Hường Văn thấy tốc độ của Hồng Thất Công nhanh hơn trước, tự động tăng lực đuổi theo, tuy rằng nàng không giỏi công phu nhưng nếu chỉ dùng khinh công, trong khoảng thời gian ngắn có thể chạy ngang sức với Thất công.

Đương nhiên Hồng Thất Công chỉ thử chút nên vẫn chưa dốc toàn lực. Tuy khinh công của Diệp Hường Văn khá tốt nhưng lại không có nội lực, thời gian dài chắc chắn cảm cực không nổi. *D*Đ*L*Q*Đ*

Hai người chạy gấp một đoạn, ra khỏi thành thì chạy thẳng đến một vùng ngoại ô. Diệp Hường Văn ngẩng đầu nhìn thấy đằng xa có một căn nhà lớn, không khỏi “Ồ” một tiếng, tự hỏi: “Sao lại có cái nhà ở đây vậy ta?” Vốn nàng đã dốc toàn lực vội chạy đi, nên vừa mở miệng nói chuyện, khí liền tiết ra, dưới chân nhất thời chậm hẳn, bị tụt lại phía sau một khoảng lớn.

Hồng Thất Công cũng thả chậm cước bộ để nàng chạy tới gần mới nói: “Đó chính là nơi trú ngụ của hái hoa tặc, ban ngày ta đi ngang qua đây thì thuận tiện nhìn một chút, chắc là từ đường của nhà nào đó, bên trong đặt không ít bài vị.”

Diệp Hường Văn oán hận nói: “Người này chiếm từ đường tổ tiên của người ta làm loại chuyện này, thật đáng ghê tởm.”

Hồng Thất Công trả lời: “Nói không chừng là người quen đấy.”

Diệp Hường Văn sùng sột.

Trong lúc hai người trao đổi thì đã đến gần nhà lớn, lặng lẽ nhảy vào từ sau tường, trong phòng đốt nến sáng trưng, có hai cô nương xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi canh giữ bên trong, đang rôm rả nói chuyện phiếm.

Hồng Thất Công và Diệp Hướng Văn nhẹ nhàng nhảy lên ngồi trên xà nhà, hai nữ tử kia không hề phát hiện chút gì. *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hướng Văn ngồi trên xà nhà nhìn xuống dưới, khung cảnh bao quát trong phòng đều thu vào đáy mắt, chợt cảm thấy ngồi tít trên cao xem náo nhiệt quả nhiên tốt thật.

Hồng Thất Công cũng lấy gà nướng ra gặm lấy gặm để, cũng không thèm nghe các cô nương phía dưới nói những gì.

Diệp Hướng Văn nhàn rỗi vô sự, nghiêng tai nghe ngóng, một cô nương nói: “Chuyện thiếu chủ bảo chúng ta làm lần này hết sức kỳ quái ha.”

Một nữ tử khác nói: “Đúng rồi. Bình thường ngài cũng không bắt người, không phải tỷ muội chúng ta đều thấy ngài phong lưu tuấn nhã nên mới ngoan ngoãn đi theo sao? Không biết sao lần này thiếu chủ lại giống trông khua chiêng đi bắt người, một lần bắt được mấy người, rồi không thèm để ý tới, ném ở phía sau không biết muốn làm gì nữa, thật làm người ta nghĩ không thông mà.”

“Thật ra ta thấy tuy mấy nữ nhân kia có mấy phần thủy mị, nhưng cũng không phải dung mạo thượng đẳng, đến đây lại không biết điều, trước sau vẫn luôn khóc lóc khiến người ta chán ghét.” Cô nương trước đó lại nói, ý tứ hết sức nhàn nhã.

“Nghe nói tới nay lại muốn bắt nữ đệ tử danh môn chính phái, dung mạo rất khá. Nhưng trước đó thiếu chủ đã thông báo chuyện muốn đi bắt người, việc này ta cũng chẳng thể nào hiểu nổi.” *D*Đ*L*Q*Đ*

“Mấy ngày nay thiếu chủ ở chỗ này, toàn làm những chuyện kinh động quan phủ thôi.”

“Quan phủ là cái gì chứ, thiếu chủ mới không sợ đấy.”

“Đương nhiên ta biết điều đó. Nhưng mà thiếu chủ từng nói với ta, làm chuyện càng âm ỉ càng tốt, dường như ngài sợ có người không biết đó.”

Diệp Hướng Văn nghe đoạn hội thoại hai nữ nhân này, cảm thấy nửa hiểu nửa không. Chỉ là, thiếu chủ sao? Thế nào lại có chút quen tai vậy?

Diệp Hướng Văn thận trọng suy nghĩ: “Thiếu chủ... hình như là...” Nàng đột nhiên cả kinh, không phải là Âu Dương Khắc chứ?

Nàng nhớ Âu Dương Khắc chính là thiếu chủ núi Bạch Đà, hơn nữa còn có mỹ cơ kiều thiếp nhiều không kể xiết. Nàng ngẫm nghĩ, hình như trong nguyên tác quả thật lúc Âu Dương Khắc hái hoa từng bị hai người Quách Hoàng phát giác, đệ tử cái bang đánh không lại Âu Dương Khắc, nên Quách Tĩnh ra mặt đánh nhau với hắn, sau đó nghĩa phụ Hồng Thất Công của nàng cũng ra chào sân nữa.

Chẳng lẽ, đoạn kịch tình kia, xảy ra vào thời gian địa điểm này sao?

Nhưng sao nghĩa phụ lại nói là người quen? *D*Đ*L*Q*Đ*

Ngay cả mỹ nhân bên người hắn cũng là lần đầu tiên nàng gặp mà.

Diệp Hướng Văn lại suy ngẫm, khi nàng và Hồng Thất Công tách ra ở Ngưu gia thôn, đây là lần đầu tiên hai người gặp lại, làm sao ông biết nàng đã từng gặp gỡ những ai? Hay ý ông là người quen của ông? Vừa nghĩ như vậy, Diệp Hướng Văn yên tâm, nhớ lại trong nguyên tác hình như trước đó nghĩa phụ và Âu Dương Khắc kia có chút vướng mắc, nên không đem chuyện này đề trong lòng nữa.

Bên này Hồng Thất Công tỉ mỉ thưởng thức mùi vị gà nướng, cảm thấy cách làm so với thứ mình ăn trước kia hoàn toàn khác nhau, cắn vào một miếng đã thấy vừa thơm vừa giòn, không khỏi ăn ngấu ăn nghiền. Điều duy nhất mà ông chưa được tận hưởng là lúc này đang ở trên xà ngang, phía dưới lại có hai nữ nhân, nếu như bình thường thì bộ dạng nhiệt tình ăn uống của ông sẽ khó tránh kinh động đến họ.

Qua một lúc nữa, màn cửa thông ra gian phòng phía sau được vén lên, một người mặc áo trắng bước ra. *D*Đ*L*Q*Đ*

Áo gấm đai ngọc, mi mục hơi xếch, dung mạo thanh nhã, không phải là tên yêu nghiệt trước kia hay quán lấy bắt nàng làm nữ đầu bếp cho hắn sao?

Tâm Diệp Hướng Văn khẽ run rẩy: sao tên này lại ở đây?

Trước kia, lúc nàng và Hoàng Dược Sư đang đồng hành thì bạch y nhân này từng có ý bảo nàng theo hắn chạy trốn nhưng Diệp Hướng Văn không thèm đoái hoài đến. Sau đó hắn không xuất hiện nữa, nhưng nàng không dám cho rằng tên này sẽ dễ dàng bỏ qua cho mình, nói không chừng có kẻ sách gì khác, vậy nên có chút lo lắng đề phòng. Nhưng không thể phủ nhận, thỉnh thoảng nghĩ đến chuyện rõ ràng hắn có võ công cao cường lại chưa bao giờ làm khó dễ nàng, hơn nữa dường như cũng rất tuân thủ ước định giúp nàng chăm sóc các đệ đệ muội muội. Vì vậy trong khoảng thời gian này, Diệp Hướng Văn hơi thay đổi cái nhìn và ấn tượng về hắn, mặc dù ý phòng bị không hề giảm sút.

Ngoài ý muốn Diệp Hướng Văn thấy tên yêu nghiệt áo trắng, phản ứng đầu tiên là mờ mịt: sao hắn lại ở nơi này? Suy nghĩ thêm chút thì hiểu ra người này tất nhiên là Âu Dương Khắc.

Quả nhiên hai nữ tử kia đứng lên, mỉm cười ngênh đón: “Thiếu chủ.”

Diệp Hướng Văn hừ nhẹ một tiếng, thầm nghĩ “Vốn tưởng rằng hắn là người tốt chỉ mang chút tà khí mà thôi, nào ngờ chính là nghi phạm cường gian bí ối.” Ngẩng đầu nhìn Hồng Thất Công thì thấy ông lắc đầu với mình, ý bảo nàng chó lên tiếng kinh động người phía dưới.

Lúc này, có tám nữ nhân xinh đẹp từ bên ngoài tiến vào, nâng một bao vải to theo. Nhìn thấy Âu Dương Khắc, họ liền cười nói: “Công tử, lần này cả tiểu thư Trình gia cũng mời đến, công tử phải thưởng cho chúng ta thế nào đây?” *D*Đ*L*Q*Đ*

Âu Dương Khắc chỉ cười lạnh nói: “Chỉ là muốn dạy bảo tiểu nữ hài một chút, cho nàng biết không nên quá liều lĩnh, nào biết có không ít người thích xen vào chuyện người khác như vậy.” Nói rồi cất cao giọng gọi, “Bằng hữu bên ngoài đều tiến vào đi.”

Diệp Hường Văn ngẩng đầu nhìn Hồng Thất Công một cái, thấy ông chỉ lo ăn gà, nguyên một con đã bị ăn hết một nửa, rõ ràng không có ý ra tay, nên lại lẳng lặng nhìn xuống dưới.

Âu Dương Khắc thấy không có người đi vào, thì đưa tay hướng túi vải xuất chiêu, người Cái Bang mai phục bên ngoài đều vọt vào cứu người trong túi.

Túi vải rách ra, bên trong là một tên khất cái áo quần lam lũ. Diệp Hường Văn nhớ được đoạn này, biết khất cái họ Lê và tiểu thư Trình gia ra kẻ sách giả mạo giải nhân bị tám nữ tử bắt được. Hình như tên khất cái này gọi là Lê Sinh thì phải.

Âu Dương Khắc cực hận những tên khất cái phá hư chuyện tốt của hắn, hạ quyết tâm cho bọn họ ném mùi đau khổ.

Lê Sinh quát lên: “Là người cướp mấy cô nương kia? Mau giao ra đây.”

Mặc dù trong lòng Âu Dương Khắc tức giận nhưng nụ cười trên mặt không đổi, vung chiết phiến lên nói: “Thì ra người lại thích ăn đồ thừa của người khác như vậy, đúng là đặc tính của ăn mày mà. Trên đời này những tên ăn xin như các người là đáng hận nhất, không ăn không uống vẫn có hơi sức xen vào việc của người khác.” *D*Đ*L*Q*Đ*

Lê Sinh giận dữ nói: “Cao tính đại danh của các hạ là gì? Làm đủ chuyện xấu, coi chừng gặp báo ứng, chúng ra so chiêu.”

Âu Dương Khắc không để ý chút nào nói: “Nói hay lắm, ta họ Âu Dương.” Nói xong thu chiết phiến lại, hai người liền triển đấu.

Diệp Hường Văn lại cảm giác như có chỗ nào không đúng.

Kỳ quái thật, rõ ràng trong nguyên tác có một đoạn như vậy, tại sao nàng lại cảm thấy không nên như thế?

Đột nhiên nàng nghĩ đến chuyện khi hai nữ tử đã trao đổi với nhau thì từng nói mặc dù Âu Dương Khắc bắt mấy cô nương tới đây, sau lại phớt lờ không để ý tới các nàng.

Phải rồi! Chính là chỗ này không đúng!

Diệp Hường Văn chợt nhớ tới, rõ ràng trong sách viết mấy cô nương kia quả thật bị Âu Dương Khắc lừa bịp, nhưng sao hai nữ nhân kia lại nói như vậy? Không thể nào có chuyện họ cố ý nói cho người khác nghe. Lúc ấy họ căn bản không biết Hồng Thất Công và mình đã lên vào.

Nhưng mặc kệ thế nào, mấy cô nương đang tốt lành thì bị Âu Dương Khắc bắt đi, danh tiếng đã bị tổn hại. Hơn nữa, trong nguyên tác Âu Dương Khắc quả thật không phải là dạng người tốt lành gì, cho người ta dạy dỗ một chút cũng tốt.

Tuy Diệp Hường Văn có chút mê hoặc, vừa nghĩ như thế thì tạm gác suy nghĩ lại, nhìn xuống sân.

Lúc này Âu Dương Khắc và Lê Sinh đã đấu mười mấy chiêu, Âu Dương Khắc cười dài một tiếng, một quyền đánh vào cằm Lê Sinh, lại liên tiếp ra mấy quyền đánh hắn đến choáng váng. *D*Đ*L*Q*Đ*

Đệ tử Cái Bang thấy Lê Sinh gặp nguy hiểm, tất cả đều xông lên, lại bị Âu Dương Khắc đỡ được hết thảy, cử chỉ tự nhiên, điệu bộ nhàn nhã.

Âu Dương Khắc cười lạnh nói: “Đám thối kiêu hãnh thích xen vào việc của người khác, bốn công tử là người mà các người có thể lừa gạt à? Vốn chỉ muốn tạo một cái thanh thế, các người đã ngăn trở đủ điều, vậy ta sẽ cố tình làm cho các người thấy. Mang ra đây.”

Hắn vừa dứt lời thì có hai nữ tử đẩy ra một cô nương xinh đẹp từ phía sau, đôi tay nàng bị bắt chéo sau lưng, trên mặt ửng đỏ chứa nước mắt.

Diệp Hường Văn thầm nghĩ vị này chắc là Trình gia đại tiểu thư Trình Dao Già rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xà Điêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 23

Những tên khất cái vừa thấy Trình Dao Già bị đẩy ra ngoài, nét mặt từng người đều cực kỳ sợ hãi.

Âu Dương Khắc cười lạnh nói: “Kết quả của việc nhúng mũi vào chuyện người khác thì sẽ bị giáo huấn. Trên đời nhiều người như vậy, đáng ghét nhất

chính là ăn mày, ngày thường không trộm gà thì là trộm chó. Hôm nay sẽ móc mắt của ngươi, tránh việc ngươi rảnh rỗi lại xen vào việc của người khác. Đúng như câu ‘Mắt không thấy, tâm không phiền’.” Nói rồi tay phải đưa ra hai ngón tay, dồn sức muốn cắm vào đôi mắt của Lê Sinh.

Diệp Hường Văn kinh hãi, tuy Âu Dương Khắc ép buộc mình làm nữ đầu bếp nhưng luôn hòa khí nói chuyện với nàng, nào có hung ác như hôm nay vậy?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hồng Thất Công, thấy Hồng Thất Công hờ hững, tựa hồ người bị ném đau đớn phía dưới không phải người trong bang vậy.

Cửa sổ từ đường đột nhiên bị đánh vỡ, một bóng người nhảy vào đánh vào tay của Âu Dương Khắc. Tiếp đó một thiếu nữ xinh như hoa cũng tiến vào, đúng là Quách Tĩnh Hoàng Dung.

Hoàng Dung kêu lên: “Tĩnh ca ca, hần không phải người tốt, đánh hần!”

Theo thói quen Âu Dương Khắc thấy nữ tử xinh đẹp sẽ chiếm tiện nghi ngoài miệng, vừa thấy Hoàng Dung là tiểu cô nương xinh xắn đã gặp trong phủ tiểu vương gia, thì vung chưởng cười nói: “Sao ta lại không phải là người tốt? Nàng chịu đi theo ta... ta lập tức đem những tỷ nữ này giải tán toàn bộ, cũng thả Trình đại tiểu thư, về sau sẽ không tìm người nào khác, chỉ thật lòng thật dạ yêu một mình nàng, được không?” Khi hần nói lời này thì đột nhiên trong đầu mơ hồ xuất hiện một bóng dáng khác, nhưng hần không cho phép suy nghĩ này kịp lóe lên.

Những người hầu gái xinh đẹp biết Âu Dương Khắc là một người hay nói đùa, trước đây những mỹ nhân nghe qua lời này không trên trăm người thì cũng có hơn mười người rồi, bởi vậy các nàng đều không để bụng.

Hoàng Dung lại không biết tính tình của hần, hần đã từng trêu chọc nàng trong phủ tiểu vương gia, hiện nay lại giương cờ đánh trống bắt cóc khuê nữ nhà lãnh, đương nhiên sẽ không phải người tốt. Nàng trẻ người non dạ không suy nghĩ nhiều, nghiêng người nói với Quách Tĩnh: “Không biết Tây Vực có gì hay ho, Tĩnh ca ca chúng ta đi xem một chút cũng tốt nha.”

Âu Dương Khắc luôn tự cho rằng bản thân vô cùng phong lưu nhưng trước có Diệp Hường Văn không nể mặt hần, sau lại tới Hoàng Dung luôn quan tâm mỗi Tĩnh ca ca, không khỏi căm tức nói: “Muốn thứ thối hoắc này làm gì?”

Hoàng Dung sớm đã có tình cảm thâm hậu với Quách Tĩnh, lúc vừa nghe Âu Dương Khắc lăng nhục người trong lòng thì giận dữ nói: “Ngươi mới thối, thúi chết đi.” Nói xong bặt tay ‘bốp’ một tiếng.

Âu Dương Khắc thấy từ trước đến giờ Hoàng Dung luôn nói cười khanh khách, trong lòng không hề đề phòng nàng. Nào biết nàng đột nhiên ra tay, còn dùng tuyệt kỹ gia truyền “Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng”. Nhất thời không kịp tránh né, gò má bên trái vừa vụn bị tát một cái.

Diệp Hường Văn thấy Hoàng Dung ra tay, tinh thần chấn động không nhỏ. Mấy ngày trước nàng vẫn học hỏi mấy tờ giấy ghi chép võ công mà Hoàng Dục Sư đã để lại, trong đó cũng có “Lạc Anh Thần Kiếm Chưởng”. Hiện tại nhìn thấy công phu của Hoàng Dung liền có cảm giác thân thiết, thậm chí chiêu thức này đẹp mắt hơn hẳn trận đấu khi này.

Âu Dương Khắc đã quen sống trong nhung lụa, ngay cả thúc phụ cũng không động đến một ngón tay út của hần, những thị tỳ kia càng là nói gì nghe nấy. Không ngờ trong lúc vô ý lại bị Hoàng Dung tát một cái, tâm trạng hần không khỏi giận dữ, duỗi tay tóm lấy nàng.

Hoàng Dung hờ hững, ngẩng đầu đứng tại chỗ.

Ngón tay Âu Dương Khắc chạm tới người nàng, bỗng cảm thấy đầu ngón tay hơi nhói, chợt hiểu ra trên người nàng đang mặc bảo vật hiếm thấy của đảo Đào Hoa “Nhuyễn Vị Giáp”* thì vội vàng rút tay lại.

(Theo wikipedia: Nhuyễn Vị Giáp được miêu tả là một chiếc áo có màu đen nhánh, trên áo có đầy gai nhọn như lông nhím, rất bền chắc, đao thương chưởng lực đều không thể làm chiếc áo hư hỏng. Đây là bảo vật trấn đảo của đảo Đào Hoa)

Diệp Hường Văn trông ngóng Hoàng Dung ra tiếp mấy chiêu, nhưng lại nghe nàng ta cười nói: “Ngươi không đánh được ta, sao ta có thể đánh ngươi, không phải ngươi tự bẽ mặt sao?” Sau đó không ra tay nữa. Trong lòng Diệp Hường Văn không khỏi có chút thất vọng, quay đầu nhìn thì thấy Âu Dương Khắc đang triển đấu với Quách Tĩnh.

Chưởng phong của Quách Tĩnh bén nhọn, chính là Hàng Long Thập Bát Chưởng thiếu mất ba chưởng mà Hồng Thất Công đã truyền thụ.

Diệp Hường Văn xem trong chốc lát rồi dần dần mất hứng hái, khẽ nói với Hồng Thất Công: “Nghĩa phụ, Quách sư huynh học thiếu ba chưởng sẽ đánh không lại tên xấu xa kia đâu.”

Hồng Thất Công nói: “Văn nhi, nghe con nói tiểu tử Âu Dương luôn muốn thu nhận con làm nữ đầu bếp, nhưng hình như con cũng không có ác cảm với hần lắm. Thế sao hôm nay lại mong Quách Tĩnh có thể thắng hần?” Ông không hề có ý đề thấp âm thanh, không khác những lúc nói chuyện bình thường là mấy, nhưng Diệp Hường Văn phát hiện những người khác đều không có ai phát giác có người trên xà nhà, nghe tới chẳng lẽ đây chính là “Truyền âm nhập mật” trong võ lâm sao? Cho nên nàng hết sức tò mò, bởi vì tuy nàng đã cố gắng hạ thấp giọng nhưng vẫn lo lắng bị người khác nghe được.

“Nói sao đi nữa, bắt cô nương nhà người ta vốn đã thương tổn danh tiếng của các nàng rồi. Mặc dù hần chưa làm chuyện xằng bậy nhưng hạng người không đem danh tiết của người khác để vào mắt, nên để Quách sư huynh cho hần ném mùi lợi hại mới được.” Diệp Hường Văn không quan tâm nói, nghiêng mắt nhìn xuống dưới, thấy Quách Tĩnh liên tục lặp lại các chiêu thức trên mặt đất.

“Nghĩa phụ, người xem Quách sư huynh sẽ rất khó thắng. Âu tiểu yêu còn nói ghét nhất là ăn xin, nếu như Quách sư huynh dùng công phu chân truyền

của người còn không thẳng nổi, khẳng định Âu tiêu yêu sẽ nông cuồng hơn nữa. Nghĩa phụ người nên giúp Quách sư huynh một chút đi.” Dù sao trong nguyên tác cuối cùng Hồng Thất Công cũng truyền toàn bộ “Hàng Long Thập Bát Chương” cho Quách Tĩnh, nằng chi thuận thể thúc đẩy một chút, chắc sẽ không sao đâu nhỉ?

Mặc dù Diệp Hương Văn e ngại tên yêu nghiệt áo trắng, nhưng ấn tượng về hắn chưa đến nỗi nào. Kết quả hiện tại biết hắn là Âu Dương Khắc, lập tức thay đổi cái nhìn, trực tiếp gọi hắn là “Âu tiêu yêu”, cho dù nàng biết rõ Âu Dương Khắc mang họ Âu Dương.

“Phúc khí của tiểu tử gốc Quách Tĩnh này không nhỏ, tìm được một nàng dâu thông minh luôn một lòng suy nghĩ cho hắn, ngay cả một tiểu sư muội không gặp được mấy lần cũng nói giúp hắn.” Hồng Thất Công nói.

Diệp Hương Văn thấy có cơ hội thì lập tức nói: “Mặc dù Quách sư huynh có chút thật thà nhưng có tâm địa tốt, là người hiệp nghĩa, con thấy điểm này rất giống nghĩa phụ người mà. Thật ra là con đang giúp người tìm một truyền nhân thích hợp đó thôi.”

Hồng Thất Công nói: “Con lại nịnh bợ Lão khiêu hóa rồi.”

Diệp Hương Văn cười ha ha, tiếp tục nhìn xuống dưới.

Trong sân Quách Tĩnh dần dần rơi vào thế hạ phong, đột nhiên Âu Dương Khắc mạnh mẽ nâng một cước, mười phần công lực, Quách Tĩnh không thể tránh được, không chết cũng bị thương. Hoàng Dung thấy tình lang gặp nguy hiểm, vung tay lên, bắn ra vài mũi châm về phía Âu Dương Khắc.

Mặc dù Diệp Hương Văn không có ấn tượng tốt về Âu Dương Khắc nhưng lúc ở chung thấy hắn không tệ với nàng, hơn nữa cũng tuân thủ lời hứa. Cho nên lúc thấy hắn và Quách Tĩnh đôi bên cùng tổn hại, không khỏi thấp giọng “A” một tiếng.

Âu Dương Khắc bị lâm nguy cũng không loạn, rút chiết phiến ra, đỡ được toàn bộ châm thép của Hoàng Dung, sau đó không chậm trễ đưa chân đá về phía Quách Tĩnh.

Diệp Hương Văn có lòng hỗ trợ, có điều nàng học võ chưa được bao lâu, cho dù tư chất có tốt thì những thứ biết được cũng có hạn, vì thế gặp đến độ phát hoảng

Hồng Thất Công ném một cái xương gà đang gặm ra ngoài, tốc độ rất nhanh, đụng vào huyệt đạo trên mắt cá chân của Âu Dương Khắc khiến chân hắn không đá ra được, đành nửa đường rơi xuống.

Diệp Hương Văn thấy cả hai người đều không sao, lúc này mới yên tâm.

Âu Dương Khắc không biết ám khí từ đâu ra, cả giận nói: “Ồ đâu tới bọn chuột nhắt dám ám toán bốn công tử? Có bản lĩnh thì ra đây đường đường chính chính đấu với bốn công tử...” Câu nói còn chưa hoàn thành, Hồng Thất Công lại ném một miếng xương gà nữa, đúng lúc nhét vào trong miệng hắn.

Âu Dương Khắc vội cúi đầu nhỏ ra, Diệp Hương Văn thấy hắn lên tiếng bất kính với nghĩa phụ, cầm khăn bọc gà trên tay, lau một cái trên xà nhà đầy bụi rồi ném xuống đầu hắn.

Đầu Âu Dương Khắc bị phủ đầy bụi bặm không nhìn thấy rõ phía trên, vội vàng nhảy ra. “Vù” một cái, trong miệng hắn lại bị ném vào một khối xương gà đã bị rĩa hết thịt nữa rồi.

Âu Dương Khắc giận dữ, trong bụi bặm tràn ngập thấy có bóng người trên xà nhà, trong lúc vội vã không thấy rõ là ai, bay vút lên cao ra một chiêu độc ác.

Diệp Hương Văn thấy hắn ra tay với mình, “Ui cha” một tiếng, Hồng Thất Công tiện tay đem chân gà vừa gặm xong ném vào tay Âu Dương Khắc, hắn liền rơi xuống.

Hồng Thất Công cười nói: “Lão Khiêu Hóa sử dụng trộm đạo quyền chống lại thói răn quyền của người, được không?”

Diệp Hương Văn thấy đã hết nguy hiểm, giận hắn trước tiên bất kính với nghĩa phụ sau đó lại ra tay với mình, vừa chỉ vào hắn vừa nói với Hồng Thất Công: “Thất Công, đánh hắn.” Nàng sợ Hồng Thất Công không thích người khác biết ông đã thu nàng làm nghĩa nữ, cho nên cố ý sửa miệng gọi như thế.

Lúc này Âu Dương Khắc mới nhìn ra trên xà nhà có hai người đang ngồi, mà mình mới vừa ra tay với đối tượng đã gây ra nguyên nhân hắn bắt người và mãnh liệt tạo thanh thế nữa. Mặc dù Âu Dương Khắc cảm thấy Diệp Hương Văn không giống những cô nương trước kia mình từng gặp nhưng không hề quá mức để trong lòng. Lần này vì muốn cho nàng một bài học, để nàng nhận rõ thân phận rồi đành hoàng ở lại bên mình, nên không tiếc ôm cả danh tiếng “Hái hoa tặc” trên đầu.

Cũng không biết tại sao, lúc này ngoài ý muốn nhìn thấy nàng, hắn không biết Diệp Hương Văn đã tới bao lâu, nên dâng lên mấy phần bất an chỉ sợ nàng thật sự coi mình là hái hoa tặc.

Quách Tĩnh Hoàng Dung và người trong Cái Bang nhìn thấy Hồng Thất Công, đều làm lễ chào hỏi ông.

Hồng Thất Công cũng không để ý tới, chỉ lo gặm nửa con gà nướng còn lại, trong một lúc ăn đến cả tay đều là mỡ, thật là tận hưởng.

Âu Dương Khắc nói: “Hồng thế bá*.”

(*Thế bá = chú, bác. Là bạn hoặc người quen có đồng vai vế của ba/chú của mình).

Hồng Thất Công kéo theo Diệp Hướng Văn nhảy xuống từ trên xà nhà, Hoàng Dung có chút ấn tượng với nữ đầu bếp của nhà họ Lục, lúc này thấy nàng và Hồng Thất Công đồng hành, không khỏi cười nói: “Sao muội muội lại ở chỗ này?”

Diệp Hướng Văn khéo léo gọi: “Hoàng sư tỷ.”

Hoàng Dung sững sờ.

Diệp Hướng Văn cười nói: “Mấy ngày trước gặp được Hoàng đảo chủ, được ông thu làm đệ tử đảo Đào Hoa.”

Hoàng Dung cười nói: “Không ngờ phụ thân ta lại thu nhận muội, hiện giờ ông khỏe không?”

Diệp Hướng Văn đáp: “Sư phụ và muội đồng hành mấy ngày, có vài lần còn nhận lầm muội là tỷ tỷ đó.”

Hoàng Dung nghe lời nói của Diệp Hướng Văn, nhớ tới trước kia phụ thân luôn thương yêu mình, lại nghĩ đến chuyện vì cứu tính mạng của Tĩnh ca ca ở Quy Vân trang, mình đã nóng nảy nói rằng không muốn nhìn thấy phụ thân nữa, trong lòng vô cùng hối hận, không khỏi ngơ ngẩn đứng tại chỗ.

Diệp Hướng Văn kéo tay Hoàng Dung nói: “Tỷ tỷ yên tâm đi, hôm nay sư phụ đã gặp được tỷ rồi. Nhưng ông nói, nhìn thấy tỷ bình an là ông đã an tâm. Ông chỉ hy vọng tỷ được sống sung sướng hạnh phúc thôi.”

Hoàng Dung nhỏ giọng nói: “Phụ thân ta luôn không thích tâm sự với người khác, cũng không nói nhiều với ta.” Vừa nghĩ đến Hoàng Dược Sư lại nhiều lời với Diệp Hướng Văn như thế, có thể thấy được tiểu sư muội này rất hợp tính phụ thân.

Âu Dương Khắc đứng một bên nghe Diệp Hướng Văn nói chuyện, khi biết chuyện Hoàng Dược Sư đã thu nàng làm đệ tử thì không tài nào ngờ nổi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 24

Hồng Thất Công quay đầu nhìn về phía Âu Dương Khắc, vừa nhai thịt gà vừa hàm hồ nói: “Tên tiểu tử này còn không mau cút về Tây Vực đi, ở đây làm đủ chuyện xấu, chẳng lẽ muốn giao mạng nhỏ tại Trung Nguyên?”

Âu Dương Khắc vung cây quạt lên, khẽ cười nói: “Ở Trung Nguyên, cũng chỉ có lão nhân gia ngài có võ công tuyệt thế mà thôi.” Nói bóng nói gió, chỉ cần ngài không lấy lớn hiếp nhỏ làm khó ta, ta tự nhiên không sợ.

Diệp Hướng Văn vừa thấy biểu tình Âu Dương Khắc thì càng thêm tức giận, chỉ hận võ công của mình không giỏi, nếu không cũng sẽ dạy dỗ hấn một chút.

Hồng Thất Công nói: “Người muốn dùng lời nói chèn ép ta, khiến Lão Khiếu Hóa không có cách nào ra tay thì người cho rằng trên đời này không người nào có thể đánh bại người à? Võ lâm Trung Nguyên có rất nhiều người tài, người mạnh miệng nói vậy có phải quá sớm hay không. Ta còn nghe nói người ghét nhất là ăn xin?”

Âu Dương Khắc vừa nghe Hồng Thất Công nhắc tới việc này, vội cười nói: “Ta nào biết lão anh hùng này là đệ tử của Thất Công? Ra tay hơi nặng một chút, chớ trách chớ trách.”

Diệp Hướng Văn “hừ” một tiếng: “Người nói thật đơn giản. Vừa ra tay đã muốn phé đi mắt người ta, hiện giờ nói một câu ‘Chớ trách’ thì coi như bỏ qua? Ông ta là lão anh hùng, hiện tại người đánh bại ông ấy, nghĩa là còn lợi hại hơn lão anh hùng nữa, người tự khen bản thân, không biết ngượng sao?”

Âu Dương Khắc chưa từng bị nói móc bao giờ, hấn xin lỗi chỉ vì vuột mất nể mũi. Vừa nghe Diệp Hướng Văn nói, tâm trạng hấn lại giận dữ, tàn bạo nhìn lại, thì thấy nàng ăn mặc giản dị nhưng xinh đẹp thanh lệ, khóe miệng hơi vênh, vừa nhu mì vừa mang theo mấy phần ngậy thơ hồn nhiên thì ngẩn ngơ, thầm nghĩ: “So với những ti nữ bên cạnh ta, nàng xinh đẹp hơn nhiều.”

Vốn Diệp Hướng Văn định nói khích khiến hấn tức giận ra tay, như vậy Hồng Thất Công có thể dạy dỗ hấn. Nào ngờ Âu Dương Khắc tức giận thì tức giận chứ không tiếp nhận lời nói của nàng, làm nàng không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ lạ, thầm nghĩ: “Hấn ra tay độc ác, ta tưởng rằng hấn không chịu được kích động, vậy mà hấn lại im hơi lặng tiếng, thật không thể nào lường được.”

Hồng Thất Công cười nói: “Thủ hạ của Lão Khiếu Hóa quản lý một đồng người có đại khiếu hóa, trung khiếu hóa, tiểu khiếu hóa nhưng bọn hấn lại không phải đệ tử của ta. Lão khiếu hóa luôn không tốt, ha ha, nếu ta thật có một đệ tử xuất hiện, người vẫn cho rằng hấn đánh không lại người?”

Âu Dương Khắc nói: “Thế bá nói phải. Truyền nhân của ngài đương nhiên sẽ mạnh hơn tiểu chất* nhiều. Nhưng công phu của ngài cao như vậy, người kia cũng khó học được một thành công lực của ngài.”

(*Tiểu chất: cháu, vì quan hệ quen biết của Ngũ Tuyệt, nên Âu Dương Khắc tự xưng là cháu với Hồng Thất Công theo lễ phép thôi. Chứ thiếu chủ này có xem ai ra gì đâu ^^)

Diệp Hường Văn thấy hấn ngoài mặt cung kính, kì thật đều nói những lời tổn hại Hồng Thất Công, cả giận nói: “Ngươi nói dễ nghe nhỉ, nhất định trong lòng đang mắng Thất Công lão nhân gia đây.”

Hoàng Dung cảm thấy lời nói và hành động của sư muội rất hợp tính mình, bắt đầu tăng thêm vài phần thân thiết.

Âu Dương Khắc nói: “Thật không dám.”

Hoàng Dung cười nói: “Miệng ngươi nói không dám, thật ra trong lòng cũng đang mắng Thất Công lão nhân gia sẽ không chỉ dạy đồ đệ, dạy tới dạy lui đều là phé vật.”

Hồng Thất Công nghe lời nói của Hoàng Dung, nghĩ đến Văn nhi và Hoàng Dung đều dùng biện pháp khích người, không khỏi vừa bực mình vừa buồn cười, lờ mờ nói một cái: “Tiểu cô nương lại dùng kế khích tướng nữa sao.”

Hoàng Dung thè lưỡi một cái, nhìn Diệp Hường Văn rồi cùng nhau mỉm cười.

Hồng Thất Công quay đầu nói: “Cái tên tiểu tử này dám mắng ta?” Rồi ra tay giành lấy chiết phiến của hấn, mở ra nhìn một lượt. Trên cây quạt một mặt vẽ mẫu đơn, một mặt đề chữ lưu niệm.

Hồng Thất Công chỉ nói: “Không được, không tốt.”

Hoàng Dung tiến lên, nhìn trên mặt quạt đề mấy chữ “Thiếu chủ Bạch Đà sơn”, đoán rằng Âu Dương Khắc tự viết thì cố ý nói: “Chữ này thật kém cỏi.”

Hồng Thất Công tiện tay dùng mặt quạt chùi miệng vừa mới ăn gà, sau đó vo thành một cục ném trên mặt đất.

Trong lòng Âu Dương Khắc biết, mặc dù cây quạt này thoạt nhìn bình thường nhưng khung quạt lại được chế tạo bằng sắt, Hồng Thất Công tiện tay nắm bóp thì đã nặn thành một khối, sức lực kia thật không phải chuyện đùa.

Hồng Thất Công nói: “Nếu như ta đánh thắng ngươi, chắc ngươi cũng không phục. Ta đây liền thu đồ đệ để đánh một trận với ngươi vậy.”

Âu Dương Khắc biết người ông nói là Quách Tĩnh, vừa muốn nói thì Diệp Hường Văn đã cướp lời: “Đánh không lại cứ việc nói thẳng, không cần kiêu cỏi.”

Âu Dương Khắc oán hận liếc nàng một cái nhưng lại cảm thấy nàng đang khinh thường mình, còn tỏ ra thật vui vẻ. Từ nhỏ đến lớn hấn muốn nữ nhân nào lại không có, các cô nương không phải đều mong môi được dính chặt vào hấn sao? Hết lần này tới lần khác, Diệp Hường Văn luôn để hấn nhìn thấy, lúc đưa tay muốn bắt thì lại trơn trượt tựa như con cá nhỏ, làm tâm hấn thật ngứa ngáy khó nhịn. Lần này vốn hấn muốn giáo huấn nàng, ai ngờ nàng lại được Hoàng Dược Sư thu làm đồ đệ, giá trị cả người đều tăng lên, nên ngoài mặt hấn không thể nào gây khó dễ nàng được nữa.

Bên kia Quách Tĩnh dập đầu bái Hồng Thất Công. ..., sau đại lễ bái sư thì đã chính thức trở thành đệ tử của Hồng Thất Công rồi. Lúc này Hồng Thất Công đang giảng giải những chỗ huyền diệu của ba chương còn lại trong “Giảng Long Thập Bát Chương” cho hấn.

Diệp Hường Văn mơ hồ nhớ lại nguyên tác, mặc dù Hồng Thất Công dạy đồ đệ ngay trước mặt nhưng Âu Dương Khắc nghe xong lại không hiểu điểm mấu chốt. Hiện tại, nhìn dáng vẻ và ánh mắt lấp lánh của hấn, nhất định đang tỉ mỉ suy nghĩ chiêu pháp phá giải.

“A.” Diệp Hường Văn kêu lên, muốn nói gì đó làm hấn phân tâm đôi chút.

Âu Dương Khắc nhìn về phía Diệp Hường Văn.

“Sao ngươi lại đi theo ta?” Diệp Hường Văn nói.

Âu Dương Khắc cười nói: “Là do nàng lật lọng, đồng ý rồi đến nửa đường lại chạy trốn, đương nhiên ta không thể làm gì khác ngoài đuổi theo rồi.”

Diệp Hường Văn đáp: “Ta đi là do ngươi nói bỏ qua cho ta mà, nam tử hán đại trượng phu sao có thể nói lời rồi không giữ lời như vậy? Lại nói, ngày đó ngươi ép buộc ta đi với ngươi, nhiều lần vây quanh ta như vậy... ta lại không biết võ công, đành phải đồng ý theo ngươi thôi. Ngươi so đo với tiểu cô nương, không biết xấu hổ à?”

Nàng vừa nói ra lời này, ánh mắt của người Cái Bang trong sân nhìn Âu Dương Khắc càng thêm khinh thường. Mặc kệ nói thế nào thì dùng sức mạnh ép buộc một tiểu cô nương tay trái gà không chặt, vốn rất lưu manh hèn hạ. Hơn nữa, Diệp Hường Văn do Hồng Thất Công mang xuống từ trên xà nhà, quả thật bọn họ cảm thấy nàng không có một chút võ công nào cả.

Âu Dương Khắc biết Diệp Hường Văn đang mượn cớ gây chuyện, tâm tư hấn đến nghiến răng nhưng lại không thể làm gì nàng. Hấn đã lĩnh đủ tính cách tinh quái của nàng, tuy rằng nàng không biết võ công nhưng thủ đoạn lại nhiều vô kể, nếu không ban đầu sao hấn có thể chịu thiệt đến như vậy. Nhưng những người đang đứng giữa sân kia lại không biết, chỉ nghe lời nói của nàng khó tránh việc nghĩ Âu Dương Khắc là tiểu nhân bỉ ổi, huống hồ hấn còn có tiền án bắt cóc cô nương nhà lành nữa.

Âu Dương Khắc hừ lạnh một tiếng, phớt lờ mọi thứ.

Diệp Hường Văn thấy Hồng Thất Công dạy bảo đã gần xong thì không gọi chuyện nói với Âu Dương Khắc nữa, yên lặng đứng sau lưng Hồng Thất Công.

Sau đó, Quách Tĩnh tỷ thí với Âu Dương Khắc.

Quách Tĩnh được Hồng Thất Công chỉ điểm, uy lực chiêu pháp tăng mạnh nhưng dù sao hắn chỉ là người mới học, vận dụng không được thuần thục lắm.

Đầu tiên hắn và Âu Dương Khắc đánh không phân cao thấp, sau dần dần nóng lòng, Âu Dương Khắc dứt khoát đổi thành “Linh Xà Quyền” của Âu Dương Phong, nhất thời tung ra song chiêu mềm mại không xương, khi đánh lên cổ của Quách Tĩnh thì kinh lực quá mức mãnh liệt. Dưới sự bất ngờ không kịp đề phòng, Quách Tĩnh liên tục bị đánh vài quyền, không khỏi rối loạn thế cục.

Hồng Thất Công thấy Quách Tĩnh bị thua, kêu lên: “Tĩnh nhi ra đây, trận này xem như chúng ta thua.” Rồi quay đầu nói với Âu Dương Khắc: “Tiểu tử, người thật không nên thân, khi đánh nhau rõ là ác độc. Ha ha, thúc phụ* người chế bộ “Linh Xà Quyền” này, nghĩa là ngộ ra được từ trên thân rắn sao? Coi như vận số người tốt, đi đi.”

(*Thúc phụ = chú, em của ba).

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc sắp rời khỏi, một lòng muốn trị hắn, thuận miệng nói: “Chậm đã.”

Âu Dương Khắc nghe vậy xoay người, lại thấy Diệp Hường Văn đang nhìn mình, nội tâm khẽ động, ngầm nghĩ: “Ta làm tất cả mọi thứ nhưng nàng lại không chút cảm động. Lẽ nào từ đầu đến cuối nàng không hề muốn lật mềm buộc chặt?” Nhưng muốn người luôn sống trong nhung lụa tiếp nhận sự thật này thì có chút khó khăn trở ngại. Hắn lại nghĩ, “Rốt cuộc là không hề quan tâm hay vẫn đang giả vờ thử thách, ta thử thêm lần nữa vậy.”

Trong khi hắn còn đang suy nghĩ, bên kia Hoàng Dung đã bái Hồng Thất Công làm sư phụ, học phương pháp bắt rắn của ăn mày, ở trên tay cũng thoa lên thuốc khắc chế nọc rắn.

Hoàng Dung nói: “Hiện giờ ta là đệ tử của lão nhân gia Thất Công, cũng tới lĩnh giáo công phu của người một chút. Người dùng thói xà quyền đánh thắng Tĩnh ca ca, ta cũng muốn thỉnh giáo thói xà quyền của người, nếu người dùng quyền pháp khác thì coi như người thua cuộc, sao hả?”

Âu Dương Khắc mỉm cười đáp: “Cô nương nói thế nào thì như thế đó đi, đều nghe theo nàng.” Tuy nói như thế nhưng hắn lại nghiêng mắt nhìn Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn không nhìn những thứ diễn ra trong sân, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó, trên mặt lộ ra biểu tình như đang đi vào cõi thần tiên.

Âu Dương Khắc cảm thấy hết sức kỳ quái nghĩ: “Nàng đang suy nghĩ chuyện gì đây? Chẳng lẽ trong thời gian tách khỏi ta, nàng đã có tình nhân sao?” Vừa nghĩ như thế, không kim được ngầm nhen nhóm cơn thịnh nộ.

Hoàng Dung cười châm biếm: “Không nhìn ra người lại tốt với ta như vậy.” Hai người lập tức triển đấu.

Tâm của Âu Dương Khắc đang đặt trên người Diệp Hường Văn, đã quên mất chuyện trên người Hoàng Dung mặc Nhuyễn Vị Giáp. Đến khi hai người thật sự giao thủ, hắn mới đột nhiên nhớ tới, không khỏi âm thầm rờ rẫm, hối hận việc muốn thử Diệp Hường Văn mà huênh hoang nói lời của kẻ cả như vậy.

Nhất thời hắn bị bó tay bó chân, không lâu sau Hoàng Dung liền xé ống tay áo của hắn nên phải dùng công phu khác Linh Xà Quyền để tự vệ. Sau đó, Hoàng Dung nhảy ra ngoài vòng tròn, châm chọc nói: “Người thua. Ba ván mỗi bên đều thắng một, còn lại một ván nữa.”

Khóe mắt của Âu Dương Khắc vẫn âm thầm lướt nhanh qua Diệp Hường Văn, thấy nàng tựa hồ không quan tâm chút nào đến trận đấu, tâm trạng càng ngày càng tức giận, nghe Hoàng Dung nhắc tới việc so thêm một ván, là thi văn hay thi võ, hắn cũng không lắng nghe, chỉ duỗi chân lấy bên trái làm trục, chân phải lùi ba thước khỏi vòng tròn lớn, ra ý kiến: “Lấy vòng tròn này làm vạch, như cô nương đã nói qua, người nào ra khỏi vòng tròn trước là người thua cuộc. Nàng đánh trước ba lần, sau đó ta sẽ đánh lại ba lần. Mời cô nương ra chiêu trước.”

Hoàng Dung cười nhạo báng: “Người thật gian xảo, biết động thủ trước sẽ có hại.” Nói rồi đánh ra một chiêu.

Đột nhiên Âu Dương Khắc thấy trong lòng bàn tay nàng lóe lên ánh sáng màu bạc, ắt là ám khí, hắn có thể dùng chiết phiến hay ống tay áo để ngăn chặn nhưng tất cả đều bị hỏng rồi, lại không thể ra quyền, chỉ có thể nhảy lên cao để tránh né. Vừa nhảy lên hắn chợt nghe một tiếng thét hải hùng, dường như là từ phía Diệp Hường Văn, trong lòng không khỏi rét lạnh.

Hoàng Dung thấy hắn đang ở giữa không trung, đôi tay lập tức phóng thêm hai cây châm thép nữa, Âu Dương Khắc thể mới hiểu được nguyên nhân Diệp Hường Văn kinh hô, nghĩ đến nàng sớm đoán được Hoàng Dung sẽ ra chiêu này. Mắt thấy châm thép sáng loáng phóng về phía mình, trong lòng hắn thầm nghĩ: “Mạng ta coi như xong rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bóp Xuyên Vào Xạ Điêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 25

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Thân của Âu Dương Khắc đang trong hiểm cảnh, ngay lúc vội vã cũng không thể không nhìn Diệp Hường Văn một cái, thấy trên mặt nàng ẩn hiện vẻ quan tâm lo lắng, trong lòng Âu Dương Khắc có chút thoải mái: “Dù sao nàng vẫn còn để ý tới ta.” Lập tức nhắm mắt chờ chết.

Bỗng hắn cảm thấy sau gáy căng thẳng, tiếp đó thân thể bị người ta xách lên cao, mấy cây châm thép mang theo tiếng gió bay xuyên qua dưới chân hắn.

Âu Dương Khắc vừa ý thức được có người cứu mình, thân thể đã bị ném ra ngoài. Với công phu của hắn, vốn không khó để bình an chạm đất, thế nhưng lực đạo ném ra lại tương đối cổ quái, mặc dù hắn nỗ lực ổn định thân thể, cuối cùng chỉ có thể bị quăng ngã, đụng phải vai trái. Lúc này ánh mắt của hắn và Diệp Hường Văn giao nhau, dù nhìn thấy được ý nghĩ như trút được gánh nặng trong mắt nàng, nhưng nghĩ đến tính tự phụ tài hoa của bản thân, ở trước mặt nàng bị khó coi như vậy thì lập tức nhảy lên, bỏ đi cũng không hề quay đầu lại.

Những mỹ cơ áo trắng thấy thiếu chủ rời khỏi, ngay lập tức cũng theo đuôi đi mất.

Hoàng Dung không hiểu lắm, hỏi: “Sư phụ, sao lại không giết hắn? Hắn hư như vậy mà.”

Diệp Hường Văn yên lặng cúi đầu. Mặc dù tận đáy lòng nàng e ngại Âu Dương Khắc, xem trong nguyên tác cũng thấy hắn không phải người tốt, nhưng vào khoảng thời gian chung đụng trước kia, hắn thật đối xử với nàng không tệ. Không nói những cái khác, khi nàng cô ý hại hắn bị tào tháo rượt để tạo cơ hội trốn đi, nếu lúc đó hắn quyết tâm hạ sát thủ, quả thật nàng không thể nào thoát khỏi.

Cho nên khi nhìn thấy Âu Dương Khắc gặp phải hung hiểm thì nàng có chút không đành lòng. Cho đến khi hắn thoát hiểm, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm.

Hồng Thất Công nói: “Tiểu nữ oa, tiểu tử Âu Dương này quá mức cao ngạo, nếu cả đời cứ như vậy dĩ nhiên sẽ không thể trở thành người tài được. Nhưng Lão Khiếu Hóa và thúc phụ Âu Dương Phong của hắn có quen biết một chút, nếu để ông ấy biết chất nhi* của ông chết trong tay đồ đệ của ta, mặt mũi của ông ta sẽ bị mất hết.” Ông vừa cười vừa nói, “Con đã giúp sư phụ lấy lại mặt mũi, sư phụ muốn thưởng cho con chút đỉnh đây.”

(*Chất nhi = cháu).

Diệp Hường Văn cười nói: “Không bằng dạy Hoàng sư tỷ mấy chiêu đi ạ.”

Hoàng Dung nhìn Diệp Hường Văn một cái, thấy nàng và Hồng Thất Công đồng hành, thái độ nói chuyện thân mật không câu nệ, trong lòng thầm suy đoán về quan hệ giữa nàng và Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công nhìn qua Diệp Hường Văn, nói: “Trong bang của Lão Khiếu Hóa còn có việc, sợ rằng không có thời gian nán lại đây đâu.”

Lúc mọi người nói chuyện, tay chân bị trói của Trình tiểu thư cũng được cởi bỏ. Nàng xấu hổ đi đến chào hỏi, cử chỉ đáng điệu đúng là thuộc hàng thiên kim phú hộ, không hề có chút khí chất giang hồ nào cả.

Diệp Hường Văn thấy Trình Dao Già lời kéo nói nhỏ với Hoàng Dung ở một bên, Hồng Thất Công thì xử lý chuyện trong bang, bèn dứt khoát nói chuyện phiếm với sư huynh.

Chỉ một lúc sau, Hồng Thất Công quay đầu nói với Quách Tĩnh Hoàng Dung: “Tĩnh nhi, Dung nhi, các con đưa Trình tiểu thư về quý phủ nhé.”

Hoàng Dung cười nói: “Được ạ. Tiểu sư muội có muốn đi chung hay không?”

Hồng Thất Công cũng cười nói: “Văn nhi đi với các con làm gì? Nàng còn có việc ở đây.”

Hoàng Dung le lưỡi một cái, nói: “Thất Công, tiểu sư muội là đệ tử của phụ thân con, còn có quan hệ gì với lão nhân gia ngài sao ạ?”

Hồng Thất Công nói: “Phụ thân con rất thích phân cao thấp với người khác, Lão Khiếu Hóa đã sớm thu người nghĩa nữ này, hắn cũng không phải không được thu nàng làm đồ đệ.”

Thế nên Hoàng Dung mới biết Diệp Hường Văn lại là đệ tử của Hồng Thất Công, cười nói: “Sư phụ thu được một nghĩa nữ thông minh, quả thật là chuyện đáng mừng.” Nàng nghe được ý tứ trong lời nói của Hồng Thất Công, ông đã thu nghĩa nữ trước khi Hoàng Dược Sư kịp thu đệ tử, cho nên không định đề cập đến chuyện này nữa.

Hồng Thất Công đáp: “Đã biết con cùng một giuộc với phụ thân con, mau đưa người đi đi.”

Quách Hoàng hai người bái biệt Hồng Thất Công, đưa Trình đại tiểu thư rời khỏi đó.

Diệp Hường Văn tiếp tục đợi thêm một lát, những người ăn mày kia bàn chuyện xong với Hồng Thất Công cũng lục tục rời đi.

Hồng Thất Công nói: “Văn nhi, hiện trời đã tối, ở đây nghỉ ngơi một lát thôi.”

Diệp Hường Văn gật đầu đáp ứng, Hồng Thất Công liền nhảy lên xà nhà, chỉ trong chớp lát tiếng ngáy dần dần lớn lên.

Diệp Hường Văn đi lòng vòng ở phía trước phía sau từ đường, sau khi thấy nhà sau có chỗ cho người nghỉ ngơi thì muốn nằm xuống. Lúc này nàng chợt nghe bên ngoài có tiếng động đi lại, lo lắng là kẻ địch nên vội vàng đứng dậy áp tai vào tường lắng nghe. Đợi nghe được âm thanh của Quách Tĩnh Hoàng Dung, trong lòng cảm thấy kì lạ, không biết tại sao họ đi rồi còn quay trở lại.

“Đương hiền đệ, bên này tránh gió, người nằm bên này đi.” Không lâu sau, giọng nói của Quách Tĩnh vang lên ở phía trước. Có lẽ bọn họ cũng tính ngủ lại ở nơi này.

Diệp Hường Văn giật mình một cái: Dương hiền đệ? Chẳng lẽ là Dương Khang?

Nàng vội vàng tiến đến màn cửa từ trong khe hẹp nhìn ra ngoài.

Quả nhiên, Quách Tĩnh Hoàng Dung đang ở bên ngoài, còn có một thiếu niên môi hồng răng trắng, chính là người đã nâng xà ngang ở Quy Vân trang để cứu giúp đám quan quân họ.

Diệp Hường Văn luôn không có ấn tượng tốt với hạng người vì vinh hoa phú quý mà vứt bỏ phụ thân như Dương Khang, nên không muốn thấy hắn lần nào nữa. Nàng lại nghĩ đến, không biết từ khi nào mà tiếng ngáy của Hồng Thất Công đã ngừng lại rồi.

Trong đại sảnh ba người kia cũng không biết còn có người khác ở đây, Quách Hoàng hai người nhìn thấy từ đường vắng vẻ, cho là những người khác đã sớm đi rồi. Sau đó ba người nằm trong hành lang, lặng yên không một tiếng động.

Nhưng sau một hồi Hoàng Dung đột nhiên ngồi dậy nói: “Có tiếng vó ngựa, ba người phía trước, phía sau có hơn mười người truy đuổi.”

Quách Tĩnh cũng ngồi dậy đáp: “Ngựa mà ba người cưỡi phía trước là ngựa Mông Cổ, mười sáu người khác đuổi theo ở phía sau. Kì lạ thật, ngựa đại mạc Mông Cổ sao lại đến nơi này?”

Diệp Hường Văn ngẩn ra. Nàng nhớ trong nguyên tác có đoạn miêu tả đám người Hoa Tranh đi đến Trung Nguyên, chẳng lẽ lúc này chính là phân đoạn đó?

Đang nghỉ ngơi, Quách Tĩnh Hoàng Dung đã ra khỏi từ đường. Diệp Hường Văn cũng lặng lẽ từ cửa sau đi ra, ẩn trong bụi cỏ nhìn ra ngoài.

Quả nhiên có hai nhóm người, những người phía sau vừa truy đuổi vừa bắn tên, ba con ngựa phía trước vội chạy đến gần từ đường thì bỗng nhiên thụt lùi lại, tiếp theo Diệp Hường Văn nghe được một đoạn thì thầm đối thoại, nhưng nghe không hiểu, có lẽ đó là tiếng Mông Cổ.

Ba người kia bỏ ngựa leo lên cột cờ ở từ đường trước mặt, truy binh rối rít xuống ngựa ở phía sau, nhìn quần áo thì biết ngay là quân Kim. Bốn tên quân Kim quờ binh khí muốn chặt đứt cột cờ, mặc dù có tên từ cột cờ bắn xuống nhưng bọn họ giờ tấm chắn lên, căn bản không thể bắn trúng người được.

Quách Tĩnh đột nhiên kêu lên: “Trên cột cờ là sư phụ Triết Biệt và nghĩa đệ Đà Lôi? Sư phụ Bác Nhĩ Hốt, con là Quách Tĩnh đây.”

Giữa cột cờ có tiếng hoan hô truyền đến, có một âm thanh trong trẻo nói bằng tiếng Hán: “Quách Tĩnh, sao con lại ở đây?”

Quách Tĩnh xua đuổi quân Kim chém cột cờ, trong lúc vô tình Diệp Hường Văn ngẩng đầu, thấy trên không trung có bóng dáng màu trắng đột ngột xuất hiện, trong lòng khẽ động: “Đây là đôi bạch điều kia?”

Quả nhiên, hai con đại điều màu trắng nhanh chóng bay đến, hạ xuống vai Quách Tĩnh như kêu như khóc.

Quách Tĩnh và Đà Lôi đánh lui quân Kim, ba người trèo xuống từ cột cờ, hết sức phấn khởi vây quanh Quách Tĩnh nói chuyện, rồi lại dùng tiếng Mông Cổ.

Ở một bên Hoàng Dung cảm thấy đùa giỡn với con đại bàng kia.

Diệp Hường Văn không hiểu bọn họ nói gì, lại nằm úp sấp đã lâu khiến tay chân đều tê dại, thấy nguy hiểm đã qua nên thư giãn chân tay một chút.

Ai ngờ ba người kia hết sức cảnh giác, lập tức phát hiện ra, vừa dùng tiếng Hán la lên: “Có người!”, thì một mũi tên lập tức bắn tới.

Diệp Hường Văn kinh hãi, từ trong bụi cỏ xông ra ngoài, sử dụng khinh công chạy đến sau lưng Quách Tĩnh, hô lớn: “Này, ta không phải người xấu.”

Quách Tĩnh nghe ra âm thanh của Diệp Hường Văn, vội nói: “Sư phụ Triết Biệt, đây là sư muội của con.”

Người bắn tên về phía Diệp Hường Văn chính là Triết Biệt. Y nghe Quách Tĩnh nói xong, biết thiếu chút nữa đã lỡ tay làm tổn thương người khác, đi lên chào hỏi: “Trong đêm tối không thấy rõ lắm, cho rằng còn có cá mắc trong lưới*, mong cô nương chớ trách.”

(*lạc võng chi ngư = cá mắc trong lưới, ý nói là còn kẻ địch còn sót lại rình rập quanh đây).

Diệp Hường Văn cũng bước lên phía trước vài bước, muốn nhìn kĩ vị tướng quân áo đen được coi là thần tiên trong sách, tuy diện mạo không thấy rõ

nhưng tay cầm trường cung uy phong lẫm lẫm, không khỏi có thiện cảm, cười nói: “Không sao, người cũng không gây thương tổn cho ta.”

Hai người khách khí một phen, bên kia Quách Tĩnh và Đà Lôi nói chuyện, trong chốc lát quay đầu hốt hoảng kêu lên: “Dung nhi, Khang đệ, thì ra Hoàn Nhan Hồng Liệt cũng ở đây, chúng ta mau đi tìm thôi.” Nói rồi chia nhau ra tìm kiếm với Hoàng Dung.

Chắc là đám người Đà Lôi nói cho hần biết rồi.

Diệp Hường Vãn đứng đợi trong viện chốc lát, sắc trời đã dần sáng. Nàng nghĩ không biết nghĩa phụ đã rời đi hay chưa, quay đầu nhìn về phía ba người Mông Cổ nọ, thấy người đứng giữa mặt to mày rậm, rất có khí thế, có lẽ là tứ vương tử Đà Lôi. Bên cạnh hần là một nam nhân lớn tuổi, phải là Bác Nhĩ Hốt. Còn về phần Triết Biệt, lúc này trong đêm đen không thấy rõ, lúc này nhìn lại, đại khái khoảng ba mươi tuổi, toàn thân áo đen, mày rậm bay xéo, có lẽ vì cuộc sống quanh năm ở đại mạc nên màu da hơi tối, nhưng tướng mạo lại cực kỳ anh tuấn.

Diệp Hường Vãn không ngờ Triết Biệt trẻ tuổi như thế, nàng nhớ trong sách có viết khi Quách Tĩnh còn bé đã che giấu tình cảnh với Triết Biệt, khi đó y đã là hắc bào tướng quân rồi. Hiện tại Quách Tĩnh đã lớn, nàng cho rằng Triết Biệt ít nhất cũng cỡ bốn mươi hay năm mươi tuổi rồi chứ.

Triết Biệt thấy tiểu cô nương kia không ngừng quan sát y, nên cũng nhìn lại nàng mấy lần, nghĩ thầm “Tiểu sư muội của Quách Tĩnh thật là xinh đẹp.”

Diệp Hường Vãn đang suy nghĩ có nên nói vài câu với Triết Biệt hay không, dù sao trong ba người Mông Cổ chỉ có mình y hiểu Hán ngữ. Đột nhiên ngay lúc này có một cỗ kinh phong đánh tới, lúc đến trước mặt nàng thì bỗng mất đi sức mạnh, bẹp một tiếng rơi vào lòng bàn tay nàng.

Diệp Hường Vãn cúi đầu nhìn xuống, là một miếng xương gà, trong lòng biết rõ Hồng Thất Công đang thúc giục nàng rời đi, nên nói với Triết Biệt: “Khi Quách sư huynh của ta trở về, xin nhắc giùm huynh ấy rằng ta đã đi theo nghĩa phụ rồi.” Nói rồi gặt đầu với y một cái, xoay người thì triển khinh công rời khỏi.

Diệp Hường Vãn đi được một đoạn đường, nghe được âm thanh ở phía sau, quay đầu nhìn lại thì thấy Hồng Thất Công không nhanh không chậm đi theo sau lưng nàng.

Diệp Hường Vãn cười hỏi: “Nghĩa phụ, vừa rồi người đã ở nơi nào, sao con không thấy người?”

Hồng Thất Công đáp: “Lão Khiếu Hóa thấy có nhiều người nên đi loanh quanh bên ngoài một chút.”

Diệp Hường Vãn lại hỏi: “Đêm nay nghĩa phụ muốn tham gia tiệc rượu của Cái Bang không?” Lúc trước tên khất cái họ Lê đã nói về kế hoạch chiêu đãi tối nay, nàng đã nghe hết thảy vào tai rồi.

Hồng Thất Công gật một cái rồi nói: “Quá khổ, quá thiếu thốn, tiệc rượu của ăn mày không có gì ngon để ăn. Chúng ta tìm chỗ nào nghỉ vài ngày, con làm mấy món ngon cho nghĩa phụ, ta sẽ chỉ điểm quyền cước cho con.”

Diệp Hường Vãn nghe Hồng Thất Công nói xong, trong lòng vui vẻ, đáp lại: “Hiện nay Vãn nhi đã hiểu được võ công rất quan trọng, đang muốn mặt dày xin xỏ nghĩa phụ chỉ điểm đôi chút đây. Lát nữa Vãn nhi sẽ đi mua nguyên liệu nấu ăn ngay, trong khoảng thời gian này nhất định sẽ để nghĩa phụ ăn uống thoải mái còn về món ăn tuyệt đối không giống nhau đâu ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 26

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Tuy Hồng Thất Công nói sẽ chỉ điểm công phu cho Diệp Hường Vãn, nhưng hai người lại sớm đi tối muộn, chưa từng nghỉ ngơi ở nơi nào quá một đêm. Diệp Hường Vãn mơ hồ cảm giác được Hồng Thất Công đang muốn làm gì đó nhưng ông không nói ra, nàng cũng sẽ không hỏi, thường ngày chỉ đi theo ông, nếu không dốc lòng luyện võ thì là chăm chỉ nấu ăn. Bản về trình độ nấu nướng khéo léo, kỹ thuật càng ngày càng cao hơn trước, ngay cả khi ăn cơm, cũng thỉnh thoảng có mì sợi cuộn như tơ vàng hay là cơm chiên bát bảo hoặc là bánh bao bột gạo hấp, mỗi món ăn không hề lặp lại, Hồng Thất Công ăn đến ngấu nghiến, mỗi khi ăn sẽ hô lên: “Thật là đã ghien.”

Khi Hồng Thất Công truyền thụ võ công thì thấy suy nghĩ của nàng linh hoạt, ngay cả quyền pháp phiền phức như Tiêu Dao Du cũng chỉ dùng mấy canh giờ là có thể học được, điều duy nhất không đạt chính là công lực, nên muốn lấy công phu tinh tế năm xưa của mình dạy cho nàng.

Hồng Thất Công thấy rằng, Vãn nhi là nữ hài tử, nội lực tự nhiên nghiêng theo hướng âm nhu, vì vậy những năm gần đây ông luyện công phu cương dương không hề thích hợp với nàng, nên chỉ dạy nàng một ít võ công tinh xảo linh hoạt dùng để phòng thân. Còn về phần nội lực, phải dựa vào việc nàng tích lũy lâu dài khi tu tập vậy. *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hường Vãn học quyền cước với Hồng Thất Công, cùng lúc học luôn võ công của đảo Đào Hoa, khi có chỗ không hiểu thì đi hỏi Hồng Thất Công, nhất định sẽ được giải đáp. Nhưng Hồng Thất Công luôn quang minh lỗi lạc, Diệp Hường Vãn hỏi ông cái gì, ông sẽ đáp cái đó, còn mấy tờ công phu

của Hoàng Dược Sư, ông không hề nhìn qua một lần nào.

Về phần “Bát Bộ Độc Kinh” mà Diệp Hướng Văn đang đọc, trước kia cũng từng hỏi qua ý tứ của Hồng Thất Công. Nhưng ông chỉ ngẫm nghĩ rồi thờ dài nói: “Văn nhi, con phải nhớ kĩ, đạo dùng độc tựa như dùng binh khí, vốn không phân thiện ác, kết quả như thế nào đều chỉ dựa vào một ý niệm của người dùng. Do đó, con nên sử dụng nó một cách cẩn thận.”

Diệp Hướng Văn gật đầu nói ‘Vâng’.

Cứ như vậy thấm thoát mấy ngày trôi qua, mặc dù Diệp Hướng Văn chưa có kinh nghiệm thực chiến nhưng học hỏi thật sự nhanh, ngay cả Hồng Thất Công cũng không khỏi cảm thán rằng căn cốt thiên phú hơn người, khi luyện võ đúng là nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Một ngày nọ vào lúc mặt trời lặn, Diệp Hướng Văn và Hồng Thất Công không kịp chạy đến trấn nhỏ, Hồng Thất Công thấy phía trước có một sân viện bỏ hoang thì muốn ngủ lại đó. Vốn Diệp Hướng Văn tưởng sẽ chạy đến trấn nhỏ phía trước, nghe lời nghĩa phụ nói vậy cũng đành thôi.

Phòng ở bên kia đã lâu không có người ở nên đã sớm rách nát không chịu nổi. Trên nóc nhà có mấy lỗ lớn, trong phòng cũng phủ một lớp tro bụi thật dày, Diệp Hướng Văn quét sạch sẽ giường hẹp để Thất Công nghỉ ngơi, còn mình thì đi đến chợ trong thị trấn mua đồ làm bữa tối.

Giữa đồng không mông quạnh, nàng gấp rút dùng khinh công di chuyển, mới vừa đi được vài dặm thì nghe thấy tiếng đánh nhau ở phía trước. Diệp Hướng Văn dừng lại, mũi chân chuyển một cái, dự tính đi đường vòng.

Bỗng nhiên một mũi tên dài bắn tới, kinh lực mười phần, Diệp Hướng Văn không dám đỡ, lách mình né tránh, mũi tên liền rơi về phía sau cách nàng không xa, ghim thật sâu vào lòng đất, lông vũ trên đó còn không ngừng rung động. *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hướng Văn nhìn lướt qua, thấy trên cán tên có một vòng thép bao lấy, phía trên còn khắc hình đầu báo, không khỏi “Ồ” một tiếng.

Lúc ở từ đường lần đầu tiên nàng gặp thần tiên Triết Biệt, đã tỉ mỉ quan sát y, khi đó nàng thấy trong túi đựng tên của y chính là loại thép tôi khắc đầu báo này đây.

Chẳng lẽ lại là bọn họ?

Diệp Hướng Văn có ấn tượng rất tốt với Triết Biệt, lại nghĩ đến Đà Lô là huynh đệ kết nghĩa với Quách sư huynh, cho nên lặng lẽ trốn qua đó muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Quả nhiên, có một đám quân Kim đang vây quanh ba người trên cánh đồng hoang dại. Ba người kia tựa lưng vào nhau, đúng là đám người của Đà Lô rồi. Hình như Triết Biệt đã bị thương, lúc giương cung động tác không được lưu loát lắm.

Diệp Hướng Văn đang muốn đi ra, đột nhiên tay áo bị người khác kéo lại.

Nàng quay đầu nhìn lại, ngoài ý muốn phát hiện ra yêu nghiệt Âu Dương Khắc đứng ở phía sau. Hắn đứng đó mỉm cười, một thân một mình, đám tì nữ và mỹ cơ xinh đẹp đáng yêu chẳng biết đi nơi nào rồi.

Âu Dương Khắc cười nói: “Nàng muốn làm gì?”

Diệp Hướng Văn vừa thấy Âu Dương Khắc, trong lòng như có hồi chuông báo động. Hắn áp sát như vậy, nàng lại không hề phát giác, có thể thấy được công phu của hai người vẫn chênh lệch quá nhiều.

Nàng hất tay áo tránh khỏi tay Âu Dương Khắc, nói: “Đương nhiên là cứu người rồi.”

“Nàng không biết võ công, chẳng lẽ muốn đi chịu chết?” Âu Dương Khắc hỏi. *D*Đ*L*Q*Đ*

“Người là người Tây Vực, đương nhiên không hiểu được cái gì gọi là ‘Đại trượng phu có việc nên làm có việc không nên làm’ rồi.” Nàng không muốn nhiều lời với Âu Dương Khắc nhưng biết rõ hắn có võ công cao cường, mình đánh không lại hắn, nên cứ nói một câu hết sức oai phong lẫm liệt để chặn cái miệng hắn lại trước đã.

Quả nhiên Âu Dương Khắc ngẩn ra, Diệp Hướng Văn nhân cơ hội đó phóng về phía trước.

Âu Dương Khắc nhìn bóng dáng của Diệp Hướng Văn, thấp giọng nói: “Câu nói ‘có cái nên làm’ của nàng là làm vì ai đây?” Cuối cùng đi theo bóng lưng của Diệp Hướng Văn tiến vào trong trấn.

Diệp Hướng Văn thừa dịp quân Kim chưa phát giác ra mình, trước thi triển “Lan Hoa Phát Huyết Thủ” điểm ngã hơn mười người. Lúc này đám quân Kim còn lại mới phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Hướng Văn, lập tức có một vài quân Kim xông đến.

Dáng người Diệp Hướng Văn nhanh nhẹn khéo léo, khễ chéch người rồi vọt tới. Nàng vừa muốn ra tay, đã có người đánh ra một chưởng từ phía sau lưng, đám quân Kim ở gần Diệp Hướng Văn lập tức bị đánh bay.

Diệp Hướng Văn nghiêng đầu nhìn thấy Âu Dương Khắc, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Trong nguyên tác Âu Dương Khắc vốn là một trong những cao thủ dưới trướng của Hoàn Nhan Hồng Liệt, sao bây giờ lại ra tay giúp mình vậy?

Nhưng có Âu Dương Khắc ở đây, áp lực của Diệp Hướng Văn được giảm bớt rất nhiều. Hơn nữa, rõ ràng là Âu Dương Khắc chỉ bảo hộ một mình Diệp Hướng Văn, phẩm có ai đánh về phía nàng, hắn luôn giành ra tay trước Diệp Hướng Văn. Còn người của Đà Lô bị quân Kim công kích thì hắn lại không thèm đếm xỉa đến.

Rất nhanh Diệp Hướng Văn đã phát hiện ra điểm này, mặc dù nàng không hiểu ý của Âu Dương Khắc, cũng không hỏi cho ra lẽ, chỉ phóng tới ba người đang đứng ở trung tâm. Vốn đang vây công ba người, nay tất cả quân Kim đều chuyển hướng đưa đầu mâu về phía nàng. *D*Đ*L*Q*Đ*

Sau lưng Diệp Hướng Văn, Âu Dương Khắc tả xung hữu đột thay nàng đuổi hết đám quân Kim kia đi. Lúc Diệp Hướng Văn vọt tới trước mặt ba người thì quân Kim đã bị đánh bại, những tên còn lại thấy tình thế không ổn, lập tức chườn mắt.

Nhóm người Đà Lô thấy người xông đến là tiểu sư muội của Quách Tĩnh và một nam tử không quen biết, thì không khỏi kinh ngạc, vội đi đến cảm ơn hai người đã cứu mạng. Trong ba người này chỉ có Triết Biệt biết Hán ngữ, về phần mạng lòng biết ơn dĩ nhiên do y truyền đạt lại rồi.

Âu Dương Khắc khẽ phát tay áo, phốt lờ ba người bọn họ.

Diệp Hướng Văn cười nói: “Không cần khách khí, nếu để sư huynh ta biết chuyện huynh đệ kết nghĩa của huynh ấy rơi vào nguy nan mà ta lại làm như không biết, huynh ấy không giáo huấn ta mới là lạ, ta cũng vì mình mà suy nghĩ thôi.” Vừa nói vậy vừa bảo Triết Biệt, “Để ta xem thương thế của người một chút.”

Trên vai Triết Biệt có một đạo vết đao thật dài, khó trách vừa rồi y bắn tên không được nhạy bén.

Âu Dương Khắc bỗng ho khan một tiếng, đưa tay nói: “Để ta xem”

Diệp Hướng Văn ngạc nhiên hỏi: “Người biết trị thương à? Không phải người chỉ biết dùng rắn độc thôi sao?” Câu nói này làm cho tay của Âu Dương Khắc cứng lại giữa không trung, cũng không thể phản bác được.

Diệp Hướng Văn nhìn kỹ vết thương của Triết Biệt, nói: “Gần đây ta mới học qua y thuật nên còn nông cạn, đã tự mình bào chế thuốc trị thương, cũng không biết có dùng được hay không. Trước tiên ta giúp người băng bó, chờ sau này đi ngang qua thôn trấn nào đó thì người nên tìm lang trung có chuyên môn khám lại.” Nói rồi từ trong áo lấy ra một bao thuốc, vẩy vào miệng vết thương rồi lấy khăn băng bó lại kỹ càng.

Triết Biệt cảm nhận khuôn mặt của Diệp Hướng Văn ở khoảng cách thật gần, lông mi dài như cái quạt nhỏ hơi run rẩy, hình như còn nghe được cả hô hấp nhẹ nhẹ của nàng, trong lòng không lý do khẽ động: “Tiểu sư muội của Quách Tĩnh... Thật là đẹp.” *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hướng Văn giúp y băng bó vết thương kỹ lưỡng, thấy y nhìn mình chăm chú thì hé miệng cười: “Lần đầu tiên ta trị thương cho người khác, xin đừng chê bai.”

Triết Biệt đáp: “Đại ân của cô nương, không biết lấy gì báo đáp.” Liền từ trên cổ lấy xuống một cái vòng bằng vàng, nhưng tựa hồ cảm thấy lễ vật này quá đơn sơ, nên lại sờ soạn trên người một lúc.

Âu Dương Khắc càng nhìn càng chán ghét, hừ lạnh một tiếng: “Ba cái mạng chỉ đáng giá chút ngân lượng ít ỏi như vậy?”

Triết Biệt ngăn người, chấp tay hỏi: “Vị huynh đài này...”

Diệp Hướng Văn liếc Âu Dương Khắc một cái, nói: “Là đại thiếu chủ không để tiền vào mắt.” Vừa rồi Âu Dương Khắc một lòng che chở nàng, ngược lại Diệp Hướng Văn cảm thấy thân cận với hắn hơn một chút.

Những lời muốn nói của Âu Dương Khắc đều bị chặn lại, không nhen cũng phải nhen.

Diệp Hướng Văn lại cười nói với Triết Biệt: “Các người trở về cần phải có bạc, ta cũng không phải vì tiền mà giúp đỡ. Các người đi nhanh đi, nếu tướng quân Triết Biệt còn băn khoăn thì hãy ghi nhớ phần giao tình này, mọi người coi như kết giao bằng hữu. Nói không chừng ngày sau ta phải nhờ tướng quân giúp đỡ một tay nữa.”

Triết Biệt thấy tuổi tác của Diệp Hướng Văn còn nhỏ, lại nói chuyện hết sức hào phóng, nên lấy vòng vàng đeo lại trên cổ, ngộ ý: “Đã như vậy, nếu sau này cô nương cần đến Triết Biệt...” Y nói rồi gỡ một cái vòng tay có hình dạng và cấu tạo kỳ lạ, “Đây là vòng tay tùy thân mà ta đã đeo từ nhỏ, chỉ cần cô nương cho người gởi nó và lời nhắn đến ta, Triết Biệt muôn lần chết cũng không từ chối.” *D*Đ*L*Q*Đ*

Diệp Hướng Văn đã biết nội dung truyện nên rất có hảo cảm với thân tiễn Triết Biệt, nên nhận lấy rồi nói: “Nếu Triết Biệt tướng quân đã nói như vậy, ta xin nhận lấy.” Nói rồi đem vòng tay cất vào.

Nhóm người Đà Lô ôm quyền chào Diệp Hướng Văn, Đà Lô nói một câu tiếng Mông Cổ với Triết Biệt, Triết Biệt lại phiên dịch lại cho Diệp Hướng Văn: “Tứ vương tử của chúng ta nói rằng, nếu cô nương gặp lại Quách Tĩnh thì xin nhắn giùm hắn ngàn lần hãy bảo trọng.”

Diệp Hướng Văn cười đáp: “Ta hiểu rồi.” Mắt thấy ba người Đà Lô càng đi càng xa, cuối cùng không thấy họ nữa.

Diệp Hướng Văn xoay người thấy Âu Dương Khắc vẫn còn đứng bên cạnh, ngạc nhiên hỏi: “Quân Kim đã chạy hết rồi, sao người vẫn còn ở đây? Người không sợ những tên lính kia nói người làm trộm làm phản à?” Mặc dù nàng không thích Âu Dương Khắc trong nguyên tác, nhưng không biết tại sao khi gặp Âu Dương Khắc này vài lần, nàng cảm giác hắn và người trong sách không giống nhau mấy. Hơn nữa, vừa rồi hắn mới giúp nàng, tính ra nàng còn thiếu hắn một phần nhân tình mới phải.

Âu Dương Khắc cười hỏi lại: “Cái gì mà làm phản?”

Diệp Hường Văn mặt mày sung sủa: “Âu tiểu yêu, nói như ngươi thật không có ý nghĩa. Ta biết ngươi đã dấn thân vào Hoàn Nhan phủ từ lâu rồi. Vừa này đám quân Kim kia cũng là nghe hiệu lệnh của ngươi đúng không?”

Lúc nhìn thấy Âu Dương Khắc xuất hiện, nàng hết sức kỳ quái không hiểu vì sao hắn lại ở đây. Sau đó suy nghĩ một chút, nàng có thể đoán được đại khái. *D*L*Q*D*

Âu Dương Khắc thấy nàng vạch trần, cũng không phủ nhận, cười đáp: “Quả thật Hoàn Nhan Hồng Liệt gọi ta đến giúp vì sợ đám rác rưởi Bả Thủ làm hư chuyện. Nhưng ông ta cũng không yên tâm về ta nên muốn xem thử trình độ lãnh binh của ta, ta chỉ lạng lã đến xem vài lần thôi.”

Diệp Hường Văn vừa đi vừa nói: “Ta chỉ không hiểu vì sao ngươi lại đột nhiên giúp ta.”

Âu Dương Khắc thở dài nói: “Núi không dựa vào ta, ta không thể làm gì khác hơn là đi theo núi thôi”*.

Hoa Lan Nhỏ giải thích:

* 山不来就我, 我只好去就山 = Sơn bất lai tựu ngã, ngã chỉch hảo khứ tựu sơn. Là câu mà Âu Dương Khắc nói.

Đây là một điển cố về Mục Hân Mặc Đức – Muhammad (khoảng năm 570 – 632), khoảng 40 tuổi bắt đầu đi truyền giáo và là người lập ra đạo Hồi. Có một lần ông giảng dạy 40 môn đồ trong sơn cốc về đề tài “Lòng tin”. Có một môn đồ hỏi ông: “Ngài có tự tin bảo ngọn núi kia để cho ngài đứng trên đỉnh được không?”. Mục Hân Mặc Đức muốn chỉ dạy môn đồ kia, hô to một tiếng: “Núi, hãy qua đây!” Nhưng ngọn núi không di chuyển. Tất cả mọi người đều nhìn về ngọn núi kia, Mục Hân Mặc Đức lại nói: “Núi đã không tới đây thì chúng ta leo lên núi vậy.” Sau khi họ nỗ lực leo tới đỉnh núi, hết sức phấn khởi mang theo lòng tin tràn đầy mà hoan hô.

Vốn câu nói này thường dùng để châm chọc những người làm chính trị hay nói lời lừa dối, cũng có nghĩa là nếu hoàn cảnh khách quan không thay đổi được, vậy thì cải biến lòng tin chủ quan của người dân vậy.

Tóm lại, câu này đại khái là nếu không thể thay đổi tình huống, đã vậy ta sẽ chủ động thay đổi để thích ứng với nó.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 27

Diệp Hường Văn thấy Âu Dương Khắc vẫn theo mình thì nói: "Ngươi còn muốn bắt ta làm nữ đầu bếp cho ngươi hả?" Trước đây hắn bức bách nàng ở bên, nguyên nhân trong ngoài toàn bộ đều rõ ràng. Nhưng mới vừa rồi hắn không hề thừa dịp nàng không cảnh giác mà ra tay, cho rằng đã bỏ qua quyết định này rồi.

Tra cứu nguyên nhân sâu xa, không có gì hơn việc nàng đã được Hoàng Dược Sư thu làm đồ đệ, lại đồng hành với Hồng Thất Công nữa chứ.

Những thứ khác không bàn tới, chỉ lấy thân phận "Ngũ Tuyệt" mà nói, cháu trai Tây Độc bức bách đồ đệ Đông Tà làm nữ đầu bếp, vốn là một loại vũ nhục với Hoàng Dược Sư rồi. Dù cho Âu Dương Khắc có chơi bời lêu lổng, điểm này không thể nào không nghĩ tới.

Âu Dương Khắc nói: "Trước đây ta quả thật coi thường nàng, không ngờ nàng lại có thể nhập môn hạ đảo Đào Hoa. Bây giờ xem ra, cho dù rất muốn nàng làm nữ đầu bếp cho ta, nàng cũng sẽ không ưng thuận."

Diệp Hường Văn nghĩ thầm: "Thất Công là nghĩa phụ ta đây, hắn nhận ta sớm hơn ngươi nhiều." Nhưng ngoài miệng chỉ nói: "À, ngươi chỉ nói đến sự phụ của ta, cho thấy rõ ràng là khinh thường Thất Công lão nhân gia, khi ta trở về sẽ nói cho ông biết."

Âu Dương Khắc mỉm cười, nói: "Đột nhiên phát hiện ở chung với nàng như vậy cũng không tồi, không cần ta đuổi nàng trốn... Ít ra... Có thể nói chuyện dễ dàng hơn."

Diệp Hường Văn nói: "Trước kia, mỗi lần thấy ta, câu nói đầu tiên ngươi muốn nói là bắt ta về, ban đầu ta đi theo ngươi cũng là bị rấn của ngươi bức bách, đương nhiên không muốn đi với ngươi rồi." Mặc dù Diệp Hường Văn không có ấn tượng tốt với Âu Dương Khắc trong sách nhưng nàng không phải là người theo chủ nghĩa giáo điều, mọi chuyện xảy ra cũng thích tự bản thân thể nghiệm. Hiện tại Âu Dương Khắc luôn nhường nhịn nàng, hơn nữa vừa rồi còn chủ động ra tay giúp đỡ, nàng tự nhiên sẽ không trung ra dáng vẻ ‘lạnh như tiền’ với hắn.

"Ồ bên cạnh ta không tốt sao?" Âu Dương Khắc hỏi.

"Người cảm thấy rất tốt? Giống như đám mỳ cơ kia à?" Diệp Hướng Văn hỏi vặn lại.

Âu Dương Khắc cười, trả lời: "Họ đều rất vui vẻ mà. Phàm những người ở bên cạnh ta, không có ai không cảm thấy cực kì khoái hoạt..."

Diệp Hướng Văn dừng chân lại, hỏi: "Nếu như hiện tại, ta không phải là đệ tử của sư phụ, người thật sự bắt ta lại, rồi xem ta là đầu bếp, giống như các nàng kia sao?"

Âu Dương Khắc thờ ơ cười đáp: "Nếu nàng muốn giống họ, ta đương nhiên không phản đối."

Diệp Hướng Văn lại hỏi: "Tại sao người nhất định muốn ta đi theo người? Trước đó ta không chỗ nương tựa thì không nói. Hiện giờ người biết rõ ta không thể nào làm đầu bếp cho người, sao người vẫn đuổi theo ta?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Nàng có rất nhiều điểm thú vị so với đám người kia, ta nào cam lòng buông tay? Hơn nữa bộ dạng ốm ờ này càng nhìn càng có ý tứ." Nói rồi đến gần thêm chút.

Diệp Hướng Văn hí mắt, lui về phía sau hai bước, nói: "Ồm ờ? Có phải người nghĩ Hoàng sư tỷ cũng ốm ờ, đúng không?"

Âu Dương Khắc ngăn ra mới nói: "Đang tốt đẹp, sao lại nói tới nàng ta? Tuy rằng nàng ta lớn lên cũng rất đẹp, nhưng ta quả thật quan tâm nàng nhiều hơn nàng ấy."

Diệp Hướng Văn bĩu môi, ấn tượng tốt về hắn vừa dâng lên lại lập tức tụt xuống không ít. Thì ra mặc kệ hắn đã giúp đỡ thế nào, cũng không thể thoát khỏi vỏ bọc phong lưu yêu nghiệt.

"Nàng muốn đi đâu?"

"Giúp Thất Công lão nhân gia mua nguyên liệu nấu ăn." Diệp Hướng Văn nói.

Âu Dương Khắc chưa chưa nói: "Ông ấy thật có lộc ăn."

Dường như Diệp Hướng Văn nghe được chút đồ kị bên trong lời nói, trong lòng không khỏi có chút kỳ quái: "Chẳng lẽ mình giúp hắn làm cơm mấy ngày, nuôi đến cái miệng của hắn trở nên kén chọn rồi à? Trước đây không nghĩ đến hắn là một người tham ăn nha."

"Lúc Thất Công không ở đây, một tiếng thế bá... người cũng thèm không gọi à. Lão nhân gia hành hiệp trọng nghĩa, ta cực kỳ ngưỡng mộ, cho dù có vất vả nấu cơm cho ông, ta cũng cam tâm tình nguyện." Nàng muốn đá kích Âu Dương Khắc nên cố ý nói.

Âu Dương Khắc không trả lời lại, không biết suy nghĩ cái gì.

Diệp Hướng Văn thấy hắn không nói lời nào thì đi về phía trước, không bao lâu thì đến trấn trên, tự ý đi chọn mua nguyên liệu nấu ăn.

Chỉ một lúc sau đã mua xong thức ăn, Diệp Hướng Văn lại quay trở về.

Âu Dương Khắc vẫn theo ở phía sau, vô thanh vô tức. Có mấy lần Diệp Hướng Văn không nghe được tiếng động, còn tưởng rằng hắn đã đi rồi, khi nghiêng đầu nhìn thì hắn vẫn còn bên cạnh, chỉ là vẻ mặt và tinh thần không được tập trung lắm.

Mắt thấy đã đến nơi dừng chân, Âu Dương Khắc ngược lại ngừng bước: "Ta còn có chuyện phải làm, đi trước."

Diệp Hướng Văn nói: "Đã có chuyện phải làm, sao lại đi chung lâu như vậy? Chắc là sợ gặp Thất Công lão nhân gia thôi?"

Âu Dương Khắc mỉm cười, nói: "Một mình nàng thân gái đơn độc đi lại nơi hoang vắng rất bất tiện. Lỡ quân Kim lại dẫn người quay lại thì sao, ta thật không an tâm."

Diệp Hướng Văn sững sờ, không ngờ hắn lại nói ra mấy câu như vậy, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy hắn cặp mắt đào hoa mỉm cười, trong lúc nhất thời không phân biệt rõ hàm ý trong lời nói của hắn là thật hay giả, không khỏi ngây người đứng tại chỗ.

Ở bên tai nàng, Âu Dương Khắc nhẹ nhàng nói: "Nàng nói xem, ta đến đảo Đào Hoa cầu hôn được không?"

Trong lòng Diệp Hướng Văn run lên một chập, bỗng nhiên nhớ tới nguyên tác đúng là có một đoạn như vậy, tuy rằng lần cầu hôn kia không thành nhưng đã khiến cho đường tình cảm của Quách Tĩnh Hoàng Dung cực kì trắc trở. Nàng không kịp nghĩ, liền há mồm nói: "Người không cần quấy rối Quách sư huynh, trong lòng Hoàng sư tỷ chỉ có một mình sư huynh thôi."

Âu Dương Khắc cười mỉm, nói: "Nha đầu kia thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, không ngờ trong mắt chỉ xem trọng một tiểu tử ngốc."

Diệp Hướng Văn bất mãn nói: "Người chớ nói nói xấu sư huynh của ta. Quách sư huynh là người có thái độ hiệp nghĩa ngay thẳng, thành thật, chất phác, thiện lương, hơn nữa lời nói đáng giá ngàn vàng, lại vô cùng nghĩa khí, không thể nào so với người chỉ lo chải chuốt bên ngoài được."

Âu Dương Khắc thu vẻ cười cợt lại: "Lời nói đáng giá ngàn vàng? Ví như... Cái tên Triết Biệt kia?"

Diệp Hướng Văn sững sờ: "Sao đột nhiên lại nhắc tới y?"

Âu Dương Khắc tối tăm cười: "Nàng nói lời hứa đáng giá ngàn vàng, không phải chỉ Triết Biệt sao? Kể cả đồ gia truyền y cũng tặng cho nàng mà."

Diệp Hường Văn nói: "Ta không rõ về Triết Biệt, nhưng ta nghĩ y tốt hơn ngươi. Ày, ta muốn đi nấu cơm cho Thất Công, nếu ngươi không sợ lão nhân gia lại đánh ngươi một trận thì thôi vậy. Nói trước nhé, nếu như ngươi dám mang đám nữ đồ đệ xinh đẹp lăng lơ kia đến đây, đừng trách ta không nể mặt." Nói rồi xoay người đi vào trong nhà.

Âu Dương Khắc nhìn bóng lưng của Diệp Hường Văn, không nói lời nào.

Diệp Hường Văn vào nhà lớn, thấy Hồng Thất Công vẫn còn nghỉ ngơi trên giường, nên lặng lẽ đi vào bếp, xách nước rửa sạch dụng cụ nấu ăn.

Hồng Thất Công hỏi: "Văn Nhi, người nào về với con vậy?"

Diệp Hường Văn đáp lời: "Âu tiểu yêu. Trên đường gặp phải quân Kim, hần hỗ trợ đánh lui. Nhưng mà, hần biết Thất Công lão nhân gia ở đây nên không dám vào."

Hồng Thất Công nói: "Tiểu tử đó đến đây làm gì? Chẳng lẽ muốn giúp làm cơm?"

Diệp Hường Văn cười nói: "Hần luôn thích chơi độc, nếu được hần hỗ trợ, con sợ Thất Công ăn rồi sẽ bị đau bụng đấy." Vừa dứt lời, chợt nghe bên ngoài vang lên tiếng "lốp bốp".

Nàng cảm thấy kì lạ, vội vàng nhìn ra từ cửa sổ, thấy Âu Dương Khắc một thân áo trắng không biết tìm được búa ở nơi nào, đang chèn cùi.

Trước đó, lúc Diệp Hường Văn dọn dẹp phòng ngủ, đã bung bàn ghế hư hỏng gom vào một góc sân, Âu Dương Khắc hiện đang chặt cái bàn kia thành cùi.

"Âu tiểu yêu, ngươi đang làm gì vậy?" Diệp Hường Văn lớn tiếng hỏi.

Âu Dương Khắc ngẩng đầu nhìn Diệp Hường Văn, liếc mắt: "Nấu cơm phải cần cùi. Trước đây khi nàng hầu hạ ta, chúng ta đều ở trọ tại khách điểm, cùi luôn có sẵn. Nơi này không có cùi, nếu ta không chèn, chẳng lẽ bắt nàng tự mình làm hay sao?"

Diệp Hường Văn kinh ngạc nửa ngày mới hồi phục tinh thần: "Sao ngươi đột nhiên đổi tính vậy?"

Âu Dương Khắc mỉm cười: "Nàng nghĩ trước đây tính tình của ta thế nào, hửm?"

Diệp Hường Văn ngây người.

Nàng thật sự không biết tính tình Âu Dương Khắc là thế nào. Khi mới tiếp xúc với hần thì nàng chỉ cảm thấy hần là một yêu nghiệt, nhưng không phải người xấu, nàng nắm chắc tám phần mới có thể yên tâm lớn mật trồn khỏi hần. Khi biết hần là Âu Dương Khắc thì nàng lập tức mang ấn tượng trong sách áp đặt lên người hần, thêm vào việc hần quả thật bất cóc cô nương nhà người ta, còn mở miệng ba hoa treu chọc Hoàng Dung, lẽ đương nhiên Diệp Hường Văn không có ấn tượng tốt với hần.

Nhưng một người như vậy, lại giúp nàng đánh lui quân Kim, hơn nữa nghĩ kĩ lại, mỹ cơ của hần cũng đã nói, hần không hề xuống tay với những cô nương kia.

Nói thật ra, e rằng ấn tượng ban đầu của nàng quyết định tư tưởng nhiều hơn?

Âu Dương Khắc rút cuộc là người thế nào, chẳng lẽ nàng thật sự không biết?

Âu Dương Khắc thấy Diệp Hường Văn không trả lời, tiếp tục bỏ cái bàn bị hư cho đến khi xong việc, lúc ôm cùi đến trừu phòng thì đứng một bên nhìn nàng nhanh nhẹn làm thịt con gà mới mua.

"Đây là gì?" Âu Dương Khắc tiến đến bên cạnh Diệp Hường Văn, hỏi.

"Đại thiếu chủ, đây là gà, chú ý phát âm, gà ——." Diệp Hường Văn quay đầu qua quít lấy lệ nói một câu, chợt phát hiện Âu Dương Khắc đang tựa sát mình, "Ngươi đứng đây làm gì?"

Âu Dương Khắc cười khê: "Trên người nàng... Rất thơm... Đã lâu không được ngửi rồi." Mũi hần ghé vào sau cổ nàng.

Nếu trước kia cho rằng Âu Dương Khắc chỉ có vẻ ngoài yêu nghiệt, thì động tác này liền lộ rõ hần đang treu hoa ghẹo nguyệt.

Diệp Hường Văn nhượng mảy, cười lạnh nói: "Rất thơm? Thơm mùi dầu cái à?"

Âu Dương Khắc sùng sốt, vừa mới lắc đầu, chỉ thấy Diệp Hường Văn vung tay chém xuống, chặt đứt một cái chân gà, tiếp theo tiện tay cầm lấy tép tỏi trên tấm thớt, ném vào má trái của hần.

Âu Dương Khắc quay đầu, mới vừa tránh được, Diệp Hường Văn đã cầm chân gà lên, nhắm đánh vào má phải. Chiêu thức của nàng dung nhập tinh túy của Lạc Anh Thần Kiếm Chương, hai người lại đứng gần nhau, Âu Dương Khắc tránh không kịp, "Bốp" mà một tiếng, chân gà nặng nề đánh vào má

phải của hắn.

Chuyện này không khác gì việc cho hắn một bạt tai, Âu Dương Khắc hí mắt một cái, quát: "Nàng đánh ta?"

Ánh mắt kia làm cho Diệp Hường Văn giật cả mình.

Diệp Hường Văn vội vàng giờ chân gà lên nói: "Không phải ta, là nó. Nó đánh ngươi, ta liền giết nó báo thù cho ngươi. Âu Dương thiếu chủ, ngươi xem ngươi uy phong chưa nè, nó chạm ngươi một cái thì đã rơi vào kết cục bị giết còn bị ăn thịt, còn không cần ngươi tự ra tay nữa đó."

Âu Dương Khắc nghe rồi dờ khóc dờ cười, trước đây khi Diệp Hường Văn bên cạnh thì luôn giữ một khoảng cách với hắn, cũng không nói nhiều, sao hắn nhìn không ra nàng lại là người nhanh nhẹn nhanh miệng như thế?

Lúc nhìn lại Diệp Hường Văn thì nàng đã xoay sang chỗ khác, bắt đầu chuẩn bị cơm tối.

Âu Dương Khắc quan sát phòng bếp, chợt nghe Diệp Hường Văn nói: "Ngươi còn đứng đó làm gì? Mau nhóm lửa đi."

"Ta làm?"

"Không lẽ ngươi muốn ăn chùa hả?"

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xq Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Chương 28

Âu Dương Khắc ngồi xỏm người xuống, bỏ củi vào lò, nhưng làm thế nào cũng không nhóm lửa được.

Diệp Hường Văn chuẩn bị xong toàn bộ nguyên liệu, quay đầu thấy hắn còn ngồi chồm hóm trên mặt đất hi hà hi hục châm lửa, không khỏi than thở: "Đại thiếu chủ, sao ngay cả lửa mà ngươi cũng không nhóm được vậy?"

Âu Dương Khắc khinh thường nói: "Ta đâu cần học làm thứ này."

Diệp Hường Văn lắc đầu đáp: "Sợ rằng chỉ có ăn cơm là đứng hạng nhất, Đại thiếu chủ còn lâu mới học, không cần học cũng biết ha."

Âu Dương Khắc lại bị ghen.

Chỉ biết ăn cơm, cái này không phải là trời sinh là thùng cơm* sao?

(*Thùng cơm: Chỉ những người chỉ biết ăn mà không biết làm, kẻ vô dụng, ăn hại).

Diệp Hường Văn chỉ dẫn: "Trước tiên phải lấy củi ra, bếp lò đã lâu không sử dụng, bên trong hẳn là tích không ít tro bụi, phải móc tro ra, rồi tìm chút cành khô hay rom rạ trong sân làm mồi nhen, sau khi đốt xong thì đặt vài thanh củi lên trên, chờ lửa bùng lên mới từ từ thêm củi tiếp."

Âu Dương Khắc đành lòng lấy mấy thanh củi đã nhét chặt cứng trong lò ra, cau mày nhìn bên trong rồi hỏi: "Lấy tay đào à? Bẩn chết đi được."

Diệp Hường Văn thở dài: "Âu tiểu yêu, cái vật bên cạnh tay ngươi chính là xẻng nhỏ dùng để đào tro đó."

Âu Dương Khắc thử dọn dẹp sạch sẽ bếp lò, tìm chút cành khô trong viện ném vào trong bếp, lửa mới vừa bốc lên thì luống cuống tay chân ném củi vào trong, kết quả ngọn lửa vừa cháy lên thoáng cái đã bị dập tắt.

Âu Dương Khắc đón nhận ánh mắt khinh bỉ của Diệp Hường Văn thì muốn kiên trì đến cùng, đi kiểm thêm cành khô trong viện.

Hắn đường đường là thiếu chủ núi Bạch Đà, khi nào cần phải chẻ củi châm lửa đây? Hết lần này tới lần khác Diệp Hường Văn thuận miệng sai bảo hắn như gã sai vặt nhà nàng vậy. Tuy nhiên có Hồng Thất Công trấn giữ, hắn cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể vô số lần tưởng tượng đến việc sẽ được hành hạ Diệp Hường Văn đến khi nàng ai oán cất tiếng cầu xin tha thứ mới thôi.

Khi mọi chuyện được giải quyết xong, nước trong nồi rớt cục cũng sôi lên, Diệp Hường Văn liền tẩy sạch lồng gà. Con gà trước đó đã bị chém đứt một cái chân, thoạt nhìn thật là xấu xí.

Diệp Hường Văn giờ tay chém xuống, chặt luôn cái chân còn lại, rồi rạch dọc theo khe xương của đùi gà, lại cắt gân đùi gà ra, tay trái cầm xương đùi, tay phải cầm dao khẽ rọc xuống dọc theo xương, thuần thục tách rời thịt đùi gà và xương ra.

Âu Dương Khắc trông thấy kỹ thuật xài dao thành thạo của Diệp Hường Văn, tò mò hỏi: "Gà cũng có thể lóc xương à?"

Diệp Hường Văn muốn ngắt đầu châm chọc hán hai câu, thì thấy khuôn mặt tuấn nhã của hán chẳng biết lúc nào lại dính vài vệt xám đen, rất là buồn cười, không khỏi "Phụt" cười một tiếng.

Âu Dương Khắc thấy đuôi lông mày, khoe mắt của nàng đều tràn đầy ý cười, ngay phút giây này tựa như hoa xuân nở rộ, ngây thơ đáng yêu vô hạn thì ngây ngẩn cả người.

Diệp Hường Văn tiếp tục cắt thịt gà phi lê thành từng miếng nhỏ, bỏ vào tô gia vị ướp đã trộn sẵn trước đó.

Âu Dương Khắc thêm vài thanh củi dưới lò, lại tiến đến bên người Diệp Hường Văn, thấy nàng cắt thịt gà với độ lớn nhỏ không khác biệt, trong lòng không khỏi tò mò, đưa ngón tay muốn bốc lên nhìn cho kỹ. Lúc này ánh đao lướt qua, sát sao ngón tay của hán, hán vội rút tay về, đao phay sượt qua ngón tay hán chém xuống, một phần nhỏ cuối cùng của miếng thịt bị cắt thành hai khối đồng đều.

Nếu không phải hán nhanh rút tay về, sợ rằng ngón tay sẽ để lại ở nơi này rồi.

"Khi ta chặt thịt thì đừng đưa tay sờ loạn." Diệp Hường Văn bắt mẫn nói.

Âu Dương Khắc thấy dường như nàng có quan tâm đến mình, mới vừa cười cười thì nghe nàng tiếp tục nói: "Tay ngươi bẩn như vậy, lỡ như bị ta sợ ý chặt đứt trộn lẫn trong đồng thịt, vậy làm sao ăn thịt này được nữa."

Nụ cười của Âu Dương Khắc đông lại trên gương mặt.

Tiểu nha đầu này, không chút ái ngại với việc thiếu chút nữa đã chặt đứt ngón tay của hán, mà lại... ngại thịt của hán bẩn...

Diệp Hường Văn cắt ức gà, sau khi lọc bỏ màng gân bên ngoài, dùng dao cắt thành miếng cỡ một ngón tay, để vào tô gia vị khác.

Cuối cùng các phần còn lại, Diệp Hường Văn chặt toàn bộ thành miếng nhỏ, dùng gia vị ướp hết tất cả.

Âu Dương Khắc thấy chỉ còn lại hai cái chân gà ném một bên, khó hiểu hỏi: "Hai cái này không cần đến à?"

Diệp Hường Văn nhìn sang, cười thần bí, đáp: "Đương nhiên là cần rồi." Nói rồi đem gà chân rửa sạch, cắt đi móng nhọn rồi chặt thành hai nửa, sau đó bỏ chân gà vào luộc trong nồi nước sôi.

Âu Dương Khắc hoài nghi nhìn chân gà trong nồi nước đang sôi ừng ực, lần đầu tiên hán thấy cách nấu này, từ trước đến nay không phải là chân gà và mình gà luôn được nấu chung thành một món sao?

Bên kia nấu chân gà, bên này Diệp Hường Văn tẩy sạch vỏ khoai môn, cắt toàn bộ thành miếng vừa ăn rồi thu vào trong bát.

Sau khi làm xong mọi thứ, chân gà cũng đã luộc chín tới, nàng vớt chân gà ra để vào chén nước lạnh, chờ hết nóng thì vớt ra để ráo ở một bên, rồi lại dùng dao băm nhuyễn, đun nồi cho thật nóng mới bỏ chút mỡ vào.

Âu Dương Khắc tiếp tục thêm củi vào lò, Diệp Hường Văn không khỏi che trán nói: "Âu tiểu yêu, củi không tốn tiền mua cũng không cần bỏ nhiều như vậy đâu, lửa vừa là được rồi."

Âu Dương Khắc vừa muốn nói không biết lửa vừa là thế nào, thì nhớ tới ánh mắt khi dễ của Diệp Hường Văn nên nuốt lời nói trở vào.

Khoe miệng Diệp Hường Văn mỉm cười, dựa theo trí nhớ đưa tay lấy đồ gia vị cho vào trong nồi, lại bỏ chân gà đã băm vụn vào xào. Âu Dương Khắc mê mẩn nhìn nụ cười của nàng, trong lúc nhất thời không chú ý nàng đã cho những gì vào nồi.

Diệp Hường Văn xào một hồi, múc món ăn ra bỏ vào chén sạch, sau đó tỉ mỉ rửa sạch nồi, thêm mỡ vào, cho thịt gà đã ướp vào nồi, đảo tới đảo lui. Thịt gà đã ướp gia vị, lúc này chỉ cần thêm chút đồ nêm là được, một lúc sau lại thêm chút nước sâm sấp thịt gà, dùng nắp nồi đậy lại.

Âu Dương Khắc ngồi thấy mùi vị trong nồi thì liên tục hít hà. Diệp Hường Văn cười nói: "Trước đây không phát hiện ra ngươi lại tham ăn như vậy?"

Âu Dương Khắc hỏi: "Nàng học trù nghệ ở đâu mà giỏi vậy? Lúc trước nàng theo ta hơn nửa tháng, sau đó ta ăn thức ăn người khác làm, cảm thấy chẳng có mùi vị gì cả. Nếu như nàng đã không muốn làm nữ đầu bếp của ta, vậy thì cưới nàng cũng không tệ."

Diệp Hường Văn mãnh liệt nhớ tới chuyện kiếp trước, sắc mặt lạnh xuống.

Âu Dương Khắc lại hỏi: "Nàng nói ta đi đảo Đào Hoa cầu thân được không?"

Diệp Hường Văn lạnh lùng trả lời: "Nếu ngươi dám đi quấy rối Quách sư huynh và Hoàng sư tỷ, đừng trách ta không khách khí."

Trong lòng Âu Dương Khắc hết sức khó hiểu: Tại sao mỗi lần nhắc tới việc cầu thân ở đảo Đào Hoa, bọn họ đều phải nói đến cái nha đầu láu lỉnh và tên tiểu tử đàn độn kia vậy?

Hán đang muốn mở miệng hỏi tiếp, phía trước truyền đến giọng nói của Hồng Thất Công: "Tiểu tử nhà Âu Dương, ngươi qua đây."

Âu Dương Khắc giật mình.

Mặc kệ nói như thế nào, hắn vẫn có chút nể sợ Hồng Thất Công. Vừa rồi hắn lợi dụng cơ hội đưa củi để thân cận Diệp Hương Văn, Hồng Thất Công cũng không có phản ứng, lẽ nào hiện tại muốn tìm hắn tính sổ?

Diệp Hương Văn thấy Âu Dương Khắc bất động, không khỏi ngạc nhiên bảo: "Thất Công lão nhân gia đang gọi ngươi kìa, sao ngươi lại không đi?"

Âu Dương Khắc đứng lên, phúi tro bụi trên bạch y, lúc này mới đi lên nhà trước.

Sau khi Diệp Hương Văn làm xong mấy món ăn, đi đến phòng nhỏ phía sau tắm rửa sơ qua một lần nữa, đổi quần áo sạch, xong việc mới ra ngoài bưng toàn bộ món ăn tiến vào phòng Hồng Thất Công.

Mũi của Hồng Thất Công hít hà vài cái trong không khí, nói: "Thơm lắm, tuyệt vời, đúng là tuyệt cú mèo." Sau đó đứng dậy đi đến cạnh bàn, cầm đôi đũa lên kẹp ngay một khối thịt gà bỏ vào miệng.

Âu Dương Khắc cũng đi tới, chìa tay vừa muốn cầm đôi đũa thì đã bị Diệp Hương Văn ngăn cản: "Rửa sạch trước đã."

Âu Dương Khắc không hiểu nhìn về phía Diệp Hương Văn.

Diệp Hương Văn ôm trán: "Âu tiểu yêu, ngươi vừa chẻ củi lại nhóm lò, có nên rửa ráy một chút không? Quả là thiếu chủ sống an nhàn sung sướng đã quen, ngay cả ăn gì làm gì cũng muốn người khác giúp giùm."

Âu Dương Khắc há mồm muốn nói gì đó, nhìn thấy Hồng Thất Công liếc mắt, lại ngậm miệng, ngoan ngoãn ra ngoài múc nước rửa sạch sẽ.

Chờ đến lúc hắn một lần nữa ngồi vào bàn thì Hồng Thất Công đã ăn hơn phân nửa thức ăn. Âu Dương Khắc thấy thịt gà non mềm ngọt ngào, mùi thơm bốn phía, trong lòng sớm không chịu nổi, bưng bát cơm lên ăn một miếng, rồi đưa đũa muốn gấp thức ăn trong đĩa.

Diệp Hương Văn lại ngăn cản hắn: "Âu tiểu yêu, cái đó không phải làm cho ngươi."

Âu Dương Khắc ngớ ra.

Diệp Hương Văn đặt một cái chén nhỏ trước mặt hắn, bên trong thức ăn được băm nhuyễn, miễn cưỡng có thể thấy rõ là chân gà băm, còn có đồ gia vị, tuy rằng cũng có mùi thơm lạ lùng xông vào mũi, nhưng dù sao khẩu phần hơi ít một chút.

Diệp Hương Văn hé miệng cười nói: "Đừng nghĩ là ít quá nha, nếu Âu Dương thiếu chủ có thể ăn hết chén này, ta đây rất bội phục ngươi đấy."

"Thật à?" Âu Dương Khắc hỏi.

Diệp Hương Văn gật đầu, mỉm cười nhìn Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc trơ mắt nhìn Hồng Thất Công ngồi một bên hưởng thụ, bản thân lại chỉ có thể ăn phần nhỏ này thì thở dài, nhận mệnh mà gấp đũa đầu tiên.

"Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi nha." Diệp Hương Văn nói: "Khi ăn món này thì tốt nhất nên ăn chút cơm trước đã."

"Thức ăn này sẽ không... giống như lần trước..." Âu Dương Khắc thấy Diệp Hương Văn luôn mãi ngăn cản, dường như hiểu ra, trong lòng có chút đề phòng.

Diệp Hương Văn nhớ tới lúc muốn trốn khỏi Âu Dương Khắc thì đã chinh hắn vô cùng thâm, nên cười nói: "Ngươi yên tâm đi. Nếu như ngươi thành thật không trêu chọc ta, sao ta lại đối xử với ngươi như vậy được?"

Âu Dương Khắc nghĩ Diệp Hương Văn luôn luôn ranh mãnh quái gở, không thể hoàn toàn yên tâm. Nhưng thức ăn trên bàn thơm phức dụ dỗ người ta thèm nhỏ dãi, sau buổi trưa hắn vẫn chưa ăn gì, bụng đã lép xẹp từ lâu, lại nghĩ nếu Hồng Thất Công đang ăn cơm, nàng sẽ không gây chuyện ầm ĩ, liền muốn tin tưởng một lần, gấp một nắm lớn cơm tẻ, tiếp theo gấp một chút thức ăn trong chén nhỏ cho vào trong miệng.

Diệp Hương Văn nhìn chằm chằm vào sắc mặt Âu Dương Khắc, chỉ thấy sau khi hắn nhai vài cái, bỗng sắc mặt trở nên quái đản, tiếp theo hai má co rúm vài cái, cặp mắt đảo hoa chột trợn trừng lên.

Diệp Hương Văn thấy tình thế không ổn, vội vàng đưa tay đẩy Âu Dương Khắc một cái.

Cú đẩy này hết sức đúng lúc, Âu Dương Khắc bị nàng đẩy nghiêng người sang một bên, vốn muốn phun thức ăn trong miệng ra bàn cơm, "Phụt" một cái rơi đầy trên đất.

Âu Dương Khắc không để ý nữa, đứng lên phóng ra ngoài. Có lẽ là vì xông ra quá nhanh, chạy đến cạnh cửa thì hắn hung hăng đụng phải khung cửa phía trên một cái.

Tiếp theo, bên ngoài truyền đến tiếng nước.

Hồng Thất Công ngồi một bên, vừa gặm xương gà vừa thờ dài nói: "Ái chà, lằng phí, thật là lằng phí."

Diệp Hường Văn cúi đầu cười thầm.

Một lát sau, Âu Dương Khắc trở lại, áo choàng màu trắng khi nhóm lửa đã quét phải tro bụi, vừa nẩy ra ngoài lại bị nước bắn lên tung tóe, trộn lẫn với nhau tạo thành từng vệt từng vệt đen thật lớn, không thể nào... nhận ra dáng vẻ phong lưu phóng khoáng của thiếu chủ Bạch Đà sơn trước kia nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xq Điều* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 29

Diệp Hường Văn ngẩng đầu xem qua dáng vẻ nhếch nhác của Âu Dương Khắc, nước ở hai bên lọn tóc vẫn tí tách nhỏ xuống thì hé miệng cười.

Âu Dương Khắc bình sinh chưa ăn qua thứ gì có vị lạ như vậy, chua tới cực điểm mà cay cũng tới cực điểm. Hắn nổi giận đi ra ngoài, hung tợn nghĩ sau này nếu có cơ hội nhất định phải mạnh tay hành hạ Diệp Hường Văn một lần. Nhưng sau khi trở lại thấy nàng kiều diễm rực rỡ tươi cười, sự tức giận của Âu Dương Khắc chỉ một thoáng đã không biết chạy tới nơi nào, trong lòng mơ hồ nghĩ nếu như mỗi ngày được nhìn thấy nàng cười, cho dù cả ngày bị chinh cũng không sao cả.

Âu Dương Khắc ngồi trở lại bên bàn, khảy com, cũng không dám đụng đến món chân gà nữa.

Quay đầu nhìn Hồng Thất Công, trên đôi đũa của ông có một cục thịt gà, trong tay còn đang cầm một miếng gà thái sợi, ăn đến cực kì sảng khoái.

"Văn Nhi, thịt gà thái sợi này vô cùng khác biệt." Hồng Thất Công khen ngợi.

Diệp Hường Văn cười giải thích: "Món này cần sử dụng ức gà vì đó là nơi thích hợp nhất để làm. Trước khi rán cần ướp bí liệu thật tốt, mỡ trong nội tạng cũng phải có nhiệt độ thích hợp, khi rán phải chú ý thịt bên trong phải chín, lại không thể rán quá lâu. Cho nên tuy rằng cách làm giản đơn nhưng khá thử thách kỹ thuật bếp núc. Một con gà muốn làm thành bốn món khác nhau, trọng lượng của con gà không thể quá nhỏ, bằng không thì không đủ dùng. Nhưng lại không thể quá lớn, gà quá lớn thịt sẽ không tươi non nữa, cho nên chọn gà cũng rất quan trọng. Đương nhiên, món gà chiên này còn có một chỗ tốt, không cần ăn với com, bình thường làm thức ăn vặt cũng được, dù người cũng vẫn giòn rụm thơm ngon."

Hồng Thất Công không ngừng gật đầu, ăn thịt gà trên đũa, lại gặm xương gà đến khô quắc mới ném xuống bàn.

Âu Dương Khắc ăn vài ngụm com lớn, cuối cùng miễn cưỡng ép xuống cảm giác cực chua cực cay, nhưng một thứ cảm giác cổ quái khác lại từ từ dâng lên.

Trong miệng hắn cay đến muốn phun lửa, lại chưa đến ê ẩm, nhưng hương vị tẩm ướp còn sót lại trong khoang miệng tạo nên một sự mê hoặc lạ lẫm, trong lòng hắn tựa hồ có một âm thanh không ngừng nói: "Ăn thêm một miếng, ăn thêm một miếng nữa đi, thử ném lại một lần nữa đi."

Rốt cục, hắn vươn tay run run không chế đôi đũa, lại gấp chút thức ăn trong chén nhỏ.

Lần này hắn chỉ gấp một ít, đũa trên đầu chỉ dính chút xiu thì rút về để vào miệng nhấp nhám.

Lập tức cái vị chua chua cay cay lại tràn đầy khoang miệng hắn.

Đôi mắt hắn lại tròn tròn, sau khi ăn vài ngụm lớn com tẻ cũng như cũ không chịu được cái loại kích thích này, chỉ phải xông ra tìm nước súc miệng lần nữa.

Hồng Thất Công giờ đũa kẹp lấy phần nhỏ thịt đùi gà rán, bỏ vào miệng nhắm mắt nhai một hồi rồi nói: "Cách làm món này thoát nhìn không khác thịt gà thái sợi lắm, nhưng chất thịt lại khác nhau, mùi vị cũng không giống nhau. Miếng thịt rán trước đó giòn rụm, cái này ngọt và béo hơn nhiều."

Diệp Hường Văn vỗ tay cười nói: "Thất Công thật là lợi hại. Cái này là thịt đùi gà, đùi gà vốn béo hơn so với ức gà, gia vị ướp cũng khác hẳn, khi chiên đùi gà tiết ra nước tự nhiên sẽ ngon hơn thôi."

Hồng Thất Công than thở: "Cùng một con gà nhưng lấy các bộ phận khác nhau làm bốn ra bốn món ăn khác nhau, mùi vị và chất thịt không cái nào giống cái nào, khó mà làm được."

Âu Dương Khắc lúc này lại từ bên ngoài đi vào, nặng nề ngồi xuống ghế, không nói lời nào bắt đầu ăn com, sau khi ăn vài ngụm lớn lại mon men gấp một tí chân gà trong chén nhỏ.

Diệp Hường Văn nhìn sắc mặt hắn đỏ lên, cúi đầu mỉm cười ăn miếng com cuối cùng trong chén.

Tuy nàng có ý trêu đùa hắn, nhưng sẽ không bao giờ hủy diệt tay nghề và danh tiếng của mình.

Món chân gà này tuy mùi vị nồng đậm nhưng nếu có thể ăn vài đĩa thì sẽ nhận ra nó ngon như thế nào, sau đó muốn ngừng cũng không ngừng được nữa.

Hồng Thất Công nói: "Âu Dương tiểu tử, nếu ngươi không muốn ăn thì không cần cố gắng."

Âu Dương Khắc lắc đầu nói: "Mùi vị cay nồng nhưng lại không bỏ qua được. Mới vừa ăn thử thì có chút khó khăn, sau lại luyến tiếc dư vị của nó." Vừa nói vừa nhìn Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn cười hỏi: "Vị như hạnh phúc trong đau khổ à?"

Âu Dương Khắc ngậm ngẫn cả người rồi mới trả lời: "Đúng vậy, chính là loại cảm giác này, Văn Nhi, nàng hình dung thật tuyệt."

Diệp Hường Văn hừ một tiếng: "Ai là Văn Nhi của ngươi? Bớt lời kéo làm quen đi."

Âu Dương Khắc cười nhưng không đáp lời, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

"Một con vật có thể làm ra bốn món không hề lãng phí thứ gì, trừ gà ra, còn loại nào khác không?" Tuy Âu Dương Khắc chạy tới chạy lui vài lần nhưng cả đoạn đối thoại của Hồng Thất Công và Diệp Hường Văn đều lọt vào tai, lúc này thấy hai người đều không nói gì nên chủ động hỏi thăm.

Con người to tròn của Diệp Hường Văn chuyển động, nhấp miệng cười: "Nếu như làm món đơn giản như ngươi đang ăn, thật ra có một thứ khác cũng có thể làm. Với lại, Âu Dương thiếu chủ là một người văn nhã, tên bốn món ăn vừa vặn có thể hợp thành một bài thơ rất được yêu thích, dùng để ca ngợi đại thiếu chủ là thích hợp nhất."

"Thật ư?" Lòng Âu Dương Khắc nhất thời hiếu kỳ. Hẳn quả thật luôn luôn tự phụ tài hoa, biết có món ăn có thể hợp với thân phận mình như vậy, hẳn đương nhiên muốn biết tường tận.

"Thật mà, hơn nữa lại tương đối đơn giản dễ làm. Nếu như thiếu chủ thích, ngày sau nếu Hường Văn lại có may mắn được làm cơm cho thiếu chủ, sẽ làm món đó nhé?" Diệp Hường Văn ngỏ lời.

Âu Dương Khắc biết Diệp Hường Văn không thích làm đầu bếp cho mình, thương hại hẳn trong nửa tháng ăn món ăn nàng nấu sau đó nuốt không trôi món người khác làm, giờ nghe được nàng chủ động ngỏ lời nấu ăn cho hắn, hắn nào muốn cự tuyệt, vội vàng gật đầu đồng ý.

Diệp Hường Văn mỉm cười, nói: "Thức ăn này nguyên liệu cũng giản đơn, chỉ cần hai cái trứng gà là được."

Âu Dương Khắc ngờ ngác: "Trứng gà?" Trứng gà có thể làm ra món gì? Tuy rằng khi Diệp Hường Văn làm nữ đầu bếp của hắn đã từng nói qua, phần đông những người có tay nghề nấu ăn cực giỏi, không cần dùng nguyên liệu quý hiếm, khi làm ra thức ăn thông thường cũng ngon hơn so với người thường làm. Mặc dù nói vậy nhưng chỉ cần hai cái trứng gà không phải rất miễn cưỡng ư?

Diệp Hường Văn nói: "Ngươi không tin à? Ta có thể làm cho ngươi xem ngay bây giờ."

Lúc Âu Dương Khắc theo nàng đi chợ, quả thật thấy nàng có mua trứng gà, nhưng trên bàn cơm lúc này cũng chỉ có thịt gà. Lẽ nào khi đó nàng đã nghĩ đến tình cảnh này? Hắn lại nhanh chóng thay đổi suy nghĩ, tiểu nha đầu này dù thông minh thế nào đi nữa, cũng không có khả năng đoán trước tương lai, có lẽ mua trứng gà làm điểm tâm vào ngày hôm sau thôi.

Diệp Hường Văn làm cơm thì thuận tay đem trứng gà đun sôi, lúc này nàng thấy Âu Dương Khắc có vẻ hoài nghi, liền đứng dậy đi vào phòng bếp.

Âu Dương Khắc ăn cơm xong, chân gà trong chén cũng quét sạch, một mặt hít hà một mặt cảm ẩm trà đã cạn ra ngoài lấy thêm nước rồi trở lại ngồi vào chỗ của mình, lúc này Diệp Hường Văn cũng bụng khay đi ra. Diệp Hường Văn đi tới cạnh bàn, lại nâng khay lên, không cho Âu Dương Khắc thấy vật trong khay, vừa cười vừa đặt món ăn thử nhất trước mặt Âu Dương Khắc: "Âu Dương thiếu chủ, mời chậm rãi thưởng thức."

Âu Dương Khắc cúi đầu nhìn, trên cái đĩa sứ có một cọng hành dài, hai bên cọng hành còn có hai cái lòng đỏ trứng gà.

Cái này... Có thể ăn sao...

Diệp Hường Văn thấy ánh mắt hoài nghi của Âu Dương Khắc, cười nói: "Âu tiểu yêu, cái này không có độc, sao không ăn được?"

"Nàng nói... Nó hợp với một câu thơ?" Âu Dương Khắc biết không thể dựa vào mồm mép để đấu với Diệp Hường Văn, chỉ phải giả vờ chuyển sang một hướng khác. Sao hắn lại không nhìn ra một cọng hành và hai cái lòng đỏ liên quan đến câu thơ nào đó?

"Sao lại không phải thơ? Quả nhiên Hoàng sư tỷ nói không sai, thơ đơn giản như vậy ngươi cũng không nhìn ra, xem ra không khác gì với người mù chữ." Diệp Hường Văn cố ý tổn hại hắn.

Trong lòng Âu Dương Khắc tức giận: "Vậy nàng nói xem đây là thơ gì?"

"Hai cái oanh vàng kêu liễu biếc.*" Về mặt Diệp Hường Văn hết sức đương nhiên.

Hồng Thất Công một bên cười híp mắt nhìn hai người đấu võ mồm, một bên nhét miếng thịt cuối cùng vào miệng.

Âu Dương Khắc tức giận đến thiếu chút nữa quay lưng bỏ đi.

"Âu tiểu yêu, tiểu hài tử ba tuổi đều có thể biết câu thơ này, vậy mà ngươi còn hỏi." Diệp Hường Văn tựa hồ sợ chọc tức không chết hắn, bĩu môi.

Hắn vẫn luôn xem nàng như hạ nhân, tự cho là cưới nàng thì nàng sẽ rất vinh hạnh à, còn chuyện luôn muốn nàng trở thành nữ đầu bếp nữa, nếu nàng không nổi giận, hẳn cho rằng có thể đơn giản bỏ qua chuyện này?

Âu Dương Khắc rót một chén nước lớn, uống ừng ực ừng ực mới nén được cơn giận đang dâng cao.

"Vậy món thứ hai là gì?" Âu Dương Khắc dềnh lồng hỏi, tiện tay lại rót thêm một chén nước. Không được tức giận, không được tức giận, nha đầu kia hoàn toàn trưng ra bộ dáng muốn tức chết người không đền mạng, hiện không thể chấp nhận với nàng. Trong lòng hắn không ngừng khuyến khích bản thân.

Diệp Hường Văn bày món thứ hai trước mặt Âu Dương Khắc.

Món ăn vẫn hết sức đơn giản.

Lòng đỏ trứng sau khi lấy ra thì còn lại lòng trắng màu xanh nhạt bị xắt thành nhiều mảnh nhỏ, nghiêng vẹo xếp thành một đường ven đĩa.

Lại là một món ‘người ta nói’ có thể dùng.

Âu Dương Khắc giả vờ bình tĩnh hỏi: "Cái này gọi là gì?" Rồi bung chén lên hóp một ngụm.

Diệp Hường Văn khinh thường nói: "Một hàng cò trắng vút trời xanh."

Âu Dương Khắc mới vừa uống một ngụm nước, "Phụt" một cái văng đầy bàn.

Hồng Thất Công chắc chắn rồi hô lên: "Bắn chết được." Đứng lên lung la lung lay đi tới giường.

Âu Dương Khắc gục trên bàn ho khan cả buổi, mới chỉ vào món ăn kia, lẩm bẩm: "Cái này... là...."

"Một hàng cò trắng vút trời xanh." Diệp Hường Văn khinh bỉ nhìn Âu Dương Khắc, lại đặt món thứ ba lên trên bàn: "May là ngươi đã sớm phun nước, nếu không rơi xuống cái này, chắc sẽ không còn hình dạng nữa. Nào, đại thiếu gia, đây là món ‘Nghìn năm tuyết núi song in sắc’."

Âu Dương Khắc trừng mắt nhìn cái thứ màu trắng trong đĩa hồi lâu, lắp bắp: "Cái này, cái này, cái này, cái này, cái này, cái này...."

"Cái này, cái này cái gì? Chẳng lẽ cái này không thể ăn? Lẽ nào mỗi ngày đại thiếu gia ăn cơm lại không dùng nó?" Diệp Hường Văn nói, trong đĩa là một nắm muối.

Đúng là một nắm, cao cao nằm trong đĩa, miễn cưỡng có thể nhìn thành hình dạng "Núi".

Âu Dương Khắc muốn phát cáu, nghiêng răng hỏi: "Ta nghĩ, món cuối cùng chính là ‘Muôn dặm thuyền Ngô cửa rập rình’ chẳng? Nhưng mà hai quả trứng gà hắn đã dùng hết rồi? Ta cũng muốn xem thử nàng còn có thể làm gì?"

Diệp Hường Văn hé miệng cười, đáp trả: "Đại thiếu gia thật thông minh, học thơ thì ba câu trước không học, lại có thể học được một câu cuối cùng. Nghiêm chỉnh mà nói, đó là một món canh. Âu Dương thiếu chủ, chúng ta giao trước đi, ta làm ra được thì ngươi phải ăn được hết nhé."

Hoa Lan Nhỏ giải thích:

*Đây là bài thơ “Vô Nhân Sự” của Đỗ Phủ, được Tản Đà dịch thành thơ đường luật, chính là mấy câu mà Diệp Hường Văn đọc ở trên.

Bản Hán Việt:

Lưỡng cá hoàng ly minh thủy liễu

Nhất hàng bạch lộ hướng thanh thiên

Song hàm Tây Lĩnh thiên thu tuyết

Môn bạc Đông Ngô vạn lý thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 30

Khóe miệng Âu Dương Khắc giật giật, nhìn Diệp Hường Văn đang bày cái tô trên bàn.

Một chén nước trong đầy tràn, trên mặt nổi lên vài cái vỏ trứng đã bị đập vỡ.

Quả nhiên, quả nhiên là vậy...

Khá khen cho một câu "Muôn dặm thuyền Ngô cửa rập rình."

Diệp Hường Văn mỉm cười nhìn Âu Dương Khắc, lông mày nhướng lên: "Đại thiếu chủ, có ăn hay không? Nếu ngại dấm lãng phí, sau này đừng hòng nghĩ đến việc ta sẽ làm cơm cho ngươi nữa."

"Chuyện này... Ngày mai ta sẽ lấy nó làm điểm tâm được không? Ta vừa ăn no rồi." Người luôn tự xưng là thiếu chủ văn nhã của núi Bạch Đà lại bị Diệp Hường Văn làm cho ngay cả có "Ăn no" đều phải quăng ra.

Diệp Hường Văn "Xì" cười một tiếng, nàng chỉ là mượn cơ hội đóng vai ác, tránh việc hấn giống như tự kỉ luôn trung ra dáng vẻ tốt đẹp trước mặt nàng, cũng không có ý ép buộc hấn ăn mấy thứ này. Cho nên khi nhìn Âu Dương Khắc nhượng bộ cầu xin, nàng thấy vậy cũng thôi.

Âu Dương Khắc nhìn Diệp Hường Văn cười, không khỏi lại nhìn đến ngây dại.

Diệp Hường Văn thu dọn chén đĩa, sau khi dọn dẹp ngăn nắp, thấy Hồng Thất Công đã nhắm mắt dưỡng thần, cũng không biết có ngủ hay chưa, nàng bèn rón rén đi về phòng nhỏ phía sau nhà.

Trong phòng có một cái giường nhỏ đã lâu chưa dùng, tuy có mùi ẩm mốc, nhưng dù sao vẫn tốt hơn ngủ trên mặt đất.

Diệp Hường Văn đang bận dọn dẹp giường chiếu, lúc xoay người thì thấy Âu Dương Khắc đang đứng ở cửa nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi: "Sao ngươi không đi ngủ, còn đứng đây làm gì?"

"Giường ở đằng trước bị Thất Công chiếm rồi... Nàng xem chúng ta có phải hay không..." Tuy rằng Âu Dương Khắc biết lời này tám chín phần là vô ích, nhưng mỹ nhân trước mắt, lại vừa bị nàng ức hiếp nhiều như vậy, nếu còn nhượng nhịn hoặc không chiếm tiện nghi thì không phải là hấn nữa rồi.

Diệp Hường Văn thấy Âu Dương Khắc chậm rãi đến gần, cũng không kinh hoảng, kéo khóe môi cười hỏi: "Ngươi muốn ngủ đây hở?"

"Không phải ta, là hai chúng ta. Nếu như ta chiếm giường, làm Văn Nhi không có chỗ ngủ sinh ra một mối, ta sẽ áy náy lắm." Âu Dương Khắc đến gần Diệp Hường Văn, nhẹ nhàng nói bên tai nàng.

Diệp Hường Văn nghiêng đầu nhìn hấn, ánh mắt trong suốt: "Ngươi muốn nghỉ cùng ta sao?"

"Đúng vậy, ta cam đoan nàng sẽ rất sung sướng." Âu Dương Khắc thấy Diệp Hường Văn không có ý cự tuyệt bèn mừng rỡ trong lòng.

Mắt Diệp Hường Văn híp lại, khóe môi mỉm cười, mặt như hoa đào.

Tâm của Âu Dương Khắc ngửa ngáy khó nhịn, vốn mang tâm tình ba phần đùa bốn nay chuyển hóa thành bảy phần can đảm, trực tiếp cúi đầu xuống gương mặt của Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn giơ tay lên, tựa như muốn đẩy lại tựa như muốn ôm hấn, rồi bàn tay đột nhiên chuyển động, vô cùng mau lẹ phát qua đại huyết trên người hấn.

Cả người Âu Dương Khắc nhất thời cứng ngắc, không thể động đậy.

Tuyệt học của đảo Đào Hoa "Lan Hoa Phát Huyết Thủ", khi ra tay phải chú ý phong thái ưu nhã, bình tĩnh như không. Lúc Diệp Hường Văn giơ tay, cảm giác không hề có nửa điểm công kích, đợi đến lúc tay nàng phát một cái, tuy Âu Dương Khắc đã phát hiện ra nhưng nàng cũng đã điểm xong huyết đạo của hấn, không có cách nào tránh kịp nữa.

"Âu Dương thiếu chủ, ngươi còn muốn nghỉ ngơi với ta không?" Diệp Hường Văn nghiêng đầu nhìn Âu Dương Khắc, nói cười rôm rả, nhưng thanh âm kia nghe thế nào cũng có chút ngiên răng ngiên lợi.

Âu Dương Khắc âm thầm kêu khổ. Tiểu nha đầu này nói trở mặt liền trở mặt, lần này không biết sẽ cho hấn ném mùi đau khổ thế nào đây.

Diệp Hường Văn đá một cước, thân thể Âu Dương Khắc mất thăng bằng ngã trên mặt đất. Nhưng trước khi tiếp đất đã bị Diệp Hường Văn nắm tóc, kéo hấn ra ngoài cửa.

Bên kia, Hồng Thất Công tựa như chưa từng phát giác chuyện gì, nặng nề hít thở.

Diệp Hường Văn kéo Âu Dương Khắc ra sân, nghiêng rặng nói: "Âu Dương thiếu chủ, trong phòng này thật không có giường trống cho ngài nghỉ ngơi. Lại nói, ngài cao quý như vậy, sao có thể ngủ loại giường rách nát thế này được? Rất tổn hại thân phận của ngài đó. Cho nên ngài nằm đây chơi đi, sáng mai ta tỉnh dậy tự nhiên sẽ đến giải huyết cho ngài." Mặc dù nàng hung hăng nói như vậy, thật ra chỉ điểm huyết đạo của hắn khoảng hai canh giờ mà thôi. Nếu thật để cho Âu Dương Khắc ở nơi này suốt đêm, lúc trời sáng Diệp Hường Văn trở lại nhìn hắn, chỉ sợ hắn sẽ biến thành pho tượng mất. Tuy Diệp Hường Văn muốn giáo huấn hắn nhưng cũng biết thế nào là chừng mực.

Trong lòng Âu Dương Khắc cười khổ, thân thể không động đậy được, cũng không thể hiện cảm xúc được nổi, chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Diệp Hường Văn khinh bỉ quan sát hắn từ trên xuống dưới một lượt, sau đó xoay người vào phòng.

Nhắc đến mới nói, tuy chế trụ Âu Dương Khắc là để giáo huấn cái tội phong lưu háo sắc của hắn, nhưng Diệp Hường Văn còn lo lắng một chuyện khác, chính là vài tờ công phu mà Hoàng Dược Sư đã lưu lại.

Từ khi quyết định học võ tới nay, Diệp Hường Văn không có được một ngày rảnh rỗi, mỗi ngày trừ lúc phải ngủ bên ngoài thì hơn phân nửa thời gian nàng đều dùng vào việc luyện tập công phu.

Hồng Thất Công quang minh lỗi lạc, tự nhiên chẳng thèm nhìn lên công phu của người khác, nhưng nhân phẩm Âu Dương Khắc lại không bảo đảm, nếu không chế trụ hắn, không chừng công phu của đảo Đào Hoa sẽ bị người ngoài học lóm.

Chứ đừng nói đến việc còn một quyển "Bát Bộ Độc Kinh" kia.

Một quyển "Cửu Âm Chân Kinh" đã khiến người trong giang hồ ngời tranh ta đoạt, làm dậy lên phong ba bão tố, nếu như thêm một cuốn "Bát Bộ Độc Kinh" nữa, thì sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Tuy Hoàng Dược Sư cho rằng "Bát Bộ Độc Kinh" là bằng môn tà đạo, không chịu nghiên cứu, nhưng người giang hồ sẽ không nghĩ như ông. Mà hiện công phu Diệp Hường Văn nông cạn, nếu quang minh chính đại một chọi một đánh với Âu Dương Khắc, tự biết không phải đối thủ của hắn, làm sao có năng lực bảo vệ quyển sách này? Cho dù Âu Dương Khắc không dám cướp đoạt trước mặt Hồng Thất Công, nhưng sau này khi nàng đơn độc một mình không đảm bảo hắn sẽ không nổi lên dã tâm.

Diệp Hường Văn ném hắn trong viện, nương theo ánh sáng lay lắt của ngọn đèn đọc vài tờ "Bát Bộ Độc Kinh" trong phòng nhỏ, lại luyện tập công phu của Hoàng Dược Sư vài lần, sau đó mới thôi đèn đi ngủ.

Nhưng lật qua lật lại cả buổi, Diệp Hường Văn vẫn không ngủ được, cuối cùng đành phải cầm một chiếc áo đi ra ngoài.

Âu Dương Khắc vẫn đang cứng ngắc trong viện.

Diệp Hường Văn vừa lấy áo đắp lên người hắn vừa bảo: "Sau khi huyết đạo của ngươi được giải, tốt nhất nên ngoan ngoãn. Có Thất Công lão nhân gia ở đây, ngươi đừng có mấy suy nghĩ xấu xa nữa. Nếu thật chọc giận Thất Công, ta tuyệt đối không giúp ngươi đâu." Nói rồi chỉnh lại y phục trên người hắn, suy nghĩ một chút lại nói: "Trước đó ngươi nói còn có chuyện phải làm, chập tối ta đã luộc mấy quả trứng gà, ngày mai ngươi đi có thể lấy nó lấp bao tử. Đương nhiên, ngươi là đại thiếu gia, có lẽ vừa ra khỏi viện này sẽ có một đồng nô tì xinh đẹp theo hầu hạ ngươi rồi, đoán chừng ngươi sẽ chường mất mấy quả trứng luộc. Mang hay không tùy ngươi vậy." Sau khi nói xong thì một lần nữa trở về phòng.

Tuy là mùa hè, nhưng cứ ném một người bên ngoài như vậy cũng không tốt, mong rằng Âu Dương Khắc sẽ không ghi hận nàng. Diệp Hường Văn mơ màng màng nghĩ, nằm lên giường nhắm mắt lại.

Trong viện, Âu Dương Khắc chậm rãi giật giật tay chân.

Huyết đạo của hắn trước khi Diệp Hường Văn đi ra đã được giải rồi.

Nhưng tựa như nàng nói, còn có Hồng Thất Công, thật ra hắn không có khả năng làm gì cả, lúc này tiến vào phòng cũng chỉ muốn chọc ghẹo nàng chút thôi.

Âu Dương Khắc kéo y phục trên người ra, ngửi một cái, khẽ cười nói: "Thơm quá."

Hắn nhẹ nhàng nâng chân đi vào bếp, lấy hết mấy quả trứng gà mà Diệp Hường Văn đã luộc, lại nhìn về phía hậu viện mấy lần, tựa hồ có thể xuyên thấu tường gạch để nhìn giai nhân đang say ngủ bên trong.

Cuối cùng, hắn xoay người nhảy ra ngoài tường viện, ngay lập tức mất tích.

Thúc phụ đã đến, hắn có đại sự muốn cầu ông. Hắn nói cái gì thúc phụ sẽ nghe cái nấy, cực kỳ thương yêu, hiển nhiên sẽ nhận lời hắn.

Cho dù Diệp Hường Văn có thêm bao nhiêu thân phận nữa, thì thế nào? Có thúc phụ ở đây, nàng nhất định chạy không thoát.

Sáng sớm Diệp Hường Văn đi ra sân rửa mặt thì phát hiện Âu Dương Khắc đã đi rồi.

Diệp Hường Văn không thèm để ý, hắn chịu rồi đi là chuyện tốt cho tất cả mọi người. Nghiêm chỉnh mà nói, lúc Diệp Hường Văn chung đụng với hắn, tuy nghĩ hắn phong lưu háo sắc, nhìn thấy cô nương xinh đẹp thì hay táy máy tay chân, nhưng ngấm lại những điều mỹ từ của hắn đã nói, thêm vào cảm giác của bản thân, nàng luôn cảm thấy tuy Âu Dương Khắc có không ít nữ nhân, nhưng dù sao cũng là người tình ta nguyện, người bên ngoài cũng không tiện xen vào.

Nàng nghĩ, khi so sánh ấn tượng về hái hoa tặc trong nguyên tác, Âu Dương Khắc này miễn cưỡng khá hơn một chút. Tuy rằng bị hấn trên cột nhưng lại không có cảm giác hận thù gì cả.

Sau khi Diệp Hường Văn rửa mặt chải đầu, đi đến nhà bếp thì không thấy bóng dáng trứng gà đâu nữa, trong lòng biết hẳn là Âu Dương Khắc đã mang đi rồi. Nhưng hẳn đường đường một thiếu chủ, lại chịu cảm trứng gà luộc bình thường thế này, cũng có chút ngoài dự liệu của nàng.

Hồng Thất Công nhìn Diệp Hường Văn vội vội vàng vàng, mở miệng nói: "Văn Nhi."

Diệp Hường Văn cười nói: "Hôm nay nghĩa phụ muốn ăn gì? Văn Nhi sẽ làm cho người."

Hồng Thất Công nói: "Có chuyện muốn nói với con, hôm nay Thất Công phải đi rồi."

Diệp Hường Văn ngơ ngác hỏi: "Nghĩa phụ muốn đi đâu ạ?"

Hồng Thất Công đáp: "Tiểu tử ngọc Quách Tĩnh muốn theo Dung nhi đến đảo Đào Hoa tạ tội với Hoàng lão tà, mặc kệ nói như thế nào lão khiêu hóa đã thu bọn họ làm đồ đệ, không muốn để Hoàng lão tà một chương đánh chết họ, lão khiêu hóa sẽ bị mất mặt. Hôm nay ta muốn đi xem, tiện thể làm mai, nếu có thể giúp Tĩnh Nhi và Dung nhi thuận lợi ở bên nhau thì không còn gì tốt hơn. Cho dù Hoàng lão tà không muốn, ít nhất sẽ không đánh chết đồ đệ của ta trước mặt ta đúng không?"

Diệp Hường Văn ngây ngô đứng một hồi, nhớ tới trong sách quả thật có một đoạn như vậy, Quách Tĩnh và Âu Dương Khắc đều đi Đào Hoa Đảo cầu Hoàng Dược Sư cho lấy Hoàng Dung. Bởi vì lúc đó thân phận người làm mai ngang nhau, một là "Bắc cái" một là "Tây độc", mặc dù Hoàng Dược Sư không thích Quách Tĩnh cũng không thể không nể mặt Hồng Thất Công, đành ra chủ ý tỷ thí thật cùi bắp kia. Trải qua vài hiệp tỷ thí, Quách Tĩnh dựa vào "Cửu Âm Chân Kinh" nên thắng cuộc, nhưng giữa chừng hình như chú cháu Âu Dương lại khuấy lên chuyện rắc rối gì đó, Chu Bá Thông vẫn bị nhốt trên đảo cũng làm lộn xộn một trận, khiến cho Hoàng Dược Sư giận dữ mang Hoàng Dung rời đi, lúc mấy người họ ra khơi Chu Bá Thông tựa hồ lại đánh cuộc về độc được gì đó, kết quả bị chú cháu nhà Âu Dương buộc nhảy xuống biển.

Lẽ nào lần này Hồng Thất Công lên đảo là nằm trong đoạn đó?

Âu Dương Khắc lại chạy đi gây rối ở đảo Đào Hoa ư?

Diệp Hường Văn vừa nghĩ đến đây bỗng giận đến không chỗ phát tiết. Nàng rất sợ cảm tình Quách Tĩnh Hoàng Dung bị hấn làm cho rồi ren lác léo, bởi vậy vẫn cảnh cáo hẳn không được đi cầu thân ở đảo Đào Hoa.

Nói qua nói lại thì Âu Dương Khắc và nàng không có quan hệ gì, cho nên không nghe lời nàng cũng là chuyện bình thường thôi.

"Văn Nhi, ta chợt nghĩ hay là con đi đến đảo Đào Hoa với ta đi." Hồng Thất Công đột nhiên đề nghị.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 31

Diệp Hường Văn ngơ ngẩn trong chốc lát, không ngờ Hồng Thất Công lại nói những lời này.

"Con cũng đi ạ?"

"Đúng vậy. Ta thấy con rất tán thành chuyện Tĩnh nhi và Dung nhi, lại nói Hoàng Lão Tà đối xử với con không tồi, ta đã nghĩ kỹ rồi, ta không thích hợp nói chuyện này ra miệng lắm, nếu con giúp ta nói vào, vậy có thể tăng thêm một phần thành công. Dĩ nhiên, nếu như con thật sự không muốn đi, nghĩa phụ sẽ không làm khó con... con tự cân nhắc đi." Hồng Thất Công nói.

Diệp Hường Văn cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát.

Bình tĩnh mà xem xét, Đào Hoa Đảo là một nơi luôn xảy ra sự cố, có mấy sự kiện lớn đều xảy ra trên đó, cho nên nàng thật không muốn đi.

Vừa nghĩ đến chuyện này, Diệp Hường Văn bèn giật mình.

Nơi xảy ra sự cố?

Trừ hôn sự Quách Hoàng bị ngăn cản, còn có chuyện gì đã từng xảy ra trên đảo Đào Hoa đây?

Diệp Hường Văn tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, đột nhiên nghĩ đến Giang Nam lục quái bị đám người Âu Dương Phong và Dương Khang giết chết trên đảo Đào Hoa, cuối cùng chỉ còn một mình Kha Trấn Ác sống sót, rồi giả họa cho Hoàng Dược Sư.

Vậy lúc nào sẽ xảy ra chuyện đó nhỉ?

Lòng của Diệp Hướng Văn rối loạn cả lên.

Nàng không muốn đếm xỉa đến, không muốn có quá nhiều dính dấp đến tình tiết câu truyện. Nhưng tính mạng của mấy vị sư phụ gặp nguy hiểm, chẳng lẽ nàng có thể làm như không thấy? Hoàng Dược Sư cũng bị oan uổng, chẳng lẽ nàng cũng có thể coi như không biết gì cả?

Ngay tại lúc này đây, rốt cuộc Diệp Hướng Văn bắt đầu hồi hận trước khi xuyên qua không đọc kỹ nguyên tác, nên hiện tại nàng chỉ nhớ đại khái nội dung chính, ngay cả lúc nào xảy ra chuyện gì nàng cũng không nhớ rõ.

Nếu sau khi nàng và Hồng Thất Công lên đảo, có thể nhân cơ hội ở lại đó, sớm muộn gì cũng có thể chờ được mấy vị sư phụ đến đảo Đào Hoa? Như vậy có thể ngăn cản được chuyện này xảy ra sau này rồi?

Diệp Hướng Văn dứt khoát quyết định, ngẩng đầu lên trả lời: "Dược, nghĩa phụ, con theo người đến đảo Đào Hoa."

Hồng Thất Công cười nhẹ nhõm: "Có con ở đây, chuyện của Tĩnh nhi và Dung nhi lại nắm chắc thêm vài phần, để ta xem xem có phải Hoàng Lão Tà thật không cho ta một chút thể diện hay không."

Tâm tư của Diệp Hướng Văn không hề đặt vào câu nói của Hồng Thất Công, nàng biết cuối cùng rồi Quách Tĩnh Hoàng Dung cũng sẽ ở bên nhau, cho nên lần này mặc kệ kịch tình có thay đổi hay không, tình cảm của bọn họ cuối cùng vẫn sẽ nở hoa kết trái.

Còn về phần nàng, nhất định phải cứu tính mạng của mấy vị sư phụ.

Lại nghĩ đến việc muốn cứu mấy vị sư phụ thì phải đối đầu cùng Dương Khang và Âu Dương Phong.

Diệp Hướng Văn tự biết công phu thấp kém, đừng nói so với Âu Dương Phong, ngay cả Dương Khang hay Âu Dương Khắc cũng tuyệt đối không có khả năng. Hơn nữa điểm quan trọng nhất là nàng học võ khá trễ, không hề có căn cơ nội lực. Mặc dù trong khoảng thời gian này, nàng chăm chỉ tu luyện đã có một chút cơ sở, nhưng về căn bản vẫn chưa đủ.

Nhưng mặc kệ nói thế nào, trên đời có việc nên làm có việc không nên làm. Lục quái rất thương yêu nàng, nàng đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn được.

Mấy ngày sau đó, Diệp Hướng Văn theo Hồng Thất Công một đường đi về phía nam, lúc nghỉ ngơi vào ban đêm thì tận dụng thời gian để luyện công. Nàng vốn thông minh lại có khiếu học võ, một khi hạ quyết tâm chăm chỉ khổ luyện, võ thuật tự nhiên sẽ tăng mạnh, nhưng về nội lực thì nàng lại như cũ không cách nào xoay sở được.

Hôm nay hai người đã đến Gia Hưng, mắt thấy sắc trời không còn sớm, nên dừng chân ở một khách điểm.

Diệp Hướng Văn mua nguyên liệu, đến phòng bếp tự mình nấu nướng.

Hồng Thất Công nghe trong phòng bếp truyền tới tiếng cắt băm, nhớ tới tình cảnh trước kia lúc truyền thụ công phu cho Quách Tĩnh. Phen này ông đi đến đảo Đào Hoa là vừa bảo vệ tính mạng học trò, thứ hai là giúp tên đồ đệ ngốc này làm mai. Chuyện thứ nhất nghĩ đến cũng không lo ngại, lại không biết chuyện thứ hai có được thuận lợi hay không.

Đang suy nghĩ, Diệp Hướng Văn đã đi ra từ phòng bếp, trong tay bưng một cái khay lớn.

Hồng Thất Công thấy trên khay để hai cái đĩa một lớn một nhỏ, bên trong là hai đĩa mì xào phân lượng khác nhau, bên cạnh còn có một bầu rượu, một ly rượu nhỏ và một chén canh thịt có mùi thơm lạ lùng đang xông vào mũi.

Diệp Hướng Văn châm rượu vào chén, đặt trước mặt Hồng Thất Công rồi nói: "Nghĩa phụ, người nếm thử xem, trong khoảng thời gian này dù nấu nhiều món ăn cho người, nhưng chưa từng làm qua loại mì sợi này."

Hồng Thất Công không đợi nàng nói thêm nữa, đưa tay cầm lấy một đĩa mì xào, nâng chiếc đũa gấp một ít bỏ vào trong miệng, chỉ cảm thấy miệng đầy hương thơm mềm mại mỹ vị. Sợi mì này hơn hẳn các loại mì sợi khác ở sự co giãn dẻo dai, lúc nhai thì mùi vị tuyệt vời, hơn nữa sợi mì lại tròn mịn, kích thước không lớn hơn sợi tóc bao nhiêu, nên trầm trồ khen ngợi: "Giỏi lắm."

Diệp Hướng Văn cười giải thích: "Trước kia khi rèn luyện tay nghề thì từng nghe người khác nói qua chuyện có thể dung nạp nội lực trong lúc nhào bột mì, nhưng vì Văn Nhi không rành công phu nên thôi, mỗi lần nhồi bột đều cho thêm một quả trứng gà bên trong để gia tăng tính đàn hồi của bột. Vừa rồi con thử dung nạp nội lực vào trong đó, quả nhiên khác hẳn so với bình thường. Không ngờ công lực của con không cao, nhưng nếu chỉ dùng để nhào bột mì thì quá đủ rồi."

Hồng Thất Công không cảm được mồm liên tục ăn, rượu cũng không kịp uống... trong thời gian Diệp Hướng Văn nói vài câu, ông đã ăn hơn phân nửa mì sợi trong đĩa rồi.

Diệp Hướng Văn nói: "Thật ra, vắt mì này có chỗ khác lạ, mời Thất Công xem thử." Nói rồi đặt chiếc đĩa chứa ít mì xào xuống trước mặt mình, dùng chiếc đũa gấp lên một sợi mì, nâng lên thật cao, lúc này Hồng Thất Công mới nhìn thấy, vậy mà đĩa mì của Diệp Hướng Văn chỉ có một sợi!

"Thất Công thật ra trong đĩa này có hai sợi mì, Văn Nhi phân lượng ít đi một chút, chỉ còn một sợi."

Hồng Thất Công gõ nhịp than thở: "Tuyệt thật!" Sợi mì tròn mịn màng như sợi tóc, một sợi là một phần. Càng khó hơn là vắt mì này trải qua lược sơ chế sau lại xào, lại có thể không bẻ không đứt đoạn, có thể nhìn ra kỹ thuật điêu luyện của người đầu bếp.

Diệp Hường Văn thả sợi mì lại trong đĩa, lại bung chén canh đến trước mặt Hồng Thất Công.

Hồng Thất Công dùng muổng nhỏ khuấy đều, nhìn ra là canh xương đùi dê ninh nhừ, nước canh trắng nõn, màu sắc lại có mấy phần tương tự nhũ bò, không khỏi nói: "Ừ, đẹp mắt. Chỉ là hình như khi người có chút cổ quái." Sau đó nhắm mắt tỉ mỉ phân biệt một lúc mới nói tiếp, "Không tệ, bên trong có mùi vị được liệu nhân nhặt, cực ít, rất khó phát hiện."

Diệp Hường Văn cười nói: "Nghĩa phụ thật là lợi hại, canh xương dê ninh nhừ này đúng là nấu với được liệu và hương liệu, chẳng những mùi ngon, còn có thể bổ thân thể. Thịt dê vốn mang tính nóng, bây giờ là mùa hè, không thích hợp ăn nhiều, vì vậy nếu thêm chút được liệu hạ hỏa, có thể đáp ứng nhu cầu làm canh uống quanh năm suốt tháng. Chỉ là, nếu được liệu trực tiếp xuất hiện trong nước canh sẽ ảnh hưởng mỹ quan, cho nên lúc nấu phải dùng bao vải nhỏ bọc được liệu lại mới thả vào nồi, sau khi nấu canh xong thì vớt bao vải đi là được."

Hồng Thất Công múc một muổng cho vào miệng, nhấp nhấp trong chốc lát, mới chắc chắn than thở: "Ngon thật, uống rất ngon. trước kia ta ăn thức ăn của Dung nha đầu làm thì nàng luôn đặt một cái tên cổ quái cho những món ăn kia. Văn Nhi, tài nấu nướng của con không thấp hơn nàng ấy, những thức ăn này có thể đặt tên hay không?"

Diệp Hường Văn cười đáp: "Bàn về tài văn chương, con vẫn kém xa Hoàng sư tỷ. Chỉ là món mì và canh này quả thật có chút lai lịch, Nghe nói thuở xa xưa có một đôi phu thê rất ân ái, nhưng cuộc sống kham khổ, mỗi ngày người nam phải xuống ruộng làm việc. Bởi vì ruộng đất của hắn tương đối xa chỗ ở, thê tử của hắn mỗi ngày đều sẽ đưa cơm cho hắn. Nam nhân đó rất thích ăn mì sợi, nhưng làm xong mì lại phải đi một quãng đường xa, đến được tay nam nhân thì sắc hương vị hoàn toàn thay đổi rồi. Thê tử của hắn muốn hắn ăn được thức ăn ngon miệng, dùng hết tâm tư cuối cùng làm được một tô mì sợi thơm ngon. Hôn nữa, đã dụng tâm làm rất nhiều lần, nghe nói sợi mì sau này đã nhỏ đến mức có thể xuyên qua lỗ kim cũng không bị đứt gãy. Có người cảm động bọn họ phu thê tình thâm, đặt tên vắt mì này là "Nông Nồng Diện*" ý khen ngợi tình cảm của bọn họ. Dĩ nhiên, đây chỉ là một truyền thuyết, không thể coi là thật được."

(* Nồng là mì, diện là gương mặt, chỗ này HLN không biết dịch thế nào nên để nguyên từ Hán Việt nhé).

"Còn món canh này? Có lai lịch thế nào?" Hồng Thất Công lại hỏi.

"Tuy thịt dê rất bổ, nhưng khá nóng, bên trong thêm được liệu ngon miệng cũng điều hòa tính chất của canh, kết hợp lại càng bổ sung lẫn nhau nữa. Vì vậy hợp với câu thơ 'Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan*', cho nên này canh tên là canh Tương Hoan**." Diệp Hường Văn cười nói.

(*/** một câu trong kỳ ba bài Thanh Bình Điệu của Lý Bạch, tả về nhan sắc của Dương quý phi thời nhà Đường. Dịch nghĩa là Hoa nổi tiếng, sắc nghiêng nước, cả hai cùng vui).

Hồng Thất Công thờ dãi: "Mới vừa rồi con còn nói tài văn chương không bằng Dung nha đầu, ta thì thấy tên gọi mấy món ăn của các con đều quái dị như nhau cả." Một bên nói một bên yên lặng đem thức ăn trước mặt ăn sạch, rồi mới bắt đầu húp canh.

Diệp Hường Văn cúi đầu ăn một ít mì trong đĩa nhỏ, ngẩng đầu thấy Hồng Thất Công đã chén đĩa sạch bong, vẫn vuốt cái bụng than vãn: "Tài nấu nướng của Dung Nhi rất giỏi, lại kết đôi cho tiểu tử ngốc Tinh Nhi này. Văn Nhi, tài nấu nướng của con cũng tốt như vậy, tương lai không biết sẽ kết duyên với người nào đây. Lúc Lão Khiếu Hóa còn trẻ, sao lại không gặp được nữ nhân có tài nấu ăn tốt như vậy chứ?"

Diệp Hường Văn cười một tiếng, đứng dậy thu thập chén đĩa sạch sẽ, từ bên ngoài trở vào phòng đã thấy Hồng Thất Công nằm nghiêng trên giường, nàng liền kêu ánh nến, lấy bản "Bát Bộ Độc Kinh" ra.

Lại nói Hoàng Dược Sư lưu lại mấy tờ công phu kia, Diệp Hường Văn chỉ nhận được hơn phân nửa mặt chữ, còn lại chỉ có thể đoán mò, hơn nữa khi ấy có Hoàng Dược Sư bên cạnh chỉ điểm, nên cũng biết toàn bộ. Còn bản "Bát Bộ Độc Kinh" này, chẳng những dùng chữ phồn thể, hơn nữa còn đề cập đến nhiều tên thuốc lạ, Diệp Hường Văn không thể cầm sách đi hỏi người khác, mỗi ngày chỉ có thể lựa ít chữ không biết rồi dùng bút viết ra giấy, lúc tìm nơi ngủ trọ vào ngày hôm sau sẽ hỏi chương quỹ của khách điểm, buổi tối lại xem nội dung của đêm hôm trước. Vì vậy tốc độ đọc rất chậm, đến hiện tại cũng chỉ mới xem được một phần ba, nói chi tới toàn bộ quyển sách.

May là Diệp Hường Văn có tính kiên nhẫn, không có chuyện thấy khó mà lui. Nếu không phải nàng có tính tình này, kiếp trước cũng sẽ không tôi luyện ra kỹ thuật nấu nướng tốt như vậy. Giờ đây nàng mở sách, lật tới số trang đã xem vào tối hôm trước, dùng Vân Tiêu chích máu ngón tay, lấy máu bôi loạn trên trang giấy rồi cúi đầu xem.

"Nghe nói trên sườn núi Côn Lôn có tiên cảnh, sinh hàn tâm, khi tiếp xúc với nó cỏ cây sẽ chết. Nếu làm theo phương pháp hướng dẫn bên dưới đem hàn độc nhập vào cơ thể, công lực sẽ tăng mạnh." Diệp Hường Văn vừa thấy đến hàng chữ này, trong lòng chấn động. Mỗi ngày nàng đều nghĩ tới biện pháp có thể nhanh chóng tăng cường nội lực, nếu quả thật tìm được cái gọi là hàn tâm này, chẳng phải rất hợp tâm ý của nàng sao?

Nhưng khi nghiền cứu lại mấy lần, tâm tình kích động của Diệp Hường Văn từ từ nguội lạnh. Trong sách Hoàng Thường đã có ý ghi hai chữ "Nghe nói", điều này cho thấy ông cũng chỉ nghe người khác nói, chưa từng tận mắt thấy qua. Coi như hàn tâm có thật trên đời, vậy núi Côn Lôn ở nơi nào? Đợi đến khi nàng tìm được núi Côn Lôn, sợ là không biết ngày tháng năm nào, làm sao cứu lấy vị sư phụ đây?

Trừ phi có người nào đó mang hàn tâm tới Trung Nguyên còn may ra.

Nhưng khi nàng đọc “Xạ Diệu” thì bên trong căn bản không nói tới hàn tâm gì đó, coi như vật này có thật, cũng không thể nào xảy ra chuyện có người mang đến còn đúng dịp để nàng nhìn thấy?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Diệp Hường Văn vẫn trầm tư một hồi, rồi lật sách sang trang kế tiếp, tiếp tục bôi máu lên phía trên, muốn nhìn xem có manh mối gì về hàn tâm để truy tìm hay không.

Nhưng trang kế tiếp chỉ vẽ một cái hình, trên đó là một tảng nhân gầy nhom, biểu diễn một tư thế cổ quái, huyết đạo trên người được đánh đầy mũi tên, có lẽ ứng với công lực của người đã hút hàn tâm rồi.

Diệp Hường Văn xem trong chốc lát, ghi nhớ toàn bộ bức tranh, lúc này mới khép sách lại, tỉ mỉ suy nghĩ.

Nếu Hoàng Thường chưa từng thấy qua hàn tâm, sao lại biết rõ ràng sức mạnh của hàn tâm như vậy được? Quá trình hút hàn độc vừa nghĩ đã biết nhất định vô cùng nguy hiểm đáng sợ, chỉ sợ ý một chút sẽ bị mất mạng. Nếu Hoàng Thường không nắm chắc mười phần, sẽ không thể công khai về một bức tranh thế này được. Nhưng nếu nói ông đã nắm chắc...

Diệp Hường Văn suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không thông, cuối cùng chỉ có thể phỏng đoán có thể là Hoàng Thường linh ngộ được cái gì đó ở kẻ thù, kẻ thù đã luyện qua thứ này, hấn ép hỏi được nên viết lại. Hoặc là người bạn nào đó của ông có công lực tăng nhanh, nói bí mật cho ông biết, rồi ông theo đó mà ghi chép lại. Về phần phỏng đoán này rốt cuộc là thật hay giả, cũng chỉ có Hoàng Thường người đã sớm qua đời biết rõ.

Diệp Hường Văn mở sách ra lần nữa, nhìn chữ vừa hiện ra lại chậm rãi biến mất, khôi phục thành một tấm giấy trắng, lúc này mới yên lòng đem sách giấu kỹ trong người.

Mặc dù Hồng Thất Công một mực nhắm mắt dưỡng thần nhưng lại không ngủ. Diệp Hường Văn bèn gọi: "Nghĩa phụ."

"Văn Nhi, có chuyện gì?"

"Người nghe qua hàn tâm bao giờ chưa?"

"Hàn tâm ư? Đó là vật gì vậy?"

Diệp Hường Văn trả lời: "Con mới vừa đọc trong sách, nói là sinh trưởng bên sườn núi Côn Lôn, có thể tăng cường nội lực. Nếu quả thật có loại đồ tốt như vậy, nghĩa phụ nên biết chứ ạ?"

Lúc này Hồng Thất Công mới mở mắt, nói: "Văn Nhi, trên đời này quả thật có một ít đồ vật, ăn vào cường thân kiện thể, thậm chí cũng có lợi ích tăng nội lực. Nhưng con phải biết, chỉ có bản thân sớm chiều luyện tập đến nơi đến chốn mới là ôn hòa nhất, những thứ phương pháp nóng lòng cầu thành kia, không cần thận sẽ đi theo tà đạo. Hơn nữa, dựa vào hấp thu vật gì để tăng cường thực lực, cũng tương đối hung hiểm, chuẩn bị không tốt sẽ khó giữ được mạng nhỏ. Cho nên mặc dù nghĩa phụ không ngăn cản con xem quyển sách kia, cũng không hi vọng con trầm mê quá sâu trong đó."

Diệp Hường Văn nhẹ gật đầu. Mặc dù nàng biết Hồng Thất Công suy nghĩ cho mình, lời ông nói cũng rất có đạo lý, nhưng chẳng biết lúc nào mấy vị sư phụ sẽ gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, nàng sao có thể vờ như không biết?

"Sớm biết có hôm nay, ban đầu vì sao lại kháng cự học công phu đây?" Diệp Hường Văn âm thầm hỏi hận. Chỉ là lời này lại không thể để Hồng Thất Công biết, nếu không ông sẽ hỏi vì sao nàng biết chuyện tương lai, khi đó sẽ khó mà giải thích. Chẳng lẽ còn phải như Hoàng Dược Sư vậy, khiến Hồng Thất Công nghĩ rằng mình là vu sư sao? Hoàng Dược Sư đoán là một chuyện, nhưng để cho nàng chủ động mở miệng lừa gạt người khác, nàng lại không làm được. Khi ấy qua loa trách với Hoàng Dược Sư vốn là hành động bắt đắc dĩ, nếu đổi thành hiện tại, nàng sẽ không làm như vậy nữa.

Hồng Thất Công không nói gì nữa, lật người ngủ thật say. Diệp Hường Văn ngồi một lát, khẽ thở dài, trở về phòng mình, trần trọc trên giường hồi lâu, rốt cuộc mơ mơ màng màng đi ngủ.

Tác giả có lời muốn nói: Về hàn tâm... Khụ khụ... Cũng không phải là ta bịa đặt đâu nha.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 32

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Sáng sớm hôm sau, hai người thức dậy thu thập hành lý, ăn xong điểm tâm rồi đi về hướng Đông. Lúc đến Chu Sơn, Diệp Hường Văn nghe Hồng Thất Công nói mướn thuyền ở nơi này sẽ đến được đảo Đào Hoa, lại nghĩ tới cảnh sắc tươi đẹp trên đảo được miêu tả trong sách, hoa đào nở rộ tràn ngập không gian không biết sẽ đẹp đến mức độ nào, không khỏi thông dong thả hồn về nơi ấy.

Hai người mướn một chiếc thuyền đi biển, người lái thuyền nghe nói muốn đi đến đảo Đào Hoa thì không nhận. Cuối cùng Diệp Hường Văn tức giận,

dùng mũi phi tiêu đặt lên yết hầu của hắn, thể hiện đáng về độc địa hung ác, người lái thuyền đành phải đáp ứng.

Đây là lần đầu tiên Diệp Hướng Văn ngồi thuyền, mắt thấy ngoài khơi yên ả, thỉnh thoảng còn có cá nhảy lên khỏi mặt nước, cho nên cảm thấy hết sức mới lạ.

Hồng Thất Công chỉ ngồi trong khoang thuyền, cầm hồ lô uống rượu, cũng không thèm liếc mắt nhìn ra ngoài lần nào.

Sau khi người lái đưa thuyền rẽ sóng ra khơi thì chuyển sang hướng Bắc. Diệp Hướng Văn lo lắng thuyền phụ giờ trò, đi vào trong khoang hỏi Hồng Thất Công: "Nghĩa phụ, đi hướng này đúng không?"

Hồng Thất Công đáp: "Yên tâm đi, không sai đâu."

Lúc này Diệp Hướng Văn mới yên lòng, lại quay đầu ra khoang tàu, nhìn chăm chăm người lái thuyền. *D*Đ*L*Q*Đ*

Sắc trời dần dần tối đi, cuối cùng cũng xuất hiện một cái chấm đen ở đường chân trời. Khi đến gần, Diệp Hướng Văn mới nhìn ra đó là một hòn đảo nhỏ, ngay cả trong gió biển vẫn pha lẫn hương hoa, vô cùng dễ chịu.

Diệp Hướng Văn nhìn hòn đảo xa xa, chỉ thấy cây cối xanh um bao phủ, thật là tươi tốt. Hơn nữa bên này một mảnh sắc vàng, bên kia lại là một vùng phân hồng, hoa đua nhau khoe sắc thắm, thoảng chốc làm cho cảnh biển đơn điệu rạng rỡ hẳn lên.

Trước mắt nàng sáng ngời, cảm thán: "Quả nhiên rất đẹp! Sự phụ thật là lợi hại, đảo nhỏ như vậy mà lại có nhiều loại hoa tựa như gấm vóc, nhất định là sống khoái hoạt như thần tiên rồi. Tuy rằng hiện không phải là mùa hoa đào nở nhưng vẫn đẹp không sao tả xiết."

Hồng Thất Công lắc đầu nói: "Nếu không có rượu và thức ăn ngon, hoa dù đẹp thì có ích lợi gì? Hoàng lão tà luôn thích trao chuốt bên ngoài vậy đấy, nếu như ta, bất mấy người đầu bếp giỏi ở trên đảo mới là thỏa đáng nhất."

Diệp Hướng Văn cười nói: "Hoàng sư tỷ ở đây thì có đầu bếp khác cũng vô ích thôi."

Hồng Thất Công than thở: "Trăm cái tốt trên thế gian này, thế nào lại để Hoàng lão tà chiếm hết vậy?"

Đang lúc nói chuyện, thuyền đã bơi đến gần đảo, Hồng Thất Công không đợi thuyền cập bờ đã nhảy lên, Diệp Hướng Văn cũng học theo, thanh toán tiền cho thuyền phụ rồi theo lên đảo. Người lái thuyền vừa thấy hai người rời khỏi thuyền, lập tức hoang mang rối loạn mau chóng điều chỉnh đầu thuyền quay về bến cũ. Nghe nói trên đảo này có một đảo chủ ăn thịt người, giết người không chớp mắt, thường dùng tim gan người nhắm rượu, cũng không biết sao hai người kia lại thích đến đảo này, chắc là chán sống rồi.

"Hay là nói không chừng, bọn họ cũng giống đảo chủ thích móc tim gan người khác, cho nên mới nhất quyết tới nơi này." Thuyền phụ nghĩ đến đây, trong lòng tê dại một trận, lại nhớ đến hàn quang của phi tiêu trong tay Diệp Hướng Văn, tay càng thêm cố sức chèo nhanh hơn, không bao lâu thuyền nhỏ đã biến mất trong tầm mắt hai người.

Diệp Hướng Văn rung động quan sát bốn phía, tham lam ngắm nhìn cảnh đẹp xung quanh, chân cũng bước về phía trước.

Hồng Thất Công vội vàng đưa tay kéo nàng, nói: "Hoàng lão tà gần đó kia luôn thích cài đặt này nọ ở nơi sinh sống, con đừng đi loạn."

Hắn vừa nói như vậy, Diệp Hướng Văn mới nhớ tới trong sách quả thật viết chuyện đảo Đào Hoa có ngũ hành bát quái trải rộng, vội vàng lùi chân về sau, thắc mắc: "Vậy làm sao chúng ta đi vào ạ?"

Hồng Thất Công nói: "Ông ấy là chủ nhân, khách từ phương xa tới, ông ấy không ra đón thật không sao nói nổi." Nói rồi chợt "A" một tiếng, "Thật quái lạ, cẩn thận!" Sau đó đẩy Diệp Hướng Văn ra, dùng trượng đánh bay một vật thể dài màu xanh đen đang muốn tập kích nàng.

Diệp Hướng Văn nhìn lại, đó là một con rắn độc màu xanh đen đã bị Hồng Thất Công đánh chết, rơi xuống đất không nhúc nhích.

Lòng nàng trầm xuống: "Lẽ nào Tây Độc đến rồi?" Trong nguyên tác tựa hồ không đề cập đến việc có vật kịch độc trên đảo Đào Hoa, hơn nữa chú cháu nhà Âu Dương luôn sử dụng rắn, nàng vừa thấy thì khó tránh lập tức nghĩ đến bọn họ.

Đang lúc nghi ngờ xen lẫn ngạc nhiên, bỗng một hồi tiếng tiêu truyền đến, không lâu sau lại có tiếng đàn tranh vang lên, một mềm mại nhu mì một đù hiu xơ xác, bức ép lẫn nhau. Tiếng đàn tranh thê lương mãnh liệt, tiếng tiêu lại uyển chuyển đến cực điểm, tiếng đàn vô luận như thế nào vẫn không thể che lấp tiếng tiêu.

Diệp Hướng Văn nhớ tới đoạn Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong đấu công lực dựa vào âm luật trên đảo Đào Hoa, không khỏi cả kinh nói: "Âu Dương Phong! Nghĩa phụ, là Âu Dương Phong đó!"

Hồng Thất Công than nhẹ: "Hơn hai mươi năm rồi mà công phu lão độc vật lại không hề suy yếu. Hơn nữa Văn Nhi, con cũng nghe qua danh hiệu của Âu Dương Phong, coi như biết không ít."

Vốn Hoàng Dược Sư đấu âm với Âu Dương Phong, người xung quanh đều phải che tai tĩnh tâm để không bị ảnh hưởng, nhưng vì Diệp Hướng Văn và Hồng Thất Công cách khá xa, hiệu quả âm thanh đã giảm nhiều, hơn nữa Diệp Hướng Văn không thông âm luật cổ đại chút nào, lọt vào tai chỉ cảm thấy dễ nghe mà thôi.

Hồng Thất Công thấy Diệp Hường Văn không bị tiếng nhạc ảnh hưởng, liền tĩnh tâm lắng nghe hai người kia giao đấu. Chỉ nghe tiếng đàn tranh lúc nào cũng áp sát, tựa như muốn áp bách đề tiếng tiêu xuống, nhưng chỉ cần có chút khoảng cách, tiếng tiêu kia liền lập tức nổi lên rõ mồn một, rõ ràng càng đấu càng khó phân thắng bại. Khoảng gần nửa canh giờ sau, âm thanh của đàn tranh và tiêu dần dần cao vút lên, dường như chỉ cần một loại có thể lại đề cao hơn một chút thì sẽ thắng cuộc, nhưng ai cũng chậm chạp không tung ra một bước kia.

Hồng Thất Công cười cợt: "Sức người dù sao cũng có hạn, trận này Hoàng lão tà và lão độc vật cũng không ai thắng được. Lão khiêu hóa chen một chân vào vậy. Văn Nhi, con che lỗ tai lại đi."

Diệp Hường Văn lập tức che hai lỗ tai lại.

Hồng Thất Công nói: "Như vậy sao được." Nói rồi xé hai miếng vải bỏ từ trên người, vo lại thành hình tròn nhét vào tai Diệp Hường Văn, nói: "Nếu con chịu không nổi thì nhớ nhắc nhở ta." Tiếp theo ngưng tụ khí tại đan điền, ngửa đầu huyết sáo âm ỉ.

Tiếng huyết gió vang lên, tiếng tranh tiếng tiêu bên kia nhất thời chậm lại, nhưng sau một lúc, tiếng đàn lại vang lên lần nữa, âm thanh như gấm rách, dĩ nhiên là khiêu chiến Thất Công. Qua một hồi, ngay cả tiếng tiêu cũng gia nhập vào, ngay tức khắc ba bên đấu thành một đoàn, khó phân thắng bại.

Chẳng biết lúc nào, thanh âm ba phía đột nhiên đều ngưng bặt.

Lúc này Hồng Thất Công mới kéo tay của Diệp Hường Văn, ý bảo nàng gờ vai nhét tai xuống, cười nói: "Đi, lão khiêu hóa dẫn con đi gặp cố nhân, lần này lão khiêu hóa nhất định phải làm người mai mối."

Hồng Thất Công dẫn theo Diệp Hường Văn vận khinh công đi xuyên qua mấy ngọn cây, không bị ngũ hành bát quái quấy nhiễu chút nào, đợi khi vào đến rừng trúc, bỗng một bóng dáng xinh xắn chạy tới, là Hoàng Dung. Nàng vô cùng hoan hỉ hét lớn: "Su phụ, su phụ!"

Một tay Hồng Thất Công kéo Diệp Hường Văn, một tay kéo Hoàng Dung cười tủm tỉm đi đến trung tâm rừng trúc. Diệp Hường Văn ngẩng đầu nhìn lên, thấy giữa sân có một chòi nghỉ mát dựng bằng trúc, tám biển trên đỉnh viết ba chữ "Tích Thúy Đình". Hai bên cây cột còn dán hai câu đối: "Đào Hoa ảnh lý phi thần kiếm, Bích Hải triều thanh án ngọc tiêu." Trong đình có bàn có ghế, đều chế tác từ trúc, tỏa ra thứ ánh sáng bóng mượt, hiển nhiên đã dùng được lâu rồi. *D*Đ*L*Q*Đ*

Hoàng Dược Sư, Âu Dương Khắc, Quách Tĩnh toàn bộ đều đứng ngoài đình, ngoài ra còn có một người mũi cao mắt sâu, trên mặt để râu, thoạt nhìn đã là người có tuổi.

Diệp Hường Văn thầm nghĩ: "Người này chắc là Âu Dương Phong rồi."

Đảo mắt một cái lại thấy có hơn mười vị nữ tử kiều mị xinh đẹp, trên người bọn họ đều khoác lụa mỏng.

"Nghĩ không ra thằng nhãi Âu Dương Khắc này muốn đến đảo cầu hôn còn dẫn theo đám nữ đệ tử, quả nhiên là chán sống, không sợ chọc sư phụ giận lên sẽ đuổi hẳn ra khỏi đảo á." Diệp Hường Văn hung hăng trừng Âu Dương Khắc đang nhìn mình chằm chằm bằng ánh mắt sáng quắc, xoay người cúi lạy Hoàng Dược Sư: "Văn Nhi ra mắt sư phụ."

Thật ra thì lần này nàng đã trách lầm Âu Dương Khắc, những cô gái này do Âu Dương Phong vợ vét đưa đến cho Hoàng Dược Sư làm lễ gặp mặt, ngược lại không có nửa điểm quan hệ với cháu của ông.

Hoàng Dược Sư tiếp nhận lễ bái của Diệp Hường Văn, mới đưa tay đỡ nàng dậy, cười nói: "Đứa trẻ ngoan, tốt, rất tốt." Ngoảnh lại hỏi Hoàng Dung: "Dung nhi, con là cái gì của Thất Công?"

Hoàng Dung nói: "Còn chưa kịp nói với phụ thân việc này, con đã lạy Thất Công lão nhân gia làm sư phụ rồi."

Hoàng Dược Sư nghe vậy thì hết sức vui mừng, quay qua vái chào thật sâu với Hồng Thất Công, nói: "Tiểu nữ ngu dốt, được Thất huynh không chê thu làm đồ đệ, trong lòng huynh đệ vô cùng cảm kích."

Hồng Thất Công cười đáp lời: "Dược huynh sở học uyên thâm, lão khiêu hóa thì có là gì? Ngược lại thấy nàng nấu nướng rất tốt, có ý lừa gạt nàng vài bữa cơm mà thôi, ha ha." Nói rồi cùng Hoàng Dược Sư cười to.

Diệp Hường Văn luôn cảm thấy ở một bên có ánh mắt nhìn chòng chọc làm nàng khó chịu, lúc đầu nàng còn tưởng là Âu Dương Khắc, cho nên tức giận quay đầu trừng hắn, ai ngờ chạm phải ánh mắt của Âu Dương Phong.

Trong lòng Diệp Hường Văn không khỏi hoang mang. Ánh mắt của Âu Dương Phong rất quái lạ, không thể nói rõ là tốt hay không tốt, tựa như tràn ngập kinh hi kích động khi ngoài ý muốn gặp lại người quen, khiến nàng hết sức ngạc nhiên, thầm nghĩ: "Mình quả thật chưa thấy qua người này, sao ông ta lại nhìn mình như vậy? Lê nào trước đây ông ta đã gặp qua chủ nhân thân thể này rồi sao? Nếu đúng như vậy, thân thể này khi đó cũng chỉ là một tiểu hài tử, sao ông ta lại để bụng một em bé làm gì?"

Âu Dương Phong thấy Diệp Hường Văn nhìn qua, liền vẫy vẫy tay với nàng, bảo: "Tiểu cô nương, ngơai qua đây." Tiếng nói leng keng loảng xoảng, như tiếng kim loại va vào nhau, thật sự khó nghe.

Diệp Hường Văn tuy không thích Âu Dương Phong, nhưng dù sao ông ta cũng là một trong "Ngũ Tuyệt", tính tình lại thâm độc, nàng không dám cứng rắn đối đầu, chỉ có thể quay đầu trốn ở bên Hồng Thất Công, làm bộ không nghe thấy.

Hồng Thất Công đang ôn chuyện cùng Hoàng Dược Sư, Hoàng Dung cũng khanh khách nói cười một hồi. Diệp Hưong Văn thấy Quách Tĩnh đứng một bên, liền lặng lẽ hỏi hăm: "Quách sư huynh, huynh đến đảo khi nào vậy?"

Quách Tĩnh trả lời: "Hôm qua cùng đến với Dung nhi."

Diệp Hưong Văn cười một tiếng, nói: "Vậy huynh đã đi qua mọi nơi rồi à? Có nhìn thấy người nào khác không?" Có lẽ Quách Tĩnh và Chu Bá Thông đã gặp gỡ vào lúc này rồi.

Quách Tĩnh ngờ ngác, không biết tại sao tiểu sư muội lại biết hành tung của hắn. Việc hắn quen biết Chu Bá Thông, rõ ràng còn chưa kịp nói với Dung nhi nữa mà.

"Quách sư huynh có biết bọn người Âu Dương Phong tới làm gì không?" Diệp Hưong Văn lại lặng lẽ hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ ràng lắm. Bọn họ vừa đến đảo, lúc Âu Dương tiên sinh cùng Hoàng đảo chủ ôn chuyện, chỉ nói thoáng qua chuyện kết thông gia, ta nghe còn chưa hiểu, đã thấy Âu Dương tiên sinh và Hoàng đảo chủ bắt đầu so tài rồi." Quách Tĩnh nói.

Lần này Âu Dương Khắc mời thúc phụ tới để xin Hoàng Dược Sư cho phép làm hôn sự, kết quả ý đồ đã bị khách không mời mà đến cắt đứt. Đương nhiên, vị "khách" này là giai nhân mà hắn luôn tâm tâm niệm niệm, chỉ là việc còn chưa xong mà thôi. Còn Diệp Hưong Văn không thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một lần, lại chỉ lo thấp giọng liên tục nói chuyện với tên tiểu tử ngốc Quách Tĩnh kia.

Âu Dương Khắc thấy Hoàng Dung luôn đặt "Tĩnh ca ca" của cô nàng trong tim còn chưa tính, nào biết Diệp Hưong Văn cũng là như vậy, không khỏi cảm hờn trong lòng, nhìn Quách Tĩnh càng không vừa mắt.

Bên này, Diệp Hưong Văn còn đang hỏi thăm Quách Tĩnh chuyện trước khi nàng và Thất Công lên đảo, hy vọng có thể biết được càng nhiều chi tiết càng tốt, nói không chừng có thể giúp mình nhớ lại nội dung nguyên tác nhiều hơn một chút. Nào biết Âu Dương Khắc loáng một cái đột nhiên tới gần, huơ quyền đánh trước mặt Quách Tĩnh, sau khi quát to thì tung chiêu: "Tiểu tử thôi, ăn một quyền của ta."

Hắn rắp tâm đánh lén, cho nên ra chiêu rồi mới lên tiếng cảnh báo, vốn tưởng rằng Quách Tĩnh đang nói chuyện với Diệp Hưong Văn, công phu lại không bằng mình, chắc chắn sẽ không kịp né tránh, có thể đánh hắn mặt mũi bầm dập mới xả được ác khí trong lòng. Nào biết lúc này công phu của Quách Tĩnh đã tiến bộ hơn nhiều, mắt thấy nắm đấm đánh tới, thân thể đã đề phòng liền lách mình tránh ra, tiếp theo làm theo Chu Bá Thông "Song Thủ Hồ Bác*", hai tay chia ra thì hành "Giáng long thập bát chưởng" trong cùng một chiêu thức, giống như một người hóa thành hai người vậy.

(*Chiêu thức một tay vẽ vòng tròn, một tay vẽ hình vuông của Chu Bá Thông).

Âu Dương Khắc nhìn ra đây là chiêu thức lợi hại trong "Giáng long thập bát chưởng", thân thể tránh về phía bên trái, tránh thoát chưởng bên trái, lại chính diện nghênh đón chưởng bên phải của Quách Tĩnh. Chỉ nghe "Oành" một tiếng, Âu Dương Khắc vội vàng mượn lực nhảy về phía sau, cảm thấy khí huyết sôi trào, lại bay thẳng lên đỉnh chóp trên đỉnh trúc, lao đảo vài bước mới đứng vững gót chân. Hắn thậm chí cảm thấy trong ngực đau nhức, có lẽ xương sườn đã bị Quách Tĩnh đánh gãy, chỉ đành phải nhảy xuống từ mái đình, trong lòng xấu hổ, chậm rãi đi trở lại bên người Âu Dương Phong.

Diệp Hưong Văn thấy Âu Dương Khắc đánh lén thì muốn chế giễu hắn vài câu, sau lại thấy Quách Tĩnh dùng một chiêu đã có thể chế trụ hắn, hơn nữa lúc hắn rơi xuống tựa hồ cũng bị nội thương rồi. Nàng lại nghĩ tới tình cảnh hai người chung đụng trước đây, có chút không đành lòng nên ngừng chế giễu.

Chỉ có Quách Tĩnh không hiểu được, rõ ràng công phu Âu Dương Khắc cao hơn mình rất nhiều, lần này ngược lại quá tệ, nói không chừng có âm mưu gì nữa, liền tập trung tư tưởng đề phòng.

Âu Dương Phong thấy cháu trai bị thương, trong lòng giận dữ, hung tợn liếc mắt nhìn Hồng Thất Công, nói: "Hồng lão khiêu hóa, ngươi đã thu được một tên đồ đệ tốt đó!"

Hoàng Dung cười nói: "Rõ ràng là công phu của hắn không tốt, vẫn cứ một mực dấy vào, đánh lén không được phép bị thương sao, đúng là đáng đời!" Vừa nói vừa cố ý làm xấu hổ Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc thấy Hoàng Dung cười rục rịch, không khỏi nán lại gương mặt nàng.

Diệp Hưong Văn bên cạnh thấy vậy, trong lòng hừ lạnh: "Sắc tâm không thay đổi, quả nhiên là đáng đời!"

Hoàng Dung ngoảnh lại nói với Hoàng Dược Sư: "Phụ thân, cái tên xấu xa này từng khi dễ con."

Âu Dương Khắc ngờ ngác, nghĩ đến lần này muốn xin Hoàng Dược Sư lấy Diệp Hưong Văn, nếu như vì mấy câu nói của Hoàng Dung làm cho rối tinh rối mù thì cực kì không đáng, vội vàng hỏi: "Ta khi dễ cô chuyện gì, khi nào chứ?"

Hoàng Dung hừ lạnh một tiếng: "Ta biết ngươi bị thương, không cần ngươi nói chuyện, ta hỏi một câu, ngươi chỉ gật đầu hoặc lắc đầu là được. Tại Triệu vương phủ ở Bắc Kinh, chúng ta đã gặp mặt có phải hay không?"

Âu Dương Khắc gật đầu.

"Khi đó ngươi và một đám lão quý Sa Thông Thiên đánh một mình ta, có phải hay không?" Hoàng Dung lại hỏi.

Âu Dương Khắc sợ Diệp Hưong Văn coi thường mình, có lòng muốn biện giải vài câu, nhưng chỉ hơi há miệng, ngực cũng đã đau nhức đến khó nhịn rồi.

Chương 38: Chương 33

Hoàng Dung nói: "Sao ngươi không gạt đầu nữa? Ta hỏi ngươi, lúc đó bọn Sa Thông Thiên gây khó dễ cho ta, có phải hay không? Bọn họ không lưu được ta, đều bị ta đánh bại, có phải hay không? Khi đó ngươi đã ra tay, có phải hay không? Ta lẻ loi một mình, không ai giúp đỡ, có phải hay không? Ngay cả phụ thân ta cũng biết ta bị người khác ức hiếp, không còn cách nào mới tới cứu ta, có phải hay không?" Nàng càng nói càng nhanh, ban đầu vẫn chờ Âu Dương Khắc gạt đầu mới hỏi tiếp, nhưng càng về sau chỉ đơn giản nói ra toàn bộ suy nghĩ của mình.

Diệp Hường Văn nhìn biểu tình của Hoàng Dục Sur, hiểu rằng ông đã tiếp thu lời nói của Hoàng Dung, thầm nghĩ: "Tuy nghĩa phụ gọi mình đến để giúp Quách sư huynh, có điều hiện nay không cần mình làm gì nữa rồi."

Ngoảnh lại thấy Âu Dương Phong nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, Diệp Hường Văn không hiểu người này đang tính toán điều gì, dứt khoát không nghĩ đến nữa.

Hoàng Dung mỉm cười, kéo tay Hoàng Dục Sur nói: "Phụ thân, người xem hán đều gạt đầu cả rồi. Mẫu thân không còn, chỉ có phụ thân mới đau lòng vì con thôi."

Hoàng Dục Sur nghe nàng nhắc tới ái thiếp, trong lòng không khỏi đau khổ chua xót, đưa tay ôm nàng.

Âu Dương Phong nhìn thấy tình thế không thuận lợi, nếu để cho nha đầu Hoàng Dung kia làm lộn xộn, việc chất tử* cầu xin mình chắc chắn sẽ thất bại. Hắn vội vàng nói: "Hoàng cô nương, tuy rằng nhiều nhân sĩ vô lâm muốn làm khó dễ cô, nhưng cô có tuyệt học gia truyền của Dục huynh, sao có thể bị bọn họ gây khó khăn được? Dục huynh có tiếng là uyên bác, dạy người tự nhiên cũng khuynh đảo kẻ khác. Cho nên huynh đệ mới không ngại đường xa từ Bạch Đà sơn chạy tới đây, làm người mai mối, hy vọng Dục huynh có thể tán thành hôn sự này. Tuy huynh đệ bất tài, nhưng luận thể gian này có thể khiến huynh đệ làm như vậy, ngoại trừ Dục huynh thật không có người thứ hai có thể nghĩ đến."

(*chất tử = cháu trai. Bởi vì là truyện xuyên không nên sẽ có lúc HLN dịch là chất tử, diệt nhi, phụ thân, mẫu thân... đó là do những nhân vật trong Xạ Diệu nói. Còn nếu trong 'mạch suy nghĩ' của Diệp Hường Văn thì HLN để thành 'chú, cháu, cha, con' như ở thời hiện đại nhé, dĩ nhiên khi DHV nói chuyện thì vẫn phải học tập cách nói của người ở đây rồi. Giải thích ở đây để các bạn không hiểu tại sao ba hồi dịch vậy bốn hồi dịch khác ^^).

Hoàng Dục Sur cười nói: "Làm phiền đại giá*, nhưng quả là không dám nhận." Nghĩ tới đường đường Tây Độc, cũng đường xa tới gặp mình, không khỏi tăng thêm vài phần đắc ý.

(*cách tôn xưng đối phương)

Âu Dương Phong quay lại nhìn Hồng Thất Công, há mồm muốn nói gì đó.

Tuy Diệp Hường Văn không biết ông ta muốn nói chuyện gì, nhưng biết nhất định không phải chuyện tốt, liền giành nói: "Lúc đầu là chất tử của ông đánh không lại Hoàng sư tỷ của ta ở trong từ đường, vẫn do Thất Công lão nhân gia cứu lấy tính mạng cháu ông đấy, cho nên ông bớt nói vớ nói vẩn đi."

Hoàng Dục Sur quát: "Văn Nhi không được vô lễ." Nhưng ông cũng biết nàng chỉ nói giúp nghĩa phụ, hợp lý hợp tình, cũng không phải sai lầm lớn, bởi vậy chỉ quát bảo ngưng lại rồi thôi, cũng không nói lời quở trách nào nữa.

Âu Dương Phong bị một tiểu bối đối đầu, ngoài ý muốn không hề phát hỏa, chỉ cười nói: "Quả nhiên miệng lưỡi tiểu cô nương này cực kỳ bén nhọn, Dục huynh sợ là phải một phen cực khổ rồi."

Hoàng Dục Sur cười đáp: "Chỉ là tiểu bối không hiểu quy củ mà thôi, mong đừng cười chê." Ý thiên vị rất nồng đậm.

Diệp Hường Văn không nói leo nữa, Hoàng Dung lại bắt đầu kể tội của Âu Dương Khắc: "Ngươi chớ cho rằng nói vài lời tốt đẹp trước mặt phụ thân là đủ nhé. Ngày ấy trong Triệu vương phủ, có phải ngươi buộc hai tay ở phía sau nói không cần ra chiêu cũng có thể thắng ta hay không? Ngươi lại dùng chân vẽ ra vòng tròn, còn nói nếu như ta ép ngươi ra khỏi phạm vi đó thì ngươi nhận thua, ta hỏi ngươi, có việc này hay không?"

Những câu nói của nàng đều là thật, Âu Dương Khắc không cách nào phản bác, chỉ đành gạt đầu, ngoảnh lại liếc mắt nhìn Diệp Hường Văn, thấy vẻ mặt và bộ dáng Diệp Hường Văn như chuyện này không liên quan gì đến mình, không khỏi nghĩ thầm: "Ta cầu được thúc phụ tới nơi này để thân, nàng lại chẳng quan tâm một chút nào cả."

Hoàng Dục Sur nghe xong lời Hoàng Dung nói, quả nhiên cực kỳ bất mãn với Âu Dương Khắc, không thèm nhìn thúc chất hai người này nữa, mà quay sang nói với Hồng Thất Công: "Thất huynh đột nhiên giả làm đạo Đào Hoa của ta, không biết là có chuyện gì?"

Hồng Thất Công thấy Hoàng Dục Sur đã biết Quách Tĩnh là đồ đệ của mình, tự sẽ không lấy tính mạng Quách Tĩnh nữa. Nhưng ông có một chuyện quan trọng khác, liền cười nói: "Lão khiếu hóa lần này tới là có việc cầu xin huynh."

Hoàng Dược Sư biết tính tình Hồng Thất Công chính trực hiệp nghĩa, công phu lại cực cao, luôn luôn kính phục ông, lúc này nghe ông nói có việc nhờ vả, không khỏi cười nói: "Thất huynh có chuyện cứ nói, huynh đệ bất luận thế nào cũng nghe theo."

Hồng Thất Công cũng cười đáp: "Lời này huynh đừng đáp ứng quá sớm, sợ là việc này không dễ xử lý đâu."

Hoàng Dược Sư nói: "Huynh đệ chúng ta đã có giao tình nhiều năm, còn có chuyện gì không thể làm được đây?"

Diệp Hường Văn nghe sư phụ cùng nghĩa phụ một hỏi một đáp, thầm nghĩ: "Hình như hết thấy đều thuận lợi, xem ra lần này thật không cần dùng đến ta.... Không biết lão ngoan đồng ở đâu? Ông ấy không nên đến đây quấy nhiễu là tốt nhất." Ngoảnh đầu thấy Âu Dương Khắc nhú chặt lông mày, bộ dáng dường như đang kìm nén đau đớn, nhớ tới trước kia hắn che chở cho mình khi đánh nhau với quân Kim, tìm lập tức mềm nhũn, lặng lẽ vươn tay bảo hắn: "Người qua đây."

Âu Dương Khắc thấy Diệp Hường Văn chủ động gọi mình, không đoái hoài tới cơn đau nhức ở ngực, vội vàng đi tới.

Diệp Hường Văn sờ thử xương sườn trong lồng ngực của hắn, cau mày nói: "Cái này sợ là bị trọng thương rồi."

Âu Dương Khắc cười khò: "Nàng đừng lo lắng, tự ta cảm giác được, chẳng qua là bị gãy xương sườn thôi mà."

Diệp Hường Văn tỏ thái độ: "Đại thiếu gia, thương thế nằm trên người người mà dường như người không có cảm giác gì thì phải, còn có cái gì gọi là "Chẳng qua là" bị gãy xương sườn chứ?"

Âu Dương Khắc nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Có nàng lo lắng ta, ta chết cũng đáng mà."

Diệp Hường Văn nghe miệng hắn lại chiếm tiện nghi, không khỏi lườm hắn một cái, nói: "Có thể có chút tiền đồ được không? Người hướng sư phụ ta cầu thân, lại ở trước mặt ông miệng nở ba hoa với nữ tử khác, sư phụ ta chịu gả Hoàng Dược sư ty cho người mới là lạ."

Âu Dương Khắc ngơ ngác, không ngờ Diệp Hường Văn lại cho rằng mình muốn cầu thân với Hoàng Dược, khó trách mỗi lần hắn vừa nhắc chuyện đến đảo Đào Hoa, về mặt nàng liền lộ ra vẻ phản đối.

Âu Dương Khắc đang muốn mở miệng giải thích, lại nghe bên kia Âu Dương Phong không nhịn được nữa, nói: "Lão khiếu hóa, rốt cuộc là người có chuyện gì mà không nói thẳng được? Cứ nhiều lời như vậy làm gì."

Hồng Thất Công cười nói: "Lão độc vật, chuyện này không liên quan tới người, người đừng ngang ngược lời thôi, cứ ngồi chờ uống rượu mừng là được rồi."

Âu Dương Phong ngạc nhiên hỏi: "Uống rượu mừng?"

Hồng Thất Công nói: "Đúng vậy." Nói rồi đưa một ngón tay chỉ Quách Tĩnh và Hoàng Dung, nói: "Hai đứa này đều là đồ đệ của ta, lão khiếu hóa lần này lên đảo, chính là muốn thay Tĩnh Nhi hướng Dược huynh cầu hôn."

Hoàng Dược Sư giật mình, không ngờ chuyện Hồng Thất Công nhắc đến lại là việc này. Ông luôn thương yêu Hoàng Dung, mặc dù biết trong lòng nữ nhi bảo bối chỉ có "Tĩnh ca ca" của nàng, nhưng khi chính ông nhìn thấy Quách Tĩnh tại Quy Vân trang, ông liền không thích Quách Tĩnh quá đoan chính phúc hậu, thật không thú vị. Lúc này nghe Hồng Thất Công nói vậy, Hoàng Dược Sư không khỏi nhún chân mày lại, nhìn về phía Quách Tĩnh.

Lúc này Âu Dương Khắc đang đứng bên người Diệp Hường Văn, tiếp đó là Quách Tĩnh. So sánh hai bên, Âu Dương Khắc càng lộ ra tuần nhã xuất chúng, tài hoa hơn người, Hoàng Dược Sư càng thêm phần chán ghét Quách Tĩnh, lập tức quyết định tuyệt không đem nữ nhi gả cho Quách Tĩnh. Nhưng nếu trực tiếp cự tuyệt, Hồng Thất Công sẽ đánh mất mặt mũi, Hoàng Dược Sư bỗng suy nghĩ được một chủ ý, cười nói: "Thất huynh làm ông mai, đúng là không nên từ chối. Nhưng đảo Đào Hoa cũng không thể một lúc gả cả hai ra ngoài được, bởi vậy việc hôn nhân hôm nay, chỉ có thể hứa cho một nhà thôi. Không bằng ta thiết kế một trận đấu, người thắng sẽ được như mong muốn, thế nào?"

Diệp Hường Văn nghe Hoàng Dược Sư nói xong, không khỏi kỳ quái trong lòng: "Cái gì là gả cả hai ra ngoài?" Có điều tóm lại là muốn thi đấu, xem ra cũng không khác biệt với nguyên tác, Diệp Hường Văn than nhẹ một tiếng, cho tới bây giờ, không biết mình có thể làm được những gì?

Vừa nghĩ tới đây nàng lại hết sức lo lắng Giang Nam lục quái, tâm cũng trầm xuống.

Không biết chuyện đó sẽ phát sinh lúc nào đây?

Chỉ cần nàng ở lại đảo Đào Hoa, có phải sẽ ngăn cản được hay không?

Nàng còn đang chìm trong nỗi băn khoăn, bên kia mái hiên Âu Dương Phong muốn trị thương cho cháu trai, vẫy tay một cái với hắn.

Âu Dương Khắc vội vàng nói với Diệp Hường Văn: "Ta đi qua bên thúc phụ."

Tâm Diệp Hường Văn không yên "Ừ" một tiếng.

Âu Dương Phong dẫn Âu Dương Khắc vào trong rừng trúc, thay hắn nói lại xương sườn bị gãy cho thỏa đáng, mới lần nữa quay trở lại.

Diệp Hường Văn nghe Hoàng Dược Sư nói thì ba đột mới định thắng bại, đại khái nghĩ kết quả cũng như trong sách, cuối cùng là Quách Tĩnh thắng cuộc. Nhưng hiện giờ Chu Bá Thông còn chưa hiện thân, rốt cuộc vào lúc nào ông ta mới đến đây?

Diệp Hường Văn quay đầu nhìn kỹ bốn phía, chỉ thấy trong rừng vắng vẻ, trừ mọi người ở nơi này thì không nghe được âm thanh nào khác, nếu Chu Bá Thông không phải ẩn trong chỗ tối thì vẫn chưa tới nơi này. Diệp Hường Văn không khỏi thờ dài, mặc dù nàng biết nội dung cơ bản cốt truyện, nhưng thực sự không dùng được chút gì cả, trong lòng mơ hồ có chút uể oải.

Bên kia Âu Dương Phong và Hồng Thất Công lại cùng nhau giao đấu, Diệp Hường Văn phục hồi tinh thần lại, ngoảnh đầu thấy Âu Dương Khắc đứng một bên, liền đi tới thấp giọng hỏi: "Nè, Đại thiếu chủ, sao thúc thúc của ngươi lại đánh với Thất Công lão nhân gia vậy?"

Âu Dương Khắc ngạc nhiên hỏi: "Chuyện vừa rồi nàng không thấy sao?"

Diệp Hường Văn đáp: "Ta nghĩ vài việc khác, không chú ý đến."

Âu Dương Khắc giải thích: "Là Hồng thể bá muốn so đấu với thúc thúc của ta một chút."

Diệp Hường Văn bĩu môi: "Đừng tưởng rằng có thúc thúc ngươi làm chỗ dựa thì có thể nói bậy, là thúc thúc ngươi muốn tranh cao thấp cùng Thất Công lão nhân gia thì có." Mặc dù nàng nói như vậy, trong lòng cũng biết Ngũ Tuyệt mấy năm mới thấy mặt một lần, lúc gặp mặt tự nhiên muốn biết đối phương có tiến bộ gì hay không, so đấu một chút cũng là chuyện thường tình.

"Tại sao ngươi cứ nhất định tới đảo Đào Hoa cầu thân vậy?" Diệp Hường Văn lại hỏi.

Âu Dương Khắc mỉm cười đáp: "Do tơ tình vương vấn."

Diệp Hường Văn khe khẽ nói: "Ngươi có thể đảm bảo cả cuộc đời này chỉ có một mình Hoàng sư tỷ thôi ư? Ngươi có thể đảm bảo sau khi ngươi cưới Hoàng sư tỷ sẽ không nhìn nữ tử khác vào trong mắt ư? Ngươi có thể đảm bảo sau khi Hoàng sư tỷ trở thành thê tử của ngươi thì ngươi sẽ yêu nàng hơn tính mạng của mình ư? Ngươi có thể đảm bảo cả đời Hoàng sư tỷ sẽ được hạnh phúc ư? Nếu như ngươi chỉ muốn thỏa mãn sắc tâm, thì cần gì phải tận lực chia rẽ một đôi tình nhân yêu nhau như thế?"

Âu Dương Khắc nghe nửa phần đầu lời nàng nói vẫn nhảm lẩn hẩn muốn cầu hôn Hoàng Dung, nhưng nghe nửa phần sau nàng nói, lại nghĩ ngữ điệu của nàng có chút buồn bã, dường như cũng bị cảm động lấy. Âu Dương Khắc quá đổi kinh ngạc, giải thích: "Văn Nhi, thật ra thì..."

Diệp Hường Văn nói: "Thiếu chủ, nếu ngươi không thể toàn tâm toàn ý với một nữ tử thì ngươi không nên lấy nàng. Mỗi một người đều có trái tim, cưới nàng rồi lại ở cùng những nữ tử khác, sẽ làm nàng thương tâm đó."

Âu Dương Khắc trầm mặc một lát, mới mở miệng hỏi: "Văn Nhi, lời nàng nói đều là thật?"

Diệp Hường Văn đáp: "Chẳng lẽ ta nói với ngươi nhiều như vậy, ngươi lại cho rằng tất cả đều là giả hồ?"

"Trong lòng nàng muốn thế sao? Thích một nữ tử thì cả cuộc đời phải đối tốt với một mình nàng ta?" Tuy rằng Âu Dương Khắc xin thúc phụ tới cầu hôn, nhưng chưa từng nghĩ đến nàng sẽ lời nói này, hiện không khỏi có chút kinh ngạc.

"Đúng vậy. Thiếu chủ, ngươi nghĩ xem, nếu như ngươi cưới Hoàng sư tỷ, mà bên cạnh ngươi vẫn có nhiều kiều cơ xinh đẹp như vậy, Hoàng sư tỷ sẽ nghĩ thế nào? Nếu như trao đổi thân phận, bên người Hoàng sư tỷ cũng có rất nhiều mỹ nam, vậy ngươi sẽ có cảm tưởng gì? Quách sư huynh đời này không phải Hoàng sư tỷ thì không cưới, ngày sau chắc chắn sẽ cùng nàng "Một đời một thế một đôi", cho nên ngươi tội tình gì muốn chen vào giữa làm người xấu chứ?"

Âu Dương Khắc không nói gì, một lát sau mới cười đáp: "Ta sẽ suy nghĩ về vấn đề này, sẽ trả lời sau."

Diệp Hường Văn than thở: "Ta chỉ muốn tốt cho ngươi thôi. Nếu ngươi thu tay quá trễ, sợ rằng kết cục rất đáng lo đấy."

Âu Dương Khắc cười nói: "Ta sẽ có kết cục gì?"

"Kết cục cuối cùng của ngươi là...." Diệp Hường Văn quay đầu nhìn Âu Dương Khắc, bỗng giật cả mình.

Âu Dương Khắc có kết cục gì?

Số phận của Âu Dương Khắc, trong sách viết rất rõ ràng.

Sau khi hấn và Hồng Thất Công cùng Hoàng Dung lưu lạc đến một hoang đảo, sắc tâm vẫn không thay đổi, cả ngày chỉ muốn làm sao dây dưa với Hoàng Dung, cuối cùng bị Hoàng Dung cài bẫy dưới vách núi bị cự thạch đè gãy hai chân. Nhưng gãy chân rồi mà tính tình Âu Dương Khắc vẫn phong lưu như cũ, cuối cùng ở Ngưu gia thôn đùa giỡn Mộc Niệm Từ và Trình đại tiểu thư, sau đó bị Dương Khang xuống tay giết chết.

Có thể Diệp Hường Văn không nhớ ra được chi tiết trong truyện, nhưng đối với kết cục của Âu Dương Khắc lại biết rất rõ ràng.

Nhưng khi nhìn cái tên bạch y yêu nghiệt đang ở trước mặt nhìn mình mỉm cười, nàng bỗng nói không ra những lời đã đến khóe miệng.

Mặc kệ hấn phong lưu thế nào, mặc kệ hấn chưa từng làm chuyện gì tốt đẹp, chỉ là trong khoảng thời gian hấn và nàng cùng tiếp xúc mà nói, hấn quả thật

không làm chuyện gì xấu cả.

Nàng vẫn phản cảm Âu Dương Khắc luôn chen giữa Hoàng Dung và Quách Tĩnh, vẫn lo lắng lực quái sẽ chết thảm như trong sách. Nhưng nếu như người trước mặt rơi vào kết cục trong sách, nàng có thể thờ ơ không quan tâm đến hay không?

Tuy nam nhân này phong lưu nhưng cũng từng trợ giúp cũng như bảo hộ nàng.

Tuy nam nhân này miệng mồm ba hoa nhưng cũng từng chủ động giúp nàng chế cũi nhốt lửa.

Nam nhân này tuy bị nàng chinh phục nhưng vẫn ăn sạch sành sanh đĩa chân gà đó.

Nam nhân này tuy bị nàng điểm huyết đạo thấy ra sân nhưng cuối cùng vẫn mang theo trứng gà luộc của nàng lặng lẽ rời đi.

Nếu như hắn thật chết đi...

Diệp Hượng Văn nhẹ nhàng rũ mí mắt xuống: "Sau này, người đừng... làm chuyện xấu nữa, tự nhiên sẽ có kết quả tốt... Còn có, đừng... quay về Hoàn Nhan phủ nữa, đừng... quan hệ bất chính với cô nương khác nữa."

Âu Dương Khắc hiển nhiên lại hiểu lầm ý tứ của nàng: "Nếu như ta không đùa giỡn họ, có phải nàng chịu đi theo ta hay không?"

Diệp Hượng Văn ngoài ý muốn nhìn về phía Âu Dương Khắc: Cái này có quan hệ gì với nàng chứ? Nàng chỉ có lòng tốt nhắc nhở hắn một chút thôi mà?

Bỗng nhiên giữa sân vang "Dùng" một tiếng, hấp dẫn lực chú ý của mọi người, Diệp Hượng Văn và Âu Dương Khắc cũng nhìn sang.

Hóa ra sau khi Âu Dương Phong và Hồng Thất Công so với đến mức tận cùng thì thi triển tuyệt học. Hoàng Dung chưa thấy qua "Cáp mô công", cảm thấy thú vị, bèn lấy kim châm phóng về phía Âu Dương Phong. Kết quả luồng kinh lực của Âu Dương Phong mạnh mẽ hấp thụ kim châm, ngay tức khắc đánh trả toàn bộ về hướng Hoàng Dung.

Quách Tĩnh thấy tình thế không ổn, vội vàng đẩy ra Hoàng Dung, hai tay thi triển chiêu thức "Kiến Long Tại Điền*" trong "Giáng Long Thập Bát Chương", nhất thời bị chấn động lùi lại bảy tám bước, chỉ cảm thấy khí huyết sôi trào trong ngực, lại không bị tổn thương gì cả.

(*Kiến Long Tại Điền (見龍在田 - Jiàn long zài tián) lời hào Cừu nhị của quẻ Kiền, có nghĩa là: "con rồng đã hiện ra trên mặt ruộng". Lúc này khí dương bắt đầu được khai mở. Theo wikipedia).

Tiếng vang thật lớn kia là do Quách Tĩnh và Âu Dương Phong dồn sức tấn công phát ra âm thanh.

Hoàng Dược Sư thấy Quách Tĩnh cứu tính mệnh ái nữ, ác cảm với hắn liền tiêu tan không ít, lập tức quyết định cho dù không gả Hoàng Dung cho hắn, nhưng chắc chắn sẽ thương chút gì.

Diệp Hượng Văn xem rõ kết cục, lúc này mới thở ra một hơi, thấp giọng nói: "May là không xảy ra chuyện gì."

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Chương 34

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Âu Dương Phong nhận ra thiếu chút nữa mình đã thương tổn Hoàng Dung, trong lòng thầm nghĩ "Thật là nguy hiểm". Bất kể là Hoàng Dung có xuất thủ đánh lén mình trước hay không, nếu như nàng thật sự nhận lấy một kích kia, tự nhiên sẽ biến thành một đồng huyết nhục mơ hồ. Đến lúc đó Hoàng lão tà đau lòng mất đi ái nữ, ông ta chịu để yên mới lạ. Nếu như đơn đã độc đấu, Âu Dương Phong ngược lại cũng không sợ Hoàng Dược Sư, nhưng đảo Đào Hoa là địa bàn của Hoàng lão tà, thuật ngũ hành bát quái trải rộng, hơn nữa Hồng Thất Công lại thu Hoàng Dung làm đồ đệ, người ở nơi khác lấy một địch hai, tất nhiên không thể nào thắng được.

Hoàng Dược Sư nói: "Phong huynh, Thất huynh, hôm nay hai vị dừng lại ở đây thôi. Chúng ta nên xem bọn tiểu bối thi đấu, hai vị yên tâm, tỷ thí hôm nay, ngay cả người thua cuộc, ta cũng không để hắn về tay không, chắc chắn sẽ truyền cho hắn một môn tuyệt học của đảo Đào Hoa."

Âu Dương Phong nghe được lời nói ấy, cười ha ha đáp: "Chúng ta đi xem bọn tiểu bối thôi. Có điều trước hết có một vật vẫn nên mời Dược huynh xem qua, để bày tỏ lòng thành của ta." Nói rồi vỗ tay một cái.

Một mỹ nữ khuôn mặt kiều diễm đáng người xinh đẹp lập tức bước lên phía trước, trong tay bưng một cái hộp gấm.

Âu Dương Phong mở hộp gấm ra, bên trong đặt một viên thuốc to cỡ trứng chim bồ câu, tỏa chút mùi gay mũi không hề thu hút chút nào.

Âu Dương Phong nói: "Viên 'Thông tê địa long hoàn' này là vật tùy thân nên mang theo bên người, khi đó sẽ bách độc bất xâm*. Được huynh cũng biết, ta luôn am hiểu nghiên cứu độc trùng độc thú, nếu như việc hôn nhân được tác thành, cháu dâu ta mang vật này, tự nhiên không sợ mấy thứ đồ chơi này của ta. Được huynh vốn có tiếng là tài giỏi uyên bác, trên đảo này kỳ trân dị bảo gì cũng có. Ta đây lấy thứ què mùa này làm lễ gặp mặt, ngược lại khiến Được huynh chê cười rồi."

(*Bách độc bất xâm = trăm thứ độc cũng không thể xâm nhập được).

Diệp Hường Văn mơ hồ nhớ trong sách hình như cũng có một đoạn như vậy nên không nghĩ ngợi gì cả. Trong lòng Hoàng Dược Sư lại thất kinh: "Lão độc vật luôn luôn dụng độc, lại tặng một món phòng ngừa độc làm sinh lễ, hoaDlanĐnhoL*Q*Đ đủ để thấy sự toàn tâm toàn ý trong việc cầu thân." Ông liếc mắt nhìn Diệp Hường Văn, thấy nàng hay nhìn Âu Dương Khắc, trong mắt dường như có sự quan tâm, lại nghĩ: "Nếu nàng thật có ý định với tiểu tử nhà Âu Dương, ta liền cho phép cửa hôn sự này."

Nghĩ tới đây, Hoàng Dược Sư nói: "Đại lễ của Phong huynh, ta nào dám nhận? Hay là chúng ta đến xem bọn tiểu bối trước đã."

Âu Dương Phong quay sang nói với Âu Dương Khắc: "Khắc Nhi, nếu con thua, là tài nghệ của con không bằng người ta, chúng ta phải chịu thua đảng hoàng. Nếu như vẫn mang suy nghĩ không phục thì còn ra thể thống gì nữa, con đã hiểu chưa?"

Âu Dương Khắc còn chưa trả lời, Hồng Thất Công đã ngửa mặt lên trời nói: "Lão độc vật, lời này của ngươi ý muốn nói cho thầy trò chúng ta nghe đúng không? Ý muốn bảo chúng ta biết khó mà lui, bằng không sẽ có ý niệm kia ư?"

Âu Dương Phong cười nói: "Thất huynh luôn quang minh lỗi lạc, làm sao đã thua lại còn ăn vạ được? Được huynh, mời ra đề thôi."

Diệp Hường Văn biết ba lần thi đấu cuối cùng vẫn là Quách Tĩnh thắng cuộc, trong lòng cũng không lo lắng, lặng lẽ đi đến bên cạnh Âu Dương Khắc nói: "Haiz, Đại thiếu chủ, thương thế của ngươi thế nào? Chắc sẽ không sao chứ?"

Âu Dương Khắc thấy Diệp Hường Văn quan tâm mình, ngơ ngác lại cười nói: "Có những lời này của nàng, ta hết đau rồi."

Âu Dương Phong liếc nhìn Diệp Hường Văn, thầm nghĩ: "Tiểu nha đầu này thật quan tâm Khắc Nhi, ta đi chuyện này ngược lại có thể thành công rồi. Có điều chờ việc này qua đi, ta cũng nên điều tra tỉ mỉ lai lịch của nàng mới được."

Diệp Hường Văn bĩu môi nói: "Lại nữa rồi, người cứ như vậy, cầu thân được mới là lạ. Những chuyện ta vừa nói với ngươi, ngươi đã quên rồi sao."

Âu Dương Khắc trả lời: "Những chuyện nàng đã nói với ta, ta đều nhớ kỹ trong lòng, chỉ là không biết ý nàng là chỉ câu nào đây?"

Bọn họ bên này thấp giọng trò chuyện với nhau, bên kia Hoàng Dược Sư đã nghĩ ra biện pháp mặt ngoài công bằng nhưng kì thực là thiên vị thúc chất nhà Âu Dương. "Nếu tất cả mọi người đều là người trong võ lâm, trận tỷ thí đầu tiên, đương nhiên là võ công rồi."

Âu Dương Phong mở miệng nói: "Vậy không được, cháu ta vừa rồi bị thương, không thể so đấu được."

Hoàng Dược Sư cười nói: "Phong huynh yên tâm, tỷ thí công phu này cũng không phải hai tiểu bối tỷ thí, mà là do huynh tới thử công phu Quách hiền chất, còn Thất huynh thử công phu Âu Dương hiền chất. Như vậy sẽ công bằng một chút. Nếu trên người Âu Dương hiền chất bị thương, liền chỉ coi chiêu số, không luận công lực sâu cạn. Nếu là vị nào ra tay nặng làm tiểu bối bị thương, cũng bị tính là thua trận." Nói rồi chỉ về hai gốc tùng to lớn bên cạnh đình nghỉ mát nói tiếp, "Về phần địa điểm tỷ thí, là trên cây tùng này, ai rơi xuống đất trước sẽ là người thua cuộc."

Ông nói như vậy, mọi người tự nhiên không dị nghị.

Diệp Hường Văn kéo góc áo của Âu Dương Khắc, nhẹ giọng nói: "Ngươi cẩn thận một chút." Nếu đã chắc chắn hẳn là người thua cuộc, xuất phát từ chuyện bản thân được hẳn bảo hộ trước kia, hơi biểu thị một chút quan tâm cũng là việc nên làm.

Âu Dương Khắc mỉm cười, theo thúc phụ bay lên cây tùng.

Diệp Hường Văn đi tới bên người Hoàng Dung, khẽ nói: "Hoàng sư tỷ, ngươi yên tâm đi, Quách sư huynh nhất định sẽ thắng cuộc."

Hoàng Dung cho là nàng an ủi mình, nhẹ nhàng thở dài.

Hoàng Dược Sư nhìn Diệp Hường Văn, nghĩ thầm: "Nha đầu ngốc, ta có ý tác hợp cho con và Âu Dương Khắc, sao con còn trông ngóng việc hôn nhân của tiểu tử ngốc cùng Dung nhi được tác thành? Vừa rồi ta đã nói qua, đảo Đào Hoa chỉ có thể đưa một nữ nhi xuất giá, nếu Dung nhi thành, vậy việc hôn nhân của con phải tính thế nào?" Hắn ngược lại không phải là trọng Văn khinh Dung, mà là hiện tại nhìn Quách Tĩnh không vừa mắt, còn vừa rồi Âu Dương Khắc và Diệp Hường Văn tựa hồ bên nhau cũng không sai, đơn giản liền ứng trước một đôi này rồi hãy nói.

Lúc này trên cây tùng bốn người đã ra tay. Tâm của Hoàng Dung gắn chặt trên người Quách Tĩnh, không thể phân tâm nói chuyện với Diệp Hường Văn, khẩn trương nhìn chăm chăm lên cây.

Diệp Hường Văn nhìn bốn người đánh nhau một chút, thấy Âu Dương Phong cùng Quách Tĩnh người tung chiêu người đáp trả liên tiếp, mà Âu Dương Khắc lại chỉ dùng khinh công nhảy tới nhảy lui trên cây, tuyệt không chịu giao thủ với Hồng Thất Công, hoaDlanĐnhoL*Q*Đ không khỏi thầm nghĩ: "Âu tiểu yêu quả nhiên giao hoạt, lại giờ trò lừa gạt, rõ ràng là muốn kéo dài thời gian chờ Âu Dương Phong đánh rơi Quách sư huynh xuống gốc cây đây mà."

Nàng đang nghĩ như vậy, chợt nghe Hồng Thất Công quát: "Tiểu tử này thật xấu xa, cho dù hôm nay lão khiếu hóa thua, cũng phải đánh cho nguoi rớt xuống."

Tiếp theo Âu Dương Phong cũng nói: "Xuống dưới thôi!"

Diệp Hường Văn vội vàng nhìn sang, rồi lại nghe Quách Tĩnh cả kinh nói: "Ông... Ông..." Quả nhiên lộn nhào ngã khỏi cây.

Mà bên kia, Âu Dương Khắc cũng bị Hồng Thất Công ép xuống dưới.

Âu Dương Khắc vừa cùng Quách Tĩnh đồng thời rơi xuống, bỗng dùng chân đạp Quách Tĩnh một cái, thế Quách Tĩnh rơi xuống lập tức nhanh hơn.

Hoàng Dung sợ hãi "A" một tiếng kêu lên: "Âu Dương Khắc nguoi thật là hèn hạ!"

Diệp Hường Văn mặc dù biết cuối cùng Quách Tĩnh sẽ thắng, nhưng không biết chi tiết ra sao, trong lòng bàn tay lúc này không khỏi rịn mồ hôi.

Quách Tĩnh từ nhỏ lớn lên ở Mông Cổ, rất thành thạo thuật đấu vật, sau khi bị Âu Dương Khắc ấn xuống, phản xạ có điều kiện bắt lấy chân của hắn, hai tay ôm người kéo xuống dưới, còn mình thì mượn lực một lần nữa tung người nhảy lên cây.

Âu Dương Khắc bị ném ngã, lúng túng rơi xuống.

Lần này Hoàng Dung ở giữa sân như đã lường trước, vui vẻ ra mặt.

Tuy Diệp Hường Văn không rõ ràng chuyện gì đã xảy ra, nhưng thấy đáng về Âu Dương Khắc nhếch nhác, cũng không khỏi buồn cười, đi tới nói: "Có bị ném trúng chỗ đau hay không? Có nặng lắm không?" Rồi đưa tay đỡ hắn lên.

Âu Dương Phong sắc mặt tái xanh nói: "Thất huynh, thì ra đồ đệ tốt của ông có thể sử dụng cả thuật đấu vật của Mông Cổ."

Hồng Thất Công cười nói: "Lão độc vật, nguoi cũng đừng trách ta, cái thuật đấu vật này cũng không phải là ta truyền cho nó, ta cũng sẽ không bao giờ dạy cái đó."

Hoàng Dược Sư đã cho rằng Âu Dương Khắc sẽ thắng, kết quả lại ngoài ý liệu của ông. Ngoảnh lại nhìn về phía Quách Tĩnh, ông thấy hình dạng hắn dần dần làm cho người chán ghét, trong lòng hừ lạnh: "Bất quá là may mắn thôi!"

"Ván này Quách hiền chất thắng, chúng ta tiến hành trận kế tiếp thôi." Hoàng Dược Sư nói, "Vì để không tổn thương hòa khí, ván thứ hai chúng ta so vẫn là được rồi."

Hoàng Dung kêu lên: "Phụ thân, nguoi thật bất công! Người rõ ràng nói luận võ, giờ lại muốn thi vẫn là sao."

Hoàng Dược Sư nói: "Hầu hết những người đã đạt đến một trình độ võ thuật nào đó, tự sẽ không bị đánh bại lần nữa. Ta chỉ muốn nghe hai người này bình luận một khúc nhạc của ta mà thôi."

Âu Dương Khắc vừa nghe lời này, lập tức đưa mắt nhìn Quách Tĩnh, trong lòng dắc ý: "Không nghĩ cũng biết tên tiểu tử ngu ngốc này không có khả năng hiểu khúc gì đâu." Ngoảnh đầu cười với Diệp Hường Văn: "Văn Nhi, nàng xem ta thắng hắn như thế nào."

Diệp Hường Văn lườm hắn một cái: "Ta trông ngóng nguoi thua thì có."

Âu Dương Khắc ngơ ngác, mới chợt tỉnh ngộ nàng vẫn luôn cho là mình tới cầu thân Hoàng Dung, đang muốn mở miệng giải thích rõ ràng với nàng thì Âu Dương Phong lại nói với hắn: "Khắc Nhi, hãy tập trung tinh thần nghe Hoàng đảo chủ ra đề."

Hoàng Dược Sư nói: "Ta tấu chỉ là từ khúc bình thường, không phải khảo giác nội lực, hoaDianĐnhoL*Q*Đ Quách hiền chất và Âu Dương hiền chất chỉ cần dùng cảnh trúc gõ nhịp là được. Ai đánh hay sẽ thắng trận này."

Quách Tĩnh vừa nghe lời này của Hoàng Dược Sư, liền tiến lên ôm quyền nói: "Hoàng đảo chủ, đệ tử đối với âm luật thật dốt đặc cán mai, cho nên trận này đệ tử chịu thua vậy."

Hắn thốt ra lời này, Diệp Hường Văn không khỏi kêu lên: "Đừng chịu thua như vậy!"

Hồng Thất Công nhìn Diệp Hường Văn một cái, nói: "Đúng, không thể chịu thua. Chúng ta thi trận này thì thế nào? Chẳng lẽ chưa thử đã sợ bị người chê cười ư?"

Âu Dương Khắc khẽ cười với Diệp Hường Văn, hỏi: "Sao nàng không giúp Quách sư huynh của nàng nữa đi? Nếu hắn thi trận này, chắc chắn sẽ biến thành trò cười, rất là mất mặt đấy." Nói rồi đưa tay bẻ gãy một cành trúc.

Quách Tĩnh nghe Hồng Thất Công nói xong, cũng chỉ có thể bẻ một cành cây.

Hoàng Dược Sư thấy hai người chuẩn bị xong, liền đem ngọc tiêu đặt trên môi, bắt đầu thổi. Trong nhất thời tiếng tiêu nức nở vang lên, cực kỳ êm tai.

Âu Dương Khắc nghe tiết tấu nhạc khúc, một chút lại một chút gõ theo nhịp.

Hoàng Dung thấy cả buổi Quách Tĩnh không có phản ứng, trong lòng khẩn trương, vội vàng thực hiện một chút động tác, mong Quách Tĩnh có thể bắt chước nàng. Nhưng Quách Tĩnh lại ngẩng đầu nhìn trời ngơ ngác không biết đang suy nghĩ gì nữa.

Diệp Hường Văn nghe trong khoảng thời gian uống cạn một chung trà, mắt thấy Quách Tĩnh còn chưa có phản ứng, Âu Dương thúc chất đều lộ vẻ mặt đắc ý, trong bụng nàng lại đột nhiên nhớ tới thần sắc kỳ lạ của Âu Dương Phong trước kia, không khỏi trầm ngâm: "Ánh mắt kia là như thế nào? Chẳng lẽ đã gặp qua ta thật sao?"

Đang nghĩ ngợi thì, bỗng một tiếng 'cách' vang lên, Quách Tĩnh rút cuộc hạ kích xuống, chỉ là lúc đó cú gõ bị lạc giữa hai phách, rõ ràng là sai rồi.

Âu Dương Khắc bật cười "A ha" một tiếng, ngoảnh lại nhìn về phía Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn lườm hần, nhỏ giọng nói: "Sư huynh của ta sẽ thắng."

Âu Dương Khắc chỉ tưởng Diệp Hường Văn lại tranh hơn thua với mình, cũng không để tâm lời nàng nói, trầm ngâm: "Tiểu tử này bất động, khi động lại tệ như vậy, sao có thể thắng ta được?" Đang nghĩ như vậy, Quách Tĩnh lại đánh xuống một nhịp khác, vẫn là nhịp bị lạc giữa hai phách lần nữa.

Diệp Hường Văn thấy sắc mặt Hoàng Dung oán hận, tất nhiên trong lòng biết nàng trách Hoàng Dược Sư bất công, liền lặng lẽ đi tới bên người nàng, thấp giọng nói: "Hoàng sư tỷ, không cần lo lắng. Tỷ nhìn sắc mặt sư phụ thử xem."

Hoàng Dung nhìn về phía Hoàng Dược Sư, quả nhiên nhìn thấy mặt ông lộ vẻ kinh ngạc, không khỏi kỳ quái.

Diệp Hường Văn lại mơ hồ có chút ấn tượng, ván này tựa hồ Quách Tĩnh gõ cảnh trúc nhiều loạn tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư, khiến ông không có biện pháp thổi tiếp, dĩ nhiên sẽ thắng.

Sau một thời gian, quả nhiên tiếng tiêu của Hoàng Dược Sư bị Quách Tĩnh gõ thiếu chút nữa thổi sai nhịp đến vài lần, dứt khoát biến đổi giai điệu, thổi ra "Bích Hải Triều Sinh Khúc".

Hoàng Dung biến sắc. Nàng từ nhỏ đã quen thuộc khúc nhạc này, lại tâm ý tương thông cùng phụ thân, tự nhiên không bị tổn hại. Nhưng vừa rồi Hoàng Dược Sư rõ ràng nói chỉ thổi nhạc khúc thông thường, "Bích Hải Triều Sinh Khúc" này bình sinh là một trong tuyệt học của ông, sao ông lại thay đổi chủ ý như vậy? Lập tức không kịp suy nghĩ, lấy khăn lụa xé làm đôi nhét vào tai Diệp Hường Văn, hét: "Phải cẩn thận một chút."

Nàng vốn chỉ toàn tâm toàn ý lo lắng cho Quách Tĩnh, nhưng tiểu sư muội này đã vài ba lần mở rộng tâm của nàng, còn rõ ràng thiên vị giúp nàng và Quách Tĩnh, nàng tự nhiên cũng tăng thêm cảm tình với Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn cười biết ơn Hoàng Dung, ngoảnh lại lại thấy Âu Dương Khắc trong tay cầm cảnh trúc nhanh nhẹn nhảy múa ở giữa sân, tư thế khôi hài buồn cười, bèn chỉ vào hần cười rộ lên.

Âu Dương Phong thấy chất tử đã bị tiếng tiêu ảnh hưởng, không khỏi thở dài, chế trụ mạch môn của hần kéo hần quay lại, đồng thời dùng vải bó nhét vào tai hần.

Lúc này Âu Dương Khắc mới bình tâm lại, quay đầu thấy Diệp Hường Văn đang nhìn hần cười, mi mục như họa*, cười tươi như hoa, lại thêm một lần nhìn đến ngây dại.

(Mi mục như họa = lông mày và mắt/khuôn mặt đẹp như tranh vẽ).

Diệp Hường Văn đi tới bên người Âu Dương Khắc, nhoài người về phía trước lấy vải bó bên tai hần ra, vừa cười vừa nói: "Đại thiếu chủ, chịu thua đi thôi, tỷ thí ba trận, hoaDlanĐnhoL*Q*Đ người đều thua cả hai trận rồi."

Âu Dương Khắc thấy Diệp Hường Văn cách mình rất gần, trong sáng tươi cười, trong mũi ngửi được hương thơm thiếu nữ của nàng, tâm thần rung động.

Hoàng Dược Sư đã ngừng thổi tiêu, Diệp Hường Văn nhìn lại giữa sân, thấy Quách Tĩnh đứng tại chỗ, một bên người hình như bị đông lạnh, bên còn lại hàm hập mướt mồ hôi, một tay cầm cảnh trúc tay còn lại cầm một chiếc giày, trong lòng nàng vui vẻ, chỉ vào Quách Tĩnh đang nhe răng cười với Hoàng Dung.

Hoàng Dung cũng vui mừng đến cười toe toét, kêu lên: "Tĩnh ca ca, mau mang giày vào đi, sư muội của huynh đang chê cười huynh kìa!"

Lúc này Quách Tĩnh mới mang giày lại.

Hoàng Dược Sư thấy Quách Tĩnh phá được tiếng tiêu của bản thân, vốn đã có ý đáp ứng việc hôn nhân của hần và Hoàng Dung, nhưng đảo mắt nhìn lại về ngoài hạm hậu, một luồng tâm tình chán ghét lại bắt đầu nổi lên, đơn giản thiên vị nói: "Luận nội công tự nhiên là Quách hiền chất mạnh hơn một chút, nhưng cái chúng ta thi là âm luật, cho nên bản lĩnh của Âu Dương hiền chất cao một bậc. Như vậy, ván này chúng ta coi như hòa, lại thi thêm một ván nữa."

Diệp Hường Văn và Âu Dương Khắc đã lấy ra toàn bộ vải chặn tai, Âu Dương Khắc vừa nghe Hoàng Dược Sư nói, mừng rỡ trong lòng, nhìn về phía Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn thở dài. Nếu như sư phụ không có thành kiến với Quách Tĩnh và ấn tượng ban đầu tốt hơn một chút, thì hôm nay chuyện này sẽ kết thúc rất viên mãn rồi.

Lẽ nào nhất định phải dính dáng đến lão ngoan đồng mới được à?

Nàng lại nhìn bốn phía, như cũ nhìn không thấy bóng hình nào khác.

Âu Dương Khắc thấy nàng tựa như đang tìm người, không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Văn Nhi, nàng nhìn gì vậy?"

Diệp Hường Văn bĩu môi một cái: "Người chỉ dựa vào sự thiên vị của sư phụ mới thắng được một ván, tự nhiên sẽ không biết ta đang nhìn cái gì."

Âu Dương Khắc cứng người lại.

Hồng Thất Công nghe được Hoàng Dục Sư có ý thiên vị, trong lòng giận dữ, lạnh mắt nhìn.

Hoàng Dục Sư nói: "Ván thứ ba, đó là ghi nhớ. Ta có một quyển sách, là phu nhân lúc còn sống đã tự viết ra. Quách hiền chất cùng Âu Dương hiền chất đồng thời xem một lượt, đến lúc đó người nào nhớ được nhiều nhất, tự nhiên là người thắng cuộc. Có lẽ phu nhân trên trời linh thiêng ban ơn cho người thắng cuộc, người sẽ do nàng chọn..."

Ông nói đến đây, Hồng Thất Công không thể kiềm được, cả giận nói: "Hoàng lão tà, ai thèm hết lần này đến lần khác nghe ông nói chuyện hoang đường? Ông cố tình nghiêng về kẻ phong lưu này thì cũng tùy ông thôi. Ông đem nữ nhi yêu thương gả cho loại người bỉ ổi này, lẽ nào ta còn hiềm lạ? Chớ đem phu nhân đã chết ra hù người, làm người tốt sẽ không sợ!" Nói rồi xoay người bảo, "Văn Nhi, Tĩnh Nhi, chúng ta đi!"

Hoàng Dục Sư nghe lời nói làm nhục ái thể, bỗng nhiên tức giận, cười lạnh nói: "Thất huynh, đừng nghĩ đến công phu của huynh cao thì có thể muốn làm gì thì làm trên đảo Đào Hoa của tiểu đệ, huynh nói đến là đến nói đi là đi, nghĩa là không để người vào mắt?"

Hai hàng lông mày của Hồng Thất Công nhíu một cái: "Ông đối đãi khách thế nào? Chẳng lẽ muốn đánh một trận với ta?"

Hoàng Dục Sư nói: "Trên đảo này có trận ngũ hành bát quái, ta nếu khởi động trận thế, huynh cho là có thể đi ra ngoài sao?"

Hồng Thất Công cả giận nói: "Ta liền lấy một cây đuốc đốt trụ hết tất cả, ai thèm bình tĩnh cùng người dây dưa chứ?"

"Có bản lĩnh như vậy, người thử đốt cho ta xem?" Hoàng Dục Sư lạnh lùng thốt.

Diệp Hường Văn nghe sư phụ cùng nghĩa phụ âm ỉ tức giận càng ngày càng to, vội vàng đẩy Quách Tĩnh nói: "Quách sư huynh, huynh nhận thi đấu đi, nếu không nói không chừng bọn họ sẽ đánh nhau đó." Dù sao chỉ cần huynh gánh vác thì sẽ thắng, trong lòng Diệp Hường Văn lại bỏ thêm một câu.

Quách Tĩnh cũng có ý đó, liền đứng ra nói: "Sư phụ, Hoàng đảo chủ, đệ tử cùng Âu Dương đại ca tỷ thí trí nhớ là được rồi. Hoàng đảo chủ nói phải, tỷ thí này nguyên là muốn ba ván thắng hai, chúng ta còn một ván nữa." Nhưng trong lòng nghĩ: "Vô luận như thế nào, không thể làm phiền sư phụ và tiểu sư muội, để bọn họ thoát thân là tốt nhất."

Hồng Thất Công vốn nghĩ Hoàng lão tà bất công, cho dù Quách Tĩnh đầy bụng kinh luân sợ cũng vô dụng, hướng hồ trời sinh hán bất tài, chỉ bằng một đường đánh tới cạnh biển, đoạt thuyền rời đi. Nào biết Diệp Hường Văn lại khuyến khích Quách Tĩnh ra mặt, rõ ràng là thất bại cần gì phải so tài? Nghĩa nữ luôn thông minh lại ra nước cờ hồ đồ này, Hồng Thất Công tức giận đến buông tay mặc kệ, cười lạnh nói: "Con thích làm xấu mặt thì tùy con."

Hoàng Dục Sư gọi Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh đến bên người, từ trong lòng lấy ra một quyển sách, chữ viết trên bìa quanh co khúc khuỷu y như nòng nọc.

Diệp Hường Văn thấy mặt Hoàng Dung mang vẻ lo lắng, lặng lẽ nói với nàng: "Hoàng sư tỷ, người yên tâm, Quách sư huynh sẽ thắng cuộc."

Hoàng Dung vội la lên: "Tĩnh ca ca đầu óc không nhanh nhạy, làm sao có thể so với cái đồ xấu xa kia được? Lần này nhất định là thua rồi." Nhưng trong lòng lại muốn nói: "Mới vừa rồi rõ ràng là Tĩnh ca ca thắng, cha lại coi như huynh ấy thua. hoaDlanĐnhoL*Q*Đ Cho dù lần này thắng, cha tất nhiên có thể coi là hoà, lại đầu một ván khác. Như vậy thì vẫn thêm một trận nữa, Tĩnh ca ca sớm muộn gì cũng thất bại. Phụ thân sẽ không đáp ứng việc hôn nhân của ta, chỉ bằng ta lặng lẽ cùng Tĩnh ca ca rời đảo là được rồi."

Diệp Hường Văn xem qua nguyên tác, biết Quách Tĩnh đã sớm nhớ hết toàn bản "Cửu âm chân kinh", trong lòng trái lại không vội, chỉ nhẹ nhàng nắm tay Hoàng Dung, muốn làm nàng an tâm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xà Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chương 35

Bên kia Âu Dương Khắc cùng Quách Tĩnh bắt đầu im lặng ghi nhớ nửa bản “Cửu Âm Chân Kinh”, Diệp Hưống Văn chợt thấy ánh mắt Âu Dương Phong lại nhìn qua bên này. Nàng quét mắt về phía Âu Dương Phong, trong lòng kỳ quái: "Người này sao vậy, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Sao luôn dùng loại ánh mắt này nhìn mình vậy?... Xem ra sau này phải tránh xa ông ta mới được, bị Tây Độc để mắt tới, dĩ nhiên sẽ không phải loại chuyện tốt lành gì."

Nghĩ như vậy, dưới chân nàng lặng lẽ xê dịch đến bên người Hồng Thất Công. Ở quyền “Thần Điều”, trong tương lai Hồng Thất Công cùng Âu Dương Phong cùng cười to mà chết, hai người này suốt đời tranh đấu, nhưng thủy chung không người nào có thể áp đảo đối phương. Nàng thân cận cùng Hồng Thất Công, vừa thấy được ánh mắt Âu Dương Phong, liền vô thức trốn bên người Hồng Thất Công.

Lúc này Hồng Thất Công đang nén giận bởi vì Diệp Hưống Văn khuyến khích Quách Tĩnh thi đấu, thấy nàng qua đây, cho là nàng muốn dùng lời trấn an mình, liền mở miệng nói: "Văn Nhi, chúng ta chuẩn bị rời khỏi nơi này." Hắn nghĩ dù sao Quách Tĩnh cũng sẽ thua nên dứt khoát không quan tâm nữa.

Ánh mắt Diệp Hưống Văn lại rơi vào hộp gấm mà mỹ nữ Tây Vực đang cầm trên tay, nắp hộp vẫn đang mở, nhìn "Thông Tê Địa Long Hoàn" bên trong đến không chớp mắt: "Hoàng sư tỷ, tỷ nói viên thuốc kia có thể phòng độc thật sao?"

Nhưng lúc này toàn bộ tâm tư của Hoàng Dung đều đặt trên người Quách Tĩnh, chỉ muốn tìm cách giúp hắn vượt qua kiểm tra, nào có tâm trí nghe câu hỏi của Diệp Hưống Văn?

Hồng Thất Công nói: "Lão độc vật luôn thích mấy thứ này, nếu hắn nói có thể tránh thì có thể tránh thôi." Trong "Ngũ Tuyệt", học thức uyên bác tự nhiên phải kể tới Đông Tà, mà phương diện dùng độc đứng đầu lại là "Tây Độc".

Diệp Hưống Văn gạt đầu, nói: "Ông ta là người dùng độc, lại một mực đưa ra vật khác độc, quả thật biết điều."

Hồng Thất Công đáp: "Cái gọi là phòng ngừa độc, cũng chỉ là cam đoan không bị độc vật thương tổn. Nhưng nếu đã bị độc trùng cắn bị thương mà nói, viên thuốc kia thực chất không có gì hiệu quả giải độc gì cả."

Diệp Hưống Văn suy nghĩ một hồi, mới nói: "Nói như vậy, không bằng biến mình thành vật tích độc nhiều nhất, như vậy vạn nhất có người nào cần phải mình sẽ bị độc phản mà chết, như vậy mới gọi là lợi hại."

Âu Dương Phong công lực thâm hậu, sớm nghe lọt vào tai đối đáp của Diệp Hưống Văn cùng Hồng Thất Công, khi nghe được ý nghĩ kỳ lạ của nàng, liền nói: "Tiểu cô nương cái gì cũng không hiểu, đừng tự cho là đúng. Nếu cô biến mình thành vật tích độc nhất, vậy người đầu tiên bị độc chết chính là bản thân cô đấy."

Diệp Hưống Văn tự nhiên biết điểm này, nàng cũng chỉ là nghĩ đến đâu nói đến đó thôi, nay nghe được Âu Dương Phong phản bác ngược lại cũng không để bụng, chỉ mỉm cười rồi quay đầu đi nhìn sang nơi khác.

Âu Dương Phong trái lại chủ động mở miệng hỏi: "Tiểu cô nương, nhà cô ở nơi nào?"

Diệp Hưống Văn cố tình không đáp, lại nghĩ một chút, tính cách Tây Độc ở trong sách cũng không tốt lắm, hơn nữa Âu Dương Khắc sớm biết chỗ mình ở, tự nhiên sẽ không gạt thúc phụ hắn, liền nói: "À, là Ngưu gia thôn ở Giang Nam."

"Giang Nam?" Âu Dương Phong lâm bẫm, tựa hồ đang nhớ lại chuyện xưa.

Diệp Hưống Văn thấy ông ta không hỏi tới nữa, cũng vui vẻ thoát khỏi lão độc vật này, mắt thấy bên kia Âu Dương Khắc đã bắt đầu ghi nhớ, còn Hoàng Dung thì thỉnh thoảng gây sự với hắn, Diệp Hưống Văn lặng lẽ đi tới bên cạnh Quách Tĩnh nói: "Quách sư huynh, sau khi kiểm tra nội dung xong thì đừng nói gì nữa nhé."

Quách Tĩnh chớp mắt mấy cái, không hiểu nhìn Diệp Hưống Văn, không rõ nàng có ý gì. Lúc này Âu Dương Khắc đã trả lời xong nội dung kinh thư mà hắn đã học thuộc lòng, thật làm khó hắn có thể nhớ được nhiều như vậy, vẫn là thông minh hơn người.

Quách Tĩnh đứng ở giữa sân, bắt đầu đọc thuộc lòng toàn bản “Cửu Âm Chân Kinh” từ chỗ Chu Bá Thông.

Diệp Hưống Văn mặc dù biết cơ hội khó được, nhưng nàng nghe xong vài câu đã cảm thấy không theo kịp những từ ngữ thâm ảo khó hiểu này, hướng chỉ cho dù lâm thời may mắn nghe được, ngày sau cũng sẽ không có vinh hạnh có thể cầm trong tay bản “Cửu Âm Chân Kinh”, nên đem lực chú ý đặt vào những người khác.

Chỉ một lúc sau, Quách Tĩnh đọc từ đầu đến đuôi toàn bản “Cửu Âm Chân Kinh”, Hoàng Dục Sư thì cả kinh thất sắc, còn Hoàng Dung vui như mở cờ trong bụng.

Khi Quách Tĩnh quỳ xuống dập đầu với Hoàng Dục Sư, miệng nói "Nhạc phụ" thì Âu Dương Khắc thấy Diệp Hưống Văn cười khanh khách nhìn Quách sư huynh, không khỏi vừa tức vừa cấp bách, quát dẹp đường: "Trên người tên này nhất định là có dấu bản sao, bằng không sao nhớ được nhiều như vậy?"

Lời này hắn vừa nói ra, Diệp Hưống Văn giận dữ nói: "Âu tiểu yêu, chớ ngậm máu phun người!" Thật vất vả mới không thấy lão ngoan đồng xuất hiện quấy rối, Âu Dương Khắc lại tự nhiên gây trở ngại.

Âu Dương Khắc nhìn Diệp Hưống Văn vài lần, mắt thấy nàng cười mà phát lạnh, nhưng nếu hôm nay cầu thân không thành, giai nhân nói không chừng sẽ rơi vào nhà nào khác, hắn làm sao có thể không vội? Hắn cũng không màng Diệp Hưống Văn tức giận, nhắc chân đi tới bên người Quách Tĩnh, từ

trên xuống dưới lục soát một lần, nhưng căn bản không thể tìm được bản sao chép.

Hoàng Dược Sư nghĩ Quách Tĩnh ngu ngốc lại có thể đọc ra nội dung toàn bản, so với bản thiếu trong tay mình còn nhiều hơn, hiển nhiên là ái ân hiển linh, trong lòng cảm thán, cũng không phản đối việc hôn nhân của hắn cùng Hoàng Dung nữa.

Diệp Hượng Văn thấy việc hôn nhân hai người đã thành, nhưng Chu Bá Thông không hề xuất hiện, cũng có chút ngoài ý muốn, cũng không biết có phải do nàng nhớ được tình tiết nguyên tác nên xảy ra chuyện rắc rối gì đó hay không.

Có điều mặc kệ nói như thế nào, cuối cùng chuyện này cũng đã tốt đẹp. Diệp Hượng Văn ngoảnh lại nói với Hồng Thất Công: "Con muốn ở lại bồi sư phụ một thời gian ngắn."

Âu Dương Khắc đứng gần Diệp Hượng Văn, vừa nghe nàng nói, đột nhiên nhớ tới Hoàng Dược Sư từng đồng ý qua người thừa sẽ được học một môn tuyệt học của đảo Đào Hoa, liền lên tiếng nói: "Hoàng đảo chủ, tiểu chất đã thua, thật không còn lời nào để nói. Có điều về môn tuyệt học đảo Đào Hoa, tiểu chất hy vọng có thể được xem sơ đồ bố trí trên đảo." Trong lòng hắn tính toán, nếu Diệp Hượng Văn lưu lại đảo Đào Hoa, chỉ cần hắn có thể ghi nhớ bản đồ trong lòng, đến lúc đó muốn tới thì tới, cũng không sợ nàng dựa vào trận pháp trên đảo trốn tránh hắn.

Diệp Hượng Văn đoán được tâm tư của hắn, có lòng muốn phản bác nhưng không được, lại không có lập trường gì, chỉ có thể mờ mắt trùng trùng nhìn Hoàng Dược Sư giao sơ đồ của đảo Đào Hoa vào tay Âu Dương thúc chất, nói sau ba tháng sẽ thu hồi, không được sao chép.

Mất thấy mọi việc đã thành, Âu Dương Phong thấy việc hôn nhân không thành thì có ý rời đi, nhưng trong lòng nghĩ: "Hiện e ngại mặt mũi Hoàng lão tà, không có cách nào xuống tay được. Nếu Khắc Nhi thật sự yêu thích, vậy thì thời điểm nàng ở một mình xuống tay là được. Chỉ cần không để nàng chạy thoát, lẽ nào Hoàng lão tà có thể biết chuyện này?"

Giữa sân, mọi người đang đeo đuổi những suy nghĩ khác nhau, bỗng nghe thấy trong rừng vang lên một tiếng kêu sợ hãi: "Có rắn!"

Diệp Hượng Văn nghe được thanh âm xa lạ, không biết là từ người nào. Hoàng Dược Sư và Âu Dương Phong lại thay đổi sắc mặt: "Lão ngoan đồng!"

Quách Tĩnh cũng gọi: "Chu đại ca!"

Vài người đã phóng đến chỗ phát ra thanh âm.

Tâm Diệp Hượng Văn trầm xuống: "Người này rốt cuộc đã tới." Mất thấy ngay cả Hồng Thất Công cũng xông ra ngoài, trong rừng trúc trừ Quách Tĩnh Hoàng Dung và đám mỹ nữ ngoại quốc mà Âu Dương Phong mang đến, thì chỉ còn nàng và Âu Dương Khắc.

Hoàng Dung mặt mày hớn hở vội vàng trò chuyện cùng Quách Tĩnh, Âu Dương Khắc thấy cơ hội gần gũi khó có được, liền tiến đến bên người Diệp Hượng Văn, cười nói: "Văn Nhi."

Diệp Hượng Văn cảnh giác nhìn hắn: "Lại có suy nghĩ hư hỏng gì đó? Sao tự dưng lại cười hề hề như kẻ trộm thế kia."

Âu Dương Khắc luôn tự cho rằng bề ngoài xuất chúng, không ngờ lại bị Diệp Hượng Văn hình dung thành như vậy, không khỏi bị dả kích thật lớn, uể oải nói: "Ta có chuyện muốn nói với nàng."

"Nói cái gì? Ngươi nói đi." Diệp Hượng Văn trung ra về phòng bị.

"Thật ra lần này, nữ tử mà ta và thúc phụ tới xin cầu hôn với Hoàng đảo chủ, chính là nàng đấy." Âu Dương Khắc giải bày.

Diệp Hượng Văn ngờ ngạc, tiện đà bật cười: "Âu tiểu yêu, ngươi thấy sư phụ ta không đồng ý gả Hoàng sư tỷ cho ngươi, cho nên đánh chủ ý lên người ta ư?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Ta biết nàng sẽ không tin, vậy lát nữa nàng hỏi Hoàng đảo chủ thử xem. Tuy rằng lần này ta bị bại rất kì quái, nhưng dù sao cũng phải khiến nàng hiểu tâm tư của ta."

"Tâm tư?" Diệp Hượng Văn hí mắt lại, chỉ sang Hoàng Dung, "Ngươi thử nhìn Hoàng sư tỷ một chút xem."

Âu Dương Khắc không biết Diệp Hượng Văn có ý gì, theo bàn tay nàng chỉ nhìn qua, chỉ thấy Hoàng Dung đang cùng Quách Tĩnh nói đến chỗ vui vẻ thì tươi cười rạng rỡ, ánh mặt trời chiếu đến trên mặt nàng, tạo nên một loại vẻ đẹp hoàn hảo không tỳ vết.

Âu Dương Khắc vừa nhìn đã không khỏi ngây ngẩn cả người.

Diệp Hượng Văn xem bộ dạng của Âu Dương Khắc thì cười nhạt: Đây là người đến cầu thân với mình ư? Trước mặt mình ngắm nữ tử khác đến ngây cả người?

Đang lúc này, xa xa lại truyền đến tiếng đánh nhau.

Hoàng Dung "Ồi chào" kêu một tiếng: "Tĩnh ca ca, chúng ta mau đi xem một chút." Nói rồi lôi kéo hắn chạy đi.

Diệp Hượng Văn đang muốn đuổi theo, Âu Dương Khắc lại giữ lấy nàng: "Văn Nhi, cuối cùng chỉ còn lại hai chúng ta."

Diệp Hường Văn ngoảnh lại hướng Âu Dương Khắc cười nhạt: "Không phải ngươi nhìn Hoàng sư tỷ đến gây người sao?"

Âu Dương Khắc hơi cứng lại, mới cười nói: "Đó là tuân theo câu nói "Yêu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu"..."

Diệp Hường Văn giận dữ: "Âu tiểu yêu, ngươi hảo "Cầu" cũng hơi nhiều rồi đó. Nói cho ngươi biết, Diệp Hường Văn ta dù gả heo gả chó, cũng tuyệt không gả cho loại người phong lưu, ăn chơi trác táng như ngươi!" Nói rồi hai bàn tay mạnh mẽ giơ lên, đánh ra Lạc Anh Thần Kiếm Chương.

Âu Dương Khắc vội vàng lui về phía sau vài bước, đột nhiên ý thức được công lực Diệp Hường Văn không cao, tuy chương pháp xuất thần nhập hóa nhưng uy lực có hạn, nàng thừa dịp hất lui ra phía sau mới xoay người vận khinh công chạy đến chỗ đánh nhua.

Âu Dương Khắc đành phải đuổi theo.

Hai người tới nơi, lại không nhìn thấy người, trên mặt đất chỉ lưu lại vài vết máu tươi.

Trong lòng Diệp Hường Văn cả kinh: "Người nào bị thương vậy?" rồi đưa mắt nhìn bốn phía.

Âu Dương Khắc ở phía sau nàng thấp giọng nói: "Đi theo ta." Rồi đi mấy bước về phía bên trái.

Diệp Hường Văn biết trong rừng có trận pháp lợi hại, không dám đi loạn, nhưng cũng không muốn để ý tới hấn, chỉ trầm mặc bước phía sau, lúc ấy chợt nghe được tiếng khóc truyền tới từ xa.

Âu Dương Khắc kéo tay Diệp Hường Văn: "Chúng ta đi xem xem "

(HLN: Cuối cùng cũng ăn được chút đậu hủ râu! ^^)

Hai người lần theo hướng phát ra tiếng khóc, ra khỏi rừng cây đến cạnh bờ biển. Lúc này mới nhìn thấy bốn người Hồng Thất Công đứng gần bến cảng, mấy con thuyền lớn nhỏ không đồng nhất đang đậu trong vịnh.

Tiếng khóc phát ra từ một ông lão râu tóc đẽ dài. Ông lão kia thoạt nhìn còn muốn lớn tuổi hơn cả mấy người Hồng Thất Công, lại như một đứa trẻ một bên khóc lóc, một bên dùng hai chân đá đập lung tung, còn tùy tiện bứt rứt râu mép của chính mình.

Trong lòng Diệp Hường Văn thỉnh thoảng toát ra một câu: "Già mà không nên nét."

Liên nghĩ đến đây là lão ngoan đồng Chu Bá Thông.

Diệp Hường Văn nhìn sắc mặt những người khác, thấy mọi người đều tỏ vẻ không biết nên khóc hay nên cười, cũng không biết chuyện nàng lo lắng rốt cuộc có phát sinh hay không.

Nàng lặng lẽ cất bước đi tới bên người Hoàng Dược Sư, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Sư phụ?"

Hoàng Dược Sư nhìn nàng một cái, ánh mắt trầm xuống, ngoảnh lại nói với Chu Bá Thông: "Ngươi muốn ngồi thì cứ ngồi, ngày sau biến thành quỷ cũng đừng trách ta. Dung nhi, Văn Nhi, chúng ta đi." Nói rồi một tay kéo một người, xoay người rời khỏi, tốc độ cực nhanh.

Sắc mặt Hoàng Dung đại biến, Diệp Hường Văn cũng quay đầu nhìn lại, chợt nghe Hồng Thất Công kêu lên: "Hoàng lão tà, ngươi mang nghĩa nữ của lão khiêu hóa đi..." Những chữ cuối lại nghe không được.

Hoàng Dược Sư trầm mặt mang theo hai người vào phòng, Hoàng Dung thấy việc hôn nhân đã thành lại bị rơi tung dẫn đến thất bại, vừa phẫn nộ vừa thương tâm, dứt khoát không để ý tới ai nữa, quay về phòng mình, đóng cửa lại lớn tiếng khóc.

Diệp Hường Văn tuy toàn tâm toàn ý lưu lại đảo Đào Hoa, nhưng không muốn nán lại dưới tình huống thế này. Nàng nhìn sắc mặt Hoàng Dược Sư, cũng không dám nói nhiều, chỉ đành âm thầm nhớ lại rốt cuộc còn những tình tiết nào trong nguyên tác.

Tiếng khóc của Hoàng Dung thỉnh thoảng truyền đến, ban đầu Hoàng Dược Sư còn giả vờ không nghe thấy, nhưng dù sao cũng là ái nữ tình thâm, phải đi gõ cửa phòng của nhi nữ. Nhưng khi ông mang sắc mặt kia trở về, Diệp Hường Văn liền nghĩ chắc Hoàng sư tỷ không mở cửa cho ông.

Nàng ngồi hồi lâu, thấy đã đến giờ dùng bữa, nên lặng lẽ đi tới bên người Hoàng Dược Sư, thấp giọng nói: "Sư phụ, người muốn ăn gì? Hay là Văn Nhi làm cho người món thịt bò chỉ bạc lá sen nhé?"

Hoàng Dược Sư ngẩng đầu nhìn nàng một cái, bỗng thở dài, nói: "Văn Nhi, con có sở trường về bói toán, hiện tại giúp sư phụ bói một quẻ có được hay không?"

Diệp Hường Văn ngạc nhiên hỏi: "Sư phụ, người muốn bói chuyện gì?"

Hoàng Dược Sư nhìn chằm chằm nàng cả buổi, lại không nói gì.

Nàng đợi thật lâu, cuối cùng Hoàng Dược Sư mới đáp: "Quên đi, mọi người đều có số mệnh, bói toán thì có ích gì?" Nói rồi đứng lên bỏ đi, dáng vẻ hết sức cô đơn.

Diệp Hường Văn chỉ cảm thấy sau khi Hồng Thất Công và mọi người rời khỏi, bầu không khí trên đảo thật không dễ chịu. Nàng và Hồng Thất Công vốn là ngồi cùng một thuyền, sau khi lên đảo lại liên tục xem tỷ thí, ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không có, lúc này thấy trong sảnh không còn ai khác, nàng lại khá mệt mỏi nên ngồi tựa vào ghế, bất tri bất giác ngủ mất.

Có lẽ vừa rời trải qua nhiều chuyện, hoặc do ngồi ngủ rất khó chịu, nàng vừa ngủ một lát thì bắt đầu nằm mộng.

Trong mộng nàng, Hồng Thất Công và vài người lên thuyền, ở trên biển lênh đênh cả buổi. Bỗng Âu Dương Phong xuất hiện, ông ta cười gằn gờm và trượng uổng khúc bước đến gần bọn họ, đám người Chu Bá Thông bị ông ta đánh rơi xuống biển, cuối cùng chỉ còn lại nàng và Hồng Thất Công. Bỗng trên xà trượng có hai con rắn nhỏ mảnh bò xuống, trườn đến rồi há mồm cắn lên đùi Hồng Thất Công. Âu Dương Phong ngoảnh lại nhìn nàng chăm chăm, lộ ra hàm răng trắng hếu.

Diệp Hường Văn sợ hãi hét "A" một tiếng, bị dọa đến tỉnh lại, sờ thử một cái thì thấy một đầu đầy mồ hôi.

"Văn Nhi, có chuyện gì?" Thanh âm Hoàng Dược Sư vang lên, không biết ông đã lại trở lại từ lúc nào.

"Chỉ là một cơn ác mộng thôi ạ." Diệp Hường Văn đáp lại, trái tim vẫn còn "Thình thịch thình thịch" nháy loạn.

"Nếu như con chưa quen nơi này, có thể đi gặp Dung nhi. Tuổi tác các con xấp xỉ nhau, ngược lại có thể kết bạn." Hoàng Dược Sư than thở.

Diệp Hường Văn lên tiếng, lại luôn cảm thấy dường như có chút sai sai ở đâu đó. Nàng mơ mơ màng màng đứng lên, đi ra ngoài cửa.

"Ra cửa quẹo trái, qua thêm ba cánh cửa thì đến gian phòng của Dung Nhi." Tiếng nói của Hoàng Dược Sư từ phía sau bay tới.

Diệp Hường Văn theo lời bước đi, gõ một cái trên cửa phòng Hoàng Dung.

"Đi hết đi! Ta không muốn gặp ai hết!" Giọng nói của Hoàng Dung vang lên, bởi vì thời gian khóc đã lâu, giọng có chút khàn.

Tâm Diệp Hường Văn chỉ nghĩ về giấc mộng kia, nghe Hoàng Dung nói vậy thì xoay người, vừa đi được hai bước, bỗng nhiên sợ hãi "A" một tiếng.

Trong truyện, Hồng Thất Công từng mất đi vô công một khoảng thời gian, là vì bị rắn độc của Âu Dương Phong cắn phải. Mặc dù sau đó dựa vào "Cửu Âm Chân Kinh" chữa thương rồi hồi phục công lực, nhưng cũng đã trải qua một phen cay đắng, nhiều lần sinh tử.

Trong lúc nhất thời, Chu Bá Thông bị buộc nhảy xuống biển, Hồng Thất Công trúng độc, Âu Dương Khắc cùng Hoàng Dung lưu lạc trên hoang đảo, Âu Dương Khắc gãy chân... tất cả tình cảnh đều ào ào tuôn ra trong đầu nàng bỗng chốc đã xuyên thành một chuỗi.

Nghĩa phụ gặp nguy hiểm!

Lòng Diệp Hường Văn đột nhiên loạn cả lên.

Nàng xoay người cố sức gõ cửa phòng Hoàng Dung: "Hoàng sư tỷ, Hoàng sư tỷ, tỷ mau mở cửa đi!"

Hoàng Dung cả giận nói: "Ta không ra! Muội theo phe của cha ta! Mau đi đi! Bằng không thì đừng trách ta không khách khí!"

Diệp Hường Văn cũng không tiện nói nhiều, đưa miệng đến gần khe cửa nhỏ giọng nói: "Hoàng sư tỷ, ta biết Quách sư huynh sẽ bị rơi xuống biển, tỷ mau mở cửa muội sẽ nói cho tỷ biết."

Cửa bị mở ra, tiếp đó Hoàng Dung đưa tay kéo Diệp Hường Văn vào, trở tay cài lại then cửa.

"Muội biết Tình ca ca rơi xuống chỗ nào không? Nói mau! Nếu như rắp tâm gạt ta, chờ xem ta sẽ làm gì muội!" Hoàng Dung vội la lên.

Diệp Hường Văn hít một hơi thật sâu, nói: "Muội biết, nhưng trước hết tỷ để cho muội suy nghĩ nên nói thế nào đã." Nàng vừa rồi sốt ruột thì không giữ chừng mực nữa, rốt cuộc trong nguyên tác Hoàng Dung làm thế nào rồi bên cùng lúc với Hồng Thất Công và tại sao bọn họ đến hoang đảo ấy nhỉ?

Hoàng Dung lo lắng nhìn Diệp Hường Văn, thấy nàng tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, cố kiềm chế xuống.

Diệp Hường Văn mơ hồ nhớ tới, nguyên tác hình như là Hoàng Dung chạy đến mộ thất của mẫu thân, kết quả sau khi tỉnh dậy nghe trộm được Hoàng Dược Sư lầm nhảm. Nhưng lòng nàng lo lắng Hồng Thất Công, nếu có thể sớm tìm được bọn họ, có thể Hồng Thất Công sẽ không đánh mất võ công thậm chí tính mạng còn như chỉ mảnh treo chuông.

"Hoàng sư tỷ, muội chỉ suy đoán thôi, cũng không biết có đúng hay không, tỷ thông minh hơn muội, tỷ nghĩ thử xem sao." Diệp Hường Văn trước tiên nịnh hót Hoàng Dung một chút.

"Có gì thì muội mau nói đi." Hoàng Dung thúc giục.

"Cái lão ngoan đồng đó trên mặt đất khóc lóc liên tục, có phải muốn lên chiếc thuyền hoa to lớn xinh đẹp kia hay không?" Diệp Hường Văn hỏi.

Hoàng Dung gật đầu: "Đúng vậy" vừa nói vừa thở dài, "Nếu như không phải vì những lời này của ông ta, ta và Tình ca ca vốn có thể ở bên nhau rồi."

Diệp Hường Văn nói: "Yên tâm đi, Quách sư huynh luôn nhớ đến tỷ mà." Lời này của nàng vốn là lời nói thật, Hoàng Dung lại đang tưởng niệm Quách Tĩnh, chỉ cảm thấy nàng nói lời dễ nghe, không khỏi khẽ mỉm cười một cái.

Diệp Hường Văn tiếp tục nói: "Chiếc thuyền lớn kia, do chính tay sư phụ tạo ra, sau khi làm xong vẫn chưa có người nào ngồi qua, có phải hay không?" Nàng không nhớ được đầy đủ chi tiết trong nguyên tác, lại không thể khiến cho Hoàng Dung nghi ngờ, chỉ có thể dẫn dắt một chút.

Hoàng Dung gật đầu, bĩu môi: "Đúng vậy. Ta nhớ mỗi lần muốn lên chiếc thuyền đó thì đều bị cha la mắng."

Diệp Hường Văn lẩm bẩm: "Vậy là đúng rồi. Bởi vì thuyền kia vốn sư phụ muốn làm xong sẽ đi gặp gỡ sư nương. Chiếc thuyền thoạt nhìn khí phái, nhưng nếu ngồi lên, đến giữa đại dương, đáy thuyền sẽ không ngừng ngấm nước..."

Sắc mặt Hoàng Dung trắng bệch, nhảy cẫng lên nói: "Muội, muội nói bậy!" Tuy ngoài miệng nàng phản bác Diệp Hường Văn, nhưng trong lòng biết Diệp Hường Văn nói đều là sự thật, liền lẩm bẩm, "Trên thuyền còn có sư phụ và Tĩnh ca ca nữa."

Diệp Hường Văn nói: "Sư phụ có tình cảm sâu đậm với sư nương, ông nói với muội, trước đây ông đã lập lời thề phải đem toàn bản "Cửu Âm Chân Kinh" đốt trước linh cữu của sư nương, Hoàng sư tỷ nên biết việc này."

Hoàng Dung cả kinh, nói: "Tĩnh ca ca đã thuộc lòng "Cửu Âm Chân Kinh", lão ngoan đồng cũng vậy, cho nên..." cho nên, nếu bọn họ chết đi, đương nhiên "Cửu Âm Chân Kinh" sẽ chìm vào quên lãng.

Sắc mặt Hoàng Dung càng ngày càng trắng, ánh mắt đau thương kinh hãi, "Không được, ta phải đi cứu bọn họ."

Diệp Hường Văn trông ngóng những lời này, vội nói: "Muội cũng đi theo tỷ, Thất Công là nghĩa phụ của muội, muội không thể ngoảnh mặt làm ngơ được."

Hoàng Dung gật đầu, nói: "Tỷ đi xem cha ở đâu trước đã, theo tính tình của ông, nếu đã khiến nhóm người Tĩnh ca ca ngồi thuyền rồi đi, nghĩa là đã dấy sát tâm rồi, chúng ta đi xin ông cũng vô dụng thôi. Thừa dịp ông chưa phát giác thì chúng ta lặng lẽ chuồn đi."

Diệp Hường Văn nói: "Dạ, sư tỷ."

Bạn đang đọc truyện *Khi Dầu Bếp Xuyên Vào Xà Điêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 36

Hoàng Dung thăm dò được Hoàng Dược Sư không ở trong phòng, liền lặng lẽ dẫn theo Diệp Hường Văn chạy ra ngoài, thẳng đến bờ biển, đánh thức ách thuyền phu*, uy hiếp bọn họ phải lập tức rời bến.

(*Ách = cầm, tất cả các nô bộc ở đảo Đào Hoa đều bị Hoàng Dược Sư làm cho câm điếc hết, để những bí mật trên đảo không bị truyền ra ngoài).

Hai người rà soát liên tiếp hai ngày trên biển, thậm chí Hoàng Dung còn phái cả hai con bạch điều đi tìm kiếm, nhưng vẫn không thấy tung tích đám người Hồng Thất Công đâu cả. Trong lòng Diệp Hường Văn âm thầm lo lắng, về mặt Hoàng Dung cũng buồn thiu.

Hôm nay, hai con điều bỗng bay trở về, Hoàng Dung thấy trên chân con điều buộc vài, hoan hô một tiếng, vội vàng gỡ xuống xem thì thấy trên đó viết: "Gặp nạn." Phía dưới còn vẽ cái hồ lô.

Diệp Hường Văn gỡ một mảnh vài khác xuống, nội dung cũng y như vậy.

Hai người nhìn nhau, Hoàng Dung bảo bạch điều: "Mau, mau mang ta đi gặp Tĩnh ca ca."

Song điều ré dài một tiếng, vỗ cánh bay lên, Hoàng Dung vội vàng ra lệnh cho ách thuyền phu đuổi theo.

Lay động theo chiều gió thêm một ngày, bỗng ách thuyền phu mang về mặt khăn trương chạy ào vào buồm nhỏ trên tàu, vung tay múa chân với Hoàng Dung.

Hoàng Dung thay đổi sắc mặt, vội vàng bước ra khoang thuyền. Tuy Diệp Hường Văn không hiểu ngôn ngữ câm điếc của người chèo thuyền, nhưng thấy sắc mặt Hoàng Dung hoảng sợ, cũng vội vàng cùng đi ra ngoài, lại phát hiện màu của nước biển đã trở nên sâu đậm, bầu trời mây đen chằng chịt, cho thấy một cơn bão sắp tới gần.

Lòng Diệp Hường Văn khẩn trương, nàng không biết bơi, mắt thấy thuyền này khá nhỏ, nếu như giông gió thổi đến thì chẳng phải sẽ bị lật thuyền hay sao?

Hoàng Dung cũng biết sự tình khẩn cấp, hướng về phía người chèo thuyền vung tay múa chân ra lệnh, muốn bọn họ đẩy nhanh tốc độ chèo thuyền.

Nhưng trên biển một con lốc nói đến là đến, nào cho nhóm Hoàng Dung tìm được lối đi? Sóng biển từng tầng một xông tới, gió cũng càng thổi càng lớn, chiếc thuyền nhỏ lắc lư trong làn sóng, bất cứ lúc nào cũng mang nguy hiểm lật nhào.

Hoàng Dung thấy tình thế càng ngày càng nghiêm trọng, thuyền nhỏ trong sóng biển sợ là rất khó bảo toàn, nên quay sang hỏi Diệp Hường Văn: "Tiểu sư muội, muội biết bơi không?"

Diệp Hường Văn lắc đầu.

Hoàng Dung nói: "Chút nữa nếu có gì bất trắc, muội nhớ phải lập tức nắm chặt thân tàu, ngàn lần vạn lần không được buông tay."

Diệp Hường Văn nghe Hoàng Dung nói như vậy, trong lòng trầm xuống.

Đúng lúc này, một ngọn sóng bỗng ập tới, Hoàng Dung vội vàng dẫn Diệp Hường Văn theo hướng buồng nhỏ trên tàu, chỉ nghe tiếng động "Răng rắc ken két", thuyền nhỏ đã bị đánh gãy thành mấy đoạn.

Diệp Hường Văn bị bất ngờ không kịp đề phòng, uồng vài ngụm nước biển mặn chát. May là Hoàng Dung vẫn cầm lấy tay nàng không buông, hai chân đạp nước, rất nhanh đã giúp nàng nắm lấy một khối boong thuyền vỡ vụn trong biển. Cả hai ôm lấy một tấm ván gỗ, lại nhìn chung quanh, không biết người ách bọc chèo thuyền đã bị sóng biển đánh vọt tới nơi nào rồi.

"Hoàng sư tỷ, con mữa này sẽ duy trì trong bao lâu vậy?" Diệp Hường Văn lớn tiếng hỏi trong làn sóng như sấm, tuy rằng Hoàng Dung gần trong gang tấc, vẫn thanh âm của nàng lại nhỏ vô cùng.

Hoàng Dung lắc đầu, cũng lớn tiếng đáp: "Cái này phải hỏi cha, tỷ cũng không biết."

Diệp Hường Văn than thở, đành phải cắn răng cứng rắn chống đỡ. Nhưng công lực nàng nông cạn, mặc dù là mùa hạ, toàn thân ướt đầm như vậy ngâm trong nước biển, lại có sóng to gió lớn, nên cảm thấy từ trong ra ngoài đều lạnh buốt. Không biết qua bao lâu, nàng bị hôn mê bất tỉnh, hai tay vẫn gắt gao nắm chặt boong thuyền như cũ.

Dần dần, thân thể Diệp Hường Văn từ từ ấm lại, bên tai tựa hồ có tiếng người, không khỏi muốn mở mắt, nhưng mà mí mắt lại nặng trĩu như núi Thái Sơn, chỉ rên rỉ một tiếng rồi lại ngắt đi.

Chờ khi nàng tỉnh lại, cảm thấy trên người ấm áp, chẳng những không có cảm giác trôi tới trôi lui, mà sự lạnh lẽo cũng bị quét sạch, chỉ là trên người không còn chút khí lực chút nào.

Nàng từ từ mở mắt, phát hiện mình đang ở trong một sơn động, thân nằm cỏ khô trên, bên cạnh là đồng lửa, thảo nào nàng lại cảm thấy ấm áp. Đối diện đồng lửa là Hồng Thất Công đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, đỉnh đầu tỏa ra nhiệt khí hâm hấp, toàn thân đều run lên.

Trong động không còn ai khác nữa.

Hoàng sư tỷ đâu rồi?

Diệp Hường Văn nằm thêm một chút, tích góp từng ly từng tý khí lực, lúc này mới có thể chậm rãi ngồi dậy.

Hồng Thất Công mở mắt ra, cũng thu thế lại, mở miệng nói: "Văn Nhi, con đã đỡ hơn chưa? Chuyến đi biển này, toàn bộ chúng ta bị vớt trên hoang đảo này rồi."

"Nghĩa phụ, người... người không có việc gì là tốt rồi." Trong lòng Diệp Hường Văn vẫn băn khoăn về Hồng Thất Công, lúc này hơi kích động, muốn đứng lên, lại thấy hai chân vô lực, thiếu chút nữa ngã vào đồng lửa.

Nàng quay đầu thấy kế bên đồng lửa có vệt máu đen, không khỏi cả kinh hỏi, "Nghĩa phụ, đã xảy ra chuyện gì?"

Hồng Thất Công mỉm cười nói: "Không có gì, trên biển gặp một con lốc, lại bị lão độc vật Âu Dương Phong nhân cơ hội đánh lén, không chú ý một chút thì bị rấn trên trượng của ông ấy cần trượng."

Đáy lòng Diệp Hường Văn trầm xuống.

Quả nhiên, chuyện nên phát sinh chắc chắn sẽ phát sinh chẳng?

Nếu nàng đã biết nội dung cốt truyện, nhưng chỉ có thể trừng mắt nhìn hết thấy mọi chuyện xảy ra mà lại vô lực ngăn cản, vậy thì có ích lợi gì?

Hồng Thất Công thấy sắc mặt Diệp Hường Văn buồn bã, liền nói: "Nha đầu Dung Nhi kia đang cùng tiểu tử nhà Âu Dương gia ở bên ngoài, Dung Nhi lên đảo thì đã kiểm tra qua, nơi này không có người. Ta nghe Dung nhi nói nguyên nhân các con tới nơi này, ngược lại làm phiền các con quá."

Diệp Hường Văn đứng lên động dậy, cảm thấy tay chân dần dần khôi phục tri giác, lúc này mới nói: "Nghĩa phụ chớ nói như vậy, Văn Nhi đi ra ngoài nướng thú rừng cho người nếm thử."

Hồng Thất Công cười gật đầu, nói: "Đi đi. Thân thể lão khiếu hóa có chút mệt mỏi, muốn ngủ một chút." Nói rồi nằm bên cạnh đồng lửa, nhắm hai mắt

lại.

Diệp Hường Văn đứng một hồi, nghe được hô hấp của Hồng Thất Công dần dần vững vàng, lúc này mới yên lòng xoay người ra khỏi hang.

Tuy rằng không thể ngăn cản việc nghĩa phụ trúng độc, nhưng chỉ cần Quách sư huynh tới, độc của nghĩa phụ sẽ được giải.

Hiện tại, nàng chỉ hy vọng nội dung kịch bản không có gì biến động, Quách Tĩnh có thể sớm đến đây.

Vừa đi ra khỏi hang, Diệp Hường Văn chỉ cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài xán lạn, trời trong nắng đẹp, đâu còn cảm giác âm trầm phiền muộn khi mình rơi xuống nước? Nàng dõi mắt trông về phía xa, chỉ thấy trời biển một đường giáp nhau, trên tảng đá lớn cạnh bờ biển có hai người đang ngồi, nhìn thân hình là một nam một nữ.

Đúng là Âu Dương Khắc và Hoàng Dung.

Diệp Hường Văn thả nhẹ cước bộ, đi thẳng đến phía sau hai người.

"Muội tử, hiện trên hoang đảo này chỉ có mấy người chúng ta. Hơn nữa, thuyền đều bị hủy rồi, chúng ta cũng không thể quay về, xem ra chuyện này là do ý trời sắp đặt. Có muội ở nơi này, cùng nhau sống quãng đời còn lại cũng là một chuyện tốt đẹp đấy." Âu Dương Khắc cười nói.

Hoàng Dung mỉm cười: "Huynh lại lừa muội. Trên đảo này chỉ có mấy người chúng ta, thật không thú vị."

Khi Âu Dương Khắc biết Hoàng Dung thì trong mắt nàng vẫn chỉ chứa chấp một mình Tĩnh ca ca. Lúc này đột nhiên thấy nàng ôn ngôn nhuyễn ngữ với mình, trong lòng Âu Dương Khắc khẽ động, cầm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng cười nói: "Sợ cái gì. Không phải còn Văn Nhi sao?"

Diệp Hường Văn đứng phía sau nghe Âu Dương Khắc nói, giận đến đỉnh đầu bốc khói.

Hoàng Dung nghiêng đầu nhìn Âu Dương Khắc một hồi, mới đáp: "Muội mới không tin lời huynh nói đâu, ở đảo Đào Hoa thì huynh rõ ràng chỉ muốn gần gũi tiểu sư muội, hiện giờ sao lại muốn lấy lòng muội chứ?"

Âu Dương Khắc nói: "Dung Nhi, khi đó muội cũng chỉ theo tên tiểu tử ngốc kia không phải sao? Hiện những người khác đã không thấy bóng dáng, chỉ có mấy người chúng ta lưu lạc trên đảo, có thể thấy được đây chính là thiên ý rồi."

Diệp Hường Văn bắt đầu cảm thấy trước kia mình quá lo chuyện bao đồng.

Hoàng Dung chỉ một ngón tay về phía biển, hô lên: "Ủa? Có ai tới kia?"

Âu Dương Khắc ngơ ngác, gấp rút nhìn ra biển, đột nhiên Hoàng Dung chế trụ mạch môn ở cổ tay hắn, gai Nga My mạnh mẽ đâm vào bộ ngực hắn.

Âu Dương Khắc kinh hãi, thân thể cố sức va chạm với Hoàng Dung, dồn nàng xuống tảng đá lớn, nhưng gai Nga My đã quệt trên đùi hắn thành một vết thương thật dài, nhuyễn vẩy giáp trên người Hoàng Dung cũng đâm vào trước ngực hắn, máu tươi nhễ nhại.

Hoàng Dung không thèm để ý, đứng lên từ tảng đá lớn phía dưới, ngoảnh lại nói với Diệp Hường Văn: "Tiểu sư muội, muội tới rồi à? Có chuyện gì không?"

Diệp Hường Văn cắn răng nghiêng lợi nhưng vẫn mỉm cười đáp: "Đến xem một tên phong lưu ăn chơi vẫn còn chưa chết, có điều thoát nhìn mạng hắn vẫn cực kì dài, quả thật làm người thất vọng." Nói rồi xoay người bỏ đi.

Hoàng Dung có chút há hê quay đầu lại nhìn Âu Dương Khắc rồi cười một tiếng, theo Diệp Hường Văn rời đi.

Âu Dương Khắc thế mới biết Hoàng Dung cố tình trị hắn. Nàng sớm đã nghiêng đầu thấy Diệp Hường Văn đi tới, lại cố ý không nói, trái lại dẫn dắt hắn nói ra nhiều lời lỗ mồm như vậy nữa.

Hắn nhìn vết thương trên người và trên đùi, không khỏi cười khổ.

Hoàng Dung theo Diệp Hường Văn đi một hồi, thấy này giờ nàng không nói gì, liền mở miệng hỏi: "Tiểu sư muội, sư phụ thế nào rồi?"

Diệp Hường Văn trả lời: "Vừa rồi nghĩa phụ nói với muội mấy câu, hiện đang ngủ rồi." Giọng nói hết sức bình tĩnh.

Tuy rằng Hoàng Dung đầy cơ trí, nhưng dù sao tuổi còn quá nhỏ, lại gặp đại nạn, mất thấy Quách Tĩnh sống chết không rõ, Hồng Thất Công lại trúng kịch độc, trong lòng thực sự vừa vội vừa hoang. Lúc này nàng thấy Diệp Hường Văn vẫn trấn định như trước, tựa hồ cho dù núi Thái Sơn có sụp đổ trước mặt cũng không biến sắc, tự dung tiến lên vài bước ôm lấy tiểu sư muội lớn tiếng khóc lên.

Diệp Hường Văn biết trong lòng nàng đau khổ, để mặc nàng khóc một hồi, mới nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, dịu dàng nói: "Hoàng sư tỷ, tỷ yên tâm đi, Thất Công lão nhân gia có cát nhân thiên tướng, sẽ không có việc gì, Quách sư huynh cũng sẽ tới đây."

Hoàng Dung ngừng đầu, thút thít nghẹn ngào hỏi: "Thật sao?" Diệp Hường Văn nói: "Thật, Hoàng sư tỷ, muội cam đoan là vậy."

Sau khi Hoàng Dung khóc to, tâm tình đã thoải mái rất nhiều, nghe được lời nàng nói, càng thêm yên tâm, thấp giọng nói: "Tiểu sư muội, cảm ơn muội."

Diệp Hường Văn bảo: "Hoàng sư tỷ, tỷ vào động chăm sóc sư phụ đi, muội đi nhìn xem có thể làm chút món ăn dân dã gì hay không, chuẩn bị chút nữa ăn."

Hoàng Dung gật đầu, nói: "Muội cẩn thận chút."

Diệp Hường Văn biết nàng chỉ Âu Dương Khắc, cười nói: "Hoàng sư tỷ yên tâm đi." Nói rồi xoa người đi về hướng bên kia.

Chỉ một chốc lát, phía sau nàng có tiếng bước chân đuổi theo.

Diệp Hường Văn quay đầu lại, quả nhiên là Âu Dương Khắc.

"Người đến đây làm gì?" Diệp Hường Văn lạnh lùng hỏi.

"Thấy một mình nàng đi bên này, ta không yên lòng. Không biết trên đảo này có mãnh thú hay không." Âu Dương Khắc đáp, trên đùi hấn bị thương, bước đi không thông thuận, khập khà khập nghiêng.

Diệp Hường Văn không nói gì, đi về phía trước một hồi cuối cùng không đành lòng, ngừng lại.

Âu Dương Khắc ngạc nhiên hỏi: "Sao không đi tiếp?"

Diệp Hường Văn không nói lời nào đi trở lại, mở mấy cái áo khoát trên người hấn ra, cách y phục băng bó kỹ lưỡng vết thương trên ngực và trên đùi của hấn.

Âu Dương Khắc mặc nàng băng bó, cũng không lộn xộn, hé miệng cười: "Văn Nhi đối với ta thật tốt."

Diệp Hường Văn nham hiểm cười một tiếng, dùng lực kéo miếng vải trên tay, Âu Dương Khắc kêu đau một tiếng.

"Đáng đời người, đồ đại gái." Diệp Hường Văn làm một cái kết, phui tay một cái, xoa người tiếp tục đi.

Hai người đi vào trong rừng, Âu Dương Khắc nhìn bóng dáng của Diệp Hường Văn, càng xem càng mê ly, nhìn không được cước bộ nhanh hơn, cách nàng càng ngày càng gần.

Diệp Hường Văn mạnh mẽ xoa người, Âu Dương Khắc gần như đụng phải nàng, bỗng nàng tung một chưởng ra, đúng lúc đánh trúng ngực Âu Dương Khắc, nơi vừa được băng bó kỹ.

Âu Dương Khắc bị đau khẽ hự một tiếng, vội vàng lui về phía sau vài bước.

Diệp Hường Văn trung ra vẻ mặt lạnh như băng: "Âu tiểu yêu, hiện bốn bề vắng lặng, ta nghĩ có mấy lời chúng ta cần phải nói cho rõ ràng."

Âu Dương Khắc nhìn Diệp Hường Văn không nói gì.

"Người phải biết, khi ta rời khỏi Ngưu gia thôn, chính là bị người ép buộc. Mỗi khi ở cùng người ta đều không tình nguyện, lại không thể không nhẫn xuống, đơn giản là công phu của người cao hơn ta. Hiện nghĩa phụ của ta bị thúc phụ của người gây thương tích, nhưng giờ ở trên đảo, chúng ta phải nương tựa lẫn nhau mới có thể tồn tại, chuyện này trước tiên chỉ có thể bỏ qua không đề cập tới. Nhưng chỉ cần vừa ly khai đảo này, lập tức người đi qua cầu của người, ta đi trên đường của ta. Đến lúc đó ta và người sẽ là kẻ thù, ta sẽ không nương tình khi ra tay với người nữa."

Âu Dương Khắc ngạc nhiên, thấp giọng nói: "Trước khi Hoàng lão tã mang nàng đi thì ta mới biết được Hồng lão gia tử là nghĩa phụ của nàng, nếu như ta sớm biết việc này, ta chỉ cần cầu thúc phụ hướng Hồng lão gia tử cầu hôn là được, cũng không cần uống công đến đảo Đào Hoa một chuyến."

Diệp Hường Văn cười lạnh nói: "Âu Dương Phong biết Thất Công lão nhân gia là nghĩa phụ của ta, xuống tay với hấn lại không dung tình, rõ ràng muốn đưa nghĩa phụ ta vào chỗ chết. Nếu người có thể giải độc rắn trên người nghĩa phụ ta, ta sẽ xem việc này chưa từng phát sinh qua. Bằng không, ngày sau người đừng nghĩ đến chuyện này nữa."

Âu Dương Khắc đi về phía trước một bước, Diệp Hường Văn lập tức lui một bước, giọng điệu trở nên nghiêm túc nói: "Nếu người không tin, ta hiện sẽ phát lời thề độc."

Âu Dương Khắc vội nói: "Không cần thề. Ta chỉ là muốn nói với nàng, độc xà trên lưng của thúc phụ ta, chỉ có ông mới có giải dược. Hơn nữa, Văn Nhi nàng nghĩ thử xem, cho dù trên người ta có giải dược, rơi xuống biển cũng sớm ngấm đến ướt rồi, đâu còn tác dụng gì nữa?"

Thật ra thì Diệp Hường Văn đã sớm nghĩ đến chuyện này. Trên đường nàng chạy tới đảo Đào Hoa với Hồng Thất Công, có thời gian liền nghiên cứu "Bát Bộ Độc Kinh", cũng từng làm mấy thứ độc phấn dùng để phòng thân. Nhưng lần này rơi xuống biển, độc phấn này sớm theo nước hòa tan cả rồi. Nàng nói ra lời này, chỉ là ôm mong muốn 'ngộ nhờ', mắt thấy Âu Dương Khắc nói lời thành khẩn, không phải giả tạo, tự bản thân nàng không thể lại áp sát, nên xoa người tiếp tục bước đi.

Âu Dương Khắc nhân lúc nói chuyện với nàng một phen, trong bụng trái lại tăng thêm vài phần tương kính với nàng, cũng không mượn cơ hội tới gần nàng nữa, chỉ yên lặng không nói nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng.

Không bao lâu hai người bắt được hai con thỏ trong rừng, xách lỗ tai thỏ trở về hang động.

Vừa mới đi tới cửa động thì bên trong lại truyền ra tiếng Hoàng Dung kinh hô: "Sư phụ! Sư phụ!"

Diệp Hường Văn vội vàng ném con thỏ trong tay cho Âu Dương Khắc, xông vào trong động, nhìn thấy Hoàng Dung đang ôm Hồng Thất Công khóc rống.

Hoàng Dung nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu nhìn thấy tiểu sư muội, vội vàng kêu lên: "Tiểu sư muội, sư phụ... Sư phụ không được rồi!" Tuy rằng tuổi tác Diệp Hường Văn cũng xấp xỉ nàng, nhưng khi gặp chuyện lớn, nàng lại luôn luôn nói lời ám áp dỗ dành Hoàng Dung, chuyện lớn hơn nữa cũng không làm cho nàng hiện ra vẻ hoang mang lo sợ, bởi vậy bất tri bất giác Hoàng Dung đã xem nàng là người tâm phúc*.

(*Người ra chủ kiến, cũng là người đáng tin cậy).

Diệp Hường Văn cướp chỗ bên người Hồng Thất Công, gục xuống lòng ngực ông lắng nghe, cảm thấy trái tim ông còn hơi này lên, vội vàng nói với Hoàng Dung: "Sư tỷ, mau để Thất Công lão nhân gia nằm xuống."

Hoàng Dung theo lời buông xuống, trên mặt hầy còn nước mắt lưng tròng.

Âu Dương Khắc nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Dung mềm mại đáng yêu như hoa đào gặp mưa, trong lòng lại không khỏi rung động.

Diệp Hường Văn chống hai tay đỡ trên ngực Hồng Thất Công, cố sức đè xuống một cái, trợ giúp ông hô hấp. Làm được vài lần, trong lúc vô ý nàng ngẩng đầu nhìn thấy Âu Dương Khắc xách hai con thỏ trong tay, đang hướng về Hoàng Dung đứng chờ ra, trong lòng hết sức giận, quát lớn: "Âu tiểu yêu, ngươi đứng rảnh rồi làm cái gì? Mau qua đây giúp đỡ!"

Âu Dương Khắc phục hồi lại tinh thần, nghĩ đến mình lại ở trước mặt nàng thần hồn điên đảo nhìn Hoàng Dung, trong lòng có vài phần chột dạ, vội vàng lại gần nói: "Văn Nhi, cần ta hỗ trợ chuyện gì?"

Diệp Hường Văn vẫn không ngừng tay, bảo Hoàng Dung tiếp nhận con thỏ trong tay Âu Dương Khắc, rồi mới hướng hân: "Ngươi bóp mũi Thất Công, hít sâu một hơi độ khí cho ông."

"Hả?" Âu Dương Khắc kinh hãi, "Này, này này này này này..."

Diệp Hường Văn cá giận nói: "Này này cái gì? Thất Công hiện giờ chỉ mảnh treo chuông, ta cho ngươi biết, nếu như Thất Công không cứu được, hiện tại ta và ngươi chính là kẻ thù sinh tử của nhau! Ngươi không làm thì ta làm!" Nói rồi nắm mũi Hồng Thất Công hít sâu một hơi.

Âu Dương Khắc gấp đến độ vặn xoắn cả tay, mắt thấy Diệp Hường Văn thật muốn cúi xuống miệng Hồng Thất Công, bèn can răn nói: "Đừng đừng đừng, ta làm ta làm! Ta làm được chưa?"

Lúc này Diệp Hường Văn mới buông tay ra, bảo Âu Dương Khắc: "Dựa theo vậy làm mau đi! Bằng không thì cắt ra khỏi hang, vĩnh viễn đừng trở vào nữa!" Trong lòng nàng quýnh lên, ngay cả từ ngữ thô tục đều nhà ra ngoài.

Âu Dương Khắc vạch râu trên miệng Hồng Thất Công ra, trên đó còn mơ hồ dính chút dầu mỡ. Trong thời gian Diệp Hường Văn bị hôn mê, Hoàng Dung dứt cho Hồng Thất Công mấy loại thịt rừng nướng. Âu Dương Khắc chỉ cảm thấy trong miệng ông hầu như đều là mùi vị thịt rừng nướng, nhưng mà Diệp Hường Văn bên cạnh tròn mắt nhìn hân, xem chừng ý của nàng, nếu như hân không làm, nàng nhất định sẽ tự mình làm lấy.

Âu Dương Khắc dứt khoát vứt bỏ mọi suy nghĩ lan man, hít một hơi thật sâu, hai mắt nhắm lại cúi đầu xuống.

Diệp Hường Văn thấy hân thổi một hơi vào, lúc này mới bảo hân buông tay đang nắm mũi Thất Công, đè ngực Thất Công xuống, sau đó mới bảo Âu Dương Khắc tiếp tục độ khí.

Hoàng Dung xách thỏ đứng một bên, nhìn Âu Dương Khắc mặt mày xanh mét đang miệng đối miệng độ khí cho Hồng Thất Công, làm sao cũng thấy khôi hài, nhin không được "Phụt" một tiếng bật cười. Nhưng ngoảnh lại thấy mắt Thất Công nhắm chặt cùng khuôn mặt hiện lên sắc đen, nhin không được trong lòng thương xót.

Liên tục làm mấy lần như vậy, Hoàng Dung thấy tay Hồng Thất Công khẽ động, không khỏi kêu "A" lên: "Thất Công động đây, Thất Công động đây rồi!"

Âu Dương Khắc nghe vậy thì muốn đứng lên, Diệp Hường Văn quát lên: "Âu tiểu yêu! Ngươi làm gì vậy? Tiếp tục độ khí!"

Hân đành mang vẻ mặt đau khổ tiếp tục nhắm mắt lại, cúi đầu xuống.

Thêm vài lần nữa, Âu Dương Khắc theo thói quen hấp khí cúi đầu thì bỗng trên mặt bị "Ba" một tiếng, một bạt tai nặng nề giáng xuống.

Hân vừa mở mắt thì thấy Hồng Thất Công mở mắt rất lớn trừng hân: "Âu Dương tiểu tử! Ngươi háo sắc đến tình trạng này ư? Ngay cả thi thể lão kiều hóa cũng không buông tha!?"

Âu Dương Khắc vội vàng bỏ qua Hồng Thất Công, nhảy lên vài bước, bùm mặt nhìn về phía Diệp Hường Văn, mong nàng có thể giúp nói vài câu rửa sạch tội danh của mình.

Hoàng Dung vừa thấy Hồng Thất Công tỉnh lại, mừng rỡ chạy lên vài bước nâng Hồng Thất Công dậy, ngay cả hai chú thỏ mượn cơ hội chạy đi không hề phát giác.

Diệp Hường Văn vui vẻ nói: "Nghĩa phụ, người tỉnh rồi? Vừa rồi hù chết chúng con!" Lúc này tim nàng mới kịch liệt nhảy lên, sầu lo đè nén trước đó giờ toàn bộ thoát ra ngoài, nước mắt cũng nhịn không được chảy xuống.

Hồng Thất Công thờ dốc mấy hơi, lúc này mới cười nói: "Lão khiếu hóa có phúc khí, vốn đã đập một cước đến đây, không ngờ lại bị kéo trở về." Nói rồi quay đầu nhìn Âu Dương Khắc, "Chỉ là tiểu tử này thật là kỳ cục, tại sao ngay cả lão khiếu hóa cũng dám đánh chửi ỷ?"

Hoàng Dung vừa nghe Hồng Thất Công nói, nhìn thấy sự oan uổng kèm theo vẻ mặt buồn nôn ghê tởm biến đổi từ xanh sang đỏ rồi thành màu đen trên mặt Âu Dương Khắc, không khỏi cười "Ha ha", cười đến gục đầu xuống đất.

Diệp Hường Văn cũng tủm tỉm cười nhìn Âu Dương Khắc. Biện pháp lúc đó của nàng đúng là bất đắc dĩ, cũng chỉ muốn thử một chút mà thôi, nếu như Âu Dương Khắc không chịu, nàng đương nhiên sẽ tự mình độ khí cho Hồng Thất Công. Chỉ là bây giờ nhớ lại, buộc Âu Dương Khắc độ khí cho Thất Công, cũng quả thật quá mức làm khó hắn, mà hắn đúng là nghe xong lời nàng nói, đồng ý làm là chuyện ngoài ý muốn. Tâm tình nàng tốt hẳn lên, nhìn Âu Dương Khắc cũng khá thuận mắt, nghĩ đến khi mình sót ruột đã nói với hắn những lời kia hình như có hơi quá đáng...

"Âu Dương công tử, cảm ơn huynh." Diệp Hường Văn thật tâm thật lòng nói lời cảm tạ.

Âu Dương Khắc nhìn Hoàng Dung đang cười không ngừng, nhìn Hồng Thất Công cũng đang mỉm cười, lại nhìn sang khuôn mặt mang theo sự cảm kích của Diệp Hường Văn, chỉ cảm thấy trong bụng có cái gì không ngừng khuấy động. Hắn bất thành linh biến sắc, chạy ra bên ngoài hang động, lấy tay vịn lên miệng núi đá nôn mửa không ngừng.

Trong hang động mọi người nghe được thanh âm của hắn, ngay tức khắc cùng nhau cười lớn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Cái đó, thật sự là "Nụ hôn đầu tiên" thiếu chủ đây, tuy rằng hắn háo sắc đến không có thuốc chữa, nhưng người nào đó cam đoan, nụ hôn nam-nam còn đặc biệt làm với một lão khiếu hóa thể này, thật sự là lần đầu tiên của hắn, *nhìn trời*.

HLN nói: Từ chương này trở đi, DHV sẽ gọi ADK là 'huynh' nhé, dù sao cũng rất cảm kích người ta đã cứu mạng nghĩa phụ mình mà, lại bắt người ta trao nụ hôn đam mỹ đầu tiên của ng ta nữa chứ! ^^

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chương 37

Hồng Thất Công vừa tỉnh lại, cả Hoàng Dung cùng Diệp Hường Văn đều mừng rỡ. Về phần Âu Dương Khắc, tuy hắn xác thực không có cảm tình gì với Hồng Thất Công, nhưng nghĩ tới việc ông bị thúc phụ gây thương tích, nếu cứ như vậy chết đi, Diệp Hường Văn nhất định sẽ xem mình là một trong những kẻ thù giết cha. Âu Dương Khắc tuy phong lưu háo sắc, có tật xấu mồm miệng ba hoa khó thay đổi, nhưng đã nảy sinh chút thương yêu để tâm với Diệp Hường Văn, ngay cả khi nàng không có chút tình yêu nam nữ nào với hắn, nhưng chỉ cần Hồng Thất Công còn sống, chuyện của hai người mới có đường cứu vãn, cho nên Âu Dương Khắc cũng thờ dài một hơi.

Hoàng Dung hết sức vui vẻ, thỉnh thoảng vào rừng săn bắt thú hoang, hoặc là xuống biển bắt cá, thậm chí có lần còn mò được một con trai* to, mỗi ngày đều thay đổi phương thức nấu nướng vì Hồng Thất Công. Khi Âu Dương Khắc bị Hoàng Dung thiết kế, thì biết trong lòng nàng thật không có nửa điểm tình ý với mình, tâm tư với nàng cũng thoáng tiêu tan. Nhưng bốn người bị kẹt trên đảo trong khoảng thời gian dài, mỗi ngày Hoàng Dung đều lúc ẩn lúc hiện trước mắt hắn, dung mạo xinh đẹp, chuyện hắn bị giáo huấn lúc trước đã phai nhạt rất nhiều.

(*con trai là con só có ngâm ngọc trai í ^^')

Vào một ngày nọ, Hoàng Dung đi dọc bờ biển kiếm thịt trai. Diệp Hường Văn ở trong động nói chuyện phiếm giải buồn cho Thất Công, nàng biết trong nguyên tác Âu Dương thúc chất vẫn không yên lòng với Hồng Thất Công, mà lúc này Âu Dương Khắc tựa hồ rất nghe lời nàng, cho nên để bảo đảm an toàn cho nghĩa phụ đã trứng độc mất đi võ công, mỗi ngày có hơn phân nửa thời gian nàng đều ở bên cạnh ông.

Âu Dương Khắc rảnh rồi buồn chán, tùy ý đi dạo trên bờ biển, trong lúc vô ý thì thấy bóng dáng Hoàng Dung linh hoạt trong biển, tâm thần lại có chút nhộn nhạo, đi tới tiếp cận cười gọi: "Dung Nhi."

Hoàng Dung vừa nghe cách hắn xưng hô thì biết hắn nhất định lại nổi sắc tâm rồi. Bản thân nàng có "Tà khí" di truyền từ phụ thân Hoàng lão tà, chưa bao giờ để mạng người vào mắt, vài ba lần bị Âu Dương Khắc dây dưa trêu đùa, từ lâu trong lòng đã không còn kiên nhẫn, lúc này chợt nghĩ: "Thúc chất Tây Độc đều không phải là hạng người tốt lành gì, ta thấy nếu tiểu sư muội không có tình ý gì với hắn, chỉ là hắn tình nguyện dây dưa từ một phía, ta nên dứt khoát nghĩ biện pháp kết liễu hắn, tránh cho hắn nhân cơ hội hãm hại người phe ta."

Âu Dương Khắc thấy Hoàng Dung không phản đối khi mình gọi nàng như vậy, trong bụng mừng thầm, mượn cơ hội đến gần thêm vài bước, cười hỏi: "Dung Nhi, đang làm gì vậy?"

Hoàng Dung trở tay ném thịt trai vào tay Âu Dương Khắc, cũng hỏi: "Người không sợ tiểu sư muội của ta tức giận ư?"

Âu Dương Khắc giật mình, còn chưa kịp nói gì, Hoàng Dung đã xoay người quay trở lại hang động.

Âu Dương Khắc đành phải cầm thịt trai đi về hướng đó.

Sau khi nướng thịt trai, mọi người ăn xong một bữa. Lúc Hồng Thất Công lại nghiêng ngả dựa vào vách đá, mệt mỏi muốn đi ngủ. Âu Dương Khắc ngồi bên cạnh đồng lửa bồi Diệp Hưong Văn, Hoàng Dung ngồi xa hơn một chút, nhìn một đôi bên này. Nếu như chỉ nhìn bề ngoài, bọn họ đều là tuấn nam mỹ nữ, ngược lại cũng coi là xứng đôi.

Hoàng Dung nhìn một hồi, lại nghĩ tới suy nghĩ của mình lúc trước, liền lặng lẽ ra khỏi động.

Diệp Hưong Văn khều đồng lửa một cái, bỏ thêm vài thanh củi, thản nhiên hỏi: "Vừa rồi huynh lại quán quít Hoàng sư tỷ phải không?"

Âu Dương Khắc không ngờ Diệp Hưong Văn lại hỏi đến chuyện này, bèn trả lời quanh co: "Ta chỉ giúp nàng ấy mang thịt trai về thôi."

Diệp Hưong Văn thờ dãi: "Âu tiểu yêu, ta vốn xem huynh rất không vừa mắt, đặc biệt khi thúc phụ huynh hại nghĩa phụ ta thiếu chút nữa là hôn về địa phủ rồi. Nhưng trước đây huynh đã từng bảo hộ ta trong trận đánh quân Kim, đối xử với ta cũng không tồi, lại giúp ta cứu tính mạng Thất Công. Vì bao nhiêu chuyện trên, ta nhắc nhở huynh một câu, không nên tiếp cận Hoàng sư tỷ, bằng không sau này huynh có hối hận cũng không kịp nữa rồi."

Âu Dương Khắc cười nói: "Chúng ta đang tốt đẹp, nàng lại nhắc tới nàng ta làm gì? Nếu như nàng không thích, sau này ta chú ý chút là được rồi."

Diệp Hưong Văn nhớ tới trong nguyên tác, hai chân Âu Dương Khắc đều bị gãy mà vẫn che chở Hoàng Dung, không nói chuyện nàng ta xuống tay hãm hại với Âu Dương Phong, thấp giọng nói: "Tật hạo sắc này của huynh, sợ là đến chết cũng không đổi được. Dù sao ta và huynh cũng không có quan hệ gì, ta cần gì phải làm chuyện thừa thãi chứ." Nói rồi ném thanh củi trong tay vào đồng lửa, đứng lên.

Âu Dương Khắc nghe xong câu "Không có quan hệ gì" của Diệp Hưong Văn, sừng sốt một chút, hỏi: "Có ý gì? Nàng không phải biết việc ta đến đảo Đào Hoa vốn là để cầu thân nàng sao?"

Diệp Hưong Văn ngoảnh lại, lạnh lùng đáp: "Huynh hướng ta cầu thân thì ta phải đồng ý sao? Âu tiểu yêu, huynh thật không hiểu ta chút nào, việc hôn nhân của ta, chỉ mình ta mới có thể làm chủ. Ta tuy rất kính trọng sư phụ và nghĩa phụ, nhưng nếu bọn họ định ra việc hôn nhân không hợp ý ta, ta thà chết cũng không đồng ý."

Âu Dương Khắc kinh ngạc hỏi: "Nàng ghét ta đến vậy ư? Dù chết cũng không chịu gả cho ta sao?"

Diệp Hưong Văn mỉm cười: "Huynh cảm thấy huynh là một phu quân đáng tin cậy để gửi gắm chuyện chung thân sao? Huynh biết cái gì gọi là "Cầm sắt tương hòa"*, "Cử án tề mi"** sao? Huynh biết cái gì gọi là yêu thương trân trọng lẫn nhau, trung trinh như một sao? Huynh biết cái gì gọi là thâm tình không thay đổi, chết không hối hận sao? Bên cạnh huynh có vô số cơ thiếp, nhìn thấy một người đáng đẹp sẽ ngăn cản rồi buông lời chọc ghẹo, nếu thật có cô gái nào trao tâm cho huynh, huynh làm như vậy không phải sẽ làm trái tim kia bị thất vọng sao? Cái gọi là phong lưu tuấn nhã, tài hoa hơn người, những thứ này đều là vẻ bề ngoài. Âu tiểu yêu, huynh tự hỏi lương tâm mình xem, trong lòng huynh đã từng có cô nương nào chưa? Huynh đã từng vì ai đau lòng chưa, đã từng yêu đến khó chịu chưa, đã từng thương tâm chưa? Huynh thực sự đã nghĩ tới chuyện cùng ai sống cả cuộc đời chưa? Nếu cơ thiếp của huynh gặp bất trắc thì huynh có thể thờ dãi dù chỉ trong phút chốc hay không? Huynh có phải thật động tâm với cô nương nào thì sẽ lấy tính mạng ra bảo hộ, nếu như chỉ có một người có thể sống sót thì huynh sẽ không chút do dự trao cho nàng cơ hội sống đó không? Ta chưa bao giờ hà khắc yêu cầu huynh, bởi vì căn bản huynh không làm được, ta cũng không mấy may có tình yêu nam nữ gì với huynh cả. Cho nên, huynh không nên có tâm tư gì khác với ta nữa, thứ ta muốn huynh cho không nói đâu!"

(*Cầm sắt tương hòa = vợ chồng hòa hợp như tiếng đàn sắt, đàn cầm hòa hợp vào nhau.

**Cử án tề mi = nâng khay ngang mày. Đời Đông Hán, bà Mạnh Quang dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ việc vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý), cũng có nghĩa là "tương kính như tân")

Âu Dương Khắc nghe Diệp Hưong Văn nói xong những lời này, tâm thần chấn động.

Trên đảo Đào Hoa, lời Diệp Hưong Văn nói với hắn đã khiến hắn có chút rung động, nhưng tính hạo sắc phong lưu của hắn đã khắc vào xương cốt, muốn thay đổi quả thực rất khó. Hơn nữa, nói thật ra khi đó tuy hắn nghe Diệp Hưong Văn nói vậy, nhưng lại không mấy để tâm.

Thẳng đến lúc này, Diệp Hưong Văn nghiêm túc nói những lời này, lần đầu tiên tâm hắn tựa hồ bị vật gì đó gõ nhẹ một cái.

Đúng lúc này, Hoàng Dung ở bên ngoài kêu lên: "Âu Dương Khắc, người ra đây."

Âu Dương Khắc nghe được giọng nói của Hoàng Dung, liếc mắt nhìn Diệp Hưong Văn, nghĩ đến việc nếu tiếp tục nói chuyện cùng nàng, sợ rằng tình hình càng ngày càng xấu đi, không bằng hai người nên yên tĩnh một chút, liền đứng dậy đi ra ngoài.

Diệp Hưong Văn ôm đầu gối ngồi xuống, chờ người nhìn đồng lửa trước mặt.

Ngoài động, giọng nói của Hoàng Dung cùng Âu Dương Khắc càng ngày càng xa, theo gió đứt quãng truyền vào.

"Ta phát hiện một địa phương tốt, ngươi cùng ta đi xem đi." Giọng điệu Hoàng Dung tràn đầy hưng phấn.

"Có địa phương tốt à?"

"Đúng vậy, bên kia có một vách đá dựng đứng, ta thấy cho dù người có khinh công tốt cũng khó có khả năng leo lên trên. Qua khỏi vách đá dựng đứng có một nơi rất tốt..."

Diệp Hường Văn nghĩ tới các loại sự tình ở kiếp trước, cúi đầu chôn thật sâu đến tận đầu gối.

Hồng Thất Công đang dựa vào vách đá bỗng nhiên ho khan.

Diệp Hường Văn vội vàng đứng dậy đi qua giúp ông vuốt ngực, hỏi: "Nghĩa phụ, người cảm thấy thế nào?"

Hồng Thất Công mở mắt, khẽ nói với Diệp Hường Văn: "Văn Nhi, con không định ngăn cản Dung nha đầu sao?"

"Dạ?" Tâm Diệp Hường Văn còn chìm đắm với sự tổn thương trong trí nhớ ở kiếp trước, không phản ứng kịp.

"Dung nha đầu luôn ghét cay ghét đắng Âu Dương thúc chất, hôm nay nàng lại chủ động tìm tiểu tử nhà Âu Dương nói chuyện, còn vui vẻ ra mặt, con thông minh như vậy, lẽ nào không cảm thấy có gì không ổn ư?" Hồng Thất Công tỏ ý, "Nàng đã động sát tâm rồi."

Diệp Hường Văn trầm thấp nói: "À, động sát tâm ư." Khi lặp lại một lần thì nàng mới hiểu được hàm ý trong lời nói của Hồng Thất Công, không khỏi kinh ngạc nhìn ông, "Hoàng sư tỷ muốn giết Âu Dương Khắc?!"

Hồng Thất Công than thở: "Nha đầu này, vừa rồi cũng không biết suy nghĩ cái gì, tâm tư cũng không đặt vào chuyện này. Ta thấy, nếu con đi trễ chút nữa, Âu Dương Khắc khó giữ được mạng nhỏ. Đương nhiên, Âu Dương Phong làm nhiều chuyện xấu, chết cũng chưa hết tội, nhưng tiểu tử Âu Dương Khắc này, ta thấy tuy hấn bị Âu Dương Phong chiều hư, ngược lại cũng không phải dạng đại gian đại ác. Trước đó thúc phụ hấn đột nhiên ra tay đánh lén ta trên thuyền, nếu không phải có hấn ở bên cạnh cầu tình, lão khiêu hóa sợ rằng không sống được tới hiện tại. Cho nên coi như lão khiêu hóa đã thiếu hấn một phần ân tình. Cả đời lão khiêu hóa không nợ người nào, hiện đã mất võ công, Văn Nhi, con giúp nghĩa phụ đi cứu hấn được không."

Diệp Hường Văn bỗng đứng lên, phóng ra ngoài.

Hồng Thất Công chỉ suy đoán nhưng Diệp Hường Văn lại biết tường tận, Âu Dương Khắc sẽ bị gãy cả hai chân ngay tại hòn đảo này.

Chính là vào lúc này ư?

Dưới chân nàng phát lực vọt về phía trước, sau khi chạy một đoạn đường thật dài, rốt cục thấy đằng trước có hai bóng người sắp sửa đi tới một vách núi cao chót vót, bóng dáng phía trước đúng là Âu Dương Khắc, còn Hoàng Dung đang có ý định kéo khoảng cách với hấn.

Diệp Hường Văn mau nhanh đi lướt qua người Hoàng Dung, kêu lên: "Âu Dương Khắc, huynh đứng lại."

Âu Dương Khắc quay đầu thấy Diệp Hường Văn, cười nói: "Văn Nhi, nàng cũng tới à?" Dưới chân cũng không dừng lại, bước về phía trước. Bỗng nhiên dưới chân hấn khẽ động, đạp phải dây mây rũ xuống trên sườn dốc. Tầng đá lớn trên vách núi chót vót lập tức bị động, rơi thẳng xuống.

Diệp Hường Văn vừa vọt chạy tới bên người Âu Dương Khắc, hai người đâm phải một chỗ. Nàng lôi kéo tay hấn, bỗng nhiên dưới chân hấn hẫng, một cái động đen ngòm lộ ra, thân thể cả hai đều rơi xuống phía dưới, tiếp theo khối cự thạch kia cũng rơi xuống, đập vào chỗ hai người vừa mới đứng.

Hoàng Dung cả kinh trợn mắt há mồm.

Khi nàng vô ý phát hiện cơ quan thiên nhiên này, liền có ý tưởng mượn cái này giết Âu Dương Khắc, chưa từng nghĩ qua Diệp Hường Văn sẽ xông đến. Chờ lúc nàng kịp phản ứng thì một bên lớn tiếng kêu tên tiểu sư muội, một bên xông lên vừa đẩy vừa vỗ loạn xạ cả lên, tảng đá lại không mấy may di chuyển.

Âu Dương Khắc ôm thật chặt Diệp Hường Văn, thân thể trong động không ngừng rơi thật nhanh xuống dưới. Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên nghe "Bôm" một tiếng, cả hai người đều rơi vào trong nước.

Diệp Hường Văn không biết bơi, đột nhiên bị nước bao quanh, lập tức giằng co, nhưng căn bản không trôi được lên mặt nước. Nàng chỉ cảm thấy không khí trong phổi càng ngày càng ít, đến cuối cùng bị kim nén đến mức hầu như bị nổ tung, ý thức cũng dần dần mê man, không khỏi nghĩ: "Mạng ta xong rồi! Nghĩ không ra đi tới nơi này, lại rơi vào kết cục bị chết đuối."

Đúng lúc này, nàng chợt thấy trên môi có một vật áp đến, tiếp theo một luồng hơi thở tiến vào.

Diệp Hường Văn hơi mở mắt ra, mới nhìn thấy người vừa độ khí cho mình lại là Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc nhìn Diệp Hường Văn mở to mắt, khoe miệng lộ ra ý cười, ánh mắt kia dường như đang nói: "Nàng xem, ta cũng có thể nhường lại cơ hội sống cho nàng." Thâm tâm Diệp Hường Văn chấn động, cảm giác được sau khi Âu Dương Khắc truyền hơi thở cho nàng, bàn tay đang nắm chặt tay

nàng cũng chậm rãi buông ra, thân thể trôi theo dòng nước. Nàng vội vàng đưa tay bắt lại, gắt gao chế trụ, trong lúc giây dựa hai người chọt rơi vào một mạch nước ngầm chảy xiết, bị thể nước mau chóng cuốn vào, nàng nhất thời hôn mê bất tỉnh.

Chờ Diệp Hường Văn mở mắt ra lần nữa thì phát hiện đang nằm ở trên bờ, ánh mặt trời ảm áp soi rọi trên người, có một cảm giác thoải mái dễ chịu không nói nên lời. Nàng gắng sức ngồi dậy, quan sát chung quanh một chút, mới nhìn thấy Âu Dương Khắc nằm cách đó không xa. Nửa thân người của hắn ngấm trong nước, không nhúc nhích, không biết đã chết hay chưa.

Trên người Diệp Hường Văn vô lực, vội dùng cả tay cả chân bò qua, lắc lắc Âu Dương Khắc: "Nè, này? Âu tiểu yêu? Âu Dương công tử?"

Âu Dương Khắc không nhúc nhích, Diệp Hường Văn tìm hơi thở của hắn, cảm giác vẫn còn hô hấp nhẹ nhẹ, biết hắn chỉ rơi vào hôn mê, lúc này mới yên lòng lại. Nàng cố sức kéo bả vai hắn đi một đoạn trên bờ cát, sau đó không thể nhúc nhích được nữa, đành phải dừng lại phù phù thở dốc.

Lúc này, Âu Dương Khắc cúi đầu rên rỉ một tiếng rồi tỉnh lại.

Diệp Hường Văn vội ngồi bệch xuống.

"Chúng ta đang ở nơi nào?" Âu Dương Khắc nhìn thoáng qua bốn phía rồi hỏi.

Diệp Hường Văn lắc đầu: "Đại khái là một chỗ khác trên đảo thôi, ta cũng không rõ lắm."

Âu Dương Khắc đứng dậy, thân thể vừa lên được phân nửa lại ngã xuống, nằm trên mặt đất không ngừng thở dốc.

"Huynh làm sao vậy?" Diệp Hường Văn nhận ra tình trạng của hắn tựa hồ không đúng, mở miệng hỏi.

"Chỉ là trật khớp, không có chuyện gì lớn." Âu Dương Khắc đáp.

"Chúng ta ở nơi này nghỉ tạm một hồi, ăn vài thứ, chút nữa tìm xem có đường ra hay không." Diệp Hường Văn nói.

Âu Dương Khắc từ lâu đã nằm trong tình trạng kiệt sức, sau khi nghe Diệp Hường Văn nói xong cũng không đáp lời, nhắm hai mắt lại.

Diệp Hường Văn dừng lại một hồi, lại luôn nhìn không được nghĩ đến tình cảnh xảy ra dưới nước. Lúc đó sự tình khẩn cấp, người chỉ còn một hơi thở làm gì muốn chia cho kẻ khác, mà cuối cùng hắn lại độ khí cho mình. Nghĩ kỹ lại, hai người bên nhau lâu như vậy, tuy rằng Âu Dương Khắc phong lưu, lại vài lần có on với nàng, lúc này nàng khó tránh khỏi việc trong lòng không biết có tư vị gì.

Sau một thời gian, thấy Âu Dương Khắc vẫn không mở mắt, Diệp Hường Văn lặng lẽ đứng dậy, đi về phía xa.

Đi qua bãi biển, lại đi một hồi, trước mắt bỗng xuất hiện một sơn cốc cây cối sâu thẳm, sắc màu rực rỡ, chim hót líu lo.

Trong lòng Diệp Hường Văn hết sức ngạc nhiên: "Khi bọn họ và Thất Công ở cùng nhau, tuy rằng cũng có rừng cây, lại khác biệt hoàn toàn so với bên này." Lại đi về phía trước vài bước, chợt nghe có tiếng bước chân ở phía sau.

Diệp Hường Văn quay đầu nhìn lại, là Âu Dương Khắc khập khà khập khiễng theo sau.

"Trên người huynh có thương tích, sao còn lộn xộn như vậy?" Diệp Hường Văn trách móc.

"Tình hình nơi này không rõ ràng, một mình nàng đi tới đây, ta thật không an tâm." Âu Dương Khắc đáp.

Diệp Hường Văn nhìn cả người Âu Dương Khắc đều bị thương, đáng vẻ nhếch nhác, trả lời: "Chính huynh cũng bị thương thành như vậy, còn lo được cho người khác ư?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Chỉ là cánh tay bị trật khớp thôi, ta đã sửa lại rồi. Ngược lại công phu của nàng chưa tới đâu, ta thật không yên lòng."

Diệp Hường Văn bĩu môi, đưa tay vỗ một cái vào ngực hắn.

Âu Dương Khắc kêu đau một tiếng, cười khổ nói: "Hiện chỉ có hai người chúng ta, cho dù nàng muốn báo thù thay Hồng lão khiêu hóa, cũng không cần phải cấp bách vào lúc này chứ?"

Diệp Hường Văn hừ lạnh một tiếng: "Thương thế của huynh thành ra như vậy, còn khoe khoang gì nữa? Cứ ngồi ở chỗ cũ đi thôi." Nói rồi xoay người rồi đi.

Tiếng bước chân lại theo sau.

Mặc dù ngoài miệng Diệp Hường Văn nói rất dễ dàng, thật ra trong lòng khó tránh có chút sợ phải một mình ở nơi thâm cốc. Nàng nghe tiếng bước chân phía sau, tâm vốn treo giữa không trung bất tri bất giác dần dần buông xuống.

Hai người một trước một sau đi hồi lâu, ra khỏi rừng rậm, liền thấy trên sườn núi phía trước có một đám sơn dương* đang cúi đầu gặm cỏ, chung quanh không có dấu người, hang động thì thật không ít.

(*Son dương = dê núi)

Diệp Hường Văn đi về phía trước, chợt nghe tiếng gió thổi từ phía sau, thì ra là Âu Dương Khắc dùng cục đá giết chết hai con thỏ rừng.

Âu Dương Khắc vươn tay nhặt thỏ, cười với Diệp Hường Văn rồi nói: "Chốc nữa có thể tìm một son động, ăn một chút gì đó."

Diệp Hường Văn nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Âu Dương Khắc, nhớ tới lúc mình rơi xuống động thì Âu Dương Khắc vẫn bảo hộ mình trong lòng, thế nên toàn thân hắn bị trầy trụa khắp nơi, mình lại không hề hấn gì cả. Nàng không khỏi thờ dài, không nói lời chế giễu hắn.

Hai người đi lên sườn núi, đám son dương hoang dã này rõ ràng chưa từng thấy con người, khi bọn họ tiếp cận thì thoáng rồi loạn di chuyển, chạy xa vài bước, tiếp đó lại đứng một bên thanh thần gặm cỏ.

Diệp Hường Văn tùy ý chọn một hang động đi vào, Âu Dương Khắc ném thỏ trên mặt đất, lại đi ra ngoài tìm cành cây khô. Diệp Hường Văn nhìn bóng dáng khắp khiêng của hắn, ác cảm với hắn từ lâu cũng tan đi hết, cùng đi ra ngoài nói: "Trên người huynh có thương tích, hay là để ta đi cho."

Âu Dương Khắc cười nói: "Sao nàng đột nhiên quan tâm ta như vậy?"

Diệp Hường Văn không lời chống đỡ, dứt khoát quay đầu tập trung tinh thần nhặt củi, không để ý đến hắn nữa.

Nhặt đủ củi rồi, hai người trở lại hang động, từ trong người Âu Dương Khắc lấy đá đánh lửa ra, đốt lửa lên. Diệp Hường Văn làm sạch thỏ, đặt trên lửa nướng, ngoảnh lại lại thấy Âu Dương Khắc đang ở một góc động trái cổ khô và loại trừ mấy cây cỏ bản thảo, bận rộn không ngừng nghỉ.

Diệp Hường Văn nghĩ đại khái trên người hắn mệt mỏi, cũng lơ đãng, lúc thỏ nướng chín, bèn đưa một con qua nói: "Nghỉ tay ăn thôi."

Âu Dương Khắc ngồi bên kia, từng ngậm lớn ăn thịt thỏ, cười nói: "Tay nghề của Văn Nhi vẫn tốt như vậy."

Diệp Hường Văn lườm hắn một cái: "Lúc này mới lấy lòng ta, không cảm thấy muộn rồi ư?"

Âu Dương Khắc rất nhanh đem thịt thỏ ăn sạch, bụng no rồi, ngoảnh lại nghĩ tới một chuyện, không khỏi hỏi: "Văn Nhi, vừa rồi nàng dùng phi tiêu nhỏ kia thoát nhìn rất là kỳ lạ, có thể cho ta xem một chút không?"

Trong lòng Diệp Hường Văn chấn động, phi tiêu là Hoàng Dược Sư đưa cho nàng, tương đương với chìa khóa để xem "Bát Bộ Độc Kinh". Trước kia khi nàng đi theo Hồng Thất Công vẫn tương đối coi trọng quyển sách này, mỗi lần xem xong đều dùng giấy dầu gói nó lại thật kỹ lưỡng, mang theo làm vật tùy thân. Bởi vậy tuy vài lần ngoài ý muốn rơi xuống nước, "Bát Bộ Độc Kinh" cũng không bị tổn hại gì.

Tuy rằng Âu Dương Khắc không biết nàng có quyển sách này, nhưng nàng lại không rõ hắn đã nghe qua tên của "Bát Bộ Độc Kinh" hay chưa. Dù sao thức phụ hắn là "Tây Độc", nghĩa là cao thủ dùng độc, không thể không phòng.

Lẽ nào Âu Dương Khắc muốn nhân cơ hội lừa lấy phi tiêu? Hay là hắn muốn xác minh một chút phi tiêu này là thật hay là giả?

Âu Dương Khắc thấy Diệp Hường Văn không nói lời nào, lại nói: "Văn Nhi, nàng không biết dùng ám khí, công lực cũng cạn, không bằng trong khoảng thời gian này ta dạy cho nàng phương pháp luyện nội công? Nơi này tuy rằng thoát nhìn yên ả, nhưng không biết những điều chúng ta nhìn thấy có đúng như vậy hay không. Ta không thể lúc nào cũng ngây ngô bên cạnh nàng, võ công của nàng cao chút, sẽ có năng lực tự bảo vệ chính mình."

Diệp Hường Văn nghe Âu Dương Khắc nói thì sững sốt, lẽ nào hắn thật một lòng suy nghĩ vì mình?

Chỉ là, cái tay phong lưu ăn chơi này sao đột nhiên đổi tính vậy?

"Âu tiểu yêu, lúc huynh rơi xuống nước bị va vào đầu ư?" Diệp Hường Văn dè dặt hỏi.

Âu Dương Khắc không ngờ vì nàng suy nghĩ lại khiến cho nàng hiểu lầm, không khỏi cười khổ: "Chúng ta còn không biết sẽ nơi này trong bao lâu, cũng không biết phải bao lâu ta mới có thể dưỡng thương xong, trong khoảng thời gian này đại khái chỉ có thể dựa vào nàng thôi."

Diệp Hường Văn ngạc nhiên hỏi: "Không phải huynh chỉ bị ngoại thương thôi sao? Cái gì gọi là không biết dưỡng trong bao lâu? Huynh tập võ mấy chục năm, không lẽ có mấy vết thương cũng không chịu nổi?"

Âu Dương Khắc chuyển hướng câu chuyện nói: "Bên kia ta đã bày xong, nếu như nàng mệt mỏi, có thể nghỉ ngơi rồi."

Diệp Hường Văn sớm thấy hắn bận rộn tới bận rộn lui, lại không nghĩ rằng hắn giúp mình trải giường chiếu, trong lòng bỗng có chút cảm giác khác thường. Nàng đứng dậy đi tới bên cạnh đám cỏ đã trải, trong một chốc không nói chuyện.

Âu Dương Khắc nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng thầm phỏng đoán liệu có phải nàng đang cảm động hay không, nói không chừng lại có cơ hội âu yếm một chút.

Đang nghĩ đến chỗ tốt đẹp, thì thấy Diệp Hường Văn quay đầu nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nghi hoặc: "Âu tiểu yêu, huynh đột nhiên đổi tính, có phải đang có chủ ý xấu xa gì hay không?"

Mặt Âu Dương Khắc lập tức xụ xuống.

Chương 43: Chương 38

Suy nghĩ của Diệp Hường Văn về Âu Dương Khắc hiện có chút mâu thuẫn.

Trước kia bốn người đồng thời lưu lạc trên đảo hoang, ngoại trừ Âu Dương Khắc còn có Hồng Thất Công và Hoàng Dung, nàng cũng biết đại khái nội dung vở kịch, nghĩ rằng Âu Dương Phong và Quách Tĩnh sớm muộn gì cũng tới, nàng chỉ cần đợi là được rồi.

Nhưng tình cảnh hiện tại của nàng và Âu Dương Khắc tuyệt đối không hề xuất hiện trong nguyên tác.

Âu Dương Khắc vốn phải gãy chân, Âu Dương Phong và Quách Tĩnh sẽ đồng thời xuất hiện. Nhưng Âu Dương Khắc vẫn còn lành lặn bên người nàng, tuy rằng khắp toàn thân cao thấp đều là vết thương, còn Âu Dương Phong và Quách Tĩnh, nàng không biết rốt cuộc lúc nào bọn họ mới đến nữa.

Chẳng lẽ, nàng tựa như bướm bướm, rốt cục đã xảy ra hiệu ứng* của việc vỗ cánh rồi sao?

(*Hiệu ứng cánh bướm (butterfly effect) là cách gọi dùng để mô tả một khái niệm đặc trưng trong lý thuyết hỗn loạn về tác động của điều kiện ban đầu tới sự thay đổi cuối cùng của một hệ phức tạp)

Hay là nói, bởi vì nàng nghe lời Thất Công nhắc nhở rồi mạnh mẽ tham gia vào, dẫn đến việc ông trời không vừa mắt, bắt nàng nhận lấy một sự trừng phạt nho nhỏ?

Kể tiếp rốt cuộc sẽ như thế nào, nàng hoàn toàn không biết. Lúc này chỉ còn hai người là nàng và Âu Dương Khắc, dù nàng đã từng trải nhiều chuyện hơn nữa thì cũng chỉ là một nữ tử, khó tránh khỏi nảy sinh tâm lý dựa dẫm vào Âu Dương Khắc. Chỉ là danh tiếng Âu Dương Khắc quá kém, nàng lại mang ơn vài bận cũng không đến mức đối chọi gay gắt với hắn, nhưng là quả thực không yên lòng về hắn lắm, bởi vậy vài ngày nay nàng đều tương đối tỉnh ngủ, hơi có chút gió thổi cỏ lay thì lập tức tỉnh lại.

Kỳ quái là Âu Dương Khắc thấy nàng thức dậy thì vẫn miệng mồm ba hoa trên đầu, cũng chưa từng thừa cơ nàng chìm vào trong mộng rồi có hành động quá mức.

Lẽ nào hắn đổi tính thật rồi sao?

Hay là hắn biết nàng có tâm đề phòng nên cố ý tháo gỡ sự đề phòng của nàng?

Liên tiếp hai ngày, Âu Dương Khắc đều bồi Diệp Hường Văn đi ra ngoài bắt thú hoang, có lúc là thỏ, có lúc là dê núi, cũng có lúc là chim muông hoang dã. Diệp Hường Văn nhìn này chim chóc có hình thù kỳ quái, có rất nhiều con không biết nên gọi thế nào.

Ngoại thương của Âu Dương Khắc dần dần khá hơn một chút, nhưng đáng vẻ lại từ từ tiêu tụy, thịt hai bên má cũng hơi lõm vào.

Nhìn hình dạng của hắn, Diệp Hường Văn không nhịn được hỏi: "Đại thiếu chủ, huynh ăn nhiều một chút được không? Người không biết còn tưởng trong khoảng thời gian này ta bỏ đói huynh nữa đó."

Âu Dương Khắc mỉm cười nói: "Ta ăn một lần hết cả một cái đùi dê, Văn Nhi, cho dù nàng đau lòng tưởng công, cũng không nên ép buộc ta ăn nhiều hơn chứ?"

Diệp Hường Văn hoài nghi nhìn Âu Dương Khắc: "Vậy sao tinh thần huynh càng ngày càng không tốt? Chẳng lẽ là trên người còn vết thương chưa lành khác? Để ta kiểm tra một chút. Còn nữa, nếu như huynh còn dám nói năng lộn xộn, lúc chịu tội chớ có trách ta." Nói rồi nàng lướt qua đồng lửa, đi tới Âu Dương Khắc đang ngồi bên kia.

Âu Dương Khắc không ngờ nàng sẽ tới thật, theo bản năng đưa tay kháng cự một chút, nhưng lập tức liền buông lỏng thân thể, hai cái chân dài thẳng tắp xoạc ra hai bên, cười nói: "Thật bị nàng nói trúng rồi, trên người ta quả thật còn vết thương khác, Văn Nhi có muốn nhìn một chút hay không?" Nói rồi đưa tay chỉ xuống nơi tiếp giáp với đùi.

Diệp Hường Văn hí mắt một cái: "Âu tiểu yêu, huynh muốn đâm đầu vào chỗ chết đúng không?" Một cước đá vào đùi hắn.

Âu Dương Khắc đau kêu một tiếng, khoa trương ôm chân trên mặt đất lật tới lật lui: "Ta chết, ta chết mất, ta bị đá chết rồi."

Diệp Hường Văn nhìn hình dạng của hắn, nhịn không được cười một tiếng, nói: "Được rồi được rồi, mau đứng lên đi thôi, hơn ba mươi tuổi còn lăn lộn trên mặt đất, cũng không sợ mất mặt à."

Âu Dương Khắc ngẩng đầu lên, hướng về phía Diệp Hường Văn cười nói: "Nơi này chỉ có ta và nàng, ta mất mặt thì có thể mất đi nơi nào chứ?"

Diệp Hường Văn lắc đầu, nhìn quen hần đùa giỡn tựa như hành vi của kẻ dờ hoi mấy ngày nay, đứng lên nói: "Chút nữa ta sẽ đi thăm dò, xem chung quanh có lối ra nào không. Tinh thần huynh không tốt thì nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay huynh vẫn theo ta, từ đầu đến cuối cũng không thấy mảnh thú gì đúng không?"

Âu Dương Khắc cúi đầu cười một tiếng: "Ta đi theo nàng vẫn tốt hơn."

"Huynh sợ ta bị dê núi bên ngoài ăn thịt ư?" Diệp Hường Văn không để ý nói.

"Cũng không phải. Chỉ là..." Âu Dương Khắc nói phân nửa, lại thu miệng.

Diệp Hường Văn đi tới cửa động, ngoảnh lại hỏi: "Chỉ là cái gì?"

Một lát sau Âu Dương Khắc mới nói: "Vừa rồi không phải nàng nói tinh thần ta càng ngày càng không tốt sao? Lẽ nào không muốn biết sau khi nàng ngủ ta đã thừa dịp làm gì?"

Trong lòng Diệp Hường Văn kỳ quái, phản ứng đầu tiên là lẽ nào hần từng có hành vi gây rối với mình? Nhưng nghĩ lại, tuyệt đối không thể, cho dù hần thoáng đến gần, nàng khẳng định phát hiện ra, mấy đêm trước hần đi ra ngoài ban đêm, tuy đã tận lực thả nhẹ cước bộ nhưng nàng vẫn tỉnh lại. Chỉ là không lâu sau hần lại quay về, nghĩ là hần chỉ đi ra ngoài tiểu tiện, nên có chút an tâm.

"Kỳ kỳ quái quái." Diệp Hường Văn mặc kệ hần, sau khi nói một câu thì nhấc chân đi ra bên ngoài.

Âu Dương Khắc vội vàng đuổi kịp.

Cái đảo này hai ngày trước Diệp Hường Văn và Âu Dương Khắc đã thăm dò qua, phía Đông chính là bãi biển đầy bọn họ đến đây, đi một chút về phía Nam thì là một vách đá, dựa vào sức người căn bản không cách nào leo qua được.

Về phần trên đảo này rốt cuộc làm sao định phương hướng, thì toàn do Âu Dương Khắc vạch phương hướng, Diệp Hường Văn hoàn toàn không phân biệt rõ.

Vốn theo ý tứ của Diệp Hường Văn, hai ngày trước muốn kiểm tra phương Tây cùng phương Bắc một phen. Nhưng thể lực Âu Dương Khắc chống đỡ hết nổi, đi không bao xa liền dừng lại thở dốc từng ngum từng ngum, sắc mặt tái nhợt. Diệp Hường Văn thấy hần không giống như làm bộ, lại không thể mặc kệ ném một mình hần lại, đành phải cùng hần quay về.

Lần này nàng xuất động liền đi theo hướng Tây, nghe tiếng bước chân Âu Dương Khắc khi nặng khi nhẹ đuổi theo phía sau, nàng nhớ tới trước kia hần từng bị Hoàng Dung dùng gai Nga Mi đâm bị thương ở chân, còn chưa khép miệng lại bị rơi xuống đại dương, làm khó hần một giới công tử ca lại chưa từng tỏ khổ với nàng, nên có ý thả chậm bước chân.

Hai người đi một mạch hơn một canh giờ, bỗng nhiên nghe được phía trước truyền đến tiếng nước róc rách. Diệp Hường Văn DhoanDlanLnỏQĐ vội đi nhanh về phía trước, Âu Dương Khắc bỗng nhiên chạy tới, ôm lấy nàng, dẫn phía sau một cây đại thụ.

Diệp Hường Văn bất ngờ không kịp đề phòng, vừa vịn bị hần ấn xuống, đang muốn mở miệng nói chuyện, Âu Dương Khắc lại thấp giọng nói trước: "Bờ nước thường là chỗ tụ tập uống nước của mảnh thú, nàng không nên lộn xộn, ta ra xem thử trước." Nói xong khập khiễng bước ra ngoài.

Diệp Hường Văn đợi một hồi, vẫn không nghe được tiếng động của Âu Dương Khắc, nhìn không được rời khỏi thân cây, đi ra khỏi rừng, lại thấy Âu Dương Khắc đã cởi quần áo, đang ở trần tẩy rửa cẳng chân cùng bàn chân.

Âu Dương Khắc nghe được tiếng động, ngẩng đầu thấy Diệp Hường Văn đi đến, liền cài quần áo lại, cười nói: "Nơi này không có gì nguy hiểm, Văn Nhi có thể yên tâm."

Diệp Hường Văn thấy sau khi hần thanh tẩy qua, dường như sống lại bộ dáng phong lưu yêu nghiệt, thấy thế nào cũng không vừa mắt, hừ lạnh nói: "Còn nói là có mảnh thú gì đó, ta thấy là đại thiếu gia huynh vội vã qua đây tắm rửa toàn thân cao thấp thì đúng hơn? Chỉ là nơi này không có người nào khác, cũng không biết cặp mắt đào hoa của huynh là muốn cho ai nhìn?" Nói rồi đi tới.

Âu Dương Khắc đưa tay đỡ Diệp Hường Văn, bảo: "Dòng nước trong khe này chảy hơi xiết, phải cẩn thận một chút."

Diệp Hường Văn đã đến bên dòng suối, thấy thể nước xác thực như lời Âu Dương Khắc. Nàng rơi xuống nước vài lần, đã mơ hồ sờ sợ sông nước, liền vịn lấy bàn tay của Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc cảm thấy bàn tay nhỏ bé của Diệp Hường Văn ấm áp mềm mại lại trắng mịn, mấy ngày nay hần vẫn muốn được một lần hôn lên gương mặt của Diệp Hường Văn nhưng không được, ai biết lúc này nguyện vọng lại có thể trở thành sự thật, không khỏi cảm thấy cực kỳ an ủi. Trong một lúc lại có tâm tư đứng núi này trông núi nọ, không khỏi lờ lợc cảm ngược trở lại tay Diệp Hường Văn, ngón cái cùng ngón trỏ còn không ngừng vuốt ve qua lại trong lòng bàn tay của nàng.

Diệp Hường Văn đang tới giữa khe suối, cảm giác được sự mờ ám Âu Dương Khắc, không khỏi nhướn mày, ngoảnh lại quát lên: "Huynh làm gì đó?" Chợt cố sức rút tay ra.

Âu Dương Khắc đang lẳng lẳng, không ngờ tới cử động này Diệp Hường Văn, lúc này dưới chân hần vừa vịn đập phải một hòn đá nhỏ dưới đáy nước,

thân thể lung lay một chút, "Bổm" một tiếng mặt hướng xuống dưới, nhào người về phía trước té trong khe suối.

Diệp Hường Văn vốn không hồn giận, sau khi thấy kết quả cuối cùng của hắn, cũng sững sốt một chút rồi cười lớn: "Đáng đời, ha ha, thật đáng đời!"

Lần này Âu Dương Khắc tựa hồ bị té rất nặng, gãy gập vài cái cũng không thể đứng lên, cuối cùng dứt khoát ngồi xếp bằng trong khe, nhìn đến Diệp Hường Văn đang tươi cười rạng rỡ thì cười khò.

Diệp Hường Văn cười một hồi, mới đưa tay ra nói: "Tên bại hoại háo sắc, đáng đời huynh rơi vào kết cục này. Còn giả bộ đáng thương gì nữa, mau đứng lên đi, nếu như còn dám có tâm tư méo mó lần nữa, ta bảo đảm sẽ làm cho huynh rơi vào trong nước lần nữa đây."

Âu Dương Khắc cầm tay nàng, trên tay tăng lực rốt cục đứng lên được. Hai người cùng lên bờ, Âu Dương Khắc chỉ lo vắt nước trên áo, Diệp Hường Văn lại quan sát bốn phía, nói: "Không biết nơi này có lối ra hay không?"

Âu Dương Khắc than thở: "Nếu có thể ở nơi này cả đời, không có lối ra cũng không sao cả."

Diệp Hường Văn quay đầu lại lườm hắn: "Ai cùng huynh ở nơi này cả đời? Ta rất lo lắng nghĩa phụ và Hoàng sư tỷ, cũng không biết hiện bọn họ thể nào rồi."

Âu Dương Khắc thấp giọng nói: "Hồng lão gia tử cát nhân thiên tướng*, Hoàng cô nương cũng là người có phúc khí, nàng không cần lo lắng cho họ."

(*Được thần linh che chở, tránh được mọi tai họa).

Diệp Hường Văn rất kinh ngạc, quay đầu dán mắt vào Âu Dương Khắc hồi lâu mới nói: "Âu tiểu yêu, huynh gần đây rất bất thường đó, chẳng lẽ thật ngã bê đầu rồi ư? Không phải huynh rất sợ nghĩa phụ của ta sao? Không phải vẫn có bụng dạ xấu xa với Hoàng sư tỷ sao? Hiện giờ ngược lại giúp bọn họ nói lời hay ý đẹp vậy?"

Âu Dương Khắc gãi đầu, đáp: "Được rồi, lão khiếu hóa nhất định sớm đột phát mà chết rồi, do công phu dùng độc của thúc phụ ta có một không hai trên đời này. Còn về phần Hoàng cô nương, bởi vì lão khiếu hóa chết đi, lại không có công tử đẹp trai, phong lưu, tiêu sái, nhanh nhẹn, tài hoa hơn người như ta đây bầu bạn cùng nàng, một cô nương yếu đuối trên đảo phồng chùng cũng không sống lâu được, cho dù không biến thành điên điên khùng khùng thì sợ cũng cách cái chết không còn xa nữa."

Diệp Hường Văn giận dữ, bẻ gãy cành cây từ một cái cây bên cạnh đánh tới tấp không chừa mặt mũi, còn quát lên: "'Âu tiểu yêu, lời này của huynh cũng quá mức ác độc rồi! DhoadlanhòQĐ Nghĩa phụ ta đã làm gì huynh? Sao huynh không muốn thấy lão nhân gia được tốt lành hả?"

Âu Dương Khắc che đầu chạy loạn khắp nơi, kêu lên: "Ta rõ ràng nói theo ý nàng mà. Khi ta nói lời tốt đẹp thì nàng bảo ta bị đập phải đầu, lúc ta nói xấu họ thì nàng lại quát ta."

Diệp Hường Văn suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy hành động của mình dường như có chút không thông, không khỏi "phì" cười một tiếng, nhưng dù sao trong bụng cũng buồn bực vì những lời nói của hắn, lại quát hắn thêm vài cái mới dừng tay lại. Trong lòng nàng cũng hiểu rõ, với công phu của Âu Dương Khắc, cho dù trên người bị thương, nhưng nếu muốn trốn tránh, chắc chắn nàng cũng không quát được. Mà hắn vừa rồi nửa trốn nửa hiện để cho nàng đánh, rõ ràng là nhượng bộ nàng.

Diệp Hường Văn bỏ cành cây trong tay xuống, thấp giọng nói: "Âu Dương Khắc, huynh nói nghĩa phụ ta trúng độc có thể tốt lên không?" Nàng trước đó vẫn chắc chắn Quách Tĩnh và Âu Dương Phong sẽ lên đảo, nhưng hiện hai người đang lưu lạc ở một nơi không hề tồn tại trong nguyên tác, cho nên nàng hết sức lo lắng.

Âu Dương Khắc nhẹ nhàng nói: "Nàng muốn nghe ta nói thật hay nói dối?"

Diệp Hường Văn thấp giọng nói: "Muốn nghe huynh nói thật."

Âu Dương Khắc vừa muốn mở miệng, nàng chợt vòng lại nói: "Huynh còn dám nói bọn họ không tốt lần nữa, ta sẽ tiếp tục dùng cành cây đánh huynh."

Âu Dương Khắc cười khò nói: "Văn Nhi, nàng như vậy là muốn ta nói thật gì chứ? Chắc chỉ muốn ta nói chút lời êm tai giải sầu cho nàng thôi?"

Diệp Hường Văn ngồi dưới đất, tựa đầu chôn trong đầu gối, nói: "Ta không biết."

Âu Dương Khắc nhìn bóng dáng Diệp Hường Văn, dáng người nhỏ, trong lòng không khỏi có chút thương tiếc, cũng ngồi xuống bên cạnh nàng nói: "Văn Nhi, ta không muốn lừa gạt nàng, hai con rắn trên trượng của thúc phụ ta, tuy rằng hình dáng rất nhỏ nhưng kì thực mang kịch độc. Hồng lão gia tử võ công cao cường, lúc mới bị cắn sẽ không lập tức chết đi, nhưng cho dù ông có qua khỏi kiếp nạn này, sau một thời gian ngắn, cũng chắc chắn bị bán thân bất toại, đời này không thể hi vọng vào được hàng "Ngũ Tuyệt" nữa rồi."

Diệp Hường Văn nghe hắn nói xong, cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh lùng thốt lên: "Âu tiểu yêu, chúc mừng thúc phụ huynh thuận lợi trừ đi một đối thủ, ông ấy lại đến gần một bước với danh xưng "Thiên hạ đệ nhất" rồi. Chỉ là nghĩa phụ ta suốt đời hiệp nghĩa, thúc phụ huynh lại dùng loại thủ đoạn hèn hạ này đả thương lão nhân gia, không biết trong lòng ông ta có biết xấu hổ hay không?"

Âu Dương Khắc ngẩng đầu nhìn trời, một lát mới nói: "Thúc phụ đối đãi ta vô cùng tốt, từ nhỏ ta đã không có mẫu thân, là thúc phụ nuôi ta khôn lớn. Ông có một bức họa, vẽ một cô nương mười phần xinh đẹp. Thúc phụ ta nói, nàng ấy chính là mẫu thân của ta, muốn ta cả đời kính trọng nàng ấy, yêu quý nàng ấy. Mục tiêu của ông chính là muốn trở thành thiên hạ đệ nhất, vì thế đã nếm trải rất nhiều vị đắng. Bình tĩnh mà xem xét, ta chưa bao giờ cảm

thấy ý tưởng cùng cách làm của thúc phụ có gì sai trái. Trước đó, thúc phụ bị ta gửi thư ngàn dặm mời đến Trung Nguyên, sau khi biết ta muốn hướng nài cầu thân, thì thúc phụ đã nói, "Người Tống xem trọng lễ nghi nhất, Khắc Nhi có tình ý với nàng, ta nhất định thỏa mãn tâm ý của con. Nhưng hai nước Tống Kim đang đánh nhau, người Tống sớm hận người Kim đến tận xương tủy, Khắc Nhi nhận được sự trọng đãi của nước Kim, có biết nàng có canh cánh trong lòng về việc này hay không?" "

Diệp Hường Văn buồn bực nói: "Ta nghĩ, hiện tại huynh vẫn là khách quý của Hoàn Nhan Hồng Liệt đó thôi?"

Âu Dương Khắc trả lời: "Đây cũng là sự thật. Bản thân ta nhận sự tiếp đãi long trọng của vương gia Hoàn Nhan, lại không có cơ hội giúp hắn làm chuyện gì cả. Tuy rằng ta đã từng bị sai khiến hỗ trợ truy kích đám người Mông Cổ kia, nhưng giữa chừng gặp được nàng" Hắn dừng một chút mới nói, "Từ đầu tới cuối ta không hề muốn đả thương nàng."

Diệp Hường Văn không nói gì.

Âu Dương Khắc khẽ nói: "Trước đây ta luôn cảm thấy thúc phụ rất lợi hại, cũng rất vĩ đại. Ông coi ta như con ruột, còn ta thật ra không có ý nguyện lớn lao gì cả. Dọa Dlan Lnhỏ QĐ Ta biết ta gặp được một nữ nhân xinh đẹp thì không cất nổi bước chân, đương nhiên vì thân phận đặc thù của ta, đa số mấy nữ tử đó thường chủ động yêu thương nhưng nhớ ta, ta cũng không có cảm thấy có gì không ổn. Cả đời này thúc phụ theo đuổi chính là danh hiệu thiên hạ đệ nhất, còn ta..." Hắn cười cười, "Ta từng nghĩ, chỉ cần cả đời này ta có thể ngồi trên một đám mỹ nữ trong thiên hạ, không ai sánh bằng thì ta đã thỏa mãn rồi."

Diệp Hường Văn muốn chế giễu: "Thì ra chính huynh cũng biết bản thân huynh là người không có tiền đồ." Nhưng không biết vì sao, lời nói đến khoe miệng, vẫn cố nuốt xuống.

Âu Dương Khắc trầm mặc một lát, lại nói: "Thật ra thì, chỉ có người bước qua sinh tử, mới có thể rõ ràng, rốt cuộc mình muốn cái gì? Chỉ là không ai biết lúc đó có phải đã muốn hay không? Tuy rằng ta rất sợ Hồng lão gia tử, nhưng dù sao ông cũng là nghĩa phụ của nàng, cho nên khi thúc phụ xuống tay đánh lén, ta đã từng cầu tình với thúc phụ." Nói rồi thở dài.

Diệp Hường Văn đột nhiên nhớ tới tình cảnh dưới nước, nửa câu đầu của hắn chẳng lẽ ám chỉ khi đó hắn muốn nàng sống sót?

Thân thể nàng run lên, chấn động, da gà rớt xuống đầy dạt: "Âu tiểu yêu, huynh lại đổi sang phương pháp gì vậy. Loại phương thức biểu lộ tình cảm lãng mạn này thật không hợp với huynh chút nào, tóc gáy của ta đều dựng lên hết rồi nè."

Âu Dương Khắc quay đầu, nhìn Diệp Hường Văn cả buổi mới cười nói: "Lại bị nàng nhìn thấu rồi, Văn Nhi, sao nàng lại rút lui như vậy? Làm bộ một lần cũng tốt mà."

Diệp Hường Văn bĩu môi, bầu không khí phiền muộn trước đó thoáng cái bị hắn phá hoại sạch trơn. Nàng lười hỏi lại hắn chuyện liên quan đến rắn độc, đứng lên tiếp tục đi.

Âu Dương Khắc ngồi bất động.

Diệp Hường Văn đi mấy bước, nghe không được tiếng bước chân ở phía sau, quay đầu nói: "Huynh còn không đi ư? Sông này khá cạn, cho dù huynh nhẩy vào cũng không chết chìm được đâu."

Âu Dương Khắc cười nhẹ một tiếng, mới đứng dậy bước qua.

Hai người một trước một sau đi về phía trước, có lẽ vì gần nguồn nước, cỏ xanh dưới chân giẫm lên rất thoải mái, đất đai cũng rất mềm mại. Đi qua khỏi một vùng thảo nguyên, lại là một mảnh rừng tươi tốt, chỗ khác biệt là cánh rừng này rõ ràng âm u hơn nhiều, rừng sâu cây cỏ cũng cao lớn hơn, còn có cây ăn quả cao lớn pha tạp không biết tên, có cây vừa nở hoa, có cây đang kết một ít quả có hình thù quái dị.

Diệp Hường Văn nhìn vài lần mới nói: "Không biết trái cây này có thể ăn được hay không?" Trong khoảng thời gian này vẫn ăn thịt rừng nướng, nàng đã ngán tận cổ rồi.

Âu Dương Khắc nói: "Có cái có thể ăn, có cái không thể ăn."

Diệp Hường Văn lờm lờm một cái: "Lời này còn cần huynh nói sao? Vấn đề là huynh có biết cái nào có thể ăn, cái nào không thể ăn không?"

Âu Dương Khắc tuy bị nàng trách móc, cũng không tức giận, khẽ mỉm cười nói: "Nếu nàng muốn ăn, ta có thể nói cho nàng biết phương pháp nhận biết."

"Phương pháp gì?"

"Những thứ có trùng, rắn, ác điều canh chừng nhất định là ăn được, lại ăn khá ngon nữa." Âu Dương Khắc nói.

"Tại sao lại như vậy?" Diệp Hường Văn thấy hắn nói hết sức chắc chắn thì có chút hiếu kỳ.

"Chim trời cá nước tuy rằng không thông minh bằng con người, nhưng mang theo một loại trực giác trời sinh, biết cái nào có thể ăn, cái nào cần phải tránh." Âu Dương Khắc nói.

Diệp Hường Văn gật đầu: "Nói như vậy, chúng nó quả thật giỏi hơn huynh rất nhiều. Âu tiểu yêu, huynh biết rõ sẽ gặp nguy hiểm mà vẫn đi cùng Hoàng sư tỷ, ta bảo huynh ngừng lại huynh cũng không dừng, quả nhiên là ngu xuẩn chết người mà." Lúc đầu nàng không rõ tình hình lúc đó, nhưng mấy ngày

nay nàng đã dần dần hiểu ra. Dựa vào tính tình của Âu Dương Khắc, cho dù là háo sắc, cũng không có khả năng cũng không phát hiện được mưu kế của Hoàng Dung dù chỉ mây may. Nhưng mà hấn vẫn lựa chọn cùng nàng ta rời đi, nếu không phải hấn quá sắc đảm bao thiên*, chính là hấn coi thường thủ đoạn của Hoàng Dung.

(*tham luyện dâm dục tạo nên can đảm thật lớn cho một người, khiến hấn có thể che cả bầu trời = đại khái là vì ấy ấy mà cái gì cũng dám làm).

Âu Dương Khắc thoải mái nói: "Trước đây ta từng trêu đùa nàng ta, bị nàng ta trả thù coi như đã thanh toán xong. Ta chỉ không ngờ nàng ta lại có thể ra tay ác độc như vậy, tuy rằng bản thân ta từng quấy rầy nàng ta vài lần, nhưng cuối cùng cũng không làm gì sai trái cả."

"Huynh chắc đã trao gởi tâm lòng đến không ít nữ tử, chẳng lẽ người nào cũng phải đón nhận huynh hay sao?" Diệp Hưong Văn lại lườm hấn một cái.

Âu Dương Khắc cười nói: "Cho nên, sau khi trải qua chuyện này, ta rút kinh nghiệm xương máu, quyết định từ giờ đến chết đều chỉ đối tốt với một mình nàng, Văn Nhi, nàng nói như vậy có tốt không?"

"Cho xin đi Âu Dương đại thiếu chủ, huynh nghìn lần vạn lần đừng nói lời này. Bằng không ta phải mang theo nghiệp chướng nặng nề." Diệp Hưong Văn bĩu môi, đột nhiên cả kinh kêu lên, "Huynh xem chỗ kia kìa."

Âu Dương Khắc nhìn theo tay nàng, thì thấy một gốc cây ăn quả không biết tên tựa hồ đã chết khô, cả cái cây chỉ còn một quả cỡ nửa ngón tay ở trên ngọn cây. Một con rắn dài đang trườn bò lượn quanh trên cành cây, có đầu hình tam giác, DhoanDlanLnhỏQĐ màu sắc sặc sỡ, lưỡi đang co duỗi không dứt, vừa nhìn đã biết nhất định có kịch độc.

"Thì ra thật sự có chuyện rắn canh chừng." Diệp Hưong Văn lâm bảm nói.

Sắc mặt Âu Dương Khắc biến đổi, bỗng nhiên khom người xuống.

"Huynh làm sao vậy?" Diệp Hưong Văn nhận thấy sự bất thường của hấn, bèn hỏi thăm.

"Ta đột nhiên... Đau bụng." Âu Dương Khắc nói.

"Đau bụng?" Diệp Hưong Văn nhú mày một cái, không thể nào là ăn đồ này nọ hoặc thức ăn nguội lạnh, bằng không thì tại sao nàng không có việc gì?

Đang nghĩ tới đây, Âu Dương Khắc đã kéo tay nàng, xoay người chạy ra khỏi rừng, tốc độ rất nhanh, chạy vội về khe suối.

Diệp Hưong Văn càng nghĩ càng không đúng, bỏ tay hấn ra, hỏi: "Âu tiểu yêu, không phải là huynh đau bụng sao? Sao còn chạy nhanh như vậy?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Cái đó... Chỉ cần nắm được bàn tay nhỏ bé mềm mại tinh tế của Văn Nhi, trong bụng... không biết tại sao lại không đau nữa."

Diệp Hưong Văn giật mình, thế mới biết hấn cố tình cợt nhả mình, không khỏi căm tức nói: "Âu tiểu yêu, huynh muốn chết hả!" Một cước vừa vịn đá hấn ngã vào dòng suối nhỏ

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 39

Bị Âu Dương Khắc quấy nhiễu như vậy, hành trình thám hiểm phía Tây của hai người nửa đường đã phải quay lại. Trên đường trở về, Âu Dương Khắc dùng hòn đá đánh chết một con chim rừng, bắt thêm hai con thỏ, lúc này mới tiếp tục theo Diệp Hưong Văn đi về.

Nơi này không giống với một nửa đảo bên kia, tuy rằng có rất nhiều chim muông, nhưng có rất nhiều chủng loại mà trước đây Diệp Hưong Văn không hề nhìn thấy. Hơn nữa mấy ngày trước Âu Dương Khắc giết chết một con chim rừng, sau khi nướng lên thì thịt bên ngoài lại bị chua hoặc là bị đắng, thật khó khăn mới nuốt xuống được. Bởi thế thức ăn mà hai người chọn đa số là những con thú hoang ở trong rừng.

"Văn Nhi, nàng thật không chịu học nội công sao?" Âu Dương Khắc vừa đi vừa hỏi.

Diệp Hưong Văn lắc đầu: "Ta nghĩ nội công phải từng chút từng chút tích lũy mà ra, hơn nữa nội công tâm pháp của núi Bạch Đà chưa hẳn thích hợp với ta."

Âu Dương Khắc suy nghĩ một chút rồi nói: "Nói như vậy cũng đúng, nội công nói chung cũng phân chia nam nữ, nam tử nghiêng về dương cương, nữ tử thì nghiêng về âm nhu. Nếu nàng tu tập theo nội công tâm pháp của ta, cũng không giúp ích gì cho nàng, trước đây ta không nghĩ tới chuyện này. Chỉ là một mình nàng ở nơi này, từ đầu đến cuối ta cũng không yên lòng."

Diệp Hưong Văn có lòng muốn nói: "Không phải là còn huynh nữa sao?" Lời đã đến khóe miệng, vẫn cứ nuốt xuống. Âu Dương Khắc luôn mượn cơ hội

thân cận mình, nếu như nàng nói ra những lời này, không biết hấn có thể lại nói bậy nói bạ gì nữa hay không?

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, trong lòng Diệp Hường Văn còn nghĩ tới loại quả mà con rắn kia canh chừng, không khỏi hỏi: "Huynh nói xem, trái cây kia có thể giống bàn đào nghìn năm gì đó, có công hiệu đại bổ hay không? Ăn một quả là có thể bách độc bất xâm hoặc là công lực tăng mạnh mấy chục lần chăng?"

Âu Dương Khắc buồn cười nhìn về phía nàng: "Nàng lấy đâu ra những suy nghĩ quái gở này vậy?"

Diệp Hường Văn không phục nói: "Còn không phải sao? Nếu không thì con rắn kia coi chừng thứ đó làm gì?" Hơn nữa, trong sách của Kim tiên sinh cũng viết không ít chuyện diễn viên ăn được trân phẩm dị chủng* này nọ, cuối cùng tất cả đều có nhiều ích lợi.

(* những vật đặc biệt quý hiếm và khác chủng loại với những thứ thông thường).

Âu Dương Khắc nói: "Quả kia có phải như lời nàng nói hay không thì ta không biết, nhưng ta biết con rắn kia nhất định không phải loại tốt lành gì. Độc xà trên trượng của thúc phụ ta đã thuộc hàng hiếm thấy, nhưng theo như ta biết, sợ rằng hai con rắn trên trượng của ông cộng lại cũng đánh không lại con rắn kia đâu."

Diệp Hường Văn châm chọc: "Âu tiểu yêu, huynh thế nào lại tăng bốc rắn hoang mà diệt đi uy phong của hai con rắn của thúc phụ huynh nuôi vậy?"

Âu Dương Khắc lắc đầu nói: "Chuyện này vốn không có liên quan. Rắn của thúc phụ có lợi hại hơn nữa, dù sao cũng đã thuần dưỡng rồi. Mà con rắn đó vẫn lượn quanh một chỗ, bảo vệ thứ quả kia, trong thời gian này phải nói là thân kinh bách chiến* cũng không quá đáng, bằng vào dã tính cùng hung ác, nó cũng đã vượt qua rắn trên trượng của thúc phụ ta rồi. Hơn nữa, Văn Nhi à, vừa rồi ta mau chóng mang nàng rời đi như vậy, là bởi vì chỗ đó thoát nhìn rất không thích hợp, nói không chừng còn tiềm tàng thứ gì đó lợi hại hơn nữa. Chúng ta còn chưa quen thuộc với nơi này, mọi việc cần thận một chút thì tốt hơn, sau này nàng nghìn lần vạn lần phải nhớ kỹ, không có việc gì thì không nên sang bên kia nữa."

(*trải qua trăm trận đánh).

Diệp Hường Văn nhìn Âu Dương Khắc một hồi mới nói: "Âu tiểu yêu, nếu như huynh nghiêm chỉnh một chút, đừng nói mấy lời sắc tình, thì làm bạn bè cũng rất tốt."

Âu Dương Khắc cười nói: "Nếu như không có mỹ nữ làm bạn, đời này của ta còn gì là lạc thú nữa?"

Diệp Hường Văn lườm hấn: "Về điểm này thì huynh rất có tiền đề."

"Văn Nhi thích người như thế nào?"

Diệp Hường Văn ngơ ngác: "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

Âu Dương Khắc đáp: "Dù sao cũng nhàn rồi vô sự, xem ta còn hy vọng hay không."

Diệp Hường Văn nói: "Lời đùa giỡn huynh nên nói ít chút đi, không nói đến việc ta chưa từng nghĩ sẽ lập gia đình, cho dù thật có giả, người đó cũng chắc chắn không phải là huynh."

"Trong lòng Văn Nhi, ta kém đến vậy sao?"

Diệp Hường Văn lắc đầu: "Thật ra thì Âu Dương thiếu chủ, điều kiện bên ngoài của huynh tất nhiên là vô cùng tốt, chỉ đơn thuần nhìn vào cách cư xử thiệp tự nguyện vây bên cạnh huynh thì đã biết. Thế nhưng, ngoại hình chỉ có thể hấp dẫn một nhóm người, bất cứ người nào cũng không thể chỉ dựa vào tướng mạo mà trải qua một đời được, bất luận là huynh, hay là ta thì cũng như vậy."

"Như vậy, Văn Nhi sẽ gả cho người một lòng một dạ với nàng phải không?" Âu Dương Khắc hỏi.

Diệp Hường Văn rũ mi mắt xuống: "Trên đời này có lẽ có nam nhân toàn tâm toàn ý, nhưng ta không có may mắn như vậy." Ngay cả thanh mai trúc mã hơn mười năm nói thay đổi liên thay đổi, trên đời này còn có cái gì không thể thay đổi nữa đây?

Hai người nói đến đây thì đã về tới hang động.

Âu Dương Khắc nhóm lửa lên, nhìn Diệp Hường Văn nhanh nhẹn thành thạo lột da thỏ rồi nướng trên lửa. Ngon lửa tấp vào thịt thỏ, phát ra một loạt âm thanh "Xèo xèo".

Âu Dương Khắc ngửi được mùi thơm, trong bụng vang lên một hồi tiếng động như sấm.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu, liếc hấn một cái: "Ăn thịt rừng nhiều ngày như vậy, huynh còn chưa ngán sao?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Tay nghề của Văn Nhi có một không hai trên đời, làm sao mà ngán được?"

Diệp Hường Văn than thở: "Không biết chúng ta phải ở nơi này ngây ngốc bao lâu nữa?"

Âu Dương Khắc không nói, nhìn đồng lửa, hồi lâu mới nói: "Chúng ta cũng không biết bơi, sợ là không thể theo đường nước trở về được. Hôm nay

chúng ta nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai ta cùng nàng đi về hướng Bắc xem thử, hy vọng có thể tìm được lối ra."

Diệp Hường Văn gật đầu.

Âu Dương Khắc nhìn tay Diệp Hường Văn: "Đáng tiếc vũ khí của ta đều rơi xuống nước, có điều là ta có một bộ linh xà quyền pháp, Văn Nhi có nghĩ đến việc học nó không?"

Diệp Hường Văn ngẩng đầu nhìn Âu Dương Khắc: "Linh xà quyền pháp? Ta nghĩ khi Âu Dương Phong dạy huynh bộ quyền pháp này, hẳn đã dặn huynh cố gắng đừng thi triển nó trước mặt người khác phải không?"

Âu Dương Khắc khẽ cười đáp: "Đúng là thúc phụ đã từng nói qua, nếu không phải sinh tử trước mắt thì không được tùy tiện sử dụng. Nhưng nàng cũng không phải người ngoài, huống chi nếu công phu của nàng cao hơn, trong lòng ta cũng an tâm thêm một chút."

Diệp Hường Văn lắc đầu: "Không được, không được đâu. Ta là đệ tử của Đông Tà, lại được Bắc Cái thu làm nghĩa nữ, nếu học công phu Tây Độc của huynh, làm thế có vẻ như sư phụ và nghĩa phụ ta không thêm dạy dỗ ta vậy."

Âu Dương Khắc nói: "Ở thời điểm này, chẳng lẽ nàng vẫn còn ý nghĩ này sao? Nếu cả đời chúng ta không thể ra khỏi nơi này thì phải làm sao bây giờ? Dạy nàng một bộ công phu coi như là giết thời gian thôi."

Diệp Hường Văn trả lời: "Huynh thế nào mà luôn miệng nói không có khả năng rời khỏi đây vậy? Lẽ nào huynh vẫn tin tưởng cả đời chúng ta sẽ bị vây khốn ở nơi này ư?"

Âu Dương Khắc cười khỏ một tiếng: "Ngay cả có thể trở ra, cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai. Cho dù chúng ta chỉ bị nhốt một hai tháng, vậy chúng ta cũng nên làm gì đó giết thời gian đúng không?"

Diệp Hường Văn chỉ lắc đầu: "Không được, không được, tuyệt đối không được. Cho dù cả đời thật không ra được, ta cũng tuyệt không học công phu Tây Độc của huynh đâu."

Âu Dương Khắc thấy không cách nào làm Diệp Hường Văn hồi tâm chuyển ý, đành phải thờ dài, ngừng nói.

Diệp Hường Văn lại nhớ tới một chuyện khác, bèn hỏi: "Âu tiểu yêu, thúc phụ của huynh dùng độc lợi hại như vậy, không biết làm thế nào đạt được thành tựu đó? Chẳng lẽ có bí kíp gì ư?"

Âu Dương Khắc đáp: "Đại khái là học một ít từ người khác, nhưng phần nhiều đều do thúc phụ tự mình phỏng đoán ra. Trong mắt của rất nhiều người, dùng độc là việc bí ối, cho dù thật có người viết ra, tất nhiên cũng rất khó lưu truyền tới bây giờ."

Diệp Hường Văn nghe khẩu khí của hắn, không giống như từng nghe qua "Bát Bộ Độc Kinh", lại thử dò xét: "Lẽ nào trên đời này không có bí kíp nổi tiếng nào về phương diện dùng độc sao?"

"Có lẽ sẽ có thôi. Thế nhưng Văn Nhi, trong đạo dùng độc, người chịu dùng vốn cũng không nhiều, một khi nghiên cứu tình thông lại bị kẻ khác biết được, trong giang hồ chỉ cần có người trúng độc, sợ sẽ hoài nghi đến trên đầu người này, hoặc là cầu hắn đi giải độc. Mà bất luận hắn giải hoặc không giải được độc, khẳng định đều đắc tội một số người, tương đương gieo tai họa cho mình. Cho nên dù có sách lưu truyền, cũng là việc vô cùng bí mật." Âu Dương Khắc nói.

Diệp Hường Văn gật đầu.

Xem ra, Hoàng Thường sở hữu "Bát Bộ Độc Kinh", quả thật người trong giang hồ có mấy ai biết đến, chỉ là không biết sư phụ làm thế nào biết được tin tức này? Chắc hẳn liên quan đến sở học uyên bác của Hoàng Dược Sư chăng?

Hai người nói một hồi, Diệp Hường Văn thấy thịt thỏ đã chín, nên đưa cho Âu Dương Khắc, còn mình thì xoay người dùng phi tiêu nhỏ làm sạch con chim rừng, đặt lên cái giá trong đồng lửa.

Âu Dương Khắc cười nói: "Văn Nhi, may là nàng mang theo vật tùy thân hữu dụng như thế."

Diệp Hường Văn nói: "Mấy lần trước nướng chim rừng, sau khi nướng chín thì đa số đều khó ăn, cũng không biết loại này có thể đỡ hơn hay không."

Âu Dương Khắc đi tới ngồi chồm hổm bên người nàng nhìn một hồi, dần dần cảm thấy không thú vị, vứt xương thỏ đã gặm trong tay ra ngoài động, đuổi người nói: "Văn Nhi, ta đi ngủ một hồi nhé."

Diệp Hường Văn nói: "Trong khoảng thời gian này hình như thời gian ngủ của huynh càng ngày càng dài đấy. Người luyện võ không phải đều chú ý chuyên cần luyện tập sao? Sao lại không thấy huynh chuyên cần nơi nào cả?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Tuy rằng công phu của ta không so được với thúc phụ, nhưng với ta mà nói đã coi là có chút thành tựu, không cần luyện nữa."

Diệp Hường Văn bĩu môi nói: "Ngay cả Quách sư huynh cũng đánh không lại, còn không biết xấu hổ nói có chút thành tựu." Nhưng nàng cũng biết, Quách Tĩnh trời sinh tính tình chậm chạp, ngày sau trèo lên hàng "Ngũ Tuyệt" thành "Bắc Hiệp", thành tựu phi thường, hạng người phong lưu hào sảng như Âu Dương Khắc vốn không thể so sánh được.

Âu Dương Khắc nằm trên đệm cỏ, trong chốc lát đã ngủ say.

Diệp Hường Văn nướng chín chim rừng trên lửa, cắt xuống một miếng bỏ vào miệng nếm thử, quả nhiên vẫn đáng chát, còn mang theo mùi vị thối rửa, nàng vội vàng phun thịt ra, rồi ném cả khối thịt ra ngoài động.

Lúc quay lại, Diệp Hường Văn ăn vài miếng thịt thỏ thì cảm thấy no rồi, nàng ngồi nhìn Âu Dương Khắc ngủ say bên cạnh, đưa lưng về phía nàng mà phát sầu. Hiện tình cảnh của hai người đã lệch xa khỏi quỹ đạo của nội dung vở kịch, không biết rốt cuộc có thể sống sót hay không nữa? Tuy rằng Kim tiên sinh thường viết về mấy vai chính đại nạn không chết lại rơi vào một nơi như tiên cảnh ngăn cách thế gian, học được tuyệt thế thần công gì đó hoặc tìm được vật thần kì giúp gia tăng công lực, nhưng người như thế đại đa số đều gặp phải bi kịch lớn, mình cũng không nên hy vọng có loại vận may này. Ngẫm lại tình cảnh quý dị nhìn thấy trong rừng ở phía Tây, nàng khẳng định nơi này không có cái gì gọi là tiên cảnh hết.

Đang suy nghĩ đến nhập thần thì tiếng rên rỉ khe khẽ của Âu Dương Khắc truyền đến.

Diệp Hường Văn ngơ ngác, phản ứng đầu tiên là không biết Âu Dương Khắc lại có chủ ý xấu gì dẫn dụ mình qua đó. Nhưng nàng nghe một hồi thì cảm thấy giọng điệu của hắn không giống đang giả bộ, nhin không được đứng dậy đi tới xem một chút.

Sắc mặt Âu Dương Khắc trắng bệch, xung quanh lông mày nhíu chặt, trên trán rịn một lớp mồ hôi lạnh.

Diệp Hường Văn hoảng sợ, ở nơi này chỉ có hai người là mình và Âu Dương Khắc. Nếu như Âu Dương Khắc gặp chuyện bất trắc, một mình nàng làm sao chống đỡ tiếp nữa?

Diệp Hường Văn vội nhè nhẹ lay Âu Dương Khắc, kêu lên: "Âu tiểu yêu? Âu Dương Khắc?"

Vỗ thêm vài cái sau lưng, Âu Dương Khắc mới tỉnh dậy, hắn ngơ ngác nhìn Diệp Hường Văn một hồi mới nhận ra nàng, trên mặt lại tràn ra nụ cười vô cùng không đứng đắn như thường lệ: "Văn Nhi, sao lại thừa dịp ta ngủ tới đánh lên ta? Hiện trời còn chưa tối..."

Diệp Hường Văn cũng không nghe hắn dong dài, tiến lên cời y phục của hắn.

Âu Dương Khắc kinh hãi, vội vàng lui về phía sau, la lên: "Văn Nhi, Văn Nhi, nàng nghìn vạn lần phải nhin xuống, tuyệt đối không thể sa ngã trên người ta, biết không? Ngoài cốc còn một đám mỹ nam tử đang chờ lọt vào mắt xanh của nàng đó..."

Diệp Hường Văn nghe hắn càng nói càng không chuẩn mực, không nhin được hét: "Âu tiểu yêu, huynh qua đây. Đừng cho là ta không biết trên người huynh có thương tích, mau cho ta xem."

Âu Dương Khắc yên tĩnh một chút, mới cười nói: "Thì ra Văn Nhi đã bắt đầu quan tâm tới ta, nói sớm chút đi." Nói rồi đứng lên cời áo, lộ ra cơ ngực trắng kiện, vẫn đứng trên đám cỏ trải giường chậm rãi xoay một vòng.

Diệp Hường Văn thấy mặc dù trước ngực hắn có vết thương, nhưng cũng không nặng lắm, biết rằng nơi đó bị nhuyễn vị giáp của Hoàng Dung đâm bị thương, tâm cũng không hề thả lỏng. Phía sau lưng hắn chỉ có vài vết thương, đã có khuyň hướng muốn khép lại, chắc là bị thương khi che chở nàng trong hang ngầm.

Ngoại trừ hai loại thương tích bên ngoài này, thật không có vết thương nào khác.

Diệp Hường Văn cau mày suy nghĩ một chút mới nói: "Cởi quần cho ta xem một chút."

Âu Dương Khắc "Khụ" một tiếng, cười nói: "Cái này, Văn Nhi, tuy rằng ta luôn phong lưu phóng khoáng sức quyến rũ vô hạn, thế nhưng... ban ngày ban mặt, còn chưa phải lúc làm chuyện tốt..."

Giọng điệu của Diệp Hường Văn trầm xuống: "Âu Dương Khắc, huynh nghiêm chỉnh một chút đi, vừa rồi đau thành như vậy, ta không tin huynh chỉ có mấy vết thương như thế, ngay thẳng cởi cho ta xem, hay là huynh muốn ta tự mình động thủ?"

Âu Dương Khắc nắm chặt quần lại, lui về vách động, lộ ra biểu tình sợ hãi: "Văn Nhi, nàng đừng dữ dội như vậy, rất đáng sợ đó. Cho dù nàng thật muốn... Chúng ta đợi trời tối một chút..."

Diệp Hường Văn phẫn nộ quát: "Âu Dương Khắc, huynh giả bộ cái gì chứ? Đùa giỡn như kẻ dờ hơi có thể giúp cho huynh dễ chịu hơn sao?" Vài bước đi lên, đưa một tay bắt lấy ống quần của hắn kéo lên thật cao.

Trên bắp chân của Âu Dương Khắc cũng bị trầy xước lung tung, lại không có vết thương rõ ràng nào khác. Nàng lập tức túm lấy một ống quần khác của hắn nhấc lên, đến khi nhấc tới đầu gối thì thấy có một miếng vết thương thật dài, rất sâu, bởi vì bị ngâm trong nước biển, thịt đã trắng bệch, da thịt nứt toét về hai bên.

Diệp Hường Văn ngăn ra, nhớ tới vết thương này chắc do Hoàng Dung dùng đao Nga Mi quệt nên.

Trên hai đùi không còn vết thương nào khác.

"Vết thương biến thành như vậy, sao lại không băng bó?" Giọng nói của Diệp Hường Văn không tự chủ dịu dàng hơn rất nhiều. Mấy ngày nay, Âu Dương Khắc vẫn mang theo vết thương này trên chân cùng nàng chạy Đông chạy Tây, chưa từng kể lể hay tỏ khổ. Mới vừa mới nghe hắn vừa ngủ vừa

rên rì thành tiếng, sợ là rất đau rồi?

Âu Dương Khắc cười nói: "Cũng không phải vết thương đáng lo ngại gì đâu, hơn nữa cho dù có thuốc trị thương tốt gì, cũng đều bị nước biển hòa tan hết, đâu còn thừa lại gì nữa? Thật ra cái này thoạt nhìn có chút đáng sợ, nhưng qua một thời gian sẽ tốt thôi."

Diệp Hường Văn nói: "Ta ít nhiều cũng biết chút y thuật qua loa, chút nữa ra ngoài xem gần đây có thảo dược gì không. Ta nhất thời quên mất chân của huynh bị thương, bản thân huynh cũng không chịu nói ra." Đến câu cuối cùng thì trong giọng nói đã mơ hồ có chút oán trách.

Âu Dương Khắc gãi đầu một cái, đột nhiên nói: "Văn Nhi, thật ra thì toàn thân cao thấp của ta, nàng còn chưa kiểm tra hết, có muốn tiếp tục hay không? Nói không chừng ở nơi khác cũng có thương tích đó."

Diệp Hường Văn không hiểu ngẩng đầu nhìn, thì thấy Âu Dương Khắc xoay người đưa lưng về phía nàng, mông nhếch lên, hai tay đặt trên lưng quần, dường như muốn cỡi quần xuống.

Diệp Hường Văn mặc dù biết hán chi đùa bỡn phô trương, nhưng mặt vẫn cứ đỏ lên, quát: "Âu tiểu yêu, huynh còn dám trưng ra bộ dạng này? Lại bị ngứa da đúng không?"

Nàng đá một cái, Âu Dương Khắc "Ồi" một tiếng, trên mông đã trúng một cước, nhào người về phía trước nằm sấp trên cỏ khô thành hình chữ đại (大).

Diệp Hường Văn mắng hán, sắc mặt đỏ ửng, xoay người ra khỏi hang.

Âu Dương Khắc xoa mông, bên môi mang theo ý cười. Một lát sau, hán ngồi dậy mặc áo khoác vào, ngồi im trong chốc lát mới cười khẽ một tiếng, rồi nằm xuống đám cỏ khô một lần nữa.

Diệp Hường Văn ra khỏi cửa động thì đi về hướng Nam. Tuy rằng không xa về phía Nam chính là vách đá, nhưng dọc đường đi có rừng sâu cây cối dày đặc, mấy ngày trước nàng nóng lòng tìm đường ở nơi này, hình như đã thấy qua mấy loại thảo dược.

Đây là lần đầu tiên không có Âu Dương Khắc bầu bạn cùng đi vào rừng. Dưới chân nàng "Sàn sạt" vang dội, thỉnh thoảng một trận gió thổi tới, lá cây cũng "Rì rào" tuôn rơi, nàng đột nhiên cảm thấy hết sức cô độc.

Tựa hồ toàn bộ thế giới này chỉ còn lại một mình nàng.

Diệp Hường Văn đi một hồi, chỉ cảm thấy trong lòng vô duyên vô cớ dần dần hăng hái hẳn lên, không khỏi bước nhanh hơn.

Đột nhiên, trong tầm mắt dường như có một thứ gì đó màu trắng chợt lóe lên, tốc độ cực nhanh.

Diệp Hường Văn dừng chân lại, dụi mắt, lại không thấy gì khác lạ.

Nàng đứng một hồi, ngoại trừ tiếng gió lay động và tiếng lá cây ra, cũng không nghe được gì khác nữa, nàng cười thầm mình tự hù dọa mình, tiếp tục đi về phía trước.

Đi thêm một hồi, nàng rốt cục đi tới trước một vách núi cao chót vót. Dọc theo con đường này tuy rằng cũng thấy mấy loại thảo dược, nhưng lại không thấy loại có hiệu quả trị ngoại thương, nàng cảm thấy có chút thất vọng.

Đột nhiên một vệt bóng trắng vốn theo bên cạnh trực tiếp lao tới vách đá, Diệp Hường Văn ngẩng đầu, cũng không thấy được đó là vật gì.

Ngoại trừ giữa vách đá cao vút có một đóa hoa nhỏ màu vàng lơ lửng trên đó.

Nàng hí hóp nhìn kỹ, chỉ thấy hình dáng đóa hoa kỳ lạ, cuống hoa vừa to vừa lớn, kích cỡ tựa như một cái chậu hoa.

Trong lòng Diệp Hường Văn khẽ động.

Nàng nhớ lại trong "Bát Bộ Độc Kinh" từng đề cập tới một loại thực vật, cuống hoa như chậu, rễ hoa có kịch độc, mà đóa hoa lại là thuốc hay để trị ngoại thương, chỉ cần giã nát rồi đắp lên chỗ bị tổn thương, ngoại thương sâu bao nhiêu đi nữa cũng sẽ chuyển biến tốt đẹp.

Loại thực vật này, gọi xà hồ thảo*.

(*xà = con rắn, hồ = con cáo/hồ ly, thảo = cỏ/cây cỏ).

Bản thân tên loại thảo dược này nói ra đã rất kỳ quái, nghe nói do mỗi bụi cỏ đều có rắn độc hung bạo canh chừng, chỉ duy nhất một loại hồ ly vô cùng xảo quyệt mới có thể thuận lợi trộm nó đi.

Nhưng trong sách cũng không đề cập qua cỏ này sinh trưởng giữa vách núi.

Nếu như cỏ này thật là xà hồ thảo như trong sách đã nói, thì theo tình hình hiện tại, coi như không có rắn coi chừng, cũng chỉ sợ không vật gì có thể trộm nó được.

Hồ ly xảo quyệt, chẳng lẽ có thể leo lên vách đá cao như vậy hay sao?

Diệp Hường Văn cười khổ, muốn quay đầu trở lại, nhưng nhìn vài cọng thảo được không có mấy công hiệu trong tay, suy nghĩ về vết thương của Âu Dương Khắc một chút, cuối cùng nàng có chút không cam lòng.

Cắn răng, nàng dồn sức đè khí nhảy lên trên vách đá.

Kinh công của Diệp Hường Văn là chân truyền* từ Hồng Thất Công, thập phần cao minh, nhưng nội tức của nàng không mạnh, bởi vậy một cú tung người tuy rằng đập phải chỗ nổi lên trên vách đá, nhưng sau đó không có gì ở phía sau giúp sức để nàng nhảy lên thêm, bèn tương đối chặt vật ngã xuống.

(*chân truyền = học được sự tinh túy trên phương diện kỹ thuật hoặc học thuật của một người hay một phái nào đó).

Lúc nhảy lên đến đỉnh, bởi vì khoảng cách rất gần, Diệp Hường Văn đã có thể xác định bụi cỏ giữa sườn núi kia đúng là xà hồ thảo mà “Bát Bộ Độc Kinh” đã đề cập đến.

Tuy rằng cuối cùng cũng bị ngã xuống nhưng nhiệt tình Diệp Hường Văn càng tăng mạnh thêm.

Chỉ cần hái được bụi cỏ này xuống, chắc chắn chỗ bị thương trên đùi Âu Dương Khắc sẽ khép lại.

Trong lòng Diệp Hường Văn như được cổ vũ, lại nhảy thêm vài lần lên sườn dốc.

Đáng tiếc nội lực của nàng không tới đâu, mỗi lần vừa nhảy lên thì lập tức bị rút xuống, cho dù nàng sử dụng hết sức tung người được một lần đến nơi cao nhất, nhưng cũng không đạt được phân nửa cự ly.

Diệp Hường Văn thử một lần lại một lần, thẳng đến khi nàng nặng nề ngã trên mặt đất, ngay cả muốn bò cũng không bò nổi.

Nàng thở phì phò, nhìn xà hồ thảo trên vách đá, không khỏi nở một nụ cười khổ: “Âu tiểu yêu, xem ra, ngươi phải chịu tội một khoảng thời gian rồi, ta quả thực có lòng nhưng không còn sức nữa.”

Đúng lúc này, nàng chợt thấy một đạo bóng trắng nhanh như tia chớp từ đáy vực nhảy lên sườn dốc thẳng đứng, tốc độ thật nhanh, dường như không tốn chút sức nào. Bóng trắng xén một bên xà hồ thảo, trực tiếp ngậm hoa mang xuống, tiếp đó nhanh nhẹn rơi xuống đất, đứng trên mặt đất cách Diệp Hường Văn vài thước.

Diệp Hường Văn nghiêng đầu nhìn, là một động vật nhỏ, hình dạng hơi giống hồ ly, nhưng hình dáng lại nhỏ đến mức chỉ cần dùng một gan bàn tay là có thể nâng lên. Toàn thân của nó có da lông màu xám bạc phản xạ ánh sáng dưới ánh mặt trời, mắt to tròn đen bóng không nhúc nhích nhìn nàng chăm chăm, trong miệng còn cắn đóa hoa kia.

Diệp Hường Văn mặt mày đến ngón tay cũng không động được, thờ hồn hển một hồi mới thử mở miệng thăm dò nói: “Có thể đưa đóa hoa cho ta không?” Tuy nói như vậy, nhưng nàng thật không cho rằng dạng động vật như hồ ly này có thể nghe hiểu ngôn ngữ con người.

Nhưng ngoài ý liệu của Diệp Hường Văn, tiểu hồ dường như thực sự nghe hiểu lời nàng nói. Nó nhẹ nhàng đặt đóa hoa đang ngậm trong miệng trên mặt đất, sau đó đem chân trước cầm vật gì đó vút trước mặt Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn tỉ mỉ xem thật kỹ, thì ra là một cọng xương bị nướng đen thui lù.

Lẽ nào ý của tiểu hồ này là muốn nàng dùng thức ăn để đổi lấy hoa ư?

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào Xạ Điều* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 40

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Diệp Hường Văn vừa nghỉ ngơi đủ, khí lực hồi phục chút ít, lúc này mới ngồi dậy từ dưới đất, nói với tiểu hồ: “Nếu như ngươi muốn ăn gì đó, sau này ta nướng xong thì ngươi qua lấy có được không.” Vừa nói vừa tính đưa tay về phía đóa hoa.

Bóng trắng lướt qua, tiểu hồ ngậm đóa hoa lên, nhanh như tia chớp leo lên ngọn cây của một thân cây bên cạnh, tốc độ cực nhanh, ánh mắt cũng nhìn theo không kịp.

Diệp Hường Văn nghĩ có lẽ nó không hiểu lời mình, từ dưới đất nhặt cọng xương mà nó đã đem đến, một tay chỉ xương, một tay chỉ hoa trong miệng nó, giảng giải: “Đổi với ngươi, ta và ngươi đổi nhé.”

Tiểu hồ động cũng không động, cũng không biết có nghe hiểu hay không.

Diệp Hường Văn khoa tay múa chân cả buổi, thấy nó căn bản không có phản ứng, trong bụng không khỏi có chút cụt hứng, ngẫm nghĩ: "Ta đúng là có hành vi điên rồ. Dù nó thông minh đến thế nào đi nữa, cũng chỉ là động vật, có lẽ căn bản không nghe hiểu được tiếng người."

Tiểu hồ lại đột nhiên "Vút" một cái nhảy từ trên cây xuống, xoay người chui vào rừng. Chạy vài bước lại quay đầu về phía sau nhìn Diệp Hường Văn, dường như đang dẫn đường vậy.

Diệp Hường Văn vừa mừng vừa sợ, vội vàng chạy sau lưng nó.

Một hồ ly một người không bao lâu liền ra khỏi cánh rừng, Diệp Hường Văn thấy nó đi thẳng về hướng Bắc, qua hang bọn họ ở cũng không dừng bước, đi suốt đến phương Bắc là nơi mà nàng và Âu Dương Khắc chưa kịp dò xét qua.

Lẽ nào đó là nơi nó ở?

Diệp Hường Văn theo sau nó, qua một mảnh rừng rậm, càng đi càng xa, cuối cùng tới được một mảnh rừng cây ăn quả. Cánh rừng này tương đối tươi tốt, trên mặt đất trải dài đủ loại dưa biết tên cũng không biết tên, hoa quả trên cây tươi non thơm ngon mọng nước, trên cây khô còn có cây nho quấn quanh, từng chùm quả nhỏ trong suốt rũ xuống, có loại nhỏ như hạt gạo, cũng có loại lớn như nắm tay, chủng loại không giống nhau. Bởi chưa từng có người nào ngắt qua, quả đang lúc chín rộ theo mùa, từ trên cây rơi xuống, khi chạm đất thì chậm rãi hư thối, biến thành chất dinh dưỡng cho cây rừng. Như vậy ngày qua ngày, năm qua năm, trong rừng chồng chất trái chín hư thối ngày càng nhiều, thân thể tiểu hồ nhẹ nhàng có thể đi xuyên qua, mà Diệp Hường Văn chỉ đi vào một bước, chợt phát hiện bàn chân đã bị vùi lấp thật sâu, nàng vội vàng dừng lại.

Tiểu hồ đi tới giữa rừng, phát hiện Diệp Hường Văn không theo kịp, nên dừng lại xoay người nhìn nàng.

Diệp Hường Văn đứng ngoài bia rừng, từ trên cây mây ngoài rìa hái xuống một chùm quả nhỏ nhỏ như hạt gạo, thả vào trong miệng, chỉ cảm thấy ngon ngọt, nước tràn đầy. Nàng đã liên tục ăn thịt rừng nướng rất nhiều ngày, hiện rốt cục có hoa quả cho vào miệng, nhất thời toàn thân đều thoải mái hẳn lên, không khỏi cười nói: "Đa tạ ngươi, không ngờ nơi này còn có một rừng cây ăn quả, ta không hề hay biết."

Tiểu hồ vẫn cực kỳ cảnh giác, duy trì khoảng cách vài thước cùng Diệp Hường Văn, nghe xong lời nàng nói cũng không có biểu hiện gì, con ngươi đen bóng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng.

Diệp Hường Văn ăn vài chùm quả, nghĩ đến Âu Dương Khắc vẫn ở trong hang, có chút không yên lòng. Nàng nhìn dưa và trái cây đầy đất, thứ nàng không biết chiếm đa số, nên không dám hái loạn, theo như vừa rồi từ trên cây mây hái xuống hai chùm nho, nói với tiểu hồ: "Ta phải về đây, hôm nay cảm ơn ngươi nhé, ngươi có muốn đi theo ta hay không?"

Tiểu hồ nhìn nàng chằm chằm, vẫn không nhúc nhích.

Diệp Hường Văn xoay người đi mấy bước, tiểu hồ bỗng nhiên chạy tới, không xa không gần theo sát nàng, trong miệng nó từ đầu đến cuối vẫn ngậm xà hổ thảo không buông. Mặc dù đã cách một đoạn thời gian nhưng cũng không có vẻ héo rũ gì cả.

Diệp Hường Văn một đường đi trở về hang thì sắc trời đã hơi tối, tại cửa động, Âu Dương Khắc đứng đó, vẻ mặt sốt ruột lo lắng, đang nhìn ra bên ngoài.

"Sao về trễ vậy?" Thấy bóng dáng của Diệp Hường Văn, Âu Dương Khắc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, hồi phục cách nói năng ngọt xớt như thường thấy.

"À, ở phía Bắc phát hiện một rừng cây ăn quả, có mang về cho huynh hai chùm quả nè." Diệp Hường Văn lơ đãng nói, hăm hở đưa nho trong tay cho Âu Dương Khắc xem.

Âu Dương Khắc biến sắc: "Văn Nhi, một mình nàng lại dám chạy loạn khắp nơi? Không biết như vậy rất nguy hiểm sao?"

Diệp Hường Văn nghiêng đầu, nói: "Cái gì gọi là một người chạy loạn khắp nơi? Ta chỉ muốn giúp huynh thái chút thảo dược thôi, kết quả trong lúc vô tình đã có một sự gặp gỡ bất ngờ." Nàng nói rồi quay đầu nhìn về phía sau, muốn chỉ con tiểu hồ ly cho hắn nhìn, lại phát hiện tiểu hồ không biết đã rời đi từ lúc nào.

"Gặp gỡ bất ngờ gì vậy?" Mặc dù Diệp Hường Văn bình an quay lại, Âu Dương Khắc cứ sợ nàng bị thương, đợi nhìn thấy nàng hành động như bình thường mới an lòng.

Diệp Hường Văn đem cây nho đặt vào tay Âu Dương Khắc, nói: "Đúng phải một động vật nhỏ rất thông minh. Á, Âu Dương Khắc, com tối chúng ta còn chưa có, hiện không phải nên đi chuẩn bị thịt rừng ư?"

Vừa dứt lời, nàng chợt nghe đến phía sau một loạt tiếng động, vội vàng xoay người nhìn lại, lại thấy ba con thỏ cùng hai con dê núi đi tới, đứng cách hai người không xa sau đó bất động, nhìn như chủ động đưa tới cửa để bị làm thịt vậy.

Diệp Hường Văn thấy ánh mắt e dè của chúng nó, thân thể run lẩy bẩy, tựa hồ sợ tới cực điểm, lại bất kể như thế nào cũng không dám thêm đi một bước. Nàng không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào mấy con vật này là lễ vật của sơn thần sao?"

Âu Dương Khắc cũng hỏi: "Lễ vật của sơn thần là gì?"

Diệp Hường Văn cười đáp: "Trước đây ta có nghe qua một câu chuyện xưa. Nghe nói ở một nơi nào đó trong rừng sâu, có một bộ lạc sinh sống. Bộ lạc đó dựa vào sơn thần ở ngọn núi gần đó phù hộ, vẫn cuộc sống rất khá. Vì biểu đạt lòng biết ơn của bọn họ với sơn thần, trong bộ lạc liền có một tập tục, mỗi mười năm sẽ đưa một cô nương xinh đẹp nhất trong bộ lạc cho sơn thần làm thiếp. Mà sơn thần đó trước mỗi lần cưới thiếp, sẽ mệnh lệnh cho một ít động vật trong núi tự động xếp thành hàng đi vào cửa nơi bộ lạc sinh sống, xem như là lễ cưới thiếp của hắn."

Âu Dương Khắc chép miệng, nói: "Mỗi mười năm mới có thể kết hôn với một thiếp, sơn thần này cũng có chút đáng thương."

Diệp Hường Văn lườm hắn một cái: "Đương nhiên không so được với Bạch Đà sơn Đại thiếu chủ của chúng ta, ta xem Đại thiếu chủ ấy hả, hầu như hàng đêm đều làm tan lang mà. May là huynh không phải là sơn thần đó, bằng không thì ta thấy sớm muộn gì bộ lạc kia cũng sẽ diệt vong."

Âu Dương Khắc hỏi: "Sao lại nói như vậy?"

Diệp Hường Văn nói: "Cô nương trẻ tuổi huynh đều không buông tha, một bộ lạc có thể có bao nhiêu cô nương trẻ tuổi? Đến bị huynh bắt hết đâu còn thừa lại?" Không có nữ tử sinh sôi nảy nở, bộ lạc cuối cùng chỉ còn kết cục diệt sạch thôi.

Âu Dương Khắc cười nói: "Văn Nhi yên tâm, còn lại mấy bà lão xấu xí, ta sẽ cho bọn hắn."

Diệp Hường Văn mặc kệ hắn, nhìn vài con thỏ cùng dê núi trước mặt cảm thấy rầu rầu: "Bình thường khi giết gia cầm ta chưa từng nương tay, nhưng khi nhìn thấy mấy con vật này tựa hồ biết tai họa sắp đến, phản ứng cứ như con người vậy, DhoanLnhòQĐ vừa thấy chúng nó như vậy ta thật không có biện pháp xuống tay. Âu Dương Khắc, hay là huynh động thủ đi?"

Âu Dương Khắc bóp bóp ngón tay, nói: "Được, Văn Nhi muốn giết con nào thì chỉ đi?"

Diệp Hường Văn còn chưa kịp mở miệng, chỉ thấy đến bóng trắng nhẹ phớt qua, tiếp theo chân trước của hai con dê núi bỗng mềm nhũn, đều ngã xuống đất, dưới cổ họng đều có một lỗ nhỏ, ở chỗ chảy máu ra ngoài.

Diệp Hường Văn vội vàng kêu lên: "Được rồi, dừng... giết nữa!" tốc độ bóng trắng thật nhanh, không cần nghĩ cũng biết nhất định là con hồ ly nhỏ.

Bóng trắng thoáng ổn định, quả nhiên là tiểu hồ. Một cái móng vuốt của con đang nắm đóa hoa, một cái móng khác thì ấn chặt một con thỏ, hàm răng bén nhọn đặt ngay cổ thỏ. Con thỏ có hình dáng lớn hơn nhiều so với tiểu hồ, nhưng động cũng không dám động, chỉ run rẩy chờ chết.

Âu Dương Khắc vừa thấy tiểu hồ ly, sắc mặt đại biến, nhìn về phía Diệp Hường Văn: "Con này từ đâu tới?"

Trong lúc hắn hỏi câu này, tiểu hồ đã thả con thỏ ra, trong cổ họng phát ra âm thanh thúc giục trầm thấp, tựa đang tuyên bố mệnh lệnh gì đó.

Ba con thỏ vừa nghe đến thanh âm của nó, tất cả lập tức chạy đi, trong nháy mắt liền mất bóng.

Diệp Hường Văn nói: "Ta muốn giúp huynh tìm chút thảo dược, kết quả lại đụng phải con hồ ly này. Huynh đừng xem thường nó nhỏ bé như vậy, nhưng nó không tốn chút sức lực nào đã có thể leo lên chỗ vách đá dựng đứng mà chúng ta đã đến vào mấy ngày trước, còn giúp ta hái thảo dược xuống. Ta thấy nó rất có linh tính, dường như có thể nghe hiểu lời chúng ta nói nữa đó." Nói rồi không ngừng nhìn về phía con hồ ly nhỏ, tiểu hồ thông minh đi đến lượn quanh thân thể nhỏ nhỏ, lông màu bạc trên thân lóe sáng, nàng cảm thấy càng xem càng yêu thích.

Sắc mặt Âu Dương Khắc lại nghiêm trọng hiếm thấy: "Văn Nhi, sau này nàng cách nó xa một chút, nghìn vạn lần đừng tiếp cận nó."

Tiểu hồ nghe xong lời Âu Dương Khắc nói, chợt đứng dậy đối mặt hắn, trong miệng lộ ra hàm răng, dường như đang uy hiếp vậy.

"Vì sao?" Diệp Hường Văn không giải thích được. Dù sao, động vật có linh tính như vậy không phải chỗ nào cũng có thể gặp được, hơn nữa nó giúp mình hái được hoa, lại giúp mình tìm quả, nói sao đi nữa mình đi theo nó cũng có nhiều ích lợi.

"Văn Nhi, nàng nghe qua thiên hồ* chưa?" Âu Dương Khắc hỏi.

"Thiên hồ? Đó là cái gì?" Diệp Hường Văn kỳ quái hỏi, "Là một loại hồ ly à?"

Âu Dương Khắc đáp: "Trước đây có người viết qua một quyển sách, là ‘Huyền Trung ký**’, bên trong có một chương ‘Thuyết hồ ly***’, có đề cập tới thiên hồ."

(*Thiên= trời, hồ = hồ ly).

**là một dạng tiểu thuyết đời đầu cho một người tên Quách Phát ở Đông Tấn viết ra

*** Nói về/bàn về hồ ly).

Diệp Hường Văn suy nghĩ một hồi, mới nói: "Huyền Trung ký"? Tên này nghe có chút quen tai, hình như là do người Tấn viết ra?"

Âu Dương Khắc gật đầu: "Trong chương ‘Thuyết hồ ly’ từng bảo, ‘Hồ ly, năm mươi tuổi, có khả năng biến hóa thành phụ nhân, trăm tuổi thì thành mỹ nữ, làm thầy cúng hoặc làm trượng phu giao tiếp cùng nữ nhân, có khả năng biết được chuyện bên ngoài nghìn dặm, quen thuộc với sâu độc và phép thuật, khiến người mê hoặc mất trí. Nghìn tuổi sẽ thuận lợi trở thành thiên hồ.’ Loại hồ ly này sau khi nghìn năm tu luyện, có thể trở thành thần tiên, ở trên

trời. Thế nhưng trước khi nó tu luyện thành công, cần nhờ hấp thụ linh khí con người làm thức ăn, sẽ sử dụng thuật mê hoặc, cho nên tương đương nguy hiểm, Văn Nhi nằng nằng lần không nên tiếp cận nó."

Diệp Hường Văn "Xì" một tiếng, cũng không xem mấy cái ghi chép quý thần thể này là thật, người nào không biết "Huyền Trung ký" là một quyển tương tự với "Sưu Thần Ký", "Son Hải kinh" đều là loại chuyện thần thoại cổ đại? Tuy là nàng không có chân chính xem nội dung "Huyền Trung ký", tốt xấu gì kiếp trước cũng nghe qua cái tên này mà.

Âu Dương Khắc thấy nàng cũng không để lời nói của mình trong lòng, trong bụng có chút sốt ruột: "Văn Nhi, nàng mới vừa rồi cũng chứng kiến mấy con thú cùng dê núi nghe lời tới đây như vậy mà. Chúng nó rõ ràng sợ muốn chết, lại như cũ không dám chạy trốn. Lẽ nào nàng không cảm thấy chuyện này rất kỳ quái ư?"

Diệp Hường Văn nói: "Đại khái con hồ ly này là bá vương trong rừng, cho nên bảo chúng nó đi tìm cái chết, chúng nó không muốn đi cũng phải đi."

Âu Dương Khắc nói: "Một con hồ ly sao có thể trở thành bá vương trong rừng được? Văn Nhi, nàng suy nghĩ kỹ một chút đi?"

Diệp Hường Văn ngẩn ra, đang muốn trả lời, lại bỗng thấy được trong mắt hồ ly hiện lên một đạo sát khí.

Không sai, chính là sát khí.

Diệp Hường Văn trong lòng biết không ổn, vội vàng kêu lên: "Nếu ngươi hại hần, DhoaĐlanLnhỏQĐ ta sẽ không làm đồ ăn cho ngươi!"

Nàng nói lời này rất đúng lúc, bởi vì hàm răng con hồ ly nhỏ khó khăn lắm mới dừng lại trên cổ Âu Dương Khắc.

Dựa vào khả năng của Âu Dương Khắc, học võ vài chục năm, lúc đối mặt con hồ ly nhỏ này ngay cả thời gian phản ứng cũng không có.

Diệp Hường Văn thờ phào, trông con hồ ly nhỏ lại nhảy lên một bên, rồi mới bảo Âu Dương Khắc: "Ngươi nói bấy trước mặt nó làm nó tức giận rồi." Lời tuy như vậy, dù sao nàng đã nghe vào tai lời Âu Dương Khắc nói, hơn nữa càng kinh ngạc với tốc độ cùng sự hung ác độc địa con hồ ly nhỏ, bất luận là người hay là động vật, nó nói giết liền giết không lưu tình chút nào, lần này nàng không thể không giảm đi sự yêu thích và tranh luận vì nó. Dù sao, ai biết sau này có lúc nào đó nàng có chút xú không thuận ý con hồ ly nhỏ này, nó có thể đối xử với nàng giống với Âu Dương Khắc hay không? Hiện tại Âu Dương Khắc còn có mình cứu giúp, đến khi nàng gặp nguy hiểm sợ rằng chỉ có thể mặc cho "Hồ ly" làm thịt.

Âu Dương Khắc trong nháy mắt đạo qua lần ranh sinh tử một lần, đợi sau khi hồ ly nhỏ nhảy khỏi hần thân thể, hần mới phản ứng được, mồ hôi lạnh tuôn ra. Nếu như câu nói kia của Diệp Hường Văn chậm chút nữa thôi, hiện tại thiếu chủ núi Bạch Đà Sơn đã là một thi thể nằm trên mặt đất không hề hay biết gì rồi.

Hần lập tức cảm thấy sau gáy bốc lên khí lạnh, cũng không dám nói thêm gì nữa, cúi đầu giúp Diệp Hường Văn kéo hai con dê núi đã chết qua một bên. Diệp Hường Văn lấy Vân Tiêu ra, cắt tất cả chân sau của mấy con dê xuống, thu thập sạch sẽ sau hay dùng gỗ to xuyên qua, mới trở về trong động đặt trên lửa bắt đầu nướng.

Hồ ly nhỏ nhìn hai người bận bịu trong động, đằng hoàng nằm úp sấp không nhúc nhích ở cửa động.

Âu Dương Khắc nhìn con hồ ly nhỏ một chút, ngạc nhiên hỏi: "Không phải nó muốn đợi lấy đồ ăn Văn Nhi nướng chứ?"

Diệp Hường Văn cười nói: "Hình như là như vậy."

Âu Dương Khắc chau mày một cái, đi ra động, đem đầu khớp xương mà mình gặm còn dư bữa trước hướng về phía tiểu hồ ly lắc lắc mấy cái, nói: "Thiên hồ đại nhân, tuy là sau này ngươi sẽ thành tiên, hiện tại dù sao vẫn là thân thể phàm thai, cần ăn cái gì. Ở đây ta có chút đầu khớp xương, thiên hồ đại nhân nếu ngươi không ghét bỏ thì lấy nó đi."

Hồ ly nhỏ cũng không quan tâm hần, thân thể lắc một cái tiếp tục nhìn Diệp Hường Văn.

Diệp Hường Văn nhìn thấu trong mắt nó rõ ràng là thần sắc hèn mọn.

Âu Dương Khắc không nghĩ tới mình lớn như vậy lại bị một con hồ ly khinh bỉ, không khỏi cực kỳ ngoài ý muốn, nói: "Nó không muốn ăn cái này?"

Diệp Hường Văn cười nói: "Đại thiếu chủ, đồ người khác gặm còn dư, lẽ nào huynh biết mà vẫn muốn gặm lần nữa à?" Lời tuy như vậy, DhoaĐlanLnhỏQĐ trong lòng nàng cũng không khỏi thâm kinh hãi với trình độ thông minh của tiểu hồ ly này.

Âu Dương Khắc ném đầu khớp xương đi, trở lại trong động, hậm hực nói: "Chẳng qua là con hồ ly, biết có thể ăn, còn muốn chọn tới chọn lui. Văn Nhi làm thức ăn, ta còn chưa ăn được mấy lần...."

Diệp Hường Văn bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Khắc liếc mắt: "Đại thiếu chủ, huynh có biết xấu hổ hay không? Sao lại tính toán những thứ này với một con hồ ly chứ?"

Âu Dương Khắc lắc đầu.

Quai hàm Diệp Hường Văn siết chặt nửa rót xuống: Từ lúc nào Bạch Đà Sơn thiếu chủ cũng học được thói kiêu căng ngạo mạn rồi?

Sau một lúc thịt dê núi đã được nướng xong, khắp nơi đều là mùi thơm của thịt. Âu Dương Khắc thêm chày nước miếng, đang muốn tự tay cầm lấy nó từ trên lửa nướng, bỗng một đạo bóng trắng hiện lên, hồ ly nhỏ nhào tới, trực tiếp cắn xuống đùi dê kia.

Chỉ là đùi dê còn chưa rời ngọn lửa, nhiệt độ cực cao, tiểu hồ ly không dám nổi mà cắn một cái, bỗng kêu thảm một tiếng, thân thể nho nhỏ chọt bắn qua một bên.

Âu Dương Khắc vừa muốn cười to, liền thấy Diệp Hường Văn nhẹ nhàng đưa đến một ánh mắt, hắc nhợt tới mới vừa rồi hàm răng sắc bén của tiểu hồ ly đụng tới cổ mình, chỉ phải chậm rãi đóng miệng đang há ra, tất cả tiếng cười đều nuốt trở vào bụng.

Diệp Hường Văn lấy đùi dê từ trên lửa nướng, nói với tiểu hồ ly trong góc phòng: "Thịt đã nướng chín nhưng còn rất nóng, chờ chút mới có thể ăn. Ta nhớ trước đó ngươi định dùng đoá hoa kia đổi bữa này ăn, đúng không? Nếu như ngươi muốn ăn, dùng hoa để đổi, về sau cũng giống vậy, mỗi lần ăn thì phải giúp ta làm một chuyện. Nếu không dù ngươi cần chết ta, ta cũng sẽ không giúp ngươi nướng đồ ăn. Ta biết ngươi hiểu ý ta, ngươi tự xem rồi làm đi." Tiểu hồ ly tuy tốt, nhưng đã tính thật khó khăn, nếu như không phải thừa cơ hội này bắt nó phục tùng, mà để nó tùy ý leo lên đầu mình, vậy sau này thời gian hai người trên đảo sẽ không tốt lắm.

Ai biết tiểu hồ ly này khi nào bắt đầu đùa giỡn tính tình hướng về phía nàng và Âu Dương Khắc cắn mỗi người một ngụm?

Tiểu hồ ly đứng trong góc tường, không nhúc nhích.

Diệp Hường Văn nhướn mày: "Nếu ngươi không đồng ý thì tùy ngươi thôi. Bất quá ngươi phải nhớ kỹ, sau này ta tuyệt sẽ không làm bất cứ món gì cho ngươi nữa."

Tiểu hồ ly kia từ đầu đến cuối không chịu đi qua.

Diệp Hường Văn cắt một miếng thịt đùi dê nướng, đưa cho Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc đã sớm không ngừng nuốt nước bọt nhìn đùi dê nướng, khi khi nhận lấy lập tức há miệng cắn một ngụm lớn, ăn đến tay và miệng đều đầy mỡ.

Diệp Hường Văn cắt thêm một miếng, chậm rãi ăn.

Tiểu hồ ly kia không ngừng nhìn bên này, lại nhìn bên kia, trong mắt ánh lên tia tội nghiệp, nhưng vẫn không xê dịch.

Diệp Hường Văn ăn xong một khối nhỏ, thấy tính cách của tiểu hồ ly này rất mạnh, vẫn không chịu qua đây, không khỏi nhíu mày một cái, thay đổi phương pháp: "Lại nói, ngươi là chủ nhân nơi đây, ta và huynh ấy xem như là khách nhân. Hơn nữa bữa tiệc thịt dê này do ngươi tặng, nếu như ngay cả một miếng cũng không cho ngươi, vậy thì không thể nào nói nôi rồi." Nói rồi cắt một khối thịt đùi dê, để xuống đất, lại nói, "Nhưng mà chỉ có một khối này thôi. Ăn hết miếng này, nếu như ngươi còn muốn ăn, phải lấy hoa đến đổi. Về sau cũng giống như vậy."

Tiểu hồ ly kia cảnh giác nhìn Âu Dương Khắc cùng Diệp Hường Văn, nhưng hai người cũng đã xoay người sang chỗ khác chuyên tâm ăn thịt dê nướng trong tay. Con hồ ly nhỏ thật chịu không nổi mùi thịt dê hoặc, chọt chạy vội tới khối thịt kia bên, ngậm lên rồi vọt tới cái cửa động, quay đầu nhìn.

Trong động hai người chưa từng để ý đến nó, hồ ly nhỏ lúc này mới buông thịt trong miệng ra, liếm vài cái sau đó không nhịn được mở to miệng ăn sạch.

Diệp Hường Văn chỉ ăn được một chút đã no rồi, mắt thấy chỉ một mình Âu Dương Khắc đã tiêu diệt hơn phân nửa đùi dê, nàng nhân tiện nói: "Ta sẽ nướng toàn bộ mấy cái này." Vừa nói thả một cái đùi dê trên lửa.

Lúc này bỗng một đạo bóng trắng bay qua, là con kia hồ ly nhỏ rốt cục không đỡ được hương vị, từ bên ngoài mang xà hồ thảo đã giấu vào, đặt trên mặt đất cách Diệp Hường Văn không xa.

Diệp Hường Văn mỉm cười, nói: "Ngươi đưa ta đoá hoa này, ta liền cho ngươi thêm một miếng thịt làm vật tạ ơn nhé." Nói rồi đem phân nửa đùi dê đã bị tiêu diệt hơn phân nửa tới trước mặt tiểu hồ ly.

Con hồ ly nhỏ xông lên ngậm xương, lôi kéo đùi dê ra ngoài động, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Âu Dương Khắc nói: "Văn Nhi, nó cướp cơm tối của ta rồi." Khẩu khí dường như có chút uất ức.

Diệp Hường Văn "Xi" cười: "Đại thiếu chủ, không phải đang nướng tiếp sao? Nó tốt xấu cũng như là ân hô* của huynh, đoá hoa này có thể có hiệu quả với tổn thương trên đùi huynh đấy."

(* ý nói là ân nhân, nhưng hồ ly không phải người nên DHV nói là ân hô).

Mặc dù Diệp Hường Văn nói như thế, DhoạĐlanLn hóQĐ Âu Dương Khắc vẫn không cam lòng nhìn chằm chằm đùi dê mới để trên giá.

Nàng không khỏi thở dài trong lòng.

Ngẫm lại lúc hai người vừa mới gặp gỡ, hắc tốt xấu gì cũng mang dáng dấp của một công tử tuần tú phong lưu, sao hiện giờ lại lưu lạc thành một tên yêu nghiệt tham ăn như thế này?

Chương 46: Chương 41

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Đùi dê nướng chín cần phải có một khoảng thời gian, Diệp Hường Văn quay đầu cảm xà hồ thảo do tiểu hồ ly đem tới, cẩn thận xem một chút.

Xà hồ thảo mặc dù đã rời khỏi cành một đoạn thời gian nhưng vẫn tươi tốt như cũ, ánh lên màu vàng dịu, tản ra mùi thơm nhàn nhạt thoang thoang. Nàng cầm hoa đi tới bên người Âu Dương Khắc, bảo: "Đại thiếu chủ, cho ta xem vết thương trên đùi huynh nào."

Âu Dương Khắc liếc mắt nhìn Diệp Hường Văn, không ngờ cũng không đùa giỡn nữa, rất sáng khoá cuốn ống quần lên, lập tức lộ ra vết thương vừa sâu vừa khó coi.

Nhìn ra được Hoàng Dung là một người xuống tay độc ác, khí lực mười phần. Lúc đó nàng vốn ra tay ở trước ngực Âu Dương Khắc, có thái độ muốn triệt để giải quyết hẳn. Âu Dương Khắc tuy đã nhận ra nguy hiểm, phản ứng thật nhanh, nhưng dao Nga mi vẫn đâm vào đùi hẳn, vết thương hầu như sâu đến tận xương, trong khoảng thời gian này hai người lại một mực sống nơi rừng rú, không có biện pháp điều dưỡng tốt, còn mấy lần bị ngâm nước, vì vậy da thịt chỗ vết thương của hẳn đã trắng bệch, cuộn ra phía ngoài, chung quanh da thịt đều có chút sưng, may mà chưa mưng mủ.

Diệp Hường Văn khẽ thở dài: "Nếu huynh tránh Hoàng sư tỷ xa một chút, đừng luôn trêu đùa nàng như thế, cũng đâu bị nàng làm bị thương thành như vậy? Hiện tại vết thương này coi như chính huynh tự tìm khổ rồi." Vừa nói vừa bỏ đóa hoa kia vào trong miệng nhai, mùi vị đáng chết lập tức lan tràn trong miệng.

Nàng cúi xuống, từng chút từng chút tỉ mỉ đắp hoa đã nai nát lên vết thương của Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc nhẹ nhàng cười, cũng không nói chuyện, chỉ thấy bàn tay non mềm nhỏ bé của nàng tỉ mỉ linh hoạt bôi thuốc dọc theo vết thương của hẳn, bắt đầu từ đầu gối rồi tiến dần lên, mãi cho đến giữa hai đùi.

Khăn tay mang theo người của Diệp Hường Văn đã sớm rơi mất, sau khi đắp thuốc xong trực tiếp xé một mảnh vải từ vạt áo, từ dưới lên trên kĩ lưỡng băng lại vết thương cho Âu Dương Khắc.

Lúc băng đến phía trên cùng, vạt áo và ống quần của Âu Dương Khắc đều dòn thành một đồng, khó tránh khỏi trở ngại tay nàng đang băng vết thương, cảm giác thật là bất tiện.

Diệp Hường Văn tùy ý đưa tay đẩy đồng quần áo kia mấy cái, chỉ cảm thấy bên trong tựa hồ còn có chút cứng rắn, nàng cũng không để ý, chỉ nói: "Huynh kéo chúng nó qua bên kia đi, kéo xa một chút, đừng trở ngại ta băng bó vết thương."

Âu Dương Khắc khẽ cười một tiếng, đáp: "Văn Nhi, cái này... Sợ rằng không cách nào kéo xa hơn nữa." Trong giọng nói lại có chút hàm ý nói không nên lời.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu kỳ quái nhìn Âu Dương Khắc, thấy rõ vẻ mặt bốn cột đầy ý cười của hẳn. Nàng cúi đầu nhìn lại đỉnh cao trong đồng quần áo, trực tiếp nằm dưới chỗ kia của hẳn. Nàng bỗng hiểu ra, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên.

Giữa hai chân Âu Dương Khắc, đang chống đỡ một cái lều nhỏ.

"Người..." Diệp Hường Văn muốn nói lại thôi, trên thực tế là đã lúng túng đến không biết nói gì cho phải. Bàn tay nhỏ bé run run cột chặt vải trên đùi hẳn, "vụt" đứng lên quay lưng lại.

Âu Dương Khắc tựa hồ còn không biết đại nạn gần trước mắt, hầy còn cười nói: "Văn Nhi, Văn Nhi, nàng sờ ta thật thoải mái. Về sau mỗi ngày đều thay thuốc cho ta có được hay không?"

Diệp Hường Văn nhướng mày, cá giận nói: "Âu Dương Khắc, huynh làm quá rồi!?" Lời tuy như vậy, nàng vẫn không xoay người lại, chỉ lo nướng đùi dê trên lửa.

Âu Dương Khắc cười "Ha ha", ngược lại tiến tới bên người Diệp Hường Văn: "Văn Nhi, Văn Nhi, ta đã từng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng cũng đã sờ qua bắp đùi của ta, chúng ta đây cũng tính là tự đặt chung thân lẫn nhau rồi đúng không? Ta bị thương nặng như vậy, nàng giúp ta thay thuốc, thuận tiện cũng chiếm tiện nghi của ta..." Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Diệp Hường Văn đứng lên, lấy đùi dê từ trên lửa xuống, vung tay vút qua một bên.

"Văn Nhi, cái đùi dê này còn chưa chín mà?" Âu Dương Khắc mê muội hỏi.

"Âu Dương Đại thiếu chủ, huynh ăn quá nhiều rồi, no đến gần chết, cần ăn uống điều độ lại. Cho nên, đđHoaLanNholqđ về sau mỗi bữa huynh chỉ nên ăn một lượng thịt thôi, nếu như muốn ăn nhiều hơn, cũng giống tiểu hồ ly, dùng điều kiện để trao đổi, một lần đổi một miếng thịt." Diệp Hường Văn lạnh

lùng thốt. Hai người hiện tại sống nương tựa lẫn nhau trên đảo, cho nên coi như Âu Dương Khắc miệng mồm ba hoa, nàng không thể đối đãi hẳn quá tệ, nhưng vẫn phải có chừng phật nhỏ nhỏ.

Khuôn mặt Âu Dương Khắc suy sụp: "Ta và con súc sinh kia không nên..."

Diệp Hường Văn cắt đứt nói: "Huynh khinh thường nó?"

Âu Dương Khắc nhớ tới hàm răng băng lãnh dày đặt của nó, bèn ngậm miệng lại.

"Văn Nhi..." Hắn lại thay đổi thành tình cảm dịu dàng.

Diệp Hường Văn hờ hững.

"Văn Nhi, ta ăn nhiều một chút, có thể giúp nàng làm nhiều việc hơn." Âu Dương Khắc tủi thân nói.

"Trên đảo này ngoài săn thú ra, mỗi ngày cơ bản hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi ăn, cũng không có việc khác để làm. Hơn nữa hiện tại, đã có hồ ly hỗ trợ bắt con mồi, huynh cũng không còn tác dụng trong chuyện đó nữa. Cứ như vậy, dù cho huynh chết đói cũng không sao cả." Diệp Hường Văn trả lời.

"Ngoại trừ săn thú, ta còn biết làm rất nhiều chuyện khác, cho nên muôn ngàn lần không thể cắt xén khẩu phần lương thực của ta!" Âu Dương Khắc nói.

Diệp Hường Văn khinh bỉ nhìn về phía hắn: "Vậy huynh nói một chút xem, ngoại trừ ăn ra, huynh còn biết làm gì?"

Âu Dương Khắc quả thực nắm lấy ngón tay rồi đếm: "Bồi nàng nói chuyện."

Diệp Hường Văn hừ lạnh một tiếng.

"Giúp nàng giết con mồi." Đề thêm một ngón tay.

"Hồ ly có thể làm."

"Lúc nàng vui vẻ có thể cùng nàng vui vẻ, lúc nàng không vui có thể dỗ nàng vui, lúc nàng tức giận có thể đánh ta cho hả giận." Âu Dương Khắc cũng không để ý Diệp Hường Văn phản bác, như cũ đề từng ngón tay xuống, "Lúc thấy tình thế không đúng sẽ là người đầu tiên kéo nàng bỏ đi, mỗi ngày cung chịu, đến chết cũng đều đối tốt với một mình nàng, không nói dối lừa nàng, chuyện nàng muốn đều làm cho nàng, luôn quan tâm nàng, vĩnh viễn sẽ không tức giận với nàng, nếu như tiêu hồ ly khi dễ nàng, ta sẽ người đầu tiên đứng ra giúp nàng, " Hắn bỗng ngẩng đầu nhìn Diệp Hường Văn, trong mắt đầy nhu tình, "Dù cho nó có cắn chết ta đi nữa."

Tâm Diệp Hường Văn nhẹ nhàng rung động.

Có thể Âu Dương Khắc chỉ thuận miệng nói một chút, thể nhưng Diệp Hường Văn ngầm nghĩ từ khi quen biết đến hiện tại, mặc dù hắn đã từng giả dối, lại chưa bao giờ lừa dối nàng. Nàng không tìm được điều gì chứng minh lời nói của Âu Dương Khắc là không thật lòng.

Âu Dương Khắc còn chưa nói hết, nhìn nàng tiếp tục: "Nếu sống chết trước mắt, ta có thể nhường lại tia hy vọng đó cho nàng."

Diệp Hường Văn bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh dưới đáy nước, lúc Âu Dương Khắc độ khí cho mình.

Hai phiến môi chạm nhau, là hôn.

Mà nụ hôn của Âu Dương Khắc, cũng là nụ hôn trí mạng đối với bản thân hắn, nếu nổi lên mặt nước muộn một chút thôi, hắn chắc chắn phải chết.

Mặc dù biết Âu Dương Khắc đang cố ý gỡ bỏ phòng ngự trong lòng nàng, nhưng tâm của Diệp Hường Văn vẫn mềm nhũn ra. Nàng ngồi trong chốc lát, mới nói: "Hồ ly không dễ chọc, huynh không nên lại đi chọc giận nó, nếu không... Ta sợ huynh chết cũng không biết tại sao bị chết."

Âu Dương Khắc nghe Diệp Hường Văn nói xong, biết nàng đã tiêu mất con giận, liền đem đuôi dê đã nướng được phân nửa qua, mắt lom lom nhìn nàng.

Diệp Hường Văn phì cười, thấp giọng nói: "Âu Dương Khắc, sao huynh lại tham ăn như vậy chứ." Vừa nói vừa nhận lấy đuôi dê tiếp tục nướng trên lửa.

Âu Dương Khắc thấy gương mặt Diệp Hường Văn đỏ bừng, tươi đẹp như ánh bình minh, dđHoaLanNholqđ sớm xem đến ngây người, đầu còn nghe được miệng nàng nói cái gì.

"Con hồ ly kia, nàng còn dự định tiếp cận nó sao?" Một lát sau, Âu Dương Khắc nằm bẹp trên lớp cỏ ở cửa hàng, hỏi.

"Ta thấy tuy là nó hung dữ, dã tính rất mạnh, nhưng rất nhiều chuyện chúng ta làm không được, nó lại làm khá ung dung. Ta nghĩ, nơi đây nếu thật có xà hồ thảo, hẳn không chỉ có một bụi. Ta còn trông cậy vào nó tìm thêm mấy bụi nữa, nếu không... vết thương trên chân huynh làm sao bây giờ?" Diệp Hường Văn nói.

"Ta thà mặc kệ thương tích trên đùi, cũng không hy vọng nàng và nó có liên quan." Âu Dương Khắc lẩm bẩm nói, "Tốc độ nó thật nhanh, không hợp ý thì muốn giết người, tà tính độc ác còn nhiều hơn so với Đông Tà Tây Độc, quá độc tài chuyên chế."

Diệp Hường Văn cười nói: "Sư phụ ta ngược lại cũng thôi, tại sao huynh lại dùng danh hào "Tây độc" để nói về thúc phụ của huynh vậy? Làm điệt nhi lại nói xấu sau lưng thúc phụ, thật uổng công Âu Dương Phong thương huynh."

Âu Dương Khắc nhắm hai mắt lại, một lát sau lại nói: "Bất kể thế nào, con hồ ly này nhất định là thiên hồ, không thể nghi ngờ."

Diệp Hường Văn nói: "Huynh vừa mới nói trong "Thuyết hồ ly", cũng chưa nói hình dạng thiên hồ thế nào mà? Làm sao huynh biết nó chính là thiên hồ?"

Âu Dương Khắc nói: "Văn Nhi, nàng có nghe qua có con hồ ly nhỏ bằng bàn tay của cô nương lại có năng lực và thái độ bình thản như vậy chưa? Hơn nữa, nơi đây rõ ràng không có tung tích con người, nó lại có khả năng nghe hiểu tiếng người, ngoại trừ thiên hồ, trí thông minh của hồ ly thông thường dù có tốt hơn nữa, làm sao có khả năng này?"

Diệp Hường Văn lắc đầu nói: "Trên đời này có rất nhiều chuyện lạ, chuyện của nó cũng không phải là chuyện duy nhất. Lại nói, hiện tại sợ cũng không tới lượt chúng ta nói có tiếp tục thân cận nó hay không, huynh nhìn không ra là nó chủ động xuất hiện sao?"

Âu Dương Khắc nói: "Là Văn Nhi nướng thịt quá thơm, nó cũng bị hấp dẫn đi tới đây." Đột nhiên mạnh mẽ thở dài một hơi, "Lại dám tới giành thịt với ta, nghĩ tới ta phong lưu phóng khoáng, anh tuấn tiêu sái*, ngọc thụ lâm phong**, tài hoa hơn người, đường đường thiếu chủ Bạch Đà Sơn, cư nhiên lưu lạc tới tình trạng bị hồ ly lấn lướt, thật sự là làm cho người ta phẫn uất."

(* Tiêu sái = siêu dật thoát tục.

** Ngọc thụ lâm phong = cây ngọc đón gió, có nghĩa tương đương với phong lưu tiêu sái, đều để chỉ người tao nhã tuấn tú).

Diệp Hường Văn bĩu môi, nói: "Ta xem, là huynh quá tự tin rồi. Còn ngọc thụ lâm phong? Sợ là khúc cây bị gió bão thổi trôi trên biển thì có? Thôi một cái làm cây ngọc là huynh gây đến tan nát. Người ta là hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, ta thấy thiếu chủ ngài đây càng bị giáng đẳng cấp, thấy thế nào cũng là 'Chó lạc đồng bằng bị hồ ly khinh' nha."

Âu Dương Khắc tĩnh lặng trong chốc lát, mới nói: "Văn Nhi, nàng thật muốn thoát ra ngoài sao?"

Diệp Hường Văn ngạc nhiên hỏi: "Âu Dương Khắc, lẽ nào huynh không muốn trở ra? Âu Dương Phong cùng Quách sư huynh của ta đều sống chết không rõ trên biển, huynh không muốn mau chóng tìm hiểu rõ ràng sao?"

Âu Dương Khắc cười nhẹ vài tiếng, nói: "Thúc phụ ta võ công cao cường, dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện gì. Còn tiểu tử ngốc Quách Tĩnh kia, ngược lại cũng coi là người ngốc có phúc của người ngốc, sẽ không có chuyện không rõ ràng giao mạng tại nơi đó. Hơn nữa hiện tại ta biến thành như vậy, nào còn có tâm tư lo lắng người khác? Chỉ cần có Văn Nhi bên cạnh ta, hai người ở nơi này, không có người khác quấy rầy, cũng xem như là chuyện tốt đẹp."

Diệp Hường Văn cười nói: "Huynh không sợ đám cơ thiếp và các đồ đệ của huynh lo lắng à? Bất quá nói đi cũng nói lại, nếu huynh ra ngoài chậm một chút, cũng có thể bớt một chút tai họa trên đời này đấy."

Âu Dương Khắc cười khê: "Nàng lại nói ta như vậy. Xa xưa có Phật tổ lấy thịt nuôi chim ưng, chi bằng Văn Nhi nàng liều mình theo ta, cũng coi như giải cứu mỹ nữ trong thiên hạ, thế nào?"

Diệp Hường Văn lườm hắt: "Mơ mộng hão huyền! Đầu huynh bị đụng qua, còn của ta vẫn tốt lắm. Ban ngày ban mặt, nghĩ cũng đừng nghĩ." Nói rồi lấy đùi dê từ trên lửa xuống, dùng phi tiêu nhỏ cắt ngang dọc vài cái trên bề mặt, mới một lần nữa đặt lên trên cái giá, tiếp tục nướng.

"Văn Nhi, nàng đã từng yêu người nào chưa?" Âu Dương Khắc đột nhiên hỏi.

Diệp Hường Văn ngẩng đầu kinh ngạc nhìn hắt: "Sao đột nhiên hỏi chuyện này?"

Âu Dương Khắc thân nhiên đáp: "Nghĩ đến thì hỏi thôi."

Diệp Hường Văn trả lời: "Ta hiện tại đã bao lớn đâu? Lời này của huynh thực sự là hỏi nhằm người rồi."

Âu Dương Khắc nói: "Tuổi tác của Hoàng cô nương cũng không lớn, nhưng nàng xem cô ta đối với tiểu tử ngốc kia, nhận định chính là nhận định."

"Hoàng sư tỷ của ta tương lai sẽ là thê tử tốt." Diệp Hường Văn mỉm cười, "Nàng thông minh sắc sảo, lại toàn tâm toàn ý suy nghĩ thay Quách sư huynh. Sư phụ ta được xưng "Đông tà", sinh ra nữ nhi cũng rất giống ông, bề ngoài đều xuất chúng, đều thông minh, đều có một thân "Tà khí", đều là người hơn người, đều tinh thâm ý trọng. Làm kẻ thù của bọn họ đương nhiên sẽ không được tốt, mà người được bọn họ coi trọng, thật đúng là có phúc."

"Cho nên nói, nàng và Hoàng cô nương, thật đúng là một đôi có tính tình quái gở."

"Rõ ràng đang nói Hoàng sư tỷ, đđHoaLanNholqđ tại sao lại kéo tới trên người ta?" Diệp Hường Văn khó hiểu.

"Tiểu tử Quách Tĩnh ngốc nghếch, cả người đàn độn, xem tướng mạo xem lễ tiết xem xuất thân, làm sao cũng không sánh bằng ta, Hoàng cô nương lại chỉ nhìn trộm hắt." Âu Dương Khắc than thở.

Diệp Hường Văn cười: "Huynh còn băn khoăn Hoàng sư tỷ thích người nào à? Hai người bọn họ cho dù có nhiều khó khăn hơn nữa, cả đời này đã nhận định lẫn nhau không thể thay đổi, huynh đừng uổng phí tâm tư trên người nàng ấy nữa."

"Như vậy, Văn Nhi, nàng đang nhớ ai? Tâm tư nàng đang đặt ở nơi nào?" Âu Dương Khắc bỗng nhiên mở miệng hỏi, giọng điệu chăm chú trước đó chưa từng có.

Diệp Hường Văn sững sờ: "Cái gì?"

"Trong lòng nàng có một người." Âu Dương Khắc nói, "Ta muốn biết, rốt cuộc là người nào?"

Diệp Hường Văn bình tĩnh trả lời: "Không biết huynh nói cái gì, kỳ kỳ quái quái." Nói rồi lật cái đùi dê sang mặt bên kia, nhìn ngọn lửa leo lắt nướng một mặt khác, phát ra âm thanh "Xì xì xèo xèo", những chuyện kiếp trước dường như một lần nữa chậm rãi dấy vò trái tim của nàng.

Đúng vậy, trong lòng nàng có người.

Đã từng là thanh mai trúc mã.

Vài chục năm cảm tình.

Có thể, thời gian trải qua lâu như vậy, nàng đã sớm quên đi cái cảm giác phần nộ đầy đau đớn tuyệt vọng. Nhưng nàng vẫn không nghĩ ra, vì sao người bên gối lại muốn phản bội nàng?

Có người nói, muốn thu lấy tâm của một nửa kia, nhất định phải bắt dạ dày của hắn trước. Vì vậy, nàng trở thành đầu bếp nổi tiếng. Có người nói, nữ nhân phải nhớ có thời gian nạp điện cho mình, làm phong phú chính mình, không để cho mình lạc hậu với thời đại. Vì vậy, nàng nỗ lực xem sách, chỉ vì muốn trở thành là nữ nhân có kiến thức, tài năng, ăn nói ưu nhã, cử chỉ phóng khoáng, khéo léo. Có người nói, nữ nhân phải độc lập, không thể dựa vào nam nhân nuôi cơm. Vì vậy, nàng vẫn kiên trì không ngừng công tác, tiền lương một đường nâng cao. Có người nói, nữ nhân phải dịu dàng sắc sảo, không thể mang cá tính nữ cường nhân vào trong gia đình. Vì vậy, ở nhà nàng tuyệt đối sắm vai "Hiền thê", coi như trong công việc bị nhiều tù hèn hơn nữa, nàng tuyệt không biểu lộ trước mặt ông xã dù chỉ là một chút, chỉ tự mình tìm cách phát tiết. Có người nói, lúc nữ nhân có con cái, sẽ quên cảm nhận của ông xã, dưới loại tình huống này, ông xã dễ dàng sa ngã. Vì vậy, nàng vẫn tránh thai theo ý nguyện của ông xã, đơn giản là ông xã nói muốn trải qua thế giới hai người thêm vài năm nữa...

Vì sao, nàng làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại rơi vào kết cục bị lão công và đối thủ bắt tay hãm hại?

"Văn Nhi?" Giọng nói cẩn thận từng li từng tí của Âu Dương Khắc vang lên.

"Chuyện gì?"

"Cái kia... Đùi dê này là cho ta phải không?" Giọng điệu vẫn dè dặt như cũ.

Diệp Hường Văn kinh ngạc quay đầu, lúc này mới phát hiện con hồ ly nhỏ lại một lần nữa đứng trước cửa động.

Bụng nhỏ của nó phình lên, nhưng hiển nhiên cũng không ảnh hưởng đến hành động linh hoạt của nó.

"Ngươi còn muốn ư?" Diệp Hường Văn nghiêng đầu hỏi.

Tiểu hồ ly không động đậy.

Diệp Hường Văn cười nói: "Thịt quay này sẵn còn nóng ăn rất ngon, nếu như để lâu, mất mùi thơm, mùi vị sẽ kém rất nhiều. Nếu ngươi thích thật, lần sau nhớ mang loại hoa ngày hôm nay đến đôi, mỗi lần chúng ta quay thịt ngươi đều có thể qua đây."

Tiểu hồ ly kia nhìn Diệp Hường Văn một chút, xoay người bỏ chạy.

Diệp Hường Văn mới vừa quay đầu, thì thấy Âu Dương Khắc ngồi xuống cười: "Ha ha, Văn Nhi, về sau mỗi ngày nàng đều giúp ta thay thuốc trên đùi sao?"

Nàng nhớ tới chuyện trước đó, không nghĩ tới Âu Dương Khắc lại còn bán khoán chuyện này, không khỏi vừa thẹn vừa giận, dđHoaLanNholqđ quát: "Huynh còn dám nhắc tới việc này?" Nhắc đùi dê mới vừa nướng chín từ trên lửa ném qua hắn, "Trừ ăn ra chỉ biết nghĩ tới mấy chuyện đó, có thể có chút tiền đồ hay không?"

Âu Dương Khắc vừa thấy đùi dê thềm nhỏ dãi đã lâu bị ném tới, vội vàng đưa tay ra đón. Nhưng đùi dê này vừa mới rời lửa, còn nóng rất, hai tay hắn vừa mới đụng tới mặt ngoài, liền rơi vào kết cục giống tiểu hồ ly, kêu thảm một tiếng, buông lỏng hai tay.

Đùi dê bóng nhảy rơi trên đùi hắn, cái người luôn tự xưng là thiếu chủ Bạch Đà Sơn tài hoa không khỏi bị biến thành thiếu chủ quần áo dính đầy dầu mỡ.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Chương 42

Editor: Hoa Lan Nhỏ.

Cả buổi tối Diệp Hường Văn đều không ngủ được.

Tuy là chuyện kiếp trước đã cách rất xa nàng, nàng đã từng cho rằng mình sớm không để nó trong lòng nữa. Nhưng đêm nay, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng tựa hồ thấy được người chồng ở kiếp trước. Không có mình ở bên cạnh, hắn vẫn tươi cười rạng rỡ như cũ, đường làm quan rộng mở.

Có thể hai người thực sự không thích hợp? Bản thân mình cái gì cũng suy nghĩ cho hắn, còn với hắn mà nói, mình thì vốn có cũng được, không có cũng không sao.

Diệp Hường Văn hơi mở mắt ra, bên khóe miệng lộ ra vài tia cười khổ.

Nàng từng cho rằng sẽ có một số người không thể sống thiếu nàng, nhưng tựa hồ không có nàng, mỗi người cũng đều sống rất tốt.

Ngoài động, vang lên một nhạc khúc du dương.

Diệp Hường Văn ngẩn ra, nhìn hướng đối diện, phát hiện cô gái gần cửa hang của Âu Dương Khắc đã không một bóng người.

Đêm khuya, hắn không nằm ngủ lại ra bên ngoài trũng gió* gì chứ?

(* ý nói ADK làm chuyện tào lao).

Nàng lặng lẽ đứng dậy, đi ra khỏi động.

Ngoài động, Âu Dương Khắc ngồi trên một tảng đá lớn đưa lưng về phía nàng. Ánh trăng nhu hòa rơi trên người hắn, càng làm hắn phát ra vẻ phóng khoáng nhẹ nhàng như tiên.

Nếu như không có mình, ban đầu Âu Dương Khắc cũng sống rất tốt chẳng? Trong lòng Diệp Hường Văn đột nhiên xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Âu Dương Khắc nghe được tiếng bước chân phía sau, cũng không quay đầu lại. Đôi môi hắn đặt trên chiếc lá, thổi ra khúc nhạc uyển chuyển có chút đau thương.

Diệp Hường Văn nhảy lên tảng đá lớn, ngồi bên cạnh hắn, không nói tiếng nào.

Một lúc lâu sau, lúc nàng cảm giác mình sắp ngủ, Âu Dương Khắc mới ngừng lại, rút lá cây từ giữa môi ra.

"Văn Nhi, ta thổi thế nào?"

"Ừm, hay lắm. Không nghĩ tới huynh biết dùng lá cây thổi ra âm thanh dễ nghe như vậy." Dưới ánh trăng, tựa hồ Diệp Hường Văn cũng bỏ đi áo giáp có gai như bình thường.

"Cái này từ nhỏ ta đã biết." Âu Dương Khắc khẽ cười nhìn trời, bóng đêm rất sâu, bầu trời bình thường xanh thẳm hiện tại đen kịt, tuy cũng có sao thưa thớt treo trên bầu trời, "Thức phụ ta nói, là mẫu thân dạy ta khi còn bé, nhưng căn bản ta không nhớ nổi chuyện như vậy, ta cũng không có bất kỳ hồi ức gì về mẫu thân, ngoại trừ bức họa kia."

Diệp Hường Văn nghĩ về về tình tiết trong "Xạ Diêu", nhưng cuối cùng vẫn không nhớ nổi mẫu thân của Âu Dương Khắc có dáng vẻ thế nào, có lẽ là nàng không hề chú ý tới, hoặc có lẽ là Kim tiên sinh căn bản không nhắc tới?

Nhưng bất kể nói thế nào, dù sao Âu Dương Khắc vẫn có Âu Dương Phong cung chịu đựng tưng. Âu Dương Khắc không biết, nàng lại biết, kỳ thực hắn chính là hài tử do Âu Dương Phong thông gian cùng tẩu tử sinh ra, bên ngoài bọn họ là chú cháu, kì thực lại là cha con.

"Mẫu thân của huynh nhất định rất đẹp phải không?" Diệp Hường Văn thấp giọng hỏi. Đây là ý nghĩ chân thật của nàng, Âu Dương Khắc mũi cao mắt sâu, nổi bật là gương mặt và mắt mang vẻ khá đặc trưng của người Tây Vực, hơn nữa không thể nói rõ là đẹp cỡ nào, chỉ biết khuôn mặt của Âu Dương Khắc tuần nhã*, khí chất cũng hơn người.

(*Tuần nhã = Trẻ đẹp lịch sự).

Âu Dương Khắc nói: "Mẫu thân ta không phải người Tây Vực, nghe thức phụ ta nói, nàng vốn là người Trung Nguyên."

Diệp Hường Văn "A" một tiếng thật thấp. Chuyện này nàng ngược lại không rõ, thảo nào Âu Dương Khắc không hoàn toàn mang vẻ đặc thù của người Tây Vực, chắc do bề ngoài mang vẻ di truyền trội hơn từ mẫu thân của hắn?

"Văn Nhi còn ấn tượng gì về phụ mẫu của nàng không?" Âu Dương Khắc hỏi.

Diệp Hường Văn đáp: "Ấn tượng rất mơ hồ. Dù sao, những chuyện đó đã quá xưa rồi, mà khi đó ta còn bận bịu kiếm kế sinh nhai, không có thời gian bi

thương vì cha mẹ rời đi." Nàng nói vậy nhưng lại là lời nói thật, lúc đầu nàng cũng không có tình cảm gì với phụ mẫu của thân thể này, hơn nữa một tiểu cô nương mười tuổi thật không có quá nhiều kỷ ức có thể nhớ được. Mà đối với cha mẹ kiếp trước, lúc thì thể bọn họ còn ấm, đám chú bác cậu đi cũng đã thương nghị phân chia gia sản và công việc của nhà nàng. Diệp Hường Văn tuổi còn nhỏ đã sớm bị nhét cho một khoản tiền rồi thôi, cũng không có bất kì người lo lắng nàng sống hay chết nữa.

Khi đó, may mà anh trúc mã* sát vách thường xuyên chăm sóc nàng, mới không để cho nàng rơi vào kết cục chết đói, do đó từ nhỏ nàng đã có một ý niệm trong đầu "Chỉ có anh trúc mã là người tốt nhất". hoaĐQLQĐlanhỏ Ý niệm này lúc mới bắt đầu vô cùng mờ nhạt, nhưng theo năm tháng đã lớn dần lên, dần dần chuyển thành tình cảm.

(*Trúc mã trong cụm từ 'thanh mai trúc mã' chỉ những cặp đôi trai gái chơi với nhau từ nhỏ đến lớn).

Ngoại trừ anh trúc mã sát vách, kiếp trước Diệp Hường Văn chẳng động lòng với người thứ hai nào nữa.

Trúc Mã đã là tình yêu của nàng, cũng là tất cả của nàng, khi đó nàng hơn mười tuổi đã xem hấn thành trụ cột thế giới của nàng.

Nàng chẳng bao giờ nghĩ tới, anh trúc mã khi còn bé đã mang ấm áp đến cho nàng, lúc trung niên lại hung hăng cho nàng một đao.

Đây chính là nhân sinh*.

(*Nhân sinh = đời người, cuộc sống).

Âu Dương Khắc trông thấy khuôn mặt hơi thương cảm của Diệp Hường Văn, đột nhiên nói: "Văn Nhi, nàng còn chưa đi tới núi Bạch Đà phải không?"

Diệp Hường Văn kỳ quái liếc hẩn một cái: "Đương nhiên chưa rồi. May mắn chưa có đi qua, nếu không.. Đụng tới nam nhân đào hoa như huynh, không có gì cũng thay đổi thành có gì rồi."

Mặc dù Âu Dương Khắc không rõ hàm ý "Nam nhân đào hoa" lắm, nhưng đại khái cũng không phải lời hữu ích gì, hẩn ngược lại không phản bác, chỉ nói: "Phong cảnh trên núi Bạch Đà kỳ thực rất đẹp, mặc dù lạnh chút, trên núi bị tuyết che phủ suốt năm, trong vòng ngàn dặm, cũng không thiếu thảo được quý hiếm. Đáng quý nhất là mấy cái ôn tuyền* trong núi, khí trời càng lạnh, nơi đó càng nóng."

(*Ôn tuyền = suối nước nóng).

"Ôn tuyền?" Diệp Hường Văn quả nhiên có hứng thú, "Nghe nói có nơi ôn tuyền có thể luộc trứng gà, ôn tuyền nơi đó của các người có thể nấu không?"

Âu Dương Khắc bật cười: "Văn Nhi, trong đầu nhỏ của nàng đang suy nghĩ cái gì vậy? Nhắc tới ôn tuyền, nàng lại nghĩ đến trứng gà trước tiên?"

Diệp Hường Văn thất vọng: "Không thể nấu sao?"

"Đại khái không thể. Về cơ bản chúng ta đều dùng để tắm rửa, có người nói nước nơi đó rất tốt cho da, nàng xem cơ thiếp của ta đi, da mỗi người đều rất khỏe mạnh, đều là nhờ tốt do ôn tuyền mang đến. Nhưng Văn Nhi da nàng trời sinh đã tốt như vậy, thực sự là khó có được." Âu Dương Khắc nhìn kỹ nàng một hồi, mới nói.

Diệp Hường Văn hỏi: "Nơi huynh ở là núi tuyết sao? Không phải Tây Vực là đại mạc sao?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Người nào nói cho nàng biết ta ở đại mạc? Núi Bạch Đà tỉnh Vân Nam ở hướng Tây, nếu nàng đi Vân Nam rồi, tùy tiện tìm một nhà dân bản địa hỏi thăm, bọn họ đều sẽ nói cho nàng biết vị trí của núi Bạch Đà. Đương nhiên, biết là một chuyện, có thể lên hay không lại là một chuyện khác." Nói đến đây, Âu Dương Khắc mang vẻ mặt đắc ý. Bất kể nói thế nào, tên của Âu Dương Phong vang vọng Tây Vực, cho nên người Vân Nam đều biết người trên núi Bạch Đà không dễ chọc, đơn giản không đi lên được.

Diệp Hường Văn nói: "Xem bộ dáng huynh này, thật giống như rất tự hào? Bất quá chỉ là bọn răn độc mà thôi."

Âu Dương Khắc vừa khề nhếch đầu một cái đã bị đập xuống. (Ý như bị tạt nước lạnh).

"Âu Dương Khắc, đàn ông các huynh có phải đều giống như huynh vậy hay không, thấy mặt một người thì yêu một người? Cho dù người cũ tốt đến mấy cũng vào không vào mắt các người được? Vì sao người trên đời đều không ai giống như Quách sư huynh vậy nhỉ?" Diệp Hường Văn thấp giọng nói.

Âu Dương Khắc nhìn Diệp Hường Văn một hồi, mới nói: "Văn Nhi, người trên đời ngàn ngàn vạn vạn, mỗi người khẳng định đều không giống nhau. Điều sẽ không giống ta, cũng chắc chắn đều không giống như tiểu tử ngây ngô Quách Tĩnh." Nói rồi hẩn dừng một chút, thần sắc trên mặt lại hiện lên vài phần xấu hổ, "Kỳ thực trước đây ta cũng không giống như hiện tại."

"Cái gì gọi là 'Không giống hiện tại'? Không có hảo sắc giống hiện tại? Hay là không có tiến bộ giống như hiện tại?" Diệp Hường Văn nghiêng đầu nhìn Âu Dương Khắc một hồi.

Âu Dương Khắc ngửa đầu nhìn ánh trăng trên trời, một lát sau mới nhẹ nhàng nói: "Ta nhớ có một năm, vào lúc ta mới mười mấy tuổi, tắm trong ôn tuyền trên núi Bạch Đà, lúc này thúc phụ phái thị nữ của hẩn tới tìm ta, khi đó ta phải đứng lên mặc quần áo, hoaĐQLQĐlanhỏ thấy cô nương kia, ta sợ đến lập tức từ trong ôn tuyền nhảy ra, hét to rồi chạy mất. Tuy là trời đông giá rét, khi đó ta lại khấn trương đến thấy không đến lạnh, kết quả...", "Hẩn ho khan một cái sau đó mới tiếp tục nói, "Khi đó thật nhiều người đều thấy ta không mặc y phục bỏ chạy về phòng."

Diệp Hường Văn bật cười, nói: "Thật không nghĩ tới, Đại thiếu chủ phong lưu hào phóng của chúng ta cũng có lúc ngây thơ như vậy? Sau đó thì nữ kia thế nào?"

Âu Dương Khắc nói: "Sau khi thúc phụ biết chuyện này đã nói với ta, 'Điệt nhi yên tâm, coi như con bị hắt thầy nữ nhân xem qua, con vẫn trong sạch như cũ'. Lần đó quá khiếp sợ, thế nên đến hiện tại ta vẫn nhớ rõ ràng. Đại khái một tháng sau, thúc phụ thưởng người thị nữ đó cho ta, nói nàng vẫn còn là cô nương tốt, cũng là người biết nghe lời, bảo ta đối xử tốt với nàng. Ta thu nàng bên người, xem như nàng là cô nương đầu tiên của ta."

Diệp Hường Văn hỏi: "Là một trong những cơ thiếp hiện tại của huynh à?"

Âu Dương Khắc lắc đầu, thấp giọng nói: "Không phải, sau đó nàng bị bệnh, không trị được, đã chết rồi. Lại nói, trong hết thầy cơ thiếp của ta, dường như ta vẫn thích nàng nhất."

Diệp Hường Văn thấy biểu tình của Âu Dương Khắc, đáng vẻ rõ ràng có chút thốn thức thần thờ, trong bụng nghĩ: "Thì ra cũng không thể nói Âu Dương Khắc hoàn toàn không có tình cảm."

Lúc này Âu Dương Khắc cũng xoay đầu lại, cười nói với nàng: "Văn Nhi có chuyện thú vị gì không, không bằng cũng kể nghe một chút?"

Diệp Hường Văn đáp: "Chuyện thú vị ư? Ta nghĩ nói đó là chuyện xấu càng thích hợp hơn."

"Chuyện xấu? Đó là gì?" Âu Dương Khắc khó hiểu.

Diệp Hường Văn cắn cắn ngón tay, trầm ngâm nói: "Ta cũng không thể nói rõ lắm, đại khái là những chuyện lúc phát sinh khiến người ta cảm thấy rất xấu hổ, không còn mặt mũi, nhưng sau này nhắc lại chỉ cảm thấy buồn cười thôi?"

Âu Dương Khắc cười nói: "Lời như vậy ngược lại có chút thuyết phục, như vậy Văn Nhi có chuyện xấu gì có thể kể không?"

Diệp Hường Văn trả lời: "Ta mới không ngốc nói ra để cho huynh chê cười đâu."

Âu Dương Khắc nói: "Này thì có là gì? Không bằng ta lại kể một chuyện khác cho Văn Nhi nghe." Nói rồi suy nghĩ một hồi, mới nói tiếp, "Nhớ lúc ta vừa thu thị nữ kia không bao lâu, có một lần một vài khách mời tương đối có thân phận lên núi Bạch Đà, còn mang theo gia quyến. Lúc mấy nữ tử kia xuống xe, ta đang đứng bên cạnh, lại bị gió thổi cát vào mắt, khiến cho con mắt nháy liên tục, muốn tống hạt cát ra ngoài. Kết quả vừa vặn nữ tử trong chiếc xe kia xuống tới, nàng có vẻ lớn hơn ta vài tuổi, trực tiếp đưa mắt nhìn ta. Sau đó nàng 'A' một tiếng rồi chạy mất, lúc đó ta còn không biết chuyện gì đã xảy ra, sau lại thấy người dưới chân núi muốn lấy lòng nữ tử sẽ nháy mắt như vậy, ta mới biết được thì ra nàng xem ta là tên vô lại háo sắc. Sau đó, mỗi lần nàng lên núi, ta đều ấn núp nàng."

Diệp Hường Văn đã cười nghiêng ngả, chỉ vào Âu Dương Khắc nói: "Âu tiểu yêu, thì ra huynh cũng có lúc mất mặt như thế. Uống công huynh còn tự xưng là phong lưu phóng khoáng, thật là hoàn toàn đối lập nha!" Vừa nghĩ tới phiên bản Âu tiểu yêu thu nhỏ đứng bên cạnh xe hướng về phía một cô gái kia nháy mắt ra hiệu, nàng liền không nhịn được muốn cười, tâm tình bi thương trước đó không biết bay tới nơi nào.

"Văn Nhi, Văn Nhi, nàng có chuyện buồn cười gì không, kể nghe một chút có được hay không?" Âu Dương Khắc thấy nàng cười đến hải lòng, mượn cơ hội mở miệng nói. Lúc ở chung với Diệp Hường Văn, nàng rất ít khi chủ động mở miệng nói chuyện với mình, hẳn ngoại trừ biết nàng xuất thân từ Ngưu gia thôn đồng thời là một tay làm thức ăn ngon ra, cũng không biết nhiều hơn nữa.

Diệp Hường Văn nghĩ một hồi, mới nói: "À, tốt xấu gì cũng đã nghe hai chuyện của huynh, ta cũng kể một chuyện của ta cho huynh nghe. Nhưng mà huynh để cho ta suy nghĩ một chút nên nói như thế nào, với lại nếu huynh nghe mà không hiểu, thì coi như ta từng nằm mộng, trong mộng ta trải qua những chuyện đó là được rồi."

Không phải nàng không có chuyện xấu, mà là rất nhiều chuyện sợ nói ra Âu Dương Khắc nghe cũng không hiểu.

Nói thí dụ như lúc nàng lên đại học, có một lần đi ATM rút tiền, lúc cầm tiền về vừa đi vừa đếm, đếm tới sung sướng. Kết quả đi chưa được mấy bước, trước mắt nàng tối sầm lại. Thì ra, lúc đó trường học của nàng sửa cống thoát nước, cái nắp cống kia còn chưa kịp để lại chỗ cũ, nàng trực tiếp rơi xuống phía dưới. May mắn là bên cạnh có hai cậu nam sinh nhìn thấy, giúp kéo nàng lên. Lúc ấy cả khuôn mặt nàng đều xấu hổ đến chuyển sang màu đỏ, vọt thẳng về ký túc xá. Đến ngày hôm sau khi nàng đi học, hoa ĐLQĐlanhỏ phát hiện tất cả đường dọc theo nắp cống thoát nước đều bị tô màu đỏ tươi, trên mặt đất bên cạnh cũng dùng màu đỏ ghi rõ: "Nắp cống thoát nước, cẩn thận!"

Thì ra chuyện nàng rơi vào trong đường cống ngầm đã truyền khắp toàn trường.

Nhưng làm sao nói với Âu Dương Khắc chuyện nữ tử hiện đại cũng có thể đến trường? Làm sao giải thích ATM và tiền giấy với hắn? Còn có cống thoát nước cùng nắp cống, dù nàng kể ra, tin tưởng hắn cũng không biết nàng đang nói cái gì.

Âu Dương Khắc khẽ cười nói: "Ta đâu cần tốn công, Văn Nhi. Việc không nên hỏi, ta tự sẽ không hỏi."

Diệp Hường Văn nhìn hắn, thấp giọng nói: "Nếu như huynh luôn như vậy thì tốt biết bao." Hai người yên ổn tùy ý nói, không cần quá mức đề phòng đối phương, cũng không liên quan đến tình yêu nam nữ.

"Luôn thế nào?"

Diệp Hường Văn cũng không đáp lại hắn, chỉ nhìn trời nghĩ một hồi, mới nói: "Có một lần, ta mơ thấy ta đi tái ngoại*, thấy nam tử tái ngoại vừa anh tuấn

lại đẹp trai."

(*Tái ngoại = nước ngoài).

Âu Dương Khắc chen miệng nói: "Chính là nằm mơ thấy đi đến núi Bạch Đà của ta chăng? Văn Nhi, kỳ thực bất luận là núi Bạch Đà hay là Trung Nguyên, ta chính là một người anh tuấn bậc nhất rồi."

Diệp Hường Văn lườm hần một cái, tiếp tục nói: "Bộ lạc kia có một phép tắc, khi có khách nhân đến, bọn họ sẽ tổ chức tiệc tối và lửa trại nghênh tiếp. Trong buổi lửa trại, có rất nhiều mỹ nữ tái ngoại nhiệt tình mời khách nam cùng khiêu vũ, hoặc là nam tử tái ngoại mời nữ khách cùng nhảy nhau. Lúc đó có một nam tử khôi ngô tuấn tú đi tới trước mặt của ta, cúi người xuống mời ta tham gia, còn hơi cười hướng về phía ta. Khi đó ta rất hưng phấn, kết quả mở miệng cười quá lớn, khiến thật nhiều nước bọt không khống chế được chảy ra, theo môi ta rơi một giọt xuống. Nụ cười của nam tử tái ngoại kia lập tức trở nên cứng ngắc, cuối cùng chạy mất."

Khuôn mặt của Diệp Hường Văn có chút uể oải, sự kiện kia là nàng từng trải qua lúc đi du lịch Tây Tạng, lúc đó trúc mã của nàng còn pha trò nói nàng rõ ràng si mê soái ca dân tộc Tạng đến mờ mắt, còn hù người ta bỏ chạy.

Âu Dương Khắc tròn to mắt nhìn Diệp Hường Văn, gật đầu nói: "Văn Nhi, may mắn chỉ là giấc mộng."

Diệp Hường Văn đáp lại: "Đúng vậy, may mắn chỉ là giấc mộng." Mặc dù là chuyện mình trải qua ở kiếp trước, nhưng là đối với mình mà nói, tất cả sớm đã thành không, có khác gì giấc mộng đâu?

Ngáp một cái, Diệp Hường Văn cảm thấy mí mắt có chút dính lại.

"Văn Nhi, trở về ngủ một hồi nữa nhé? Từ giờ cách bình minh vẫn còn sớm lắm." Âu Dương Khắc nói.

Diệp Hường Văn lắc đầu: "Trở về ta ngủ không được. Âu Dương Khắc, ta còn chưa hỏi huynh, hơn nửa đêm sao huynh còn chạy đến đây thổi lá cây? Dây thần kinh nào không được bình thường vậy?"

Âu Dương Khắc không nói chuyện, hần trông thấy mí mắt Diệp Hường Văn càng ngày càng nặng, đến cuối cùng cũng lim dim, hần mới nhẹ nhàng nói: "Ta thấy nàng tựa như gặp ác mộng, lại không dám gọi nàng tỉnh lại, sợ sẽ hù dọa đến nàng. Sau lại nghĩ nếu như thổi chút từ khúc cho nàng nghe, nói không chừng ác mộng của nàng sẽ biến thành mộng đẹp," hần cười cười, "Nào biết ngược lại làm nàng thức giấc."

Diệp Hường Văn ngẩn ra, buồn ngủ cũng tiêu tan không ít.

Thì ra, chuyện mình gặp ác mộng hần đều để vào mắt, đồng thời còn vì mình mà suy nghĩ.

Nàng thở dài: "Âu tiểu yêu, nếu như chúng ta là bằng hữu thì tốt biết bao nhiêu." Đáng tiếc, hai người, cuộc đời này không thể nào làm người yêu, cũng không có khả năng làm bằng hữu.

Âu Dương Khắc nghe nàng nói xong, cười nói: "Văn Nhi, nàng lại nói như vậy nữa rồi. Có làm bằng hữu hay không thì có thể làm được gì? Mọi chuyện trên đời đều coi trọng một chữ "Duyên", không cưỡng cầu được." Mà ta, ta lại tin tưởng, nàng nhất định là thể tử của ta.

Diệp Hường Văn không đáp lại, chỉ đứng lên nói: "Ta về ngủ trước đây, huynh cũng sớm nghỉ ngơi chút đi, không cần trấn thủ bên ngoài thổi từ khúc đâu."

Âu Dương Khắc cũng đứng dậy theo, ưỡn mặt lên nói: "Văn Nhi, nàng xem mấy ngày nay ta đều rất nghe lời."

"Không sai, thì sao nào?" Diệp Hường Văn quay đầu hỏi.

"Cái đó..." Âu Dương Khắc nâng khuôn mặt lên, "Thương cho ta một nụ hôn nhé."

Diệp Hường Văn nhướn mày, đá một cước.

Tuy Âu Dương Khắc có khả năng tránh thoát, nhưng vẫn như cũ dính một cước của nàng, lập tức từ trên tảng đá lớn rớt xuống, nằm trên mặt đất thành hình chữ đại (大).

Diệp Hường Văn nhảy xuống mặt đất bên cạnh hần, nói: "Đáng đời, Âu tiểu yêu. Mới vừa nghiêm chỉnh được một hồi, hoaDBLQĐlannhỏ giờ lại không đứng đắn rồi đúng không?"

Âu Dương Khắc cười khò, vừa muốn mở miệng nói, chợt khép lại.

Diệp Hường Văn cũng chú ý tới trong bụi cỏ phía trên hần, tựa hồ có sự chuyển động gì đó.

Hai người khần trương liếc nhau, Âu Dương Khắc lặng lẽ đứng lên, tay trái vén bụi cỏ ra. Trong lòng hần chuẩn bị kỹ càng, tay phải dùng lực, chỉ cần có gì không đúng, một chương từ tay phải sẽ lập tức đánh ra.

Con tiểu tiểu hồ ly nằm ngay gần úp sấp trong bụi cỏ, đầu nhỏ thật sít sao chen trên mặt đất, miệng nhỏ giương rất lớn, ba cái móng vuốt đều mở ra hướng về bốn phía, chỉ còn một con chân trước không ngừng dậm đất, bộ dáng kia rất giống một người vừa dậm đất vừa không tiếng động cười to.

Hai người không còn gì để nói, đầu của Diệp Hướng Vãn tràn đầy hắc tuyến.

Rõ ràng hai người còn sống sờ sờ, lại bị một con vật trốn trong bụi cỏ nhìn lên chê cười là sao...

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bếp Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 43

Diệp Hướng Vãn nhìn hồi lâu, chỉ thấy con hồ ly nhỏ nằm úp sấp, chân sau đầm đất trong phút chốc, bỗng trở mình, bụng nhỏ hướng lên trên, một cái móng vuốt màu bạc làm tư thế tiếp tục đầm đất, chân sau còn run lên rồi đập một cái, trong miệng phát ra tiếng hấp khí bén nhọn ngăn ngủi.

Bộ dáng kia thấy thế nào cũng giống một người đang cười nghiêng ngả.

Diệp Hướng Vãn nhẹ nhàng vươn tay, đặt tiểu hồ ly vào trong lòng bàn tay. Tiểu hồ ly kia tròn mắt nhìn hai người trước mặt một chút, rõ ràng đang run rẩy mà đuôi một cái móng vuốt chỉ hướng Âu Dương Khắc, một cái móng vuốt khác còn không ngừng đầm vào tay nâng.

Mặt Âu Dương Khắc đen giống như đáy nồi, đưa tay về phía con hồ ly nhỏ.

Phản ứng của tiểu hồ ly lại tương đối nhanh nhạy, nghiêng người nhanh chóng đứng dậy trong lòng bàn tay của Diệp Hướng Vãn, trông mắt hẹp dài hơi hip, chột hướng Âu Dương Khắc muốn cắn một cái, nào còn hình dáng đầm đất cười to như kẻ dở hơi vừa rồi?

Âu Dương Khắc vội vàng rút tay về, hán cũng không muốn trên người lưu lại vật kỷ niệm gì của con súc sinh này.

Tiểu hồ đứng yên trong khoảnh khắc, đột nhiên xê dịch trong lòng bàn tay Diệp Hướng Vãn, lại tiếp tục một chân chỉ Âu Dương Khắc, một chân đầm đầm, miệng nhỏ ngoác ra rồi khép lại.

Diệp Hướng Vãn xạm mặt nói: "Nó chê cười huynh."

Âu Dương Khắc lắc đầu một cái: "Ta không thấy vậy." Nói rồi xoay người đi vào trong động.

Nếu không thể trâu vào, vậy nhắm mắt làm ngơ là được.

Chỉ còn lại một mình Diệp Hướng Vãn ngẩn ngang trong gió: Hai tên này nhìn thế nào cũng giống như một cặp dở hơi nha!

Bởi vì nửa đêm lẫn qua lẫn lại, buổi sáng Diệp Hướng Vãn thức dậy muộn hơn so với bình thường. Nàng thu thập xong, đứng ở trước cửa động, chờ xem điểm tâm của ngày hôm nay.

Từ có con "Hồ ly bá vương" này, bọn họ rốt cuộc không cần tự ra tay săn mỗi nữa.

Xa xa một có chấm đen đi tới, xem hình dạng lại có mấy phần giống con người.

Diệp Hướng Vãn thực sự kinh ngạc, lẽ nào nơi đây còn có người khác ở hay sao?

Đội điểm đen đi đến gần một chút, nàng mới nhìn ra, thì ra không phải người tới, mà là một con khi.

Bữa sáng ngày hôm nay là thịt khi ư?

Cái này... có hơi khó khăn một chút đây?

Dù nói thế nào cũng là động vật gần giống con người, nàng tự hỏi thật đúng là không thể nào hạ thủ được.

Đến lúc con khi đến cửa động, nàng mới nhìn ra trong một cái chân trước của con khi còn kéo một cái cánh mảnh nhỏ mềm dẻo, trên đó còn xuyên từng con cá tươi.

Con hồ ly nhỏ kia đứng trên vai con khi, thỉnh thoảng phát ra một tiếng động thúc giục trầm thấp, tựa hồ đảm nhiệm chức vụ chỉ huy.

Con khi ném cánh cây xuyên đầy cá trước mặt Diệp Hướng Vãn, rồi nom nớp lo sợ đứng một bên, cái loại biểu tình kinh sợ trên mặt này thoát nhìn cùng loài người giống hệt như nhau.

Diệp Hướng Vãn không đành lòng nói: "Cảm ơn ngươi, ngươi có thể đi rồi."

Hồ ly nhỏ phát ra tiếng kêu, con khi lập tức trốn đi.

Sau mấy lần rơi vào trong nước suýt chút nữa chết đuối, Diệp Hường Văn đã mơ hồ sợ hãi đối với nước, vì vậy kiên quyết không chịu đi bắt cá dưới sông. Nàng nghĩ Âu Dương Khắc đồng dạng không có kỹ năng bơi, tâm lý đại khái cũng không khác mình là mấy, nên vẫn không ép buộc hắn, cho nên trong khoảng thời gian này hai người ăn uống đều là dê núi và thỏ hoang, nàng sớm có điểm chán ngán rồi.

Hiện tại vừa nhìn thấy cá tươi đưa tới, tinh thần Diệp Hường Văn không khỏi dao động. Nàng nhắc lấy cá để qua một bên làm cho sạch sẽ, hồ ly nhỏ bên kia lại lặng lẽ chạy mất.

Đến khi cá trên lửa tỏa ra mùi thơm, hồ ly nhỏ mới xuất hiện một lần nữa. Nó vẫn như cũ duy trì khoảng cách nhất định một bên Âu Dương Khắc, trong miệng ngậm một đóa xà hổ thảo đang nở rộ.

Diệp Hường Văn đặt cá nướng thơm ngào ngào ở một chỗ không xa trước mặt nó, hồ ly nhỏ lập tức nhảy qua đây, cắn đầu tiên cá nướng chạy ra cửa động rồi không thấy bóng dáng nữa. Nàng nhặt xà hổ thảo lên, đặt trên đám cỏ trải giường.

Âu Dương Khắc khẩu vị rất lớn, sau khi một mình ăn hết mấy con cá nướng, hắn còn liếm môi nhìn cá tươi đang nướng trên lửa. Tuy tay nghề của Văn Nhi rất tốt, nhưng thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị càng có thể làm cho người thêm ăn.

Như vậy liên tiếp ba bốn ngày, mỗi lần đến giờ làm cơm, sẽ có động vật tự động do tiểu hồ lừa tới, dâng thịt tươi dưa và trái cây. Mà bản thân hồ ly nhỏ thì dùng chút đồ quý hiếm tới trao đổi thịt nướng cùng Diệp Hường Văn.

Bắt đầu hai ngày nay nó đều đưa xà hổ thảo, sau lại dần dần xen lẫn thứ khác, nói ví như thứ quả màu đỏ không biết tên dài bằng đầu ngón tay. Về trái cây, Diệp Hường Văn vốn không dám ăn bậy, rất sợ có độc, nhưng hồ ly nhỏ này vẫn nhảy trên mặt đất kêu không ngừng, còn làm ra tư thế đặt trái cây gần bên mép.

Diệp Hường Văn bị cuốn lấy không có cách nào, liền cắn một chút trái cây ném thử, chỉ cảm thấy ngọt ngào ngon miệng, đơn giản một hơi nuốt vào toàn bộ. Chỉ một lúc sau, trong bụng nàng tựa hồ khuếch tán một loại nhiệt khí, làm cho ấm áp thoải mái, chỉ là trừ cái đó ra cũng không có dị trạng nào khác nữa.

Hồ ly nhỏ cùng Diệp Hường Văn bởi vì thịt quay mà quen biết, cũng bởi vì thịt quay mà ngày càng thân cận, đến cuối cùng nàng thậm chí có thể thuận tiện sờ đầu nó lúc cho nó thịt, hoặc là gãi cằm nó, nó cũng không hề tỏ ý chống cự. Âu Dương Khắc đã từng thử muốn biểu hiện thân cận giống như nàng với tiểu hồ, không nghĩ tới nó lại lập tức thay đổi sắc mặt, nhe ra hàm răng đầy đặc mà uy hiếp hắn.

Âu Dương Khắc chỉ đành hậm hực nói: "Không có mắt." Một bên không cam lòng ngồi xa một chút.

Hôm nay, lúc Diệp Hường Văn thức dậy lần nữa, lại không thấy nguyên liệu nấu ăn dâng tới ngoài động.

Bọn họ chờ trong chốc lát, như cũ không chờ được nguyên liệu nấu ăn. Âu Dương Khắc nhìn trời đã sáng choang, liền bảo hai người cùng đi săn thú.

Bởi vì mấy ngày nay, mỗi ngày hồ ly nhỏ đều đưa nguyên liệu nấu ăn đến, Diệp Hường Văn lại bảo nó trao đổi xà hổ thảo giúp hắn chữa vết thương trên chân, hắn đã thiếu một ân tình rất lớn với một người một hồ này, hồ ly nhỏ rõ ràng biết điểm này, ngày càng vênh vào tự đắc trước mặt hắn. Nếu như không biểu hiện một chút công dụng của hắn, hắn lo lắng một ngày nào đó Diệp Hường Văn sẽ thật sự bỏ rơi hắn.

Diệp Hường Văn lại nghĩ đến một chuyện khác.

Tiểu hồ này rất rõ ràng là bá chủ một phương trong cốc, cho nên mỗi ngày những động vật tự động đưa tới cửa mặc dù sợ run, lại như cũ không thể không ngoan ngoãn đứng yên mặc người ta chém giết. Hơn nữa nó đã nghiệm với tay nghề của nàng, nếu như không phải có gì ngoài ý muốn, căn bản sẽ không không xuất hiện ở nơi đây. Nàng còn nhớ rõ, thậm chí lúc nửa đêm nó vẫn nằm úp sấp trong bụi cỏ rình coi nàng và Âu Dương Khắc.

Hải xà hổ thảo không dễ, có độc xà thủ hộ, đa số ở nhưng nơi mà người có công lực cao cường cũng khó có thể đến, nếu không... mấy ngày nay nàng đã quen thuộc hoàn cảnh trong cốc, không có khả năng vào ngày đó chỉ thấy một đóa trên vách đá, còn lại khắp nơi cũng không tìm ra được.

Tiểu hồ ly thân thủ nhanh nhẹn, có thể đơn giản tìm được xà hổ thảo đưa tới, chỉ chuyện đó mà nói, bọn họ kỳ thực đã thiếu ân tình của nó. Diệp Hường Văn sờ đi lập ra quy định, muốn nó dùng đồ vật để đổi, ban đầu do sợ nó là một con súc sinh mà muốn cười trên đầu nàng và Âu Dương Khắc, sau lại dần dần chất chứa tâm tư muốn thu phục nó.

Dù sao, công phu quyền cước của nàng tuy được truyền từ Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công, do nội tức không mạnh nên cũng không có công dụng to lớn gì. Một động vật hoạt động nhanh như tia chớp và lực công kích lại vô cùng lớn đối với nàng mà nói có vẻ rất quan trọng, hiếm có nhất là ngoại hình của tiểu hồ đáng yêu nhỏ nhắn xinh xắn, bình thường có thể nấp trong tay áo mà không bị người phát giác, coi như bị phát hiện cũng sẽ không có bao nhiêu người tận lực đề phòng nó, vì vậy dùng để phòng thân là không thể tốt hơn.

Đã nhiều ngày tận lực thân cận với nó, nỗ lực của nàng không phải không có hiệu quả.

Nhưng vì sao ngày hôm nay tiểu hồ ly không có tới?

Khả năng lớn nhất là có vật gì ngăn trở nó.

Có thể ngăn cản một con bá vương, sợ chi là một con bá vương khác mà thôi?

Hồ ly nhỏ lợi hại hơn nữa, lại tựa hồ quen thói với độc lai độc vãng*. Nơi đây độc trùng mãnh thú không ít, nghĩ đến cũng không phải chỉ có thể có nó một con cáo nhỏ phát triển an toàn.

(*Làm cái gì cũng một thân một mình không cần người trợ giúp).

Nghĩ như vậy, Diệp Hướng thuận miệng nói: "Chúng ta đi tìm tìm nó nhé."

Âu Dương Khắc không hiểu hỏi: "Tìm nó? Không cần đâu? Nàng xem nó chạy nhanh như vậy, ngay cả ta đều tránh không kịp, đâu thể nào có vật gì thương tổn được nó?"

Diệp Hướng Văn đáp: "Huynh quên rằng mấy ngày nay tất cả thảo dược đắp vết thương trên chân huynh đều do nó đưa tới à? Có người nói loại thảo dược này mỗi một bụi cây đều có độc trùng canh chừng bên cạnh, ta sợ là mấy thứ đó không đi chọc giận nó, nó lại chủ động chọc tới bọn kia."

Âu Dương Khắc nói: "Nói không chừng chỉ là ngủ quên hoặc là ăn thịt nướng đến no nên chán ngán rồi, chỉ là một bữa chưa có tới mà thôi, không tính là cái gì."

Diệp Hướng Văn nghiêng răng u ám nói: "Xem ra Đại thiếu chủ núi Bạch Đà của chúng ta đã chán ăn thịt nướng của tiểu nữ tử rồi, vậy dứt khoát ăn chay mấy ngày thôi."

Âu Dương Khắc rên một tiếng: "Văn Nhi, Văn Nhi, chúng ta hiện ở đi bắt động vật hoang dã, ăn xong bữa sáng rồi đi tìm tiểu hồ ly có được hay không? Tay nghề nàng tốt như vậy, tại sao có thể ngán ăn được chứ?"

Diệp Hướng Văn thấy biểu tình và hành động đùa giỡn của Âu Dương Khắc, thở dài một tiếng: "Âu Dương Khắc, huynh sao lại cứ như thế này?" Lời tuy như vậy, nàng nghĩ Âu Dương Khắc nói cũng coi như có lý, nói không chừng thật đúng là chính mình quá quan tâm sẽ bị loạn, nên theo hắn đi vào trong rừng săn mấy con thú, trở về tới làm sạch rồi đặt trên lửa.

Vết thương trên đùi Âu Dương Khắc mặc dù sâu, nhưng trải qua mấy ngày nữa liên tục rịt thuốc, đã chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, dần dần có xu thế khép lại. Hắn bước đi cũng dần dần tựa như người thường, không hề khập khễnh nữa.

Mãi cho đến khi ăn cơm trưa xong, hồ ly nhỏ cũng chưa từng xuất hiện. Diệp Hướng Văn trong lòng thấp thỏm, kiên trì muốn đi tìm nó. Âu Dương Khắc thấy không thể thuyết phục được nàng, nên đi theo phía sau.

Vừa ra khỏi cửa động, Diệp Hướng Văn liền đi về hướng Tây. Âu Dương Khắc vội vàng ngăn nàng lại: "Văn Nhi, nàng qua bên đó làm cái gì?"

Diệp Hướng Văn nói: "Ngoại trừ ngày đó chúng ta đi qua một lần về phía Tây, sau đó cũng chưa đi lần nữa. Ta nghĩ nếu tiểu hồ ly giúp huynh hái thuốc, tất nhiên sẽ đi đến nơi mà độc xà mãnh thú thường hay lui tới."

Âu Dương Khắc lắc đầu nói: "Ta thấy chưa chắc. Nó giúp chúng ta hái thảo dược cũng chỉ mới vài ngày, đâu thể nào đã lấy hết ở nơi đó? Bình thường chúng ta hái thuốc đều chọn nơi ít nguy hiểm nhất để đi, au khi hái hết mới đi đến nơi nguy hiểm hơn một chút. Ta nghĩ chúng ta nên tìm từ ba hướng Đông, Nam, Bắc trước, nếu như thật tìm không được thì sẽ đi đến phía Tây."

Diệp Hướng Văn đáp: "Xà hồ thảo vốn cũng không nhiều, huynh cho rằng sẽ có bao nhiêu chứ? Một ngày nó đưa đến ít nhất ba đóa hoa, ta nghĩ hiện tại nó đi đến phía Tây cũng không phải là không có khả năng." Tuy nói như vậy, nàng vẫn nghe lời khuyên bảo từ Âu Dương Khắc, cùng hắn đi về hướng Đông trước, thẳng đến chỗ bãi biển hai người dạt vào trước đây cũng không thấy được hình bóng của tiểu hồ ly.

Sau đó bọn họ lại đi đến phía Nam, trong rừng trước khe núi tìm kiếm nhiều lần, như cũ không có kết quả.

"Âu Dương Khắc, huynh nói nó có thể hay không thật đi về phía Tây?" Diệp Hướng Văn càng nghĩ càng lo lắng. Tiểu hồ ly đáng yêu như vậy, trí thông minh lại ưu việt, ngộ nhỡ thật có cái gì bất trắc, không khỏi khiến người ta đau lòng.

Âu Dương Khắc nói: "Văn Nhi, nàng yên tâm đi, hiện tại chúng ta còn chưa tìm ở phía Bắc. Nàng cũng đã nói phía Bắc có thể là nơi nó ở, ngược lại với mãnh rừng phía Tây mà nói, ta càng tin tưởng nó ở phương Bắc." Âu Dương Khắc nói vừa có lý vừa có căn cứ, Diệp Hướng Văn tuy là không có cách nào hoàn toàn yên tâm, nhưng vẫn đuổi kịp bước chân của hắn, đi về hướng Bắc.

Kỳ thực hiện tại trong lòng Âu Dương Khắc không chắc chắn lắm về tiểu hồ, nhưng cánh rừng phía Tây quá mức nguy hiểm, thúc phụ hắn là "Tây độc", điều này giúp hắn từ khi còn nhỏ đã có cảm giác rất mạnh mẽ đối với độc vật. Trước đây hắn cùng Diệp Hướng Văn thấy độc xà mãnh nhỏ trong rừng ngay cả rắn trên trượng của thúc phụ hắn đều phải chịu thua xa, hắn làm sao cũng muốn tận lực ngăn cản Diệp Hướng Văn đi mạo hiểm.

Kể cả hồ ly từng giúp hắn hái thảo dược trị thương cũng vậy.

Hai người một đường thăm dò về phía Bắc, rất nhanh đi qua cửa hang động mà bọn họ ở, Diệp Hướng Văn hướng về hang động nhìn vài lần, hy vọng ngoài ý muốn có thể thấy tiểu hồ ly, nhưng nàng lại bị thất vọng, toàn bộ cửa hang lẫn trong động đều vắng vẻ.

Hai người xuyên qua vài khu rừng, mắt thấy ánh mặt trời dần dần ngã về Tây, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của con hồ ly nhỏ.

Tâm của Diệp Hướng Văn càng ngày càng nặng nề, lúc này nàng đột nhiên nghe được phía trước truyền đến một chuỗi tiếng kêu trầm thấp thúc giục, mang chút khẩn khẩn, tràn đầy uy hiếp, chính là tiếng kêu của tiểu hồ.

Hai người vội vàng tăng nhanh tốc độ, xuyên qua một bãi cỏ dài, trước mắt bỗng nhiên thông suốt.

Con hồ ly nhỏ đang nằm sấp ngay tại chỗ, lộ hàm răng dày đặc sắc bén.

Đối diện nó, mấy con mãng xà màu trắng thân có hoa văn đang cuộn tròn, đầu rắn đều là hình tam giác, trên người dày đặt vảy màu, nhát ngạc nhiên là, trên đỉnh bốn cái đầu rắn còn có vài bướu thịt lớn nhỏ, lưỡi thật dài không ngừng phun ra nuốt vào.

Diệp Hường Văn chỉ ý thức được đây là độc xà, Âu Dương Khắc lại liếc mắt một cái đã nhìn ra, bốn con rắn này không phải là con vật thông thường, phần đầu kỳ quái của chúng nó hẳn đều chưa từng thấy qua, vừa nhìn là biết nhất định không phải thứ tốt lành gì.

Tiểu hồ ly này không biết tại sao lại đi chọc bốn con mãng xà này?

Tuy động tác nó nhanh nhẹn, hàm răng sắc bén, nhưng bốn con mãng xà này cùng lúc tấn công, nó như thế nào ngăn cản được? Huống hồ trên thân mãng xà có vảy che phủ, cứ như vậy hàm răng sắc bén tiểu hồ ly sẽ không có tác dụng.

Tuy Âu Dương Khắc thông thạo việc thuần phục rắn độc, nhưng bốn mãng xà này hình thể to lớn, có nghe hiệu lệnh hay không còn là thứ yếu. Coi như nó có thể phục tùng, cũng phải hao phí thời gian tâm huyết mới được. Sau khi phán đoán tình cảnh nguy hiểm, lúc này Âu Dương Khắc mới nhẹ nhàng lôi kéo Diệp Hường Văn, muốn cùng nàng nhanh chóng rời khỏi.

Còn về tiểu hồ ly, nếu như mạng nó lớn thoát khỏi kiếp nạn này, hẳn lại nghĩ biện pháp cùng nó trùng tu quan hệ vậy.

Nhưng Diệp Hường Văn không có loại suy nghĩ này, hẳn lôi kéo hoàn toàn không kéo được nàng đi chuyển.

Lúc hắn đang muốn dùng lực, thấy thân thể tiểu hồ ly chợt phóng ra, nhanh như chớp phóng về phía trước, bốn con mãng xà lập tức tấn công.

Bóng trắng hiện lên, trong nháy mắt tiểu hồ ly liền cào vào con người của bốn con mãng xà, đồng thời đánh một kích rồi lui lại, nằm sấp trên mặt đất giống như trước.

Nhưng bốn con mãng xà lại bị thương, con mắt nhìn không thấy gì, thân thể liền quán tròn loạn xạ ở bốn phía, mở cái miệng rộng cắn loạn, sau đó nhiễu loạn công kích lẫn nhau.

Chỉ một lúc sau, bốn con cự mãng đều ngã lộn trên mặt đất.

Tuy là kẻ địch đã chết, nhưng tiểu hồ ly vẫn chưa thả lỏng, ngược lại càng thêm đề phòng, tựa hồ sẽ có địch thủ mạnh hơn xuất hiện.

Tiếp theo, một hồi lay động trong bụi cỏ dài đối diện nó, chui ra một cái đầu rất lớn dài hơn một tấc màu vàng kim.

Diệp Hường Văn trông thấy con rắn chi chít những chân, trong bụng không khỏi một hồi buồn nôn. Nàng không sợ trùng độc, nhưng rất ghét những loài vật nhiều này nọ, không khỏi lùi thân thể ra sau một chút.

Phía sau nàng chính là Âu Dương Khắc, hắn rất nhanh thì nhận thấy hành động vô thức của Diệp Hường Văn, tuy là nguy hiểm trước mắt nhưng trong lòng hắn lại vui vẻ, lặng lẽ vươn tay ôm nàng vào lòng, cảm thụ nồng nàn ôn hương* ngoan ngoãn khó có được.

(*sự ấm áp và hương thơm mát của con gái ví như một miếng ngọc ấm và thơm nồng nàn).

Rét đầu vàng vừa xuất hiện, tiểu hồ ly lập tức lùi về phía sau mấy bước.

Sau đó, một đạo hàn khí đột nhiên đánh úp về bên này.

Diệp Hường Văn cảm giác được chính mình trong lòng Âu Dương Khắc, đang muốn tránh thoát, hắn bỗng thấp giọng nói bên tai nàng: "Nàng xem bên kia kia."

Nàng ngẩng ra, đã quên giấy dựa, nhìn theo hướng ngón tay của Âu Dương Khắc, thì thấy phía sau con rắn trong bụi cỏ lại có thể xuất hiện một đường cháy sém, tựa hồ có vật gì đang bò tới, tốc độ cực nhanh.

Lúc các loài vật kia bò ra ngoài, hai người mới nhìn thấy, thì ra là một con tắc, nhưng hình thể lớn gấp đôi so với loại tắc bình thường, toàn thân trắng nõn trong suốt, màu sắc trông cực kì bắt mắt. Chỉ là toàn thân nó bao phủ một tầng khí lạnh, hết lần này tới lần khác bắt luận đụng tới loại cây cỏ nào, cây cỏ đều lập tức khô héo, thật là cảnh lạ hiếm thấy.

Mặc dù Âu Dương Khắc tự xưng là gặp qua rất nhiều độc trùng, cũng chưa từng thấy qua loài vật kỳ kỳ quái quái này, không khỏi há to miệng không khép lại được nữa.

Con rắn vàng kim ngoan ngoãn nằm trên đất vẫn không nhúc nhích, tiểu tắc tuy kích cỡ thân hình tương đương như con giun, động tác lại rất nhanh, chỉ chốc lát sau liền từ đuôi rắn bò lên đến đầu, dựng mặt lên ngạo nghễ hướng về phía hồ ly nhỏ.

Từ sâu trong cổ họng của tiểu hồ ly phát ra một tiếng kêu khàn khàn.

Còn con rết, sau khi tiểu tằm bò lên thân thể nó, từ giữa thân liền nứt thành hai nửa. Chỉ là không biết vì sao, con rết biết rõ có kết cục như thế, vẫn không né không tránh, dường như cam tâm chịu chết.

"Kiểu cách ra sân của con tiểu tằm này quả thật không nhỏ." Âu Dương Khắc thầm nghĩ, lại không dám sơ suất chút nào.

"Xem dáng vẻ tiểu hồ ly, dường như rất khấn trương." Diệp Hưống Văn bỗng quay đầu nhẹ nhàng nói với hắn, mấy lọn tóc nàng lướt qua gương mặt hắn, tức khắc làm cho hắn cảm thấy một hồi nhộn nhạo.

"Văn Nhi muốn giúp nó ư?" Âu Dương Khắc tùy ý hỏi, hầu như đem môi dán trên vành tai của Diệp Hưống Văn. Trong mũi hắn có thể ngửi được mùi thơm nhàn nhạt trên cơ thể thiếu nữ của nàng, chỉ cảm thấy hết sức thỏa mãn.

Diệp Hưống Văn lo lắng cho tiểu hồ ly bên kia, không chú ý tới sự mờ ám của hắn: "Đúng vậy. Đại thiếu chủ, chuyện này huynh hiểu nhiều hơn ta, huynh biết con tằm kia sợ cái gì phải không?"

Âu Dương Khắc nghe Diệp Hưống Văn mềm giọng muốn nhờ, trong lòng an tâm, chỉ hận không thể để thời gian cả đời đều ngừng lại tại giờ khắc này, để hắn có thể hưởng thụ giai nhân trong lòng cho thật tốt: "À, cái này ngược lại không thể nói rõ. Nàng xem trên người nó rõ ràng có hàn khí, nhưng lại có thể đốt trụi mọi thứ, khó mà nói là thuộc hàn hay thuộc hỏa." Dù cho có biết, hắn cũng sẽ không dễ dàng nói ra, kéo dài thêm một hồi, là có thể ôm nhiều thêm một hồi không phải sao?

Trong mắt Diệp Hưống Văn hiện lên vẻ thất vọng, khấn trương nhìn một hồ ly một tằm ở phía trước.

Hồ ly nhỏ biết đây là kinh địch trong đời, cẩn thận nằm trên đất, vẫn không nhúc nhích, đôi mắt tròn vo nhỏ nhìn chăm chăm vào tiểu tằm trên đầu rết.

Tiểu tằm lại không nóng không vội, từ trên đầu rết leo xuống, muốn bò về phía hồ ly nhỏ.

Hồ ly nhỏ vội vàng né qua một bên, tuy là động tác nhanh hơn nhiều so với tiểu Tằm, nhưng dù sao cứ tránh như vậy cũng không phải biện pháp.

"Âu Dương Khắc, huynh giúp đỡ tiểu hồ ly có được hay không?" Diệp Hưống Văn xoay đầu lại, ngôn từ khấn thiết, vẻ mặt lo lắng biểu tình cầu xin.

Vốn Âu Dương Khắc có lòng muốn mượn cơ hội này chiếm tiện nghi muốn bắt nàng hôn một cái, nhưng thấy vẻ mặt của nàng, không biết làm sao hắn liền nói không nên lời, trực tiếp đáp: "Hết thầy xà trùng, đều sợ lưu hoàng."

"Vậy hiện tại chúng ta phải đi đâu để tìm lưu hoàng?" Diệp Hưống Văn chỉ cảm thấy lời này nói cũng như không.

Ở phía trước tiểu tằm dần dần tăng nhanh tốc độ, gắt gao không thả theo đuôi hồ ly nhỏ.

"Nó biết đốt trụi đồ đạc, cho nên sự vật thông thường không có cách nào tiếp cận nó, trừ phi là tảng đá." Âu Dương Khắc nói, từ dưới đất nhặt lên một khối đá lớn, mấy ngón tay dùng sức bóp nát nó thành vô số cục đá nhỏ.

"Tiểu hồ ly!" Hắn chợt bước mấy bước ra khỏi bụi cỏ, quát to một tiếng, toàn bộ viên đá cầm trong tay đều bắn ra ngoài.

Tiểu hồ ly chợt nhảy qua hướng của hắn, trốn khỏi trận mưa đá.

Tiểu tằm phía sau tránh không kịp, lập tức bị mấy viên đá trùng điệp ép xuống, nội lực của Âu Dương Khắc khá mạnh, tiểu tằm trực tiếp đón nhận những cục đá kia, cơ hội sống không lớn.

Tiểu hồ ly nhìn thấy Diệp Hưống Văn, vui sướng kêu một tiếng, chủ động đáp xuống đầu vai nàng.

Diệp Hưống Văn đưa tay sờ một cái nó, thương tiếc nói: "Tiểu tử, có bị thương hay không? Tại sao rước mấy con vật nguy hiểm như vậy tới cửa chứ?"

Hồ ly nhỏ trên vai nàng cọ xát một hồi, chợt xoay người nhảy xuống, chui vào trong bụi cỏ, ngay lập tức tìm không thấy.

Âu Dương Khắc miễn cưỡng cười: "Ta tốt xấu gì cũng coi như là ân nhân cứu mạng của nó, nó thậm chí ngay cả một chút biểu thị cũng không có."

Diệp Hưống Văn quay đầu nhìn về phía hắn: "Âu Dương Khắc, ta thấy thủ pháp ném đá vừa rồi của huynh nhìn rất quen mắt, không phải Âu Dương Phong dạy huynh chứ?"

Trên mặt Âu Dương Khắc hơi đỏ lên, không nói chuyện.

Diệp Hưống Văn suy nghĩ một chút, không xác định nói: "Thủ pháp kia, rất giống thủ pháp lúc Hoàng sư tỷ phóng ra kim thép nha.... Âu tiểu yêu, người rõ ràng đã trộm?"

Âu Dương Khắc như bị vật gì đập phải, suất chút nữa nhảy dựng lên: "Văn Nhi, nàng đừng nói bậy. Từ “trộm” này sao có thể dùng lung tung được? Lúc trước ta có học qua một chút công phu ám khí, lại thấy Hoàng cô nương phóng kim thép thật không sai, có thời gian liền tự mình cân nhắc dung hợp cho ra. Công phu của Hoàng lão tà sao có thể dạy cho ta được?"

Diệp Hưống Văn mặc dù biết công phu ám khí của Hoàng Dung kỳ thực học từ Hồng Thất Công, cũng không phải được Hoàng Dược Sư truyền lại, nhưng lúc này cũng lười phản bác hắn, quay đầu thấy tiểu hồ ly đang chạy vội ra, trong miệng đồng dạng ngậm một đóa xà hổ thảo.

Diệp Hường Văn nhận lấy hoa, cười nói: "Đa tạ người lần nữa, tiểu tử."

Hồ ly nhỏ lại một lần nữa nhảy lên đầu vai Diệp Hường Văn, nằm úp sấp nơi đó.

Âu Dương Khắc định đưa tay sờ nó, hồ ly nhỏ nhe răng, há mồm muốn cắn.

Hắn vội vàng rút tay về.

Xem ra, mặc dù hắn đã cứu mạng nó, nó cũng như vậy không cảm kích chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 44

Diệp Hường Văn cầm hoa trong tay, tiểu hồ ly còn ngồi trên vai. Nàng lo lắng xung quanh còn có độc vật khác như hổ đói rình mồi, trong lòng sợ hãi nói với Âu Dương Khắc: "Chúng ta trở về thôi."

Hồ ly nhỏ nghe nàng nói xong, lại một lần nữa từ trên vai nàng nhảy xuống, chạy đến bên cạnh mấy con rắn đã chết, đập lên phần bụng của chúng nó, móng vuốt sắc nhọn rạch một cái, bụng rắn liền bị xé ra. Hồ ly nhỏ từ bên trong moi ra một viên cầu màu tím đậm, xoay người hướng Diệp Hường Văn kêu vài tiếng.

Diệp Hường Văn đi tới cạnh xác rắn, hồ ly nhỏ lập tức làm theo phương pháp kia, đều lôi mật rắn của ba con mãng xà khác ra, một bên coi giữ, bộ dáng rất khôn lanh.

Tuy trước đây Diệp Hường Văn đã ăn qua mật rắn, nhưng mắt thấy mấy con rắn này thân hình vĩ đại, hình dạng lại kỳ lạ, cũng không biết mật rắn kia có cái gì... không ôn hay không, vì vậy trong bụng quả thực có chút do dự.

Hồ ly nhỏ nhìn ra Diệp Hường Văn chần chừ, cúi đầu, móng vuốt bỗng quắp lấy mật rắn vừa mới lôi ra, nhảy một cái lên người Âu Dương Khắc, leo vài cái đến đầu vai của hắn. Âu Dương Khắc còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, đã cảm thấy trên môi mát lạnh, tiếp đó trong miệng bị đưa vào cái gì đó. Thì ra hồ ly nhỏ ngậm lấy mật rắn trong miệng đút cho hắn.

Tiểu hồ tựa hồ sợ Âu Dương Khắc sẽ nhổ ra, sau khi đưa vào miệng hắn, còn dùng một cái móng vuốt đè trên môi hắn, nhe răng trợn mắt uy hiếp hắn nuốt xuống.

Đáng thương là mật rắn kia bị nhổ ra từ mõm của tiểu hồ, bị dính nước bọt của nó, hơn nữa không biết nó là vô tình hay cố ý, lúc đưa vào trong miệng hắn, hàm răng của nó đã phá vỡ túi mật, nhất thời trong miệng Âu Dương Khắc tràn đầy mùi vị tanh hôi đáng ghét, rất khó nuốt xuống, ước gì có thể phun thử kia ra ngoài ngay lập tức.

Nhưng vì ngại sức mạnh của tiểu hồ, mật dịch kia muốn phun ra miệng cuối cùng vẫn phải cố gắng miễn cưỡng nuốt xuống, khuôn mặt tuần nhả vằn vẹo đến tái xanh.

Diệp Hường Văn tự nhiên không biết túi mật rắn đã bị vỡ, chỉ cảm thấy hắn đường đường thân làm thiếu chủ Bạch Đà Sơn, lại sẵn sàng ăn nước bọt của một con hồ ly, ngấm lại đáng dáp của hắn hiện tại so với lúc mới gặp nàng thật khác biệt quá lớn.

Hồ ly nhỏ xác định Âu Dương Khắc đã nuốt túi mật xuống, mới rút móng vuốt lại, liên tục nhảy vài cái chạy về bả vai của Diệp Hường Văn, quay đầu nhìn hắn.

Âu Dương Khắc vốn tưởng rằng con hồ ly nhỏ có lòng treu cọt hắn, nhưng sau khi nuốt xuống mật dịch kia, hắn lại dần dần cảm thấy toàn thân đều tràn đầy sinh lực. Trong chốc lát tinh thần liền nâng cao, duỗi tay luyện qua một lần bộ "Linh xà quyền pháp" mà thúc phụ đã truyền thụ, luyện xong sau chỉ cảm thấy hô hấp thông thuận, chẳng những không hề mệt mỏi, ngược lại rất có tinh thần.

Không biết rắn này tên gọi là gì, mật rắn lại có công hiệu đặc biệt này. Thúc phụ của hắn luôn chơi đùa cùng rắn, từ nhỏ hắn đã xem qua, cũng chưa từng thấy thúc phụ bắt loại rắn này về.

Âu Dương Khắc quay đầu cười nói với Diệp Hường Văn: "Văn Nhi, mật rắn này hiệu quả không sai, tựa như có thể cường thân kiện thể, nàng ăn thử xem."

Diệp Hường Văn nhìn hắn một cái, lại nhìn tiểu hồ ly trên bả vai mình không ngừng vồ vồ cùng thúc giục, chỉ phải bắt đắc dĩ đi tới bên cạnh mãng xà, nhặt cả ba viên mật rắn kia lên bỏ vào trong miệng, nhắm mắt lại cố gắng nuốt xuống, sau đó mới nói: "Tiểu tâm không biết còn sống hay không, hay là chúng

ta trở về trước đi.”

Còn ở lại, chưa biết chừng tiểu hồ này lại đưa thêm mấy thứ ly kỳ cổ quái gì đó cho nàng ăn, sớm quay về vẫn là tốt nhất.

Âu Dương Khắc lại nói: "Chờ đã, ta đi kiểm tra một chút trước."

"Kiểm tra cái gì?" Diệp Hướng Văn kỳ quái hỏi.

Âu Dương Khắc đi tới đồng đá vụn, cẩn thận dùng chân đá chúng văng ra, cũng luôn phòng bị con tắc nhỏ hung bạo biết đả thương người.

Nhưng là phòng bị của hắn rõ ràng không cần thiết, vì phía dưới đồng đá vụn chẳng có cái gì cả.

Âu Dương Khắc kinh sợ "A" một tiếng, ngồi xổm xuống, cẩn thận xem xét một lần nữa.

Quả thực chẳng có gì.

Con tắc kia lẽ ra đã bị hắn đánh chết, lại "Sống không thấy tắc, chết không thấy xác".

Diệp Hướng Văn cũng đi tới, nhìn mặt đất trống trơn, sợ hãi hô lên: "Con tắc kia đâu rồi?"

Tiểu hồ ly từ trên vai nàng nhảy xuống, đứng trên mặt đất cách đó không xa, không ngừng nhảy kêu.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, nhìn kỹ ở phía dưới, mới phát hiện trên mặt đất trước mặt nó có một lỗ nhỏ, vừa đủ có thể để cho con tắc kia chui vào.

"Nó bị huynh đả thương rồi trốn thoát ư?" Diệp Hướng Văn suy đoán.

Âu Dương Khắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Không phải, nó không bị thương."

"Tại sao nói như thế?"

"Nếu nó thật bị ta đánh bị thương, chí ít cũng phải lưu lại một chút dịch thể. Nhưng hiện tại trên đá và trên mặt đất chẳng có cái gì cả, nếu như không phải tiểu hồ ly nhắc nhở, chúng ta thậm chí cũng không biết việc nó đào hang chạy mất." Âu Dương Khắc nói.

"Nó sẽ không... Tránh trong hang muốn đánh lén chúng ta bất kì lúc nào chứ?" Diệp Hướng Văn nghĩ tới khả năng này, trong lòng rất sợ hãi.

Âu Dương Khắc vốn là muốn nói "Nó chịu kinh hách này, khẳng định đã sớm chạy thoát", nhưng lại nghĩ đến sớm rồi nơi đây cũng tốt, nên sửa lại: "Văn Nhi nói cũng có đạo lý, chúng ta mau trở về hang động thôi."

Hai người một hồ ly vợ vã trở về hang động, hồ ly nhỏ bởi vì mới trải qua đại chiến, tựa hồ hết sức mệt mỏi, lúc này ngoan ngoãn nằm úp sấp bên lửa, nhìn Diệp Hướng Văn làm sạch mấy con thỏ mà Âu Dương Khắc đã bắt được trên đường, nướng trên lửa.

Âu Dương Khắc nhìn thấy phi tiêu trong tay nàng, cười nói: "Văn Nhi, nàng cho ta mượn phi tiêu xem một chút nhé?"

Diệp Hướng Văn nghe hắn nhắc tới phi tiêu, bỗng trong lòng khẽ động.

“Bát Bộ Độc Kinh” có viết: "Nghe nói bên sườn núi Côn Lôn có tiên cảnh, nơi băng tắc sinh sống, cây cỏ tiếp xúc sẽ bị thiêu cháy."

Nơi đây rõ ràng không phải là tiên cảnh Côn Lôn gì đó, nhưng tiểu tắc hung hãn mới vừa rồi, nghĩ sao cũng giống như “Băng Tắc” mà “Độc Kinh” nhắc tới.

Cả người đều có hàn khí như nhau, khi cây cỏ tiếp xúc với nó đều bị thiêu cháy như nhau.

Trong “Độc Kinh” còn nói qua, có thể dùng băng tắc tăng cường công lực.

Nhưng đây cũng chỉ là ý niệm thoáng qua, nàng vừa nghĩ tới con tắc mạnh mẽ kia, ngay cả tiểu hồ làm "Bá chủ một phương trong cốc" chỉ có tránh né. Câu nói "sợ lưu hoàng" của Âu Dương Khắc cũng chỉ là suy đoán, sau khi cân nhắc, nàng căn bản không có năng lực chống lại bản lĩnh của băng tắc.

Vật cho dù tốt, cũng phải có mạng hưởng dụng mới được.

Nghĩ tới đây, Diệp Hướng Văn thu lại tinh thần, không hy vọng xa vời là sẽ bắt được con tắc kia nữa.

"Văn Nhi?" Âu Dương Khắc thấy nàng không đáp lại mình, tựa như rơi vào trầm tư, liền nhích tới.

Bỗng một cái bóng trắng thoáng qua, tiểu hồ ly đứng cùng Âu Dương Khắc và Diệp Hướng Văn, đầu hơi cúi xuống, lông màu bạc trên toàn thân đều dựng lên, há miệng nhẹ răng.

Diệp Hướng Văn trong đầu xoay mình chợt hiện qua một cái từ: "Tạc mao*."

(*Tạc mao = xù lông, tức giận, phát giận, tâm tình bị kích động. Cũng có nghĩa là lỗ chân lông hoặc là lông chim bởi nguyên nhân nào đó dựng thẳng đứng lên. Loài chim thiếu dinh dưỡng hoặc bị kinh sợ thì dễ bị tạc mao. Mèo có dự cảm nguy hiểm hoặc là bị kinh sợ thì cũng dễ tạc mao).

Tiểu hồ ly này không phải đang xù lông chứ?

Lúc này thịt thỏ đã nướng chín, Diệp Hường Văn đưa một phần tới trước mặt Âu Dương Khắc, một phần khác chia làm hai phần một lớn một nhỏ, phần nhỏ kia đem đến trước mặt tiểu hồ ly, nói: "Vừa mới nướng chín, rất nóng, phải cẩn thận nhé."

Tiểu hồ ly còn nhớ chuyện vài ngày trước đó bị nóng, cẩn thận từng ly từng tí canh giữ bên cạnh miếng thịt chờ nó nguội bớt.

Âu Dương Khắc không để ý nhiều như vậy, xé đùi thỏ, nhét miếng lớn vào miệng nhai.

Diệp Hường Văn ăn xong thịt thỏ, chọt thờ dài, nói: "Đáng tiếc tiểu hồ ly không biết nói, nếu không... Nói không chừng sẽ cho chúng ta biết lối ra khỏi cốc, ta nghĩ nó rất quen thuộc khe núi này."

Về mặt Âu Dương Khắc khề động, sau đó làm như không quan tâm cười nói: "Văn Nhi không thích cùng ta nán lại trong cốc ư?"

"Ta băn khoăn về nghĩa phụ cùng sư tỷ." Diệp Hường Văn trả lời, "Độc của nghĩa phụ không biết thể nào rồi."

"Lúc đó Hồng lão gia tử không chết, thì tự nhiên sẽ không sao, chỉ là về võ thuật không cần nghĩ đến nữa. Đảo này quá hoang vắng, sẽ không có nhiều cơ hội gặp được đội thuyền đi ngang nơi đây." Âu Dương Khắc nói.

"Chỉ hy vọng không có biến đổi quá lớn thôi." Diệp Hường Văn than thở. Tuy là kịch tình đã thay đổi, chỉ mong cũng đừng tiếp tục tiến triển theo hướng ban đầu nữa.

"Cái gì biến đổi lớn vậy?" Âu Dương Khắc khó hiểu.

Diệp Hường Văn không đáp.

Tối hôm đó, tiểu hồ ly lại không trở về nơi ở của nó, mà nằm trên cỏ bên cạnh Diệp Hường Văn, đầu dè lên cái đuôi nhỏ, thân thể cuộn thành một vòng, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Nhưng nó rõ ràng vẫn chưa thích ứng nơi ở mới này, lúc Âu Dương Khắc đứng lên đi ra ngoài, nó mở đôi mắt to tròn lạnh lợi nhìn hắn, cho đến khi bóng lưng của hắn biến mất ở cửa động.

Sáng sớm, khi Diệp Hường Văn tỉnh lại, phát hiện không biết từ lúc nào tiểu hồ ly đã dời đến phía trước đầu nằng ngủ say. Nàng mở mắt nhìn một cái, liền thấy một đoàn màu bạc nho nhỏ, cái bụng còn hơi động theo nhịp hô hấp.

Diệp Hường Văn cảm thấy thú vị, đưa ngón tay chọc chọc, tiểu hồ ly chọt mở mắt ra, trong mắt tràn đầy cảnh giác, hàm răng cũng lộ ra ngoài.

Nhưng khi thấy rõ người trước mắt, hồ ly nhỏ lại lần nữa chôn đầu, tiếp tục khò khò ngủ say.

Tiểu gia hỏa này, cuối cùng cũng bỏ xuống phòng ngự đối với nàng.

Mấy ngày kế tiếp, hồ ly nhỏ như cũ thường đi ra ngoài, khi trở về thì ngậm chút hoa hoa cỏ cỏ hoặc là trái cây. Trong đó có một ít Diệp Hường Văn đã từng thấy qua, một ít còn lại nàng chưa hề thấy qua trong cuộc đời này. Khiến nàng khiếp sợ là có một lần tiểu hồ cắn một đóa màu mực thật lớn trở về, đóa hoa kia to cỡ thân hình của con hồ ly nhỏ.

Diệp Hường Văn nhận ra đóa hoa kia là hạc đỉnh hoa trong ghi chép của "Bát Bộ Độc Kinh", tục truyền loại hoa này có độc tính rất mạnh, hơn nữa nhựa hoa tiếp xúc với da là có thể thấm vào trong cơ thể. Bởi vì độc tính của nó quá mức nguy hiểm, triều đình tiền triều đã ra lệnh diệt trừ tận gốc, ngay cả trong sách cũng nói "Hạc đỉnh hoa đã tuyệt thế", nào biết nơi đây nàng có thể gặp được thứ vốn phải tuyệt chủng rồi.

Hồ ly nhỏ bỏ hoa trên đất, Diệp Hường Văn cũng không xem hoa, trước gấp gấp gờ tiểu hồ lên tỉ mỉ kiểm tra từng chút, rất sợ nó bị trúng độc. Nào biết hồ ly nhỏ chỉ nghiêng đầu nhìn nàng, một chút dấu hiệu trúng độc cũng không có.

Lẽ nào nàng nhận lầm rồi, tiểu hồ ly không phải mang Hạc đỉnh hoa tới sao?

Diệp Hường Văn để nó xuống, ngồi xuống nhìn kỹ đóa hoa màu mực trên mặt đất, cuối cùng xác định: quả thực chính là tuyệt thế độc thảo Hạc đỉnh hoa đã ghi chép trong sách.

Nhưng vì sao tiểu hồ ly không bị trúng độc?

Nàng quay đầu nhìn kỹ tiểu hồ một lần nữa, hồ ly nhỏ phục tùng nằm úp sấp trên bàn tay nàng, tùy ý để ngón tay nàng chọt tới chọt lui trên người, đáng vẻ híp mắt tựa hồ cực kỳ thoải mái.

"Văn Nhi, nàng nhìn gì vậy?" Âu Dương Khắc thấy nàng đem tiểu hồ ly lật qua lật lại, sắp đến hỏi.

"Ta cảm thấy kỳ quái." Diệp Hướnɡ Văn nói lằm bằm.

"Cái gì kỳ quái?"

Diệp Hướnɡ Văn chỉ hoa trên mặt đất: "Kịch độc từ hoa có thể thấm vào da, huynh phải cẩn thận đấy. Thế nhưng tiểu hồ ly ngâm nó một đường đem tới đây, lại không bị trúng độc, thật sự là kỳ quái."

Âu Dương Khắc không nhìn con hồ ly nhỏ, ngược lại nhìn về phía đóa hoa kia: "Văn Nhi, ngược lại nàng nhận biết không ít độc vật."

Diệp Hướnɡ Văn không đáp.

Âu Dương Khắc cảm giác được trong lòng nàng đề phòng hấn, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Lúc con hồ ly này đầu cùng bốn con rắn độc, ta đã có chút kỳ quái. Hết thấy độc vật, các loại trùng thú khác đều sẽ né tránh. Nhưng nó lại chủ động xuất kích, mặc dù động tác của nó mau lẹ, một phần vạn bị con rắn kia cắn một cái chắc chắn cũng phải chết. Cho nên khi đó ta chỉ nghĩ, có phải nó không sợ độc hay không."

"Không sợ độc?" Diệp Hướnɡ Văn thực sự kinh ngạc, "Lẽ nào nó cũng giống như Thông Tê Địa Long Hoàn gì đó của Âu Dương Phong, có thể phòng độc?"

Âu Dương Khắc lắc đầu nói: "Thông Tê Địa Long Hoàn của thúc phụ ta tuy rằng phòng độc, lại không giải độc. Mà tiểu hồ ly này, ta hoài nghi nó kỳ thực bách độc bất xâm, nếu không thì coi như nó có linh khí, nhưng nơi đây xác thực hung hiểm, cũng không tới phiên nó kiêu ngạo."

Diệp Hướnɡ Văn nghĩ một hồi, cảm thấy Âu Dương Khắc nói cũng có lý. Tuy là bản thân loại động vật không có độc, cũng sẽ không trúng độc, nghe quá mức lý kỳ, nhưng lời xưa có nói, "Thiên hạ to lớn, không gì không có" mà.

"Ta thấy lúc nó cùng băng tằm đánh nhau, nó vẫn né tránh con tằm kia mà."

Âu Dương Khắc đáp: "Chỉ sợ là vì nó e ngại hàn khí trên thân con tằm, lại có bản lĩnh có thể đốt trụi mọi thứ chẳng? Dù tiểu hồ ly hại hơn nửa cũng mang nhục thể (thân xác), không có khả năng không sợ lạnh hoặc là sợ lửa. Nàng xem khi con tằm bò lên mình rết, nơi con rết bị nó bò qua đã bị chém thành hai nửa."

Diệp Hướnɡ Văn vừa nghĩ tới con rết nhiều chân kia, trong bụng liền cảm giác một hồi tê dại không thoải mái, nàng vội vàng buông tiểu hồ ly, từ vạt áo xé một mảnh vải ra, gói kỹ đóa hoa, nhưng vẫn lo lắng, chỉ sợ lỡ tay đụng phải. Lúc nàng vẫn chưa quyết định chắc chắn, hồ ly đột nhiên bò lên, thật nhanh tha mảnh vải đi, rồi há miệng ăn đóa hoa vào.

Sau khi ăn xong nó còn quay đầu nhìn Diệp Hướnɡ Văn kêu một tiếng, tựa hồ nói: "Cô xem, cái này có thể ăn được."

Diệp Hướnɡ Văn cười khổ nói: "Người không sợ độc, đương nhiên có thể ăn rồi. Chúng ta ngay cả chạm đều không chạm vào được, bằng không chết ngay lập tức." Nàng ra quyết định, nếu tiểu hồ đem tới trái cây không thể nhận biết, nàng sẽ không ăn lung tung nữa.

Dù sao, nó có thể ăn gì đó, không có nghĩa là chính mình có thể ăn theo.

Bởi vì biết phụ cận nơi đây quả thực tràn ngập nguy hiểm, không bình thân giống như nhìn từ bên ngoài, Diệp Hướnɡ Văn liền ít khi ra ngoài, nếu có đi ra thì sẽ cho Âu Dương Khắc biết, còn mang theo hồ ly.

Hơn nữa, nàng muốn dành thời gian luyện võ.

Lại nói tiếp, nội tức của nàng so với trước đây mạnh hơn một chút. Trước đây nàng luyện võ với Hoàng Dược Sư cùng Hồng Thất Công chỉ là những động tác võ thuật đẹp mắt, nhưng một lần nọ nàng vô ý đánh một chưởng vào vách đá, đá vụn lại bay tung tóe. Đối mặt với kết quả này, nàng bị cứng họng nửa ngày. Âu Dương Khắc suy nghĩ thật lâu, đoán đại khái đó là do công hiệu của mật rắn mà tiểu hồ đã lấy ra ngày ấy.

Hắn vừa nói như vậy, Diệp Hướnɡ Văn nhớ tới trước đây lúc xem "Thần Điều Hiệp Lữ", sau khi Dương Quá cụt tay ở cùng thần điều, thần điều đã từng đi tìm mật rắn cho hắn, Dương Quá ăn vào quả thực nội lực tăng mạnh, tuy là con rắn mà thần điều bắt cùng mấy con mà nàng gặp phải tựa hồ không phải cùng một loại.

Tổn thương trên chân của Âu Dương Khắc đã khép lại. Có lúc Diệp Hướnɡ Văn luyện công phu, hắn đứng một bên, mỉm cười nhìn nàng như hồ điệp xuyên hoa, dáng người nhanh nhẹn xinh đẹp. Thỉnh thoảng, lúc hắn có hứng thú sẽ tiến lên, ra tay cùng nàng so chiêu. Riêng về võ thuật mà nói, Âu Dương Khắc cao hơn nhiều so với Diệp Hướnɡ Văn, nhưng nếu hai người không dùng nội lực, chỉ tỷ thí bằng quyền cước, hắn sẽ không chiếm được ưu thế.

Ngoại trừ luyện tập công phu bên ngoài, hai người có thời gian liền đi phía Bắc, tìm xem có lối ra khỏi cốc hay không, dù sao, phía Đông cùng phía Nam đều đã bị lục soát qua, phía Tây quá mức nguy hiểm, cho nên so sánh các phía mà nói, tìm ở phía Bắc là thỏa đáng nhất.

Phương Bắc là một khu vực khá lớn so với phía Đông và phía Nam, nơi đó là địa bàn của tiểu hồ ly, mỗi lần hai người tìm đường, nó đều đi theo hai người.

Có lúc, trên đường đi về phía Bắc, Diệp Hướnɡ Văn sẽ thấy một ít kỳ hoa dị thảo được ghi trong "Bát Bộ Độc Kinh", có chút hiệu quả kỳ diệu, một ít thứ khác là kịch độc không gì sánh được. Vào lúc này, tiểu hồ ly sẽ đảm nhiệm nhiệm vụ lao động chân tay, thay nàng hái xuống, theo nàng một đường mang trở về hang động.

Lúc này Diệp Hường Văn mới dần dần phát hiện, thì ra hang mà nàng và Âu Dương Khắc ở, đối với phía Bắc mà nói, là địa phương hết sức cần cỗi. Càng đi về hướng Bắc, đất đai càng mở rộng hơn, hoa quả sinh trưởng từng mảng từng mảng lớn, động vật cung cấp để săn bắt cũng càng nhiều.

Mà nơi bọn họ ở, ngoại trừ cỏ cùng dê núi bên ngoài thì cái gì cũng không nhìn thấy.

Đương nhiên, tuy mọi thứ nơi đây có nhiều chủng loại, nguy hiểm tương ứng cũng càng nhiều. Mượn tiểu hồ ly mà nói, dựa vào sự ác độc cùng hung hãn của nó, nếu không phải bị mỹ thực hấp dẫn, đảm bảo trực tiếp đưa móng vuốt cắt một cái ngay cổ họng của bọn họ rồi.

Cho nên Diệp Hường Văn cũng không hỏi hặn chuyện bọn họ vẫn ở trong hang động. Dù sao, bất cứ thời điểm nào, sự an toàn luôn luôn quan trọng nhất.

Hôm nay, Diệp Hường Văn luyện tập quyền pháp Tiêu Dao Du ngoài động, sau khi đánh xong một chiêu cuối cùng, hoalamhò-dđlqđ nàng thu tay lại nhẹ nhàng bay lên trên tảng đá lớn dựng thẳng bên ngoài hang.

Âu Dương Khắc cũng nhảy lên.

Diệp Hường Văn bỗng thấy dưới núi đá ở phương Bắc tựa hồ có chút khác thường, không khỏi cúi đầu "A" một tiếng: "Âu Dương Khắc, huynh xem nơi đó kìa."

Âu Dương Khắc nhìn hồi lâu theo hướng nàng chỉ: "Không thấy gì cả, Văn Nhi muốn nói cái gì?"

Diệp Hường Văn nói: "Nơi đó màu sắc rất thẫm, rõ ràng bất đồng so với bên cạnh, tựa hồ có vật gì bị cây rừng ngăn cản phía sau. Huynh nói có phải là son động hay không?" Coi như đó là son động, cũng không nhất định thông ra bên ngoài, nhưng chỉ cần có phát hiện mới sẽ có thêm cơ hội thoát thân, nàng làm sao có thể không hưng phấn?

Âu Dương Khắc hí mắt nhìn hồi lâu, đáp: "Ta nhìn không ra."

Diệp Hường Văn vỗ tay một cái, đứng lên nói: "Bất kể có phải hay không, chúng ta đi xem kỹ hẳn nói." Nói rồi nhảy xuống tảng đá lớn, hồ ly ở một bên vội vàng nhảy lên bả vai nàng.

Âu Dương Khắc không còn cách nào, chỉ phải theo sau, hai người một hồ (ly) đi về phía bắc.

Lúc này bởi vì có phương hướng xác thực, hai người đi rất nhanh. Có tiểu hồ ly trấn giữ ở đây, độc trùng mãnh thú cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ mở mắt trừng trừng xem của bọn họ lướt qua.

Diệp Hường Văn tìm được vách đá ở phía Bắc xa xôi, từ đầu đến cuối lại không tìm được tảng đá lớn nơi chính mình chứng kiến sự khác biệt. Nàng tỉ mỉ thăm dò hồi lâu cũng không có kết quả, quay đầu thấy Âu Dương Khắc đứng phía sau cách nàng không xa, vẫn không nhúc nhích, thuận miệng nói: "Âu Dương Khắc, huynh tới giúp ta tìm thử xem."

Âu Dương Khắc khẽ cười nói: "Ta căn bản là không thấy sự khác biệt theo lời Văn Nhi, làm thế nào tìm được? Lẽ ra tiểu hồ ly mới là chủ nhân nơi đây, hay là nàng không ngại hỏi một chút nó, nó có thể biết chút gì đó."

Diệp Hường Văn nghe hắn nói có lý, quay đầu nhìn về phía hồ ly trên vai.

Nhưng con hồ ly này không biết thật là nghe không hiểu lời nàng nói, hay là giả ngu, lại có thể ngây ngốc nhìn nàng, nào còn nửa phần linh khí của mấy ngày trước?

Diệp Hường Văn bất đắc dĩ, chỉ phải ủ rũ cúi đầu trở lại hang động.

Bạn đang đọc truyện *Khi Đầu Bép Xuyên Vào xạ Diêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.